GHIDUL AUTOSTOPISTULUI GALACTIC
CARTEA A 6-A DIN 3!

EOIN COLFER

NAUTILUS

EOIN COLFER

Şi încă ceva...

Traducere din limba engleză
Bogdan Marchidanu

NAUTILUS
2014

Eoin Colfer
AND ANOTHER THING...
2009

CUPRINS

EOIN COLFER, născut în 1965, este unul dintre cei mai cunoscuţi autori irlandezi de literatură pentru copii. Înainte de a-şi dedica tot timpul scrisului, a fost profesor la o şcoală. Seria *Artemis Fowl,* începută în 2001, i-a consolidat popularitatea şi a confirmat asemănările dintre literatura lui şi cărţile lui J.K. Rowling. A semnat, de asemenea, romanele *The Wish List* (2001), *Click* (2007), *Airman* (2008). În anul 2008 soţia scriitorului Douglas Adams şi agentul literar al acestuia l-au rugat pe Eoin Colfer să scrie o continuare pentru *Ghidul autostopistului galactic.* Acesta a acceptat, iar cartea a apărut în 2009.

Pentru Jackie, Finn şi Sean, care îmi duc dorul atunci când sunt plecat, dar nici pe departe la fel de mult precum le duc eu dorul Dacă vreţi să vă mai amintiţi cum arăt, la sfârşitul acestei cărţi ar trebui să am o fotografie.

MULŢUMIRI

Vreau să-i mulţumesc lui Douglas Adams pentru că mi-a dezmembrat perspectiva şi mi-a remodelat-o într-o altă dimensiune. Mulţumiri şi dragostea mea lui Jackie pentru ideile, îndrumările, cercetările şi comentariile făcute pe parcursul scrierii acestei cărţi şi a tuturor celorlalte volume din ultimii zece ani. O imensă recunoştinţă lui Sophie şi lui Ed pentru asamblarea acestui proiect, precum şi lui Polly şi lui Jane pentru amabilul lor sprijin. Mulţumiri lui Alex şi lui Leslie, editorii mei cu ochi de vultur, care probabil au şi „aranjat” aceste mulţumiri. În fine, mulţumiri vechiului meu prieten, Ted Roche, cel care m-a introdus nu doar în lumea *Autostopistului,* ci şi în universul muzicii Whitesnake. Sunt datorii care nu vor putea fi niciodată achitate.

Furtuna se îndepărtase între timp definitiv, iar tunetele rămase se mai auzeau gemând peste dealurile mai îndepărtate, ca un om care spune „Şi încă ceva...” *la douăzeci de minute după ce a recunoscut că a pierdut disputa*.

Douglas Adams

Am călătorit prin spaţiu şi timp, prieteni, ca să zguduim iarăşi şandramaua din temelii

Tenacious D.

CUVÂNT ÎNAINTE

Dacă deţineţi un exemplar din *Ghidul autostopistului galactic,* atunci unul din ultimele lucruri pe care probabil le-aţi face ar fi să tastaţi spre căutare titlul omonim din acel volum subetha căci e de presupus că, de vreme ce aveţi un exemplar, atunci aveţi deja habar despre cea mai remarcabilă carte scoasă vreodată de editurile din Ursa Minor. În orice caz, *presupunere* a ieşit mereu pe locul doi la fiecare sondaj important despre *Cauze ale conflictului intergalactic* din ultimele milenii, primul loc revenind invariabil *nemernicilor hoţi de pământ cu arme mari*, iar locul trei fiind în general un amestec de *acoperire a celuilalt sine al altei fiinţe conştiente* cu *interpretarea greşită a gesturilor simple.* Exclamaţia unuia de „Uau! Pastele astea sunt fantastice!” înseamnă „Maică-ta îşi face cum vrea de cap cu marinari” pentru altul.

Să zicem, de pildă, că vă aflaţi într-o escală de opt ore în Port Brasta fără a dispune de suficient credit pentru a vă alimenta implantul cu un Gargle Blaster, iar după ce vă daţi seama că nu ştiţi mai nimic despre această carte presupus minunată pe care o ţineţi în mână decideţi, din pură plictiseală a creierului dumneavoastră învăluit în ceaţă, să tastaţi cuvintele „ghidul autostopistului galactic” în meniul de căutare din *Ghidul autostopistului galactic.* Ce rezultat credeţi că va da această acţiune strălucitoare?

Mai întâi, va apărea un simbol animat într-o explozie de

pixeli care vă va informa că sunt trei rezultate, fapt care vă va nedumeri, căci în mod evident sunt cinci rezultate listate mai jos, numărate în ordinea uzuală.

> Notă *Ghid:* Asta dacă înţelegeţi ordinea numerică uzuală de la mic la mare şi nu de la derivativ la inspirat, aşa cum face Folfangan Slugs, care judecă valoarea unui număr pe baza integrităţii artistice a formei lui. Chitanţele supermarketului Folfangan sunt nişte panglici voluptuos de frumoase, dar afacerea lor se prăbuşeşte cel puţin o dată pe săptămână.

Fiecare din aceste cinci rezultate reprezintă un articol lung, însoţit de multe ore de fişiere video şi audio, şi de unele reconstruiri scenice în care apar actori relativ bine-cunoscuţi.

Aceasta nu este povestea respectivelor articole.

Dar dacă treceţi de al cincilea articol, ignorând ofertele de a vă reipoteca rinichii şi de a vă lungi „săltăreţul pornografic”, veţi ajunge la un rând scris cu litere minuscule unde se poate citi *„Dacă v-a plăcut asta, atunci poate v-ar plăcea să citiţi şi...”* Puneţi simbolul animat să se plimbe de-a lungul rândului şi veţi fi conduşi către o anexă *doar text* unde nu există niciun fel de fişier audio şi nici măcar vreun cadru video filmat de un student la regie care să fi realizat totul în propriul dormitor după ce şi-a plătit tovarăşii de dramă socială cu sendvişuri.

Aceasta este povestea respectivei anexe.

INTRODUCERE

Din câte ştim… Guvernul Imperial Galactic a hotărât într-o zi, cu ocazia unei discuţii la o găleată de crabi nestemate, că are nevoie de o autostradă hiperspaţială în capătul mizer al Braţului Spiralat de Vest al Galaxiei. Decizia a fost transmisă prin canalele obişnuite cu motivaţia oficială de a preîntâmpina congestionarea traficului în viitorul îndepărtat şi cu scopul ascuns de a da de lucru câtorva verişori de miniştri care îşi pierdeau permanent timpul prin Piaţa Guvernului. Din nefericire, în calea acestei autostrăzi planificate se găsea Pământul, aşa că vogonii cei lipsiţi de scrupule au fost trimişi cu o flotă de specialişti constructori ca să îndepărteze din cale planeta obraznică prin folosirea blândă a armelor termonucleare.

Doi supravieţuitori au reuşit să facă autostopul pe o navă vogonă: Arthur Dent, un tânăr angajat englez al unui post regional de radio, ale cărui planuri pentru acea dimineaţă nu includeau transformarea planetei natale de sub papucii lui în praf şi pulbere. Dacă rasa umană ar fi organizat un referendum, cel mai probabil Arthur Dent ar fi fost votat *cel mai puţin potrivit de a duce speranţele omenirii în spaţiu.* Caracterizarea din universitate a lui Arthur se referea la el ca „probabil sfârşind prin a trăi într-o gaură din munţii Scoţiei cu şapca de pe umăr pe post de unic tovarăş de viaţă”. Din fericire, Ford Prefect, prietenul lui Arthur de pe Betelgeuse, un căutător neostoit pentru bine cunoscutul

almanah de călătorie interstelară *Ghidul autostopistului galactic,* era mai optimist din fire. Ford vedea ţesături argintii acolo unde Arthur zărea doar nori, aşa că, împreună, ei doi ar fi constituit un singur călător spaţial prudent, cu excepţia cazului în care drumurile i-ar fi dus spre planeta Junipella, unde norii chiar erau formaţi din ţesături argintii. Fără îndoială că Arthur ar fi îndreptat nava spaţială spre cel mai apropiat nor, iar Ford aproape sigur ar fi încercat să fure argintul, ceea ce ar fi avut ca rezultat combustia catastrofală a gazului natural din ţesătură. Explozia ar fi fost destul de frumuşică, dar ca sfârşit eroic ar fi avut o anume lipsă, cum ar fi aceea a eroului rămas întreg.

Singurul alt pământean rămas în viaţă a fost Tricia McMillan, sau Trillian, ca să-i folosim numele ei la modă, spaţial, o femeie astrofizician teribil de ambiţioasă combinată cu un reporter novice, care crezuse întotdeauna că viaţa însemna mai mult decât doar viaţa pe Pământ. În ciuda acestei convingeri, Trillian rămăsese fără grai când fusese smulsă şi dusă spre stele de Zaphod Beeblebrox, preşedintele aventurier şi bicefal al galaxiei.

Ce se mai poate spune despre preşedintele Beeblebrox care să nu fi fost deja înscris de el însuşi pe tricouri şi răspândit în întreaga galaxie pe gratis, la fiecare achiziţie uBid? ZAPHOD ÎI SPUNE DA LUI ZAPHOD a fost probabil cel mai faimos slogan de tricou, deşi nici măcar echipa lui de psihiatri nu a înţeles care era, de fapt, mesajul. Al doilea slogan favorit a fost, probabil: BEEBLEBROX. FIŢI BUCUROŞI CĂ E PLECAT DEPARTE.

Reprezintă o axiomă universală faptul că, dacă cineva se oboseşte să inscripţioneze ceva pe un tricou, atunci acea inscripţie nu este aproape sigur sută la sută neadevărată sau, cu alte cuvinte, este mai mult ca probabil să nu fie în mod cert falsă. În consecinţă, atunci când Zaphod Beeblebrox ajungea pe o planetă, oamenii de acolo spuneau invariabil „da” la orice întrebare pusă de el, iar

când pleca, oamenii se bucurau că a plecat departe.

Aceşti eroi prea puţin tradiţionali s-au trezit alăturaţi cu o marjă mare de improbabilitate şi au fost antrenaţi într-o serie de aventuri, care în cea mai mare parte au presupus vagabondajul prin spaţiu şi timp, leneveala pe canapele cuantice, sporovăiala cu computere gazoase şi, în general, imposibilitatea de a găsi vreun sens sau vreo împlinire în oricare colţ al Universului.

În cele din urmă, Arthur Dent s-a întors la gaura din spaţiu unde fusese Pământul şi a descoperit că gaura fusese umplută cu o planetă de dimensiunea Pământului care arăta şi se comporta remarcabil de asemănător Pământului. De fapt, această planetă era un Pământ, doar că nu Pământul lui Arthur. Sau, mai exact, nu al *acestui* Arthur. Deoarece planeta lui natală se găsea în centrul unei zone plurale, acel Arthur care ne preocupă pe noi se trezise translatat de-a lungul axelor dimensionale către un Pământ care nu fusese niciodată distrus de vogoni. Chestia asta l-a bucurat enorm pe Arthur *al nostru*, iar predispoziţia lui mai degrabă pesimistă i s-a îmbunătăţit şi mai mult atunci când a cunoscut-o pe Fenchurch, jumătatea lui. Din fericire, această perioadă idilică nu a fost scurtată de ciocnirea cu alţi Arthur din *universuri alternative* care ar fi putut să vagabondeze pe acolo, posibil chiar prin Los Angeles în vreme ce lucrau pentru BBC.

Arthur şi dragostea lui adevărată au călătorit printre stele până când Fenchurch a dispărut în mijlocul unei propoziţii, în timpul unui salt prin hiperspaţiu. Arthur a căutat-o prin întreg Universul, plătindu-şi drumurile prin oferirea de fluide corporale în schimbul unor bilete la clasa întâi. În cele din urmă a eşuat pe planeta Lamuella, unde şi-a croit un rost ca producător de sendvişuri pentru un trib de primitivi care considerau că sendvişurile erau ceva extraordinar.

Liniştea lui a fost tulburată de sosirea prin curier a unei cutii trimise de Ford Prefect, în care se găsea *Ghidul autostopistului galactic,* ediţia a doua, sub forma unei

păsări negre pandimensionale. Trillian, care între timp ajunsese prezentatoare de ştiri de succes, i-a trimis şi ea un pachet lui Arthur, sub forma lui Random Dent, fiica ei concepută cu preţul donării locului 2D de pe ochiul roşu din Alfa Centauri.

Arthur şi-a acceptat, ezitând, rolul de părinte, dar s-a trezit complet scos din fire de adolescenta rebelă. Random a furat *Ghidul* şi a plecat spre Pământ, unde credea că se poate simţi în fine ca acasă. Arthur şi Ford s-au luat după ea, ca s-o găsească pe Trillian deja ajunsă acolo.

Abia în acel moment li s-a dezvăluit obiectivul ediţiei a doua a *Ghidului.* Iritaţi de refuzul Pământului de a rămâne explodat, vogonii meşteriseră pasărea pentru a-i ademeni pe evadaţi pe planetă înainte de a o distruge în toate dimensiunile posibile, pentru a-şi îndeplini ordinul primit iniţial.

Arthur şi Ford s-au repezit cu viteză semimaximă spre Clubul Beta din Londra, oprindu-se pe drum doar ca să cumpere pate de ficat şi pantofi din piele întoarsă. Graţie chestiei cu vechea axă dimensională/zonă plurală, le-au găsit pe Trillian şi pe Tricia McMillan coexistând în acelaşi spaţiu-timp, ambele confruntându-se cu ţipetele pline de emoţie ale lui Random.

Nedumeriţi? Arthur a fost nedumerit, dar nu pentru mult timp. Imediat ce a observat razele verzi mortale pulsând prin atmosfera inferioară, toate celelalte probleme iritante ale zilei au părut să-şi piardă din capacitatea de a irita – în definitiv, era puţin probabil ca o simplă nedumerire să-i tranşeze trupul într-un milion de bucăţi separate.

Prostetnicul vogon îşi făcuse bine treaba. Nu numai că-i ademenise pe Arthur, Ford şi Trillian înapoi pe planeta Pământ, dar reuşise şi să păcălească un căpitan grebulon ca să distrugă Pământul în locul lui, astfel el economisind pentru echipajul său câteva sute de ore de muncă birocratică cerută de biroul de muniţii.

Arthur şi prietenii lui şedeau neputincioşi în Clubul Beta

din Londra şi urmăreau cum este declanşat războiul suprem împotriva Pământului, incapabili să ia parte la el, asta dacă nu cumva spasmele involuntare şi lichefierea oaselor se pot considera drept participare. De această dată, armele de distrugere nu sunt torpilele vogonilor, ci raze mortale, însă, la urma urmei, dispozitivele de distrugere ale unei planete sunt destul de asemănătoare dacă le receptezi în plin…

1

Conform asistentului unui om de serviciu de la Universitatea Maximegalon, care stă adesea prin preajma sălilor de cursuri, Universul este vechi de şaisprezece miliarde de ani. Acest presupus adevăr este privit cu dispreţ de o gaşcă de poeţi de pe Betelgeuse care au aluniţe mai bătrâne de atât (probabil simplă flecăreală). Are cel puţin şaptesprezece miliarde, spun ei, conform exemplarelor lor din pergamentele Wham Bam Big Bang. Un geniu uman adolescent a afirmat odată că vârsta e de paisprezece miliarde, pe baza unor calcule complicate implicând densitatea rocilor lunare şi distanţa dintre două femele pubere la orizontul evenimenţial. Unul din zeii minori de pe Asgard a mormăit cum că ar fi citit ceva, undeva, despre un soi de eveniment cosmic oarecum major petrecut cu optsprezece miliarde de ani în urmă, dar nimeni nu prea mai acordă atenţie unor declaraţii de pe piedestale de zei, cel puţin nu de la dezbaterea *naşterea zeilor* încoace, sau de la Thorgate, aşa cum a ajuns evenimentul să fie alintat.

Oricâte miliarde ar fi, de fapt, în joc, până la urmă *este vorba* de miliarde, iar bătrânul de pe plajă arăta ca şi cum ar fi numărat măcar unul din aceste milioane de milioane de ani cu ajutorul degetelor. Pielea lui era de culoarea albă a pergamentului. Văzut în profil, individul semăna îndeaproape cu jumătatea de sus, tremurătoare, a unui S.

Omul ţinea minte că avusese o pisică pe vremuri, dacă amintirile pot fi socotite şi altceva decât nişte configuraţii neuronale întinse pe trilioane de sinapse. Amintirile nu puteau fi atinse cu degetele, nu puteau fi simţite aşa cum puteau fi simţite valurile care se scurgeau peste degetele lui deformate. Însă ce altceva reprezentau senzaţiile fizice dacă nu doar nişte mesaje electrice transmise de creier? De ce să creadă cineva în ele? Exista ceva de încredere în Univers, pe care cineva să-l poată îmbrăţişa şi de care să se poată ţine în toiul unei furtuni de fluturi, în afară de o miasmă de vânt hawaliusian?

„Fluturi nenorociţi”, gândi omul. „Odată ce şi-au dat seama de chestia cu aripa care bate pe un continent şi stârneşte furtună pe altul, milioane de lepidoptere mârşave s-au adunat laolaltă şi au devenit răutăcioase.”

„Sigur că aşa ceva nu se poate”, îşi zise el. „Furtuni de fluturi?”

În acel moment însă, alţi neuroni se scurseră peste şi mai multe sinapse, şoptindu-i despre teoriile improbabilităţii. Dacă un lucru nu trebuia să se întâmple niciodată, atunci acel lucru avea cu încăpăţânare să refuze să nu se petreacă cât de curând posibil.

Furtuni de fluturi. Era doar o chestiune de timp.

Bătrânul nu se mai gândi la acest fenomen înainte ca vreo altă catastrofă să se abată asupra lui şi să îşi înceapă cu seninătate procesul de naştere.

Se putea încrede în ceva? Ceva care să-i ofere confort?

Sorii care apuneau formau semiluni de culoare pe valuri, înroşeau norii, argintau frunzele palmierilor şi dădeau luciu ceainicului de porţelan de pe veranda omului.

„A, da”, îşi zise bătrânul. „Ceai. În centrul unui Univers nesigur şi posibil iluzoriu se va găsi mereu ceai.”

Bărbatul trasă două numere naturale pe nisip cu un baston croit dintr-un picior abandonat de robot şi se uită cum le spală valurile.

Acum pe nisip scria patruzeci şi doi, iar în clipa

următoare nu mai scria nimic. Poate că numerele nu fuseseră niciodată acolo şi poate că nu aveau nicio importanţă.

Din cine ştie ce motiv, acest lucru îl făcu pe bătrân să chicotească în vreme ce cobora panta spre veranda lui. Se aşeză cu pârâituri groaznice de oase şi lemn pe un scaun dărăpănat, în completă armonie cu împrejurimile, şi îşi chemă androidul ca să-i aducă nişte biscuiţi.

Androidul îi aduse ceai Rich Tea.

Bună alegere.

Câteva secunde mai târziu, apariţia bruscă a unei păsări mari de metal îi provocă bătrânului o întrerupere momentană a concentrării în activitatea de înmuiere a biscuitului, ceea ce duse la pierderea unei bucăţi de biscuit în ceai.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi omul. Ai habar cât am muncit ca să învăţ tehnica asta? Înmuiere şi sendvişuri. La ce altceva mai poate spera cineva?

Pasărea păru netulburată.

— O pasăre netulburată, rosti bătrânul cu voce moale, amuzându-se de sunetul vocii lui.

Îşi închise ochiul bolnav, care nu-i mai funcţiona ca lumea de când era un copil năzdrăvan şi căzuse dintr-un copac, şi cercetă creatura cu privirea.

Pasărea se agită, cu penele metalice sclipind stacojii în razele soarelui şi cu aripile stârnind mici vârtejuri.

— Baterie, zise pasărea cu o voce care îi aminti bătrânului de un actor pe care îl văzuse cândva interpretându-l pe Othello pe scena Teatrului Globe din Londra.

Uluitor câte lucruri se puteau obţine dintr-un singur cuvânt.

— Ai spus „baterie”? întrebă omul, pentru confirmare.

Pasărea putea să fi rostit „loterie” sau chiar „coterie”. Auzul lui nu mai era ca pe vremuri, mai ales din punct de vedere al primelor litere ale cuvintelor.

— Baterie, repetă pasărea.

Brusc, realitatea plesni şi se făcu fărâme ca o oglindă spartă în mii de cioburi. Plaja dispăru, valurile îngheţară, trosniră şi se evaporară. Ultimul dispăru Rich Tea.

— La naiba, mormăi bătrânul, în vreme ce ultimele firimituri de biscuit i se disipau pe vârfurile degetelor.

După aceea se lăsă pe spate pe o pernă în camera cerului care îl înconjură brusc. Era sigur că avea să vină cineva în curând. Din străfundurile absconse ale vechilor lui amintiri, cuvintele Ford şi Prefect ţâşniră ca nişte lilieci cenuşii pentru a se asocia cu dezastrul iminent.

Ford Prefect nu era niciodată departe ori de câte ori Universul se destrăma. El şi blestemata aia de carte a lui. Cum se numea? A, da. *Ritul Malagambistului Fanatic.*

Sau, mă rog, ceva asemănător.

Bătrânul ştia exact ce avea să spună Ford Prefect.

Priveşte latura bună a lucrurilor, *bătrâne camarad. Cel puţin nu zaci întins în faţa unui buldozer, nu? Cel puţin nu suntem ejectaţi printr-un sas vogon. O camera de cer nu e prea urâtă*, *să ştii. Ar putea fi mai rău, mult mai rău.*

— Va fi cu mult mai rău, zise bătrânul, cu o siguranţă mohorâtă.

Din experienţa lui, lucrurile mergeau în general înspre rău, iar în rarele ocazii când ele păreau să se îmbunătăţească, totul era doar un preludiu dramatic al unei înrăutăţiri cataclismice.

O, această cameră de cer *părea* suficient de inocentă, dar oare ce grozăvii pândeau dincolo de pereţii ei unduitori? Bătrânul era convins că niciuna care să nu fie teribilă.

Înfipse un deget într-una din suprafeţele unduitoare ale zidului, care îi amintea de budinca de tapioca, fapt care-l făcu pe bătrân să zâmbească, până-şi aminti că ura tapioca de când un băiat tâmpit îi umpluse papucii cu aşa ceva la şcoala pregătitoare de la Eaton House.

— Blisters Smyth, rahat nenorocit ce eşti, şopti el.

Vârful degetului său făcu o gaură temporară în nori, iar prin gaură bătrânul zări o fereastră mare de sas dincolo de zid şi, dincolo de fereastră, să fi fost o rază a morţii?

Bătrânul era aproape convins că da.

„Tot acest timp”, îşi spuse. „Nimic nu s-a întâmplat în tot acest timp.”

Ford Prefect îşi trăia visul, asta dacă *visul* includea o reşedinţă într-una din staţiunile ultraluxoase, cotate cu cinci stele gigant, pline de hedonism consumat natural ale lui Han Wavel, unde orele de trezie ale omului erau umplute cu cantităţi generatoare de *stricăciuni permanente* de cocktailuri exotice şi relaţii intime cu femele exotice din cele mai diverse specii.

Iar cea mai bună parte era că întreaga cheltuială pentru tot acest pachet imens de autoindulgenţă şi posibilă scurtare a vieţii se făcea pe seama cardului său Dine-O-Charge, card care nu avea limită de credit, graţie unei mici inginerii creative făcute la computere cu ocazia ultimei lui vizite la birourile unde se edita *Ghidul autostopistului.*

Dacă în tinereţe Ford Prefect ar fi primit o pagină albă şi i s-ar fi cerut să scrie, fără să se grăbească, un paragraf scurt în care să-şi înşire cele mai aprige dorinţe de viitor, singurul cuvânt pe care l-ar fi amendat acum ar fi fost „posibil”. *Probabil.*

Staţiunile lui Han Wavel erau atât de obscen de luxoase încât despre ele se spunea că un mascul brequindan ar fi fost în stare să-şi vândă şi mama pentru a petrece o noapte în infamul vibroapartament de la hotelul Sandcastle. Acest lucru nu este chiar atât de şocant precum pare, căci pe Brequinda părinţii reprezintă o monedă de schimb acceptată, iar un septuagenar bine lubrifiat, cu un set de dinţi sănătoşi, poate fi schimbat pe un ataş de motocicletă de gamă medie.

Probabil că Ford nu şi-ar fi vândut niciun părinte ca să-şi finanţeze sejurul de la Sandcastle, însă exista şi un verişor

bicefal al lui, care adesea se dovedea a fi o mare pacoste.

În fiecare noapte, Ford suia cu fulgerliftul până la apartamentul lui de la mansardă, cârâia în faţa uşii pentru a i se permite intrarea, după care îşi făcea timp ca să-şi privească ochii injectaţi înainte de a leşina cu faţa în jos în chiuveta.

„Asta e ultima noapte”, înjură el nocturn. „Trupul meu se va revolta şi se va prăbuşi în sine însuşi?”

Ford se întrebă cum va arăta necrologul lui din *Ghidul autostopistului*. În mod sigur avea să fie scurt. Câteva cuvinte. Poate aceleaşi cuvinte pe care le folosise el ca să descrie Pământul cu atâţia ani în urmă.

În mare parte inofensivi.

Pământul. Oare nu se întâmplase ceva trist cu Pământul, la care el ar fi trebuit să mediteze? De ce existau lucruri despre care îşi putea aminti şi lucruri care îi erau la fel de limpezi ca o dimineaţă ceţoasă de pe permanent învăluitele în ceaţă densă Câmpii Aburite de pe Nephologia?

În general, cam într-un asemenea moment cel de-al treilea Gargle Blaster îngurgitat ajungea să stoarcă şi ultima picătură de conştienţă din creierul îmbibat de sucuri al lui Ford, aşa că el chicotea de două ori, chiţăia ca un pui la rodeo şi executa o tumbă aproape perfectă înainte, către cel mai apropiat receptor de baie.

Cu toate acestea, în fiecare dimineaţă în care îşi înălţa capul din chiuveta apartamentului (asta dacă avea noroc), Ford se trezea revitalizat în mod miraculos. Fără mahmureli, fără respiraţii de dragon, fără măcar un vas de sânge explodat pe vreuna dintre retine care să devină martore ale exceselor din noaptea precedentă.

— Eşti un ticălos norocos, Ford Prefect, îşi spunea invariabil el lui însuşi. Da, asta eşti.

„Ceva pute a peşte stricat pe aici”, insista rar auzita voce a subconştientului său.

Peşte?

La revedere şi mulţumesc pentru tot...

Nu era ceva legat de delfini? Adevărat, nu erau peşti, dar locuiau în acelaşi… habitat.

„Gândeşte, idiotule! Ar fi trebuit să mori de o sută de ori. Ai consumat destule cocktailuri cât să-ţi faci felul nu doar ţie, ci şi câtorva versiuni ale tale. Cum de mai trăieşti încă?”

— Trăiesc şi sunt norocos, spunea Ford, adesea făcându-şi sieşi cu ochiul în oglindă, minunându-se de cât de lucios îi devenise părul roşcat şi cât de pronunţaţi erau pometii obrajilor.

I se părea chiar că îi creşte o bărbie. O bărbie chiar pătrăţoasă.

— Locul ăsta îmi face bine, îi spunea el reflexiei din oglindă. Toate împachetările alea cu fotolipitori şi tratamentele cu colono-viermi iradiaţi îmi revigorează sistemul. I-o datorez lui Ford Prefect să mai stau aici o vreme.

Aşa că mai stătu.

În ultima zi, Ford îşi încărca un masaj subacvatic pe cardul lui de credit. Maseurul era o sepie Pom Pom damograniană cu unsprezece tentacule şi o mie de ventuze, cu care se apucă să-i frământe spatele lui Ford şi să-i cureţe porii cu o serie de mişcări de mângâiere sugătoare. La modul general vorbind, sepiile Pom Pom erau supracalificate pentru munca lor din industria balneară, dar le deturnau de la activitatea de a-şi da doctorate timpurii salariile grase, bazinele bogate în plancton şi şansa de a masa cândva vreun căutător de talente pentru industria muzicală, care, poate, le-ar fi oferit un contract de înregistrare a unui disc.

— Ai efectuat vreo căutare de talente, prietene? întrebă sepia, fără a părea prea optimistă.

— Nu, răspunse Ford, cu bulele de aer ieşind din casca lui de plexiglas şi cu chipul lucind portocaliu în lumina plăcută dată de fosforescenţa stâncoasă. Deşi o dată am deţinut o

pereche de pantofi albaştri din piele întoarsă[1], ceea ce ar trebui să însemne ceva. Încă mai am un pantof – celălalt e mai aproape de mov, deoarece este doar o copie.

Sepia înfuleca planctonul aflat în trecere în vreme ce vorbea, fapt care dădea conversaţiei o notă de dezacord.

— Nu ştiu dacă…

— Dacă ce?

— N-am terminat.

— Dar n-ai mai spus nimic.

— Era o zvârlugă. Credeam că e prânzul.

— Mănânci zvârlugi?

— Nu. Nu chiar zvârlugi.

— Bine, pentru că zvârlugile sunt pui de zvârlogi, iar ăştia sunt otrăvitori.

— Ştiu. Spuneam doar că…

— Alte zvârlugi?

— Exact. Eşti sigur că nu eşti un căutător de talente sau un impresar?

— Da.

— O, pentru numele zadului, înjură sepia, un pic cam neprofesionist. Muncesc de doi ani aici. Mi s-au promis căutători de talente şi impresari cu duiumul la vârful ventuzelor mele. Niciunul. Nici măcar unul. Să ştii că am luat lecţii avansate de kazoo.

Ford nu mai putea rezista unei asemenea provocări.

— Lecţii avansate de kazoo? Cât de avansate pot fi studiile de kazoo?

Sepia păru rănită.

— Destul de avansate atunci când poţi cânta simultan la o mie dintre ele. Eram într-un cvartet. Îţi poţi da seama?

Ford nu răspunse. Închise ochii, savurând plescăiala ventuzelor pe spatele lui, şi îşi imagină un concert de patru mii de kazoo interpretând într-o armonie subacvatică perfectă.

Ceva mai târziu, sepia îl înveli pe Ford cu şase din

[1] Aluzie la *„Blue Suede Shoes”,* celebru hit al epocii rock’n’roll (n. tr.).

tentacule şi îl întoarse cu blândeţe. Ford deschise un ochi şi citi insigna sepiei.

Eu sunt Barzoo, scria pe ea. *Foloseşte-mă cum vrei.*

Iar dedesubt, cu litere mai mici:

Sunt alergic la cauciuc.

— Deci, Barzoo. Ce gen de muzică interpretai?

Maseurul îşi încordă tentaculele înainte de a răspunde, stârnind un şuvoi de curenţi.

— În cea mai mare parte cântece vechi. Hituri. Ai auzit vreodată de Hotblack Desiato?

„Am auzit de acest nume”, îşi dădu Ford seama, fără să localizeze amintirea. Cu fiecare zi, memoria lui devenea tot mai înceţoşată.

— Hotblack Desiato. Nu e mort de ceva vreme?

Barzoo îşi înclină capul, gândindu-se la asta. Gura sepiei atârna deschisă, ignorând dârele subţiri de plancton care treceau prin faţa ei.

— Hei, dacă nu-ţi aminteşti, nu-ţi face probleme. Şi memoria mea îmi joacă feste într-un astfel de loc. Chestii mărunte, cum ar fi de câtă vreme sunt aici, care e scopul meu în viaţă, pe ce membre să-mi încalţ pantofii. Prostii de genul ăsta.

Sepia nu răspunse. Tentaculele ei se odihneau greoaie pe pieptul lui Ford ca nişte parâme vechi.

Ford speră ca Barzoo să nu fi murit brusc. Dar dacă sepia chiar *plecase* către stadiul de energie pură, oare ventuzele ei îşi pierdeau capacitatea de sucţiune sau intrau într-un soi de stare de sucţiune-mortală? Ford n-avea niciun chef să-şi petreacă restul vacanţei nevoit să se supună operaţiilor chirurgicale de îndepărtare a tentaculelor de pe pieptul lui.

Apoi Barzoo clipi.

— Hei, amice, oftă Ford, cu bulele de aer ţâşnindu-i din cască. Bun venit înapoi. Pentru o secundă am crezut că…

— Baterie, rosti sepia, accentuând t-ul. Baterie.

„N-am mai observat asta până acum”, îşi zise Ford, „dar sepia asta seamănă cu o pasăre.”

Apoi peştera subacvatică de masaj dispăru şi Ford Prefect se trezi aruncat într-o încăpere compusă din cer albastru.

În colţul opus şedea o siluetă cunoscută.

— Ah, rosti Ford, amintindu-şi.

> Notă *Ghid:* Amintirea reprezintă în general un proces în două stadii implicând un dialog între partea conştientă şi cea subconştientă a creierului. Subconştientul deschide procedurile prin scoaterea la lumină a unei amintiri relevante, acţiune care eliberează un jet de endorfine autolaudative.
>
> — Bine lucrat, amice, spune conştientul. Amintirea aia e cu adevărat utilă acum, iar eu nu-mi mai aduceam aminte unde o depozitasem.
>
> — Tu şi cu mine, amice, zice subconştientul, încântat că în sfârşit cineva îi recunoaşte contribuţia. Muncim împreună la asta.
>
> Apoi conştientul revizuieşte amintirea depusă în tava de intrare şi trimite un mesaj în jos către sfinctere spunându-le să fie pregătite pentru ce e mai rău.
>
> — De ce mi-ai amintit de asta? se răsteşte el la subconştient. Este oribil. Groaznic. Nu voiam să-mi amintesc de asta. De ce crezi că am aruncat-o în fundul creierului?
>
> — E ultima dată când te mai ajut, mormăie subconştientul, după care se retrage în zonele mai întunecate ale sinelui, unde sunt adăpostite gândurile urâte. N-am nevoie de tine, îşi spune sieşi. Îmi pot genera o altă personalitate din lucrurile de care te-ai debarasat.
>
> Aşa se plantează seminţele schizofreniei, prin mici nuclee de bătăi din copilărie, neglijare, neîncredere în sine şi prejudecăţi.
>
> Din fericire, cei de pe Betelgeuse nu prea au subconştient, aşa că pentru ei e bine.

— Ah, rosti iarăşi Ford, apoi repede: Porcărie.

Păşi cu gingăşie pe podeaua cerului, observând cu un fior de surpriză că unul din picioare îi tremură uşor o fracţiune de secundă.

Nu sunt real, îşi dădu el seama, fapt care avu capacitatea de a-i lovi dureros dispoziţia sufletească permanent debordantă de bucurie. Îşi reveni repede, acţiune pe care

celălalt ocupant al camerei nu părea să o fi reuşit încă.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, bătrâne, îi strigă el pământeanului. Cel puţin nu zaci în faţa unui buldozer, nu? Cel puţin nu eşti ejectat printr-un sas vogon, îţi aminteşti? O cameră de cer nu e prea rea. Putea fi mai rău, mult mai rău.

„Şi în curând va fi, dacă am dreptate în privinţa lucrurilor care se petrec aici”, gândi Ford, fără a-şi mărturisi cu glas tare părerea. Arthur arăta ca şi cum ar fi primit suficiente veşti proaste într-o singură zi.

Reporterul de ştiri interplanetare Trillian Astra petrecu câteva momente încordate în camera de baie pentru presă înainte de a porni spre auditoriu, posibil pentru cel mai important interviu din viaţa ei. Pe parcursul unei cariere glorioase, Trillian petrecuse un an sub acoperire prostetică lucrând ca funcţionar vogon în Ciorchinele Megabrantis. Îşi pierduse laba piciorului stâng din pricina degerăturilor când bandiţii de mine de pe Orion Beta atacaseră un puţ de mandranit, iar recent fusese atacată de un dentist predicator atunci când avusese curajul să pună la îndoială eficienţa incantaţiilor de îndreptare a dinţilor.

Întreaga galaxie cunoştea numele lui Trillian. Aflată la apogeul carierei, era temută de politicieni corupţi, de moguli ai cinematografiei şi de celebrităţile singure şi însărcinate, pe un cuprins stelar de la Alfa Centauri la Viltvodle VI, însă în acea zi ea era cea care simţea pe umăr apăsând spectrul fricii.

Preşedintele galactic Random Dent. Fiica ei. Simuldistribuţie de la Universitatea Maximegalon transmisă în direct către o audienţă de cinci sute de miliarde.

Era nervoasă. Nu, mai mult de atât. Era îngrozită. Trillian nu-şi mai văzuse fiica de când…

„Doamne”, îşi dădu ea seama. „Nu-mi mai amintesc exact ultima dată când am văzut-o pe Random.”

Trillian încercă să-şi aplice ritualul de calmare.

— Arăţi bine pentru o pasăre de pradă bătrână, îi spuse ea oglinzii.

— Chiar clezi asta, dlagă? răspunse oglinda, în mod clar ofensată de ceea ce apăruse în faţa senzorilor ei. Dacă asta înseamnă bine, atunci ai standalde joase de tot.

Trillian izbucni:

— Cum îndrăzneşti? Dacă ai fi văzut ce am văzut eu, dacă ai fi trecut prin ce am trecut eu, atunci cred că ai fi de acord că arăt al naibii de bine.

Oftatul oglinzii făcu să tremure cele opt gel-difuzoare montate în structura ei.

— Destul cu lecţia de istolie, dlagă. Nu evaluez tlecutul, comentez doal plezentul. Ial acum, dă-mi voie să-ţi spun, alăţi ca Eccentlica Gallumbits în cel de-al tleilea ciclu al ei. Clede-mă, dlaga mea, în al tleilea ciclu al culvei ăleia bătlâne totul ela compus în cea mai male palte din lichide şi gaze. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş lua un plosop bun şi un halat şi aş...

Trillian întinse mâna şi lovi cu pumnul butonul de amuţire a oglinzii.

„Oare când le-au conferit oglinzilor trăsături de caracter?” îşi amintea de vremurile când doar androizii din vârful gamei şi din când în când poarta foarte specială dispuneau de trăsătura Personalităţii Umane Autentice inventate de Corporaţia Sirius Cybernetics.

Poate că Trillian nu dorea să audă ce avea oglinda de zis, dar în sinea ei putea recunoaşte că avea dreptate.

Chiar arăta bătrână. De fapt, părea o antichitate.

„Asta pentru că *sunt* antică rău. Am o sută cinci ani pământeni. Ce-a mai rămas din mine.”

De-a lungul anilor, Tricia McMillan fusese furată de slujba ei ca reporter Sub-Etha, astfel că în scurt timp rămăsese doar Trillian. Nu era doar o simplă declaraţie metaforică: Trillian Astra fusese întotdeauna pregătită să sacrifice totul pentru reţeaua de televiziune – prietenii, familia, chiar şi diverse părţi ale corpului.

Îşi pierduse laba piciorului pe Orion Beta în cursul violenţelor miniere. Şaptezeci la sută din epiderma ei fusese arsă de un jet de plasmă pe linia frontului de la Peşterile Carfrax Gamma. Mâna şi antebraţul stâng erau contorsionate în urma impactului cu un târâtor al deşertului din timpul Războaielor Dordelliene, iar ochiul drept îi fusese smuls din orbită de un drapel înfipt pe un beţigaş ascuţit în cursul unei îngheţato-escapade Wango-Pango adolescentine pe Gagrakacka.

Ca atare, din Tricia McMillan mai rămăsese creierul original (cu ceva nu-fluid adăugat), un ochi, doi obraji (unul la fese, celălalt la faţă), o colecţie de oase minore şi doi litri şi jumătate de sânge uman. Ceilalţi trei litri nu erau compuşi din sânge la modul tehnic, ci din lacrimi recoltate dintr-un cuib de Diavoli cu Limbă Argintie, un soi de mici mamifere băştinaşe de pe sistemul Hastromil. Aceste mamifere sunt exploatate fără milă din pricina lipsei de utilitate a absolut tuturor părţilor corpului lor, de la limbile argintii care atârnă până la undele lor de gândire, care pot fi captate de o antenă şi folosite la îmbunătăţirea recepţiei semnalelor video pentru cineva care trăieşte într-o gaură. Aceiaşi filosofi care citează peştele Babel ca dovadă că Dumnezeu nu există citează şi nefericit denumitele DLA drept dovadă că Diavolul există, un argument de care până şi un cartof încărcat cu electricitate îşi dă seama că anulează ideea iniţială a argumentaţiei respectivilor filosofi. Dar, în fond, ce le pasă acestora din urmă? Doctorilor de cap le place controversa.

Ca o ironie, Trillian se găsea pe Hastromil ca să transmită despre o revoltă menită protejării DLA când fusese călcată de o plutitoare Limbă Argintie, construită şi mai ironic din ascunzişuri Limbă Argintie. Iar ironia atinsese apogeul când Trillian primise o transfuzie Limbă Argintie în vreme ce era îmbrăcată cu un tricou „Protejaţi Limba Argintie”.

Ulterior s-a relatat, chiar de către Trillian, că toată această supraîncărcare de ironie provocase moartea a

unsprezece empaţi care participau la revoltă. Ba chiar doisprezece, dacă se adăuga la statistică empatul despre care se ştia deja că e deprimat.

Trillian netezi plazpielea de pe obrazul ei. Era netedă, dar un pic prea întinsă. Tipul de la recepţie îi promisese că faţa ei avea să se mai muleze pe măsură ce era folosită. Însă asta nu se întâmplase niciodată. În zilele ei proaste, Trillian credea că faţa ei arăta ca un craniu înghesuit într-un balon.

Un director de reţea o descrisese odată ca fiind un umanoid suplu, de culoare închisă, cu valuri lungi de păr negru, un buton ciudat pe post de nas şi ochi ridicol de căprui.

Gata cu toate astea.

Astăzi era una din zilele proaste.

Random. După atâţia ani.

De fiecare dată când se uita în ochii fiicei sale, parcă privea în gropile adânci săpate de propria vinovăţie.

Trillian lovi oglinda cu palma.

— Au! Hei! exclamă oglinda, scurtcircuitând comanda de muţenie.

Trillian o ignoră.

Trebuia să se adune. Pe vremuri fusese cel mai respectat reporter din galaxie, iar asta însemnase ceva. Era obligată să împingă regretele în cutia lor din fundul stomacului şi să îşi facă treaba mai departe.

Trillian îşi aranjă o şuviţă din sintetipărul strâns în formă de coif, îşi îndreptă umerii şi păşi în mijlocul audienţei ca să-şi intervieveze fata, concepută într-o clinică cu gravitaţie scăzută satelitară de fertilitate din apropiere de Steaua lui Barnard.

Trillian se înfioră. Ca şi cum răul de dimineaţă nu fusese suficient şi fără intervenţia gravitaţiei scăzute.

Random avea tot dreptul să se simtă inconfortabil: tatăl ei era un tub de testare, planeta ei natală, atât timp cât se mai putea numi aşa, fusese distrusă pe mai multe dimensiuni ale Universului, iar mama ei o privise o singură

dată, după care decisese să-şi urmeze cu asiduitate o carieră care avea s-o ţină departe de casă pentru perioade lungi de timp.

Nu era de mirare că Random părea un pic îngheţată.

Preşedintele Random Dent şedea cu picioarele încrucişate pe un scaun plutitor în formă de ou pe scenă, şi fredona încet.

— Măseluţa zace în spatele caninului, în spatele incisivului lateral, în spatele incisivului central. D-i-i-i-n-t-e, găseşte-ţi un loc.

Cortina nu fusese încă ridicată, dar Random putea auzi freamătul mulţimii trecând prin materialul dens. Cortina era din catifea, nu ca o proiecţie holografică, ci ca un moft scump pus cu mârâieli la dispoziţie de universitate la insistenţele preşedintelui. Chiar dacă nu se opunea nicicum progresului, Random credea că în galaxie mai este ceva loc şi pentru tradiţii.

Zâmbi uşor când mama ei fu condusă pe platformă. De la distanţă, oricui i se putea ierta părerea că rolurile lor erau inversate şi că Trillian era, de fapt, fiica preşedintelui, dar de aproape adevărul ieşea la iveală. Pe chipul lui Trillian abundau semnele chirurgiei plastice.

Reporteriţa ezită când îşi zări fiica, dar îşi reveni repede.

— Arăţi bine, doamnă preşedinte, zise ea cu accentul ei tipic de reporter, situat undeva între sectorul spaţial ZZ9 şi Asgard.

— La fel ca tine, mamă, răspunse Random.

Trillian se aşeză într-un alt ou şi îşi consultă însemnările.

— Preşedintele Random Zboară Des Dent. Încă folosiţi atât de multe nume?

Random zâmbi în maniera celui care de zeci de ani nu ia în considerare tachinările.

— Dar tu, Trillian Astra? Încă foloseşti numele nepotrivit?

Trillian rânji cu buzele strânse. Nu avea să fie un interviu uşor.

— De ce acum, Random? Nu ne-am văzut de mai mult de zece ori în ultimii douăzeci de ani. De ce acum, când cariera mea se apropie de final? Am trecut de la procesiunile de frumuseţe de pe Noul Betel la cel mai important interviu din viaţa mea.

Random zâmbi din nou. O cută blândă îi apăru pe chip. Părul ei înspicat cu alb era rigid de la soare şi apa sărată.

— Ştiu că a trecut ceva vreme, mamă. Prea multă.

Mângâie un ghemotoc de blană din jurul gâtului ei şi acesta mieună încet. Trillian zări nişte dinţi micuţi şi o coadă, şi inima ei se opri în loc.

— Am auzit despre chestia aia. Însoţitorul tău permanent. Este un soi de gerbil micuţ, nu-i aşa? Drăguţ.

— E mai mult decât un gerbil drăguţ, mamă. Fertle este companionul meu. E un flaybooz. Complet crescut. Un univers de cunoştinţe, toate transmise telepatic. Apoi aruncă bomba. Ucigaşul de carieră. Ne-am căsătorit ieri.

Trillian îşi simţi pielea mai întinsă decât şi-o simţise cu o clipă înainte.

— V-aţi căsătorit?

— Este o uniune mentală, evident. Deşi lui Fertle îi place ca eu să-i gâdil burta.

„Ţine-te bine”, îşi spuse Trillian. „Eşti o profesionistă.”

— Stai să înţeleg mai bine. Comunici *telepatic* cu… Fertle?

— Bineînţeles. Comunicarea ţine familiile unite. N-ai aflat asta?

În acel moment, Trillian încetă să mai fie reporter şi începu să fie mamă.

— Mai încet cu ripostele sarcastice, domnişoară. Vorbim despre viaţa ta aici. Eşti Random Dent, preşedintele galaxiei. Ai unit triburile Pământului. Ai prezidat prima ceremonie oficială de contact. Trillian se ridicase în picioare. Ai condus avântul economic în spaţiu. Ai negociat drepturi egale pentru extratereştri.

— Iar acum vreau ceva pentru mine însămi.

Trillian se apucă să sugrume un Fertle imaginar, aflat la douăzeci de centimetri în faţa celui real.

— Dar nu cu un gerbil. Nu cu un nenorocit de gerbil. Cum o să-mi ofere un gerbil nepoţi?

— Nu ne dorim copii, rosti sec Random. Vrem să călătorim.

— Ce tot vorbeşti acolo? E un rozător.

— El, ripostă apăsat Random, este un flaybooz, aşa cum ştii prea bine. Credeam că tu, dintre toţi oamenii, vei înţelege relaţia noastră. Formidabila Trillian Astra. Cuceritoarea tuturor oamenilor, cu excepţia fiicei ei.

Trillian avu impresia că detectează o scânteie de lumină în beznă.

— Stai. Cum? E vorba de mine? O să-ţi distrugi viaţa ca să te răzbuni pe mine? E un soi de răzbunare a naibii de parşivă, Random.

Random îşi gâdilă soţul până ce acesta strănută.

— Nu fi ridicolă, mamă! Te-am vrut aici ca să-ţi prezinţi ginerele întregii galaxii. Va fi momentul tău suprem de ziarist, iar pe noi ne va reuni ca familie.

În acea clipă, Trillian îşi dădu seama de geniul loviturii date de Random. Dacă anunţa acest mariaj într-un cadru 3-D SpectroVision deplin, atunci ea avea să fie ţinta ironiei tuturor. Dacă n-o făcea, atunci fiica ei avea să se îndepărteze pentru totdeauna de ea şi probabil avea să stoarcă din situaţie suficientă simpatie cât să câştige un nou mandat de preşedinte. În cel mai simplu caz, flayboozul avea să voteze pentru ea, şi existau astfel de creaturi cu miliardele.

Silueta lui Trillian tresări spasmodic. *Căsătorită!*

— Las-o baltă, Random, n-o să mă foloseşti pe post de ţap ispăşitor pentru problemele tale. Imediat ce plec de aici, o să-l caut pe tatăl tău ca să se ocupe el de tine.

Random izbucni râs, înspăimântându-şi soţul.

— Arthur! Ai idee cât de departe e în stare să fugă ca să evite o confruntare? Făcu o pauză şi îşi înclină capul într-o

parte. Fertle spune, şi eu sunt de acord, că *tu* trebuie să anunţi asta, mamă. Galaxia aşteaptă veşti importante.

— Categoric nu. Refuz să fiu manipulată.

— Preferi să fii controlată de reţelele de televiziune, ca un robot ce eşti. Te aud de aici cum bâzâi. Îţi miros circuitele. Mai e ceva din tine real? Mă poţi pune în legătură cu mama mea umană? Sau poate că ştii unde e îngropată spinarea ei.

Trillian se simţi aproape uşurată că aparenţa de civilizaţie fusese dată la o parte.

— Lua-te-ar dracu', Random.

Preşedintele încuviinţă.

— Da, Fertle. Aşa e ea. Acum te mai surprinde că sunt dificil de citit? Te mai surprind toate protecţiile pe care le-am ridicat în jurul creierului meu?

Trillian începu aproape să urle.

— Vorbeşti cu un nenorocit de animal!

Fertle păru să reacţioneze auzind asta.

> Notă *Ghid:* Deşi un flaybooz nu are urechi, el este extrem de sensibil la vibraţii şi în condiţii extreme poate chiar exploda. Thor, zeul asgardian şi uneori al rockului, deţine recordul pentru detonarea spontană a unui flaybooz când si-a lansat noua melodie „Haideţi să ne ciocănim" dintr-o trăsură spaţială în jurul Squomshellous Delta. Precedentul record fusese deţinut de formaţia rock intergalactică Disaster Area, care a lansat un difuzor-bombă într-un crater de vulcan unde flayboozii se bucurau de un festival de electricitate statică.

Blana lui Fertle se înfioră. Flayboozul deschise o gură micuţă, care acum părea să includă un cioc.

— Baterie, rosti Fertle cu o voce plină de sârme şi gheare.

— Cum? făcu Trillian. Tocmai am auzit un flaybooz vorbind? Asta da ştire.

— Baterie, rosti iarăşi Fertle, de această dată mai imperativ.

Cortina de catifea se ridică încet. În spatele ei nu mai

exista o audienţă de creaturi, ci un auditoriu compus din cer şi două siluete umanoide.

Random şi Trillian se ridicară şi căscară gurile, recunoscând imediat adunarea de familie, în ciuda diverselor operaţii chirurgicale şi a implanturilor.

— Ce se întâmplă? întrebă preşedintele, brusc cu vocea mai ridicată. Mamă? Ce se întâmplă? Unde sunt ziariştii mei?

— Nu intra în panică, răspunse Trillian, încercând să îşi ţină vocea sub control. Aici se petrece ceva.

— Se petrece ceva? ţipă Random. Atât? Cu toţi anii tăi de practică şi nu poţi scoate decât *ceva se petrece?* Asta e o tentativă de răpire, asta e. Am fost transportate undeva.

Trillian miji privirea spre siluetele umanoide care păreau să devină tot mai familiare, ca şi cum solzii uitării începeau să-i cadă de pe ochi.

— Răpite… Nu cred. Nu de ăştia doi. Sunt inofensivi… în general.

Random adoptă postura ei prezidenţială favorită, cu picioarele înfipte şi braţele încrucişate.

— Voi doi. Ce aţi făcut? Cer să aflu unde suntem.

Bărbatul mai scund observă noile personaje; era destul de clar că o va face dat fiind faptul că unul din nou-sosiţi ţipa la el.

— Cred că întrebarea ar trebui să fie *când* suntem, apoi, poate, *cine* ne-a adus aici, urmată de *avem vreun stativ cu băuturi?*

Random se încruntă.

— Avem vreun stativ cu băuturi… Poţi fi cât de nebun vrei, tinere. Ştiu că de fapt eşti la fel de speriat ca şi noi.

Tânărul zâmbi.

— Eu sunt de pe Betelgeuse, Random. Noi nu avem nimic în interior.

Random renunţă la a mai riposta când recunoaşterea bruscă a celui de-al doilea om o lovi ca o plăcintă Surpriză-O-Plasmă drept în faţă.

— Tată? Tăticule? Tati?

— Alege unul singur, sugeră betelgeuseanul. Aşa conversaţiile vor fi mai simple.

Trillian o zbughi de-a lungul camerei de cer, deplasându-se mai rapid decât o făcuse de mulţi ani.

— Să vedem acum ce are tatăl tău de spus despre acest mariaj.

Random păru brusc mult mai tânără.

— Tati! urlă ea. Tati! Idioata de maică-mea îl urăşte pe soţul meu.

Silueta paternă îşi lăsă capul în jos, dorindu-şi brusc un ceai.

2

Ford Prefect exploră camera de cer, suflând peste pereţi ca să vadă dacă suprafaţa lor se aburea, făcând tot felul de grimase oribile ca să verifice reacţii de repulsie şi, în cele din urmă, atingându-le cu mare băgare de seamă cu mânecile. Când electronii din materialul cămăşii lui nu reacţionară din pricina vreunei temperaturi mai mari, Ford socoti că e suficient de sigur ca să împingă zidul cu degetul. Făcu asta şi zidul se văluri, trimiţând în încăpere imagini cu ceremonii nupţiale ale flayboozilor, case pe plajă şi petreceri nebune. Când valurile încetară, dispărură şi amintirile reziduale şi zidul deveni din nou un cer azuriu.

— Te superi? rosti o voce care părea să vină de pretutindeni. Şi aşa acele mele sunt pe roşu, ca să folosesc o expresie arhaică. Dacă ai sta potolit aş mai putea ţine construcţia asta laolaltă o vreme.

— Consideri că încăperea asta este o construcţie? zise Ford, împungând iarăşi zidul.

— Vrei să… Nu tocmai ce am spus că… Da, da, este o construcţie. Această sală de aşteptare este doar în capul tău. În toate capetele tale. Este o încăpere virtuală. Mai vrei să diseminez informaţia şi pe altă cale?

Ford îşi scărpină bărbia şi descoperi dezamăgit că aceasta nu mai era la fel de bine sculptată cum fusese la Han Wavel.

— Ce zici de o imagine video?

Zidurile cerului dispărură şi fură înlocuite de mai multe reprezentări ale unei păsări robotice care dădea nerăbdătoare din gheară.

— A, făcu Ford. *Ghidul autostopistului galactic* Ed. II. Aşa credeam şi eu. Nu te-am văzut de... Ford căută prin amintirile lui care se solidificau... de când ai încercat să faci fărâme Pământul.

— Nu de atunci, ripostă pasărea. Nu de atâta amar de vreme. Imaginează-ţi.

— Ţi-ai făcut penele din aur, după cum văd.

— Este o construcţie, betelgeuseanule. Apar aşa cum vreau eu să apar. Aşa cum ai făcut şi tu în staţiune. Îţi aminteşti bărbia?

Ford oftă melancolic.

— Da. De-a dreptul minunată. Umbrele pe care le puteam arunca cu bărbia aia ca de zeu.

— Eu am văzut câţiva zei, remarcă pasărea. Unii dintre ei nu stau aşa de bine la capitolul barbă. De ce crezi că Loki îşi îngrijeşte barba aia?

Ford se plimba de colo-colo.

— Revin la întrebarea mea. Ce zici de nişte imagini video?

H2G2-2 se încruntă, gest deloc uşor de făcut cu un cioc.

— Nu m-ai auzit? Acele sunt pe roşu. Nu mai pot ţine sala de aşteptare întreagă prea multă vreme.

— Nimic spectaculos. Doar ceva animaţii bidimensionale, chestii de şcoală veche. Ştiu că poţi să o faci dacă vrei.

Pasărea îşi rostogoli dramatic ochii, apoi dispăru de pe unul dintre ziduri. În locul ei se deschise un ecran negru, pe care apărură patru siluete schematice din neon. Una dintre ele era formată mai degrabă din cercuri, iar alta nu prea avea bărbie.

— Ha, ha, făcu Ford în direcţia cerului. Foarte amuzant.

Pe ecran apăru o pasăre animată, care pluti deasupra celor patru siluete umanoide.

— Bun venit, zise zburătoarea, la această demonstraţie

video, pe care aş vrea să o numesc: „Construcţii pentru Idioţi."

Ford ridică un deget.

— Asta înseamnă că lumea din construcţii este idioată sau că explici totul unor idioţi?

Pasărea îl ignoră.

— În calitate de ghid de călătorie pandimensional, megaavansat, atotştiutor, echipat cu cel mai bun Organ-O-Creier, capabil de a efectua peste zece trilioane de calcule simultan…

Ford bătu cu degetele în ecran.

— Ai putea să termini cu asta şi să te grăbeşti? Sunt aproape sigur că ne aşteaptă nişte veşti proaste şi poate că ar fi mai bine să mă obişnuiesc cu ele mai întâi. Unii oameni din această încăpere nu se descurcă la fel de bine cu veştile proaste. Mi-ar plăcea să am ocazia de a frământa un pic adevărul înainte de a-l prezenta altcuiva.

— Păi, dacă ai înceta să mai faci tam-tam pe tema…

— Am încetat. Continuă, te rog…

Pasărea îşi drese glasul de o manieră complet inutilă.

— Aşa cum spuneam, în calitate de organism biohibrid avansat, mi-a fost foarte simplu să înfig un fascicul de neuroni în centrul de vise din ceafa fiecărui creier… apropo, betelgeuseanule, al tău a fost un pic mai greu de găsit… şi apoi să leg reţelele neuronale printr-un server central, adică, pentru a fi mai clar, prin mine.

Ford se încruntă.

— Arată-mi ceva imagini în mişcare, ceru el.

Din vârfurile aripilor păsării se iviră pe ecran nişte fascicule albastre care intrau în capetele umanoizilor printr-o ureche, apoi ieşeau prin cealaltă, după care convergeau toate spre fruntea lui H2G2-2.

— Deci ne-ai trimis la culcare şi ne-ai oferit un vis?

— V-am oferit viaţa, pentru multă vreme.

— Dar era o viaţă virtuală, căci n-am plecat nicăieri.

— Corect. Nicăieri sau nicicând.

— Ultimul nu e un cuvânt. Organ-O-Creier? Chiar aşa?

— Încercam să fiu succint.

Ford împunse iarăşi peretele, de această dată cu două degete, urmărind valurile de memorie cum se unduiesc de-a lungul zidurilor şi se amestecă.

— Deci totul e un vis. Şi nu doar această încăpere?

— Nu, rosti vocea cu răceală. Nu doar această încăpere.

Alte împunsături.

— Cât de mult înapoi în timp?

— Club Beta.

— Club Beta. Asta face să răsune un gong din cine ştie ce motiv. Club ding dong Beta. Ford se opri din plimbarea nervoasă. Pe sfinţii cârnaţiputrezi!

— Ţi-aş mulţumi, replică *Ghidul autostopistului* Ed. II, dacă ţi-ai supraveghea limbajul. Sunt complet programat ca să mă simt ofensat.

— Ca noi toţi.

> Notă *Ghid:* Acest lucru este foarte adevărat pentru cyphrolele din Sesefras Magna, un gigant gazos din sistemul Pleiade. Cyphrolele sunt mici gastrozole nevertebrate înotătoare în stilul liber care absorb energia ostilă emisă de prădătorii lor şi o folosesc pentru a-şi alimenta propriile sisteme cu energie. Povestea asta îi înfurie pe prădători, aşa că cyphrolele înoată mai repede decât oceanul gazos. Oragonii gazoşi de pe Sesefras Magna au învăţat să se apropie de cyphrole cu un aer inocent, fredonând o melodie oarecare sau pretinzând că sunt în căutarea câtorva monede rătăcite. Cyphrolele cad mereu pradă unor asemenea trucuri, căci natura le-a înzestrat cu filtre energetice imense şi detectoare minuscule de minciuni.

Memoria lui Ford continua să fie un pic neclară.

— Club Beta? În Londra? Dar asta a fost… N-am nici cea mai vagă idee cu câtă vreme în urmă.

— A fost atunci şi e acum. Percepţiile mele nu sunt filtrate, aşa că îmi văd simultan toate momentele existenţei.

— Cum rămâne cu noi, biete fiinţe sărmane, cu percepţii filtrate?

Lui Ford nu prea îi plăcea această pasăre şi avea senzaţia că nu i-ar fi plăcut nici cu câteva Gargle Blasters care să-i gâdile căptuşeala stomacului.

— Eşti încă în club. N-a trecut niciun timp.

Ford apucă câteva şuviţe din părul lui sensibil.

— De ce? Pentru numele nimicului, de ce?

Ed. II îşi roti ochii pixelaţi.

— Încerci să faci cuiva o favoare. Zău.

— Favoare? izbucni Ford, fără să-i pese cine aude. Dacă voiai să ne faci o favoare, ne-ai fi putut duce departe de planeta care explodează.

— Asta ar fi intrat în conflict deschis cu programul meu. V-am prelungit viaţa cu câteva decenii.

— Cine te-a rugat? Eu nu.

— Random Dent a efectuat cererea. Ea este stăpânul meu secundar. Când minorul uman şi-a dat seama că întreaga planetă e pe cale să fie distrusă, şi-a exprimat regretul că nu i s-a permis să-şi trăiască viaţa aşa cum ar fi dorit. Asta dacă acea dorinţă nu intra în conflict cu directiva mea primară.

— Cum rămâne cu noi, ceilalţi?

— Stăpâna Dent a inclus în gândurile ei părinţii şi pe prietenul ei fără bărbie şi cu curajul mic.

Ford se simţi rănit.

— Fără bărbie? Aşa credea?

— O, da, zise pasărea cu o satisfacţie evidentă. De mai multe ori.

Ceva trecu prin mintea lui Ford.

— Stăpân secundar? Cine e stăpânul primar?

— Nu ai dreptul să mă interoghezi, ripostă Ed. II.

Ford împrumută o tactică de la dragonii gazoşi de pe Sesefras Magna.

— Ştiu. Bineînţeles că o fiinţă virtuoasă ca tine nu are răspuns pentru un betelgeusean josnic ca mine. Dar pentru

mine ar fi o trataţie minunată dacă aş înţelege complexitatea planului tău.

Pasărea îşi înclină capul.

— Ştiu ce faci.

— Evident.

— Trăiesc fiecare moment simultan.

— Atunci n-are sens să ne certăm, nu-i aşa? Ştii deja ce ai să faci.

— Bun argument. Foarte bine. Vogonii m-au creat ca să vă pot aduce înapoi pe Pământ înainte ca grebulonii să-l distrugă.

— Ceea ce se petrece *acum.*

— Acum, aşa cum îl ştii tu. Da.

— Noi vom fi salvaţi?

— Probabil că nu.

— Aşa că ne-ai dat vieţile pe care ni le-am dorit?

— Nu. V-am dat liberul-arbitru şi o construcţie. Voi v-aţi urmat căile proprii sub supravegherea mea.

Ford îi făcu cu ochiul păsării.

— Am priceput. Acum înţeleg. Ai vrut să experimentezi timpul real.

Ed. II îşi lăsă uşor ciocul în jos, încrucişându-şi aripile peste piept.

— Am trăit vieţile voastre cu voi, fără să ştiu niciodată ce va urma. A fost emoţionant de… aleatoriu.

— Şi acum?

— Acum? Acum ştiu *exact* ce se petrece. O sută de ani de menţinere a patru Universuri mi-au epuizat sursa de energie. Am rezistat atâta vreme doar pentru că am combinat periodic două construcţii în ultimii douăzeci de ani virtuali. Poate că ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme, dar timpul liniar este aşa de imperativ. Peste cinci minute virtuale încăperea asta va dispărea şi veţi fi lăsaţi pe Pământ să vă confruntaţi cu fasciculele ucigaşe de planete ale grebulonilor.

Ford îşi simţi brusc gâtul prea uscat şi gândurile prea

coerente. Cât de mult îi lipsea acum ora de cocktailuri.

— Cinci minute?

— Şi numărătoarea a început, zise Ed. II, dispărând.

În locurile unde fusese pasărea apărură mai multe afişaje digitale, pe care scria 4:57, apoi 4:56. Aţi priceput ideea.

— Umanoizii cred că ceasurile digitale sunt destul de arătoase, murmură absent Ford, după care se întoarse cu faţa spre cele trei fiinţe umane care se concentrau din răsputeri să evite să arate orice urmă de civilizaţie unele faţă de altele.

Bătrânul nu era la fel de bătrân precum fusese cu doar o clipă înainte. Îşi dădea seama de asta după netezimea pielii de pe mâini şi îmbunătăţirea auzului.

„Aud fiecare cuvânt pe care aceste două femei îl urlă înspre mine. O, ce bucurie.”

— Arthur! ţipă la modul paroxistic cea mai în vârstă dintre cele două femei. Nu mai ţipase nimeni la Arthur de… decenii. Mă asculţi?

„Încerc să nu”, îşi zise bătrânul, ţinându-şi capul plecat.

— O urăsc, strigă adolescenta. M-a abandonat şi acum vrea să mă controleze. Cum poate fi în regulă aşa ceva?

— Arthur?

— Tati?

— Cu tine vorbesc, Arthur Dent.

Arthur Dent. I se potrivea. Era el.

— Arthur Dent, mormăi Arthur Dent, nefericit să audă asta.

— Asta-i tot ce ai de spus? După atâţia ani?

— Sunt bătrân, rosti Arthur, neajutorat. Lăsaţi-mă în pace.

— Bătrân? ripostă femeia mai în vârstă. Cum adică, bătrân? Arăţi exact la fel cum arătai ultima dată când te-am văzut. *Exact.* Cum ai reuşit asta?

De asta se temea Arthur. Stătuse atâţia ani singur pe plaja lui şi acum revenise în Univers, cu oameni ţipând la el,

fără să aibă nici cea mai vagă idee ce se petrece.

— Cum am reuşit ce anume?

— Să rămâi aşa de tânăr. Eu sunt mai *tânără* decât tine şi arăt ca un implant de silicon după o noapte petrecută în prăjitorul de pâine. Of, de ce m-am chinuit cu toate acele remodelări? Ar fi trebuit să mă pensionez. Sau să o iau pe Random cu mine. Alţi părinţi fac asta.

Arthur se resemnă cu ideea că nu-şi mai putea dori să se întoarcă pe plajă, aşa că stabili contactul vizual. Văzu o femeie zveltă, negricioasă, tânără, cu păr negru ondulat până la umeri şi ochi ciocolatii, purtând un costum închis la culoare şi sclipitor.

Amintirile îşi făcură loc în conştiinţa lui.

— Trillian. Arăţi minunat.

Ochii căprui clipiră.

— Du-te dracului, Arthur. N-am venit aici ca să fiu privită de sus.

— Scuze. Arătaţi minunat, domnişoară.

— Arthur. L-am ales pe Zaphod la petrecere, aşa că obişnuieşte-te cu asta şi lasă naibii jos torţa aia pe care o cari cu tine. Trebuie să mă vezi aşa cum sunt. Îmi vibrează piciorul, pentru numele lui Dumnezeu.

— Chiar aşa? N-am observat, şi ar fi *trebuit* să observ, pentru că auzul mi s-a ascuţit teribil în ultima vreme.

Trillian puse două degete pe tibia piciorului stâng, căutând vibraţia care în general îi străbătea osul, ţinând-o trează nopţile.

— Nicio vibraţie.

— Mamă, zise Random din spatele ei. Mami.

Trillian observă că unghiile de la degete erau toate ale ei. Fără falsuri acrilice.

„Sunt tânără. Tinerică. Cum se poate? Timpul curge înapoi.”

— Mami!

— O clipă, Random. Gâdilă-ţi nenorocita de jucărie sau fă altceva.

— Fertle a dispărut, mami. Iarăşi sunt un nimeni.

Trillian îşi dădu seama de enormitatea celor petrecute şi se grăbi să-şi liniştească fata.

— E-n regulă, draga mea. Ne-am recăpătat vieţile ca să le trăim.

Random îşi strânse degetele în pumni.

— Nu vreau această viaţă. Vreau să fiu preşedintele galaxiei. Cer prea mult?

Preşedintele dispăruse, lăsând în locul lui o adolescentă goth, una înlăcrimată.

> Notă *Ghid:* Fenomenul Goth nu se limitează la planeta Pământ. Multe specii aleg să-şi definească perioadele de adolescenţă prin tăceri înverşunate şi înşelătoare, şi prin credinţa supremă că părinţii lor au luat un alt copil acasă de la maternitate, deoarece e imposibil ca părinţii lor naturali să fie atât de îngrozitor de obtuzi şi de plicti-i-i-i-sitori. În vreme ce adolescenţii de pe Pământ îşi fac cunoscute sentimentele de izolare purtând haine negre şi ascultând formaţii rock ca Şocsângeros şi Sputurină, rasa Hooloovoo (o nuanţă superinteligentă de albastru) îşi demonstrează insatisfacţiile faţă de Univers ţinându-şi respiraţia până ce devin de un purpuriu violent, în vreme de zingatularianii tubulari (crustacee marine de mare adâncime) îşi înnebunesc părinţii vorbind literalmente cu fundurile.

Trillian îşi dădu seama că fiica ei era din nou copil, aşa că o îmbrăţişă pe fetiţă aproape cu ferocitate.

— Ne-am regăsit. Şi tati e aici. Izbucnirea de entuziasm era suficient de puternică pentru a o ameţi pe Trillian. Toate lucrurile pe care le putem face împreună. Să mergem cu cortul şi să cumpărăm cercei şi alte cele. Atâtea proteste la care să luăm parte. Îţi va plăcea la nebunie. Jos cu corporaţiile internaţionale şi toate chestiile alea. Viitorul îţi aparţine. *Vei fi* iarăşi preşedinte galactic. Îţi promit.

Ford Prefect interveni în discuţie, fluturându-şi prosopul ca pe un steag al păcii.

— Urăsc să fiu eu cel care varsă o pungă de rahat sooflinian pe pragul uşii visurilor voastre, dar e posibil să nu

fie timp pentru organizarea unei campanii de alegeri pentru această planetă anume. S-ar putea să nu fie timp nici măcar pentru nominalizări de partid.

Trillian îi puse lui Ford o întrebare pe care, din punct de vedere istoric, o punea cel puţin o dată în cursul oricărei conversaţii.

— Ce dracu' spui acolo, Ford?

Ford îşi ridică mâinile mult de tot, ca un predicator.

— Tot ce e aici este o construcţie.

> Notă *Ghid:* De-a lungul istoriei documentate, oamenii au folosit construcţii ca să evite realitatea. Cea mai ieftină cale de a fugi de disperare este refugierea în imaginar. În cursul zilei, o persoană poate fi obligată să muncească într-un abator împuţit, dar noaptea aceeaşi persoană poate fi transformată prin simpla forţă a voinţei şi imaginaţiei într-un generator de scântei afrodiziace.
>
> Evident că miliarde de oameni nu au imaginaţie, iar pentru ei există Gargle Blaster-ele Pan Galactice. După consumarea a două astfel de bombe, chiar şi cel mai banal şi mai rigid vogon se va repezi la bar în pantaloni scurţi, chiuind diverse yodlere şi jurând că este regele Posesiunilor Legate Cenuşii de pe Saxaquine.
>
> Din nefericire, această metodă de evadare din realitate durează doar câteva weekenduri, după care evadaţii vor fi ca şi morţi, cauza decesului fiind de obicei un ficat revoltat care îşi face bagajul şi părăseşte abdomenul-gazdă prin cea mai apropiată ieşire posibilă.
>
> Deoarece insuficienţa hepatică nu reprezintă o modalitate simpatică de a da colţul, cele mai multe specii au inventat o formă de construcţie pentru a evada din vieţile lor cotidiene. Cele mai primitive construcţii sunt picturile rupestre, asta dacă nu eşti o creatură cu branhii, căreia îi e foarte greu să facă vopseaua să se lipească de ceva; iar dacă se încearcă pe teren uscat, atunci vopseaua va fi aderentă, dar la fel vor deveni şi branhiile. Picturile rupestre duc la opere mai sofisticate, duc la cărţi, mai întâi cu poze, apoi fără. Se revine la poze prin televiziune. Se merge mai departe cu experimentele tridimensionale, după care apar construcţiile interactive, multisenzoriale şi holografice. Mai bune decât lucrul real. Mult mai bune decât lucrul real în cazul Mlaştinilor

Gazoase de pe Flargathon.

Gazoşii de pe Flargathon erau atât de iritaţi de numele lor şi de putoarea permanentă de spirogire ce le invada nările, că i-au angajat pe superinteligenţii magathreani să le ridice o construcţie idilică pentru a fi ocupată nonstop de fiecare gazos, cu excepţia unui anume număr de indivizi care, prin rotaţie, să întreţină realitatea virtuală şi să menţină pomparea gazului din mine. Construcţia a fost proiectată de echipa magratheană A, compusă din doctorii Brewtlewine, Zestyfang şi Lasane, care au câştigat un Lob de Aur pentru munca lor de pe Noul Asgard. După cincisprezece ani, construcţia a fost gata de conectare şi botezată DB-DZ-DLS în onoarea echipei.

Ani la rândul, lucrurile au fost roz, fiinţele au sforăit fericite şi banii au stat în bănci, până ce computerului central i-a venit să deştepte aleatoriu cinci fiinţe care nu prea aveau la suflet restul populaţiei. Aceste fiinţe, să le denumim Nemernicii, şi-au dat seama că în vreme ce pisicile se puteau complace cu fanteziile lor virtuale favorite, şoarecii puteau jefui întreaga planetă şi puteau trăi precum *les grands fromages* („marii brânzari”) în Universul real.

Au avut nevoie de zece ani, dar Nemernicii au reuşit să ţepuiască vechea planetă, în vreme ce magratheanii construiau simultan una nouă. O lume terestră, drăguţă (mai puţin mlaştinile), de mărimea lui Neptun, aruncată pe orbita sistemului Alfa Centauri. Au denumit planeta Incognitus şi imediat au emis o directivă de „neextrădare”. Cinci ani mai târziu, Gazoşii s-au trezit şi şi-au descoperit pungile-scutec suspendate pentru animaţie dând pe dinafară, iar planeta lor mirosind mai rău ca oricând.

Care e morala poveştii? De fapt sunt câteva: unele fiinţe sunt nemernice şi nu ar trebui să fie niciodată lăsate să conducă. Pe urmă, un magrathean va lua întotdeauna banii, fără întrebări. În cele din urmă, întotdeauna e bine să-ţi pui pungi-scutec flexibile pe tine. Deoarece nu se ştie niciodată. Nimeni nu ştie vreodată.

— Patru minute, Ford, anunţă Arthur Dent câteva secunde mai târziu, simţind cum confuzia şi lipsa de putere îi apasă umerii ca doi colegi din şcoala secundară care erau extrem de amuzanţi în acele vremuri, dar care acum refuzau să îşi vadă mai departe de drum ca toată lumea şi

continuau să creadă că vânturile trase erau *ilare.* Este atât de nenorocit de tipic pentru această galaxie. În sfârşit îmi primesc fata înapoi şi acum îmi spui că o să fim cu toţii făcuţi fărâme peste patru minute.

Ford îi dădu jovial una peste umăr.

— Nu, nu, ne reîntoarcem în realitate peste patru minute. Grebulonii vor avea nevoie de cel puţin jumătate de oră ca să tranşeze întreaga planetă cu fascicule mortale. Ar fi fost mai rapid şi mai economic cu bombe nucleare. Întreabă-i pe vogoni – pe ăştia nu-i prinzi folosind raze mortale.

— Te înşeli, Ford, zise Trillian, palidă din pricina îngrijorării şi a furiei. Îmi amintesc de Club Beta. Am supravieţuit atunci. Peştele nostru Babel ne-a transportat spre Milliways. Îmi amintesc clar.

— Clar? Chiar aşa?

— Poate nu chiar clar, recunoscu Trillian. S-a întâmplat demult.

— Nu, izbucni Random. Nu a fost un peşte Babel, au fost unicorni.

— Unicorni, icni Arthur, dându-şi seama că Ford avea dreptate şi că Ed. II a *Ghidului* îi lăsase să-şi găsească propria metodă de evadare.

Metoda lui fusese aceea de a uni toate superputerile Pământului, în mod clar o imposibilitate.

— Da, *Arthur.* O escadrilă de şerifi spaţiali unicorni a venit să ne salveze. Mi-l amintesc pe Copită Adevărată Gemă Scânteietoare, căci eram amici de literatură.

Arthur se grăbi să schimbe subiectul înainte ca vreunul din ceilalţi să meargă mai departe cu teoria unicornilor.

— În patru minute această încăpere va dispărea, Ford, noi ne vom confrunta cu fasciculele mortale ale grebulonilor şi *tu* crezi că ar fi o idee *excelentă* să irosim jumătate din timpul disponibil cu fantezia ta despre campania de alegeri?

— N-am zis că e o idee *excelentă*, ripostă Ford, care nu pricepea sarcasmul decât dacă se concentra puternic, ceea

ce făcea doar o dată pe an, de obicei când rămânea cu o singură şansă de a apăsa butonul corect sau când nava exploda. Am zis că e o idee *bună.* Pe o scară de la unu la zece, ar fi poate de patru virgulă cinci.

— Ford!

— Da, Arthur, bătrânul meu camarad?

— O faci din nou. Pierzi vremea. N-ar trebui să concepem un plan?

Random îşi şterse lacrimile cu o mânecă. Avea să suporte cu noduri acea lume a durerii şi să reziste, aşa cum procedase întotdeauna ca preşedinte. Oare nu rezistase cu stoicism atunci când marii maeştri bucătari de pe Pământ lăsaseră jos instrumentele de muncă din pricina afluxului de muncitori ieftini şi sclipitori de pe Dentrassis?

> Notă *Ghid:* Maeştrii bucătari de pe Dentrassis sunt extrem de murdari la gură şi se lansează în lungi tirade chiar şi atunci când lucrurile merg bine, aşa că sunt nişte prezenţe excelente la televiziune. De asemenea, datorită decalajelor mari de timp, ei nu sunt obligaţi să „pregătească ceva repede” până la sfârşitul emisiunii.

Oare nu mersese ea cu stoicism înainte atunci când kappanii blaguloni paraşutaseră douăsprezece milioane de vaci pe continentul european în încercarea de a creşte concentraţia de metan a atmosferei?

Din fericire nu existau prea mulţi vegetarieni pe acel continent, aşa că vacile nu rezistaseră prea mult timp, mai ales că erau vaci Ameglian Major, care literalmente implorau să fie mâncate. Cele mai multe nu fuseseră obligate să implore de două ori. Multe nu ajunseseră să implore nici măcar o dată. Iar câteva fuseseră flambate chiar înainte ca paraşutele lor să atingă solul.

„Voi prelua controlul”, îşi zise Random, cu o hotărâre mai presus de vârsta ei.

Îşi împinse mama mai încolo.

— Ascultaţi-mă bine, cu toţii. Am trecut prin momente

mai grele decât acum. Trebuie să trimitem *Ghidul autostopistului* până la sistemul grebulon de comunicaţii, iar eu voi negocia cu ei, ca viitor preşedinte al galaxiei.

Ford o bătu amical pe Random pe cap.

— Taci, drăguţă. Acum vorbesc adulţii.

— Pervers nenorocit! înjură Random, complet neprezidenţial.

— Mulţumesc foarte mult, rosti, mişcat, Ford, care fusese întotdeauna mândru de talentele lui dovedite în puţurile de perversitate de pe Bhaboom Lane. Dar hai să ne complimentăm mai târziu.

— Mai târziu? interveni Arthur. Când mai târziu? Nu dispunem de „mai târziu”, graţie lui Ed. II al tău.

— Nu-i al meu, obiectă betelgeuseanul.

— Tu l-ai furat, Ford. Ţi l-ai asumat, fără să ţii cont de mine. Cred că asta îl face să fie al tău.

— A, vezi tu, eu l-am *furat.* Ca atare, nu-i al meu. Îmi ridici chiar tu mingea la fileu.

2:37 se putea citi pe afişajul digital.

2:36

apoi

0:10… 0:09…

— Hmm, făcu Ford, scărpinând golul spaţial unde bărbia lui refuza cu obstinaţie să se afle. E destul de ciudat.

— Ştiu, fu Arthur de acord. Nu s-a schimbat sistemul numeric? N-am fost atenţi doar câteva secunde.

Pasărea reapăru, cu imaginea striată de linii de interferenţă.

— Scuze. Toată cearta asta îmi epuizează bateria. Energie negativă.

După care Ed. II dispăru, luând cu el încăperea liniştită de cer. Arthur, Trillian, Random şi Ford se treziră aruncaţi pe treptele toaletei bărbaţilor din fiţosul (până de curând) Club Beta al lui Stavro Mueller, cu amintirile despre vieţile lor virtuale disipându-se precum ceaţa în lumina soarelui.

„Asta e viaţa adevărată”, îşi dădu seama Arthur. „Cum

am putut să mă las înşelat de plaja aia? Cum să fi fost reală când nimeni nu încerca să mă omoare?”

Aerul vibra de ţipete, de sunetele pline de scârţâituri cacofonice ale civilizaţiei în colaps, de bâzâiturile razelor mortale ale grebulonilor şi de chiţăiturile scoase de un milion de şobolani care evadau din oraş, pe care cei patru nou-veniţi îi puteau înţelege datorită peştilor Babel translatori universali adăpostiţi în canalele auditive ale fiecăruia dintre ei.

— Am văzut-o în maţele alea de câine, chiţăi o doamnă şobolan pe nume Audrey. Am prevestit sfârşitul celor cu două picioare printr-o mare lumină spaţială verde. Nimeni nu m-a ascultat. Nimeni.

— Fii serioasă, mamă, ripostă cel de-al optsprezecelea fiu al ei, Cornelius. Spuneai că un străin întunecat ne va tăia calea.

— Toţi sunt străini întunecaţi, care aruncă cu raze mortale. Tu cum le-ai spune?

Cornelius ridică din mustaţă, echivalentul şobolănesc al rostogolirii ochilor în orbite.

— Asta e doar o interpretare. Trebuie să fii mai specifică, mamă. Râde lumea.

— Cerşetor obraznic, zise Audrey, după care se furişă într-un şanţ.

Ceilalţi şobolani spuseră lucruri precum:

— O, nu!

— O, Muroideam! (părintele zeilor şobolanilor)

— Câh! Străin întunecat, pe naiba!

Arthur Dent şedea pe scară în mijlocul tumultului, simţindu-se ciudat de împăcat. N-avea altceva de făcut decât să fie fericit că iubise pe cineva pe vremuri şi fusese iubit la rândul lui. Era mare, muribundă, MARE. Dar nu la fel de mare precum păruse odinioară.

La baza scării, atât Trillian, cât şi Tricia McMillan încercau să o liniştească pe Random, care plângea.

„Nenorocita şi ticăloasa de zonă plurală”, îşi zise Arthur.

„Părăseşti un Pământ şi te întorci pe altul. Pământul pe care l-am părăsit eu era distrus, iar cel la care m-am întors are o Tricia McMillan care n-a călătorit niciodată prin spaţiu cu Zaphod Beeblebrox. Ah, infinita multitudine de posibilităţi ale planetei mele natale. Lucrurile pe care le-aş fi putut vedea pe un alt Pământ, de-a lungul axei probabilităţilor. Poate aş fi reuşit chiar să îmi prepar o ceaşcă bună de ceai."

— Am avut câteva regrete, se apucă să fredoneze el, absent. Cum ar fi zilele alea petrecute în detenţie.

Frankie Martin Jr. Ce ticălos.

Razele verzi ucigătoare se apropiau de ei. Arthur simţea căldura emanată arzându-i o parte a feţei.

„Aici o să mă cojesc", îşi spuse el.

— Hei, priviţi, izbucni vesel Ford. Pantofii mei albaştri. Tare.

3

Tricia McMillan, cea originară de pe acel Pământ şi care nu fusese niciodată susţinută artificial în viaţă în construcţia lui H2G2-2, avea o idee.

— O să vorbesc cu ei, dragă, îi spuse ea fetei care era posibil să fie fiica ei nenăscută din ceea ce periodic devenea o altă dimensiune. Grebulonii mă ascultă. Sunt un soi de atracţie sexuală pentru ei.

Dispăru pe coridor, cu câteva secunde înainte ca acel coridor sa dispară cu totul, spulberat de razele ucigaşe ca un nor de confetti în bătaia vântului.

Arthur era prea amorţit ca să mai fie îngrozit. Se trezi încercat de un sentiment bizar de gelozie.

„Cel puţin Tricia a murit cu un oarecare sens. A găsit un răspuns la întrebarea ei care era altul decât nenorocitul de patruzeci şi doi. Tot ce pot face e să stau aici şi să fiu neajutorat."

Arthur resimţea o senzaţie de neîncredere pe care ajunsese să o cunoască bine de-a lungul etapei de călătorii prin galaxie din viaţa lui. În secret, suspectase adesea că este nebun. Nu existau nicio *Inimă de Aur,* niciun Zaphod Beeblebrox şi cu siguranţă niciun computer Gândire Profundă. Cât despre magratheanii constructori de planete – erau ridicoli. Mai ridicoli chiar decât şoarecii vorbitori care ar fi trebuit să conducă planeta.

— Scuze, dom' guvernator, zise un şobolan, trecând

peste piciorul lui Arthur.

— Îmi cer iertare, amice, mormăi Arthur, ridicându-şi automat pantoful.

Totul era o nebunie. Iar Arthur era pus undeva sub observaţie de un grup de şcolari care erau fără îndoială mahmuri după petrecerile dezmăţate din noaptea precedentă şi nu dădeau doi bani pe deziluziile pacientului Dent.

„Dacă ei nu dau doi bani, de ce aş da eu?”

În spate, uşa localului se făcu fărâme şi începu să se reverse peste capul lui Arthur. După câteva clipe, un fir foarte suspect de apă începu să i se strecoare prin turul pantalonilor.

Ford chicoti.

— Deci e adevărat ce se spune. Întotdeauna curge la vale.

— Crezi că am putea să o luăm la fugă?

— Şi unde să fugim? Întreaga planetă sare în aer, prietene. S-a terminat cu zilele noastre de fugă. Iar tipii ăia nu se mai află în raza noastră de autostop. Ford cotrobăi în sacoşa din jurul gâtului şi scoase de acolo ceva ce semăna cu o ţigară rulată manual. Offff, oftă el fericit. Am salvat-o.

Arthur era încântat să aibă un subiect de care să se arate interesat.

— Ce e aia?

Ford se uită chiorâş la el.

— Din nou *sarcasm*, nu-i aşa?

— Nu. Este o întrebare autentică născută din ignoranţă.

— Păi, în acest caz, sunt fericit să te luminez, amice. Este o ţigară.

— A.

Arthur simţi cum interesul îl părăseşte.

— Dar nu e orice fel de ţigară, continuă Ford, ţinând obiectul ca şi cum ar fi fost un pocal de genul sfânt.

— Are o rază mortală în ea?

— Evident că nu.

— Atunci un transportator de materie?

— Să ştii că aşa ceva ar fi util. Nu.

— Atunci sunt doar fire de tutun învelite în hârtie?

— Tutun? Hârtie? Zău, Arthur, voi, oamenii, vă folosiţi doar zece la sută din creier şi vă umpleţi acel procent cu informaţii legate de ceai. Ăsta este un vierme fallian albinos de mlaştină. Evident, decedat. Îşi petrece viaţa absorbind gaz halucinogen din ventilatoare. După aia moare şi devine rigid.

Arthur aruncă o privire în sus. O rază mortală tocmai secţionase etajul superior, fără a se opri nici măcar o clipă. Un avion mai degrabă imens apăru pe peticul de cer de deasupra şi Arthur avu impresia că aude pe cineva cântând „Kumbaya”.

— Povestea asta mai durează mult? Sau doar eu îmi imaginez că minutele ne sunt numărate. Iar numărul are doar o cifră. Poate între unu şi trei.

— Nu, am ajuns aproape de partea bună. Autostopiştii numesc astea „batoane ale fericirii”. Un fum şi te simţi complet fericit. Iubeşti pe toată lumea, îţi ierţi duşmanii, chestii dintr-astea. Două fumuri te fac curios în privinţa aproape a orice, inclusiv a morţii oribile care probabil se apropie de tine suficient de rapid ca tu să fi aprins copilaşul ăsta. Îţi spui singur că o să fie nemaipomenit. O să trec printr-un transfer de energie către un nou plan al existenţei. Cum o să fie? O să-mi fac prieteni noi? Oare există bere?

— Şi al treilea fum? întrebă Arthur, îndeplinindu-şi rolul de partener de conversaţie în poveste.

Ford scotoci în pungă după o aprinzătoare.

— După al treilea fum, creierul îţi explodează şi te simţi un pic nasol.

— Aha, făcu Arthur, întrebându-se câţi autostopişti dăduseră colţul înainte de a-şi da seama de povestea cu al treilea fum.

— Gata, zise Ford, scoţând o brichetă de plastic pe care

scria DOMENIUL REGAL cu litere licăritoare pe tub. Un fum sau două?

Arthur nu fusese niciodată un fumător înrăit. De câte ori testa o ţigară, se simţea atât de vinovat în legătură cu ceea ce le făcea plămânilor pe care îi avea de la părinţii săi, că începea să se simtă rău. O dată, la o petrecere de adolescenţi, Arthur încercase să se lungească pe verandă jucându-se cu o ţigară Silk Cut Blue, dar sfârşise prin a vomita pe gazdă în efortul de a nu vomita pe căţeluşul ei chihuahua. Încă îl apuca tremuratul amintindu-şi de întâmplare, aşa că privi în jur ca să vadă dacă nu cumva cineva de la acea petrecere îl arăta cu degetul.

— Eu nu, mersi. Am plămâni slabi.

— Bine, amice, zise Ford, aprinzând bricheta. Fericire orbitoare, vin la tine.

— Atunci îţi spun adio acum, Ford. Eu n-aş fi ratat un minut.

— Zău?

— Nu. Nu zău. Au fost câteva minute de care m-aş fi dispensat.

„De exemplu, minutul când a dispărut Fenchurch.”

Ford trase un singur fum din ţigara-baton când în centrul holului se ivi un imens cactus gelatinos. Tremură câteva clipe, apoi se transformă într-un uriaş ochi injectat de sânge. Ochiul privi sălbatic prin încăpere, apoi se trase înapoi şi deveni un cvartet de Sepii Pom Pom, interpretând la mii de kazoo într-o armonie perfectă.

— Minunat, zise Ford, ştergându-şi o lacrimă. Asta mă face aşa de… Nu există cuvinte.

Sepiile atinseră o notă înaltă, apoi dispărură într-un vârtej de bule cu margini de curcubeu, care se sparseră muzical pentru a se transforma într-o navă spaţială albă, o lacrimă tremurătoare cu câteva aripioare montate pe schelet.

— *Inima de Aur*, icni Arthur. Probabil că e o glumă.

Notă *Ghid:* Această navă spaţială era atât de esenţial de mişto, încât o singură privire la broşura ei de prezentare putea arunca un adolescent mascul vreo câteva decenii în viitor, chiar în miezul propriei sale crize de vârstă mijlocie. *Inima de Aur* era propulsată atât de motoare convenţionale, cât şi de revoluţionarul *Motor al Improbabilităţii Infinite,* care îi permitea să se găsească pretutindeni, până ce nava decidea unde anume vrea să fie. Coincidenţele, efectul *de déjà-vu* şi cantităţile în creştere de mesaje spam erau efectele secundare ale câmpului neconvenţional de acţiune al *Inimii de Aur.*

Ford stinse vârful batonului-ţigară de talpa pantofului, apoi băgă ţigara la loc în sacoşă. Sări în picioare.

— Să mergem, Arthur. Nu trebuie să fii surprins. Pământul e distrus, iar noi suntem salvaţi de Zaphod. Aşa se întâmplă întotdeauna, plus-minus câteva detalii şi vreo jumătate de duzină de ani-lumină. Ce călătorie! O călătorie cosmică.

— Şi atunci ce-i cu batonul?

— Un singur fum, omule. Fericire orbitoare. Am descoperit că e de ajutor înainte de o întâlnire cu Zaphod.

Arthur se împletici pe trepte.

— Dar cum rămâne cu Tricia? Nu ar trebui să vină cu noi?

— Hei, Trillian este aceeaşi persoană. Soarta poate lua una singură din fiecare. Fii fericit pentru Tricia, e în alt avion. Energie pură. Nu vezi culorile?

Arthur se încruntă.

— Culorile razei mortale verzi? Da, le văd. Aş prefera să le văd de la mare distanţă, aşa că, te rog, putem pleca de aici?

— Categoric, Arthur. Dacă nu plecăm repede, pantofii mei mişto vor fi distruşi. Deşi cel albastru s-ar putea transforma într-o nuanţă drăguţă de violet, ceea ce m-ar face foarte fericit.

Arthur o împinse cu blândeţe pe Random înspre nava albă şi sclipitoare.

— Haide. Trebuie să plecăm acum.

— Fertle, îngăimă fata. Îl vreau pe Fertle al meu.

— Îl vreau pe Fertle! o maimuţări Ford, gâdilând-o jucăuş pe Trillian. Năzuroasă, nu-i aşa?

Nava albă tremură şi o uşă se deschise încet, coborând spre sol. În cadrul ei apăru Zaphod Beeblebrox, preşedinte galactic, fugar interplanetar şi întreprinzător dedicat autoservirii. Egoul lui de dimensiuni planetare îi răzbătea în ochii strălucitori, iar părul auriu i se unduia în plete lungi până la umăr. O apariţie cam demodată, dar Zaphod se ţinea încă bine.

— Bun, haideţi să punem lucrurile la punct, zise Zaphod, ducându-şi degetele la tâmple. Salut, pământeni. Am venit iarăşi ca să vă salvez. Apoi păru să observe că în jurul lui o planetă era distrusă. Staţi un minut. Aici nu e Irlanda!

Ford o luă la fugă pe pasarela de acces ca să-şi poate îmbrăţişa semiverişorul.

— Zaphod! Sunt atât de fericit să te văd.

Zaphod clipi.

— Fericit să mă vezi? Probabil că ai fumat ceva.

Se înghesuiră în *Inima de Aur* şi aşa se înălţară la câteva sute de metri, activând programul Fereşte-O-Matic pentru a se feri de razele ucigaşe până la pornirea Motorului de Improbabilitate Infinită, care să-i azvârle în spaţiu oriunde ei nu s-ar fi aşteptat să ajungă.

Ford Prefect fu singurul dintre ocupanţii navei care se gândise să privească în jos, aşa că văzu un H2G2-2 cu aspect jalnic plutind lângă singurul candelabru al Clubului Beta rămas intact. Pasărea evită o rază ucigaşă bâzâitoare, după care, cu un dat din aripi de genul *ce sens are*, se prăbuşi în sine însăşi ca o pasăre origami împăturită de nişte mâini invizibile, până ce din ea rămase doar un diamant de întuneric care sări de colo-colo prin holul fără tavan, decapită un şobolan doar din pură răutate, apoi dispăru din toate existenţele şi din toate timpurile.

„Călătorie sprâncenată”, îi ură Ford în gând, după care

plecă să caute ceva de băut.

Dacă nu ar fi plecat în căutarea unei băuturi, poate că Ford ar fi zărit un bărbat înalt, de circa treizeci de ani, îmbrăcat cu cămaşă de noapte şi papuci, care dădu năvală în Club Beta, ţinându-şi bine prosopul. Omul abia avu timp să arunce o privire spre cer cu o expresie nedumerită înainte ca o rază ucigaşă de smarald să îi transforme pe el şi pe prosopul care-l însoţea în milioane de atomi.

> Notă *Ghid:* Asta a fost una dintre numeroasele morţi ale lui Arthur Dent, acum că un Arthur a reuşit să păcălească modelul cosmic şi să sară peste dimensiuni pentru a fi salvat. Modelul s-a făcut simţit pentru ceilalţi, care au fost culeşi unul câte unul, prin accidente improbabile împletite în grabă cu o Soartă încropită.
>
> Un Arthur a fost electrocutat de nişte căşti de urechi defecte în vreme ce producea o emisiune radio locală în care se discuta despre recentele apariţii de OZN-uri din zonă (umor negru cosmic).
>
> Un al doilea Arthur s-a trezit într-o dimineaţă convins că poate zbura, şi niciun fel de muncă de convingere nu l-a putut împiedica să se urce pe un turn radio şi să se arunce de acolo în gol.
>
> Un al treilea a fost zdrobit de un „buf”-dozer în timpul unui protest menit salvării casei sale. „Buf”-dozerul nu a suferit niciun fel de stricăciuni fizice, dar a fost traumatizat de eveniment şi a dat în judecată consiliul local, menţionându-l în mod special pe un anume domn Prosser în timpul procesului. Ulterior, Prosser a fost tăiat de pe statul de plată.
>
> Un alt Arthur s-a înecat într-o furtună monstruoasă la scurt timp după ce şi-a dăruit cele două degete unui şofer de camion care îi tăiase faţa pe autostradă.
>
> Lista este aproape nesfârşită. Este suficient să spunem, fără să mai inventariem fiecare din numeroasele decese, nefericite sau aventuroase, accidentale (sau intenţionate), occidentale, dentale, mentale, închiriate, cu amănuntul, fetale, fecale sau decalibrate (mânjite cu peliculă aderentă), ca să enumerăm numai câteva dintre ele, că un singur Arthur Dent a supravieţuit în oricare dintre dimensiuni după distrugerea finală, definitivă şi fără întoarcere în timp a Pământului. Acelaşi lucru este adevărat şi în ceea ce-i priveşte pe Ford Prefect şi pe Trillian, dar nu şi pe Random

sau Zaphod, care s-au ţinut de rolurile lor pandimensionale suficient de strâns ca să câştige stele de aur.

Lecturi recomandate:

Cineva e acolo ca să mă ia, de Arthur Dent, 2803

Credea că poate zbura, de doamna A. Dent, 1107

Ultimul Arthur Dent rămas şedea pe locul lui obişnuit de pe podeaua de zbor a navei *Inima de Aur* şi se lovea cu capul în mod repetat de un raft cunoscut, fără a se simţi uşurat. Poate că de vină erau razele ucigaşe verzi care sclipeau pe ecrane sau poate faptul că, pe undeva, prin esenţa lui profundă, în praful din care erau alcătuiţi atomii lui, Arthur îşi dădea seama că *el* era ultimul Arthur Dent din Univers. Cu adevărat singur în toată multitudinea de chestii.

Tot ce ar fi putut rosti era că îi era dor de prosopul lui şi că ar fi plătit o mare sumă de bani cuiva cu piept generos şi moale care să-l îmbrăţişeze şi să-i spună că totul avea să fie bine.

Trillian şi Random erau şi ele destul de deprimate de distrugerea completă a planetei lor natale, aşa că stăteau îmbrăţişate sub frigider. Ford Prefect, în schimb, era pozitiv de exuberant, datorită unicului fum tras din viermele lui pietrificat.

— Este *minunat!* exclamă el cu entuziasm, lovindu-l pe Zaphod pe umăr. Uită-te la razele alea mortale. Ai crezut vreodată că vei trăi să vezi matricea ucigaşă a grebulonilor din *interior?*

— *Grebuloni,* uau. Tipii ăia sunt răi, răspunse vărul lui cu un entuziasm la fel de mare. (În principiu, Zaphod era permanent omul unui singur fum.) Ce spectacol de lumini. Îţi aminteşti de focoasele alea termonucleare din Magrathea?

— Da, răspunse Ford. Erau şi alea ceva. Cerşetori simpatici, cu virajele lor rapide, dar i-am scuturat serios.

— Chiar aşa, vere. Şi o să-i scuturăm şi pe aceşti grebu-tipi.

Trillian tresări când o rază arse aripa de la prora navei.

— Putem să plecăm de aici?

Zaphod se răsuci ca un dansator de disco şi o împuşcă pe Trillian cu două degete făcute armă.

— Pac, pac, drăguţo. Ţi-a fost dor de mine? Pun pariu că da… ca şi mie.

— Mai târziu, Zaphod. Ne poate duce nava undeva în siguranţă?

— Nu-i chiar atât de simplu. Nu putem trece prin matrice fără să fim făcuţi felii ca nişte grevlove halitoxicane de petrecere. Trebuie să lăsăm motorul de improbabilitate să calculeze ceva numere şi să îşi bată capul cu problema.

— Computerul are acum şi cap?

Zaphod se apucă să interpreteze un scurt dans de preludiu betelgeusean.

— În fine cineva face un comentariu cu *cap*. Începeam să cred că sunteţi cu toţii pe batoane-ţigară.

— Scuze, Zaphod, interveni Arthur. Suntem un pic tulburaţi din pricina morţii violente care ne aşteaptă.

— Bineînţeles, computerul are *cap!* continuă Zaphod, ignorând intervenţia lui Arthur. Haideţi, oameni buni. Nu observaţi ceva diferit la mine?

Pricepură cu toţii imediat.

— Goosnargh, făcu Ford.

— Ce… zise Trillian.

— Fir-aş al… izbucni Arthur, semănând puţin a şobolan cu accent cockney.

Zaphod Beeblebrox avea pe umeri un singur cap, ridicat cu mândrie.

> Notă *Ghid:* Cele două capete şi cele trei braţe ale lui Zaphod Beeblebrox au intrat în legendele galaxiei, la fel ca mufa craniană a Bestiei Vorace Clefăitoare de Gândaci sau ca al treilea sân al lui Eccentrica Gallumbit. Şi chiar dacă Zaphod pretinde că şi-a montat al treilea braţ ca să-şi mărească şansele la partidele de schi-box, mulţi experţi media cred că braţul a fost montat doar ca preşedintele să poată mângâia

simultan toate cele trei mamele ale lui Eccentrica. O astfel de atenţie acordată detaliilor erotice a făcut-o pe domnişoara Gallumbit să se refere la Zaphod, în cadrul showului Street Walkie-Talkie Weekly, ca la „cea mai mare explozie de la Marea Explozie”, o exprimare care a adus cel puţin o jumătate de miliard de voturi în timpul alegerilor prezidenţiale şi de două ori mai multe accesări zilnice ale secţiei dedicate membrilor privaţi de pe site-ul Sub-Etha confidenţial al lui Zaphod.

Originea celui de-ai doilea cap al lui Zaphod este învăluită în mister şi pare singurul lucru asupra căruia preşedintele ezită să discute cu ziariştii, ocazii în care afirmă că două capete sunt mai bune decât unul singur, un comentariu care a fost luat drept ofensă personală de către consilierul Spinale Trunco din tribul Călăreţilor fără Cap de pe Jaglan Beta. Răspunsul lui Zaphod la această acuzaţie a fost: „Bineînţeles că e o ofensă, amice. Tâmpitul nu are niciun cap. Să fim serioşi!” Imagini mai vechi îl prezintă pe Zaphod cu două capete, dar în multe instantanee cele două capete nu par identice. De fapt, într-o transmisie video, devenită celebră sub numele de instantaneul „Sunt cu tâmpitul” capul din stânga al lui Zaphod pare să aparţină unei femei uşoare, care încearcă să muşte urechea capului din dreapta. Ulterior a ieşit la iveală o femeie de pe Betelgeuse, care a pretins că este deţinătoarea originală a capului de „femeie uşoară”.

Loolu Mâinimoi a declarat pe Beebleblog că „Zaphod voia să fim împreună tot timpul, aşa că ne-am împreunat.

După câteva luni, el a descoperit că îi plăcea chestia cu două capete mai mult decât îi plăcea de mine. Aşa că într-o noapte am ieşit să bem câteva Blastere, după care eu m-am trezit înapoi pe propriul meu trup. Nemernicul.”

Zaphod n-a infirmat niciodată povestea domnişoarei Mâinimoi, ceea ce a dus la speculaţii legate de faptul că al doilea cap al său este o deformaţie narcisistă, o pretenţie pe care preşedintele Beeblebrox pretinde că nu o înţelege.

Lecturi recomandate:

Cap la cap cu domnul preşedinte, de Loolu Mâinimoi

E doar o ţâţă după alta, de Eccentrica Gallumbit

Ford îşi îmbrăţişa vărul.

— În sfârşit ţi l-ai dat jos, rosti el, în vreme ce îşi rodea simultan buza, un lucru deloc uşor. Extirparea unui cap

pare o acţiune de imbecil, dar din cine ştie ce motiv eu o aprob în totalitate.

Arthur cunoştea motivul. Prietenul lui încă trăia efectele viermelui.

— Eşti sigur că a fost o idee bună, Zaphod? Capul ăla nu *făcea* diverse chestii?

Zaphod ridică un singur deget, aşa cum ar fi procedat o persoană pe cale să facă un anunţ important.

— Tacă-ţi fleanca, maimuţă. Acum vorbesc cu vărul meu.

— Credeam că am depăşit toate astea, Zaphod. N-am trecut prin destule împreună?

Zaphod dădu înapoi.

— Oh. Hei, Arthur. Tu eşti, prietene? Celălalt cap al meu vedea mai bine. În plus, nu te-am recunoscut fără ţinuta de baie.

— Cămaşa de noapte.

— Mă rog. E o informaţie importantă doar acum, cred. Cu razele ucigaşe şi toate astea.

— Dar e *important* să ştim unde e celălalt cap al tău? ţipă Arthur, menţinând sintaxa frazei cât mai simplă cu putinţă.

Zaphod aplaudă din palme.

— O, da. Da, dom'le. O să vă placă la toţi.

Se apucă să danseze ca un crab înspre şirul de console de computer în formă de semilună.

— Doamnelor şi domnilor, iată-l, aplaudaţi-l bine, pentru ca vieţile *voastre* sunt în mâinile *lui.*

— Raze ucigaşe! urlă Arthur, în vreme ce echipamentul Fereşte-O-Matic trimise nava într-o piruetă strânsă. Putem trece mai departe?

Ford prinse obrajii lui Arthur în palmele lui.

— Viaţa se rezumă la momente, Arthur, rosti el cu seriozitate. Asta e secretul. Momentele sunt mai lungi decât crezi tu. Dacă adaugi toate momentele bune, atunci dai peste… ştii tu… epoci întregi.

Pe Arthur îl înfuria că ar fi putut exista ceva sens într-un astfel de raţionament.

— Foarte bine, Ford. Crezi că ar fi posibil ca doamnele să vadă celălalt cap al lui Zaphod?

— Nu ne lua de proaste, zise Random.

— Bineînţeles că nu, dulceaţă.

— Du-te dracului.

Zaphod bătu dintr-un călcâi argintiu de picior.

— Putem să ne întoarcem la momentul meu? La cap, vă amintiţi?

Tastă un cod scurt, secvenţial, în computer.

— Nu e cine ştie ce de capul codului, nu? comentă Arthur. Unu doi trei?

Zaphod se uită chiorâş la el.

— Privire şi numere. Sunt aşaaa de nepriceput la chestiile minore din viaţă. Sunt mai degrabă un campion al budoarului împingător înainte, luminat din spate şi făuritor de mari descoperiri. Capul numărul doi are grijă de chestiile mărunte care ţin de om. Sau, cum îi spun eu… Creierul Stâng, pentru că era în stânga şi el e cel cu creier.

— Arată-ne capul! ţipă Arthur.

Zaphod apăsă un buton roşu şi o sferă din cristal apăru dintr-un recipient cu gel montat în consolă, ridicându-se lejer până când ajunse să plutească la nivelul mediu al ochiului.

— Gelul e plin de chestii, să ştiţi, explică Zaphod cu ambiguitatea lui standard. Chestii care-s bune pentru lucrurile care trebuie făcute.

— Taci din gură, te rog, frate, rosti al doilea cap al lui Zaphod, care se odihnea pe o pernă de sârme şi siguranţe în interiorul sferei. Te faci singur de ruşine. Şi pe mine.

Creierul Stâng semăna aproape perfect cu Zaphod, în afara unor diferenţe de stil. Acolo unde preşedintele galactic emana o lumină strălucitoare şi poate că purta rimei sub ochi sau nu, părul Creierului Stâng era tuns scurt cu o cărare accentuată, iar ochii străluceau de inteligenţa ascuţită ca un brici şi de forţa misiunii asumate.

— Gelul este o componentă electrolitică pentru a-mi

hrăni celulele organice şi pentru a alimenta câmpul antigravitaţional din jurul sferei.

— Şi difuzoarele, CS, rosti Zaphod. Omul trebuie să scoată sunete.

— Da, ZE, oftă Creierul Stâng. Difuzoarele. Nu trebuie să clipeşti cuiva în oglindă?

Zaphod se sprijini cu putere de consolă.

— Uneori cred că poate separarea a fost o greşeală. Dar de când Creierul Stâng a preluat nava de la Eddie n-am explodat nici măcar o dată. Nici măcar o dată. Iar chestia cu războaiele de provocare a scăzut. Asta e bine, nu?

— Acum, că nava nu mai e condusă de predecesorul meu imbecil, speranţa noastră de viaţă a crescut cu opt sute la sută.

Ca politician, Random dădu apreciativ din cap la auzul statisticilor.

Arthur bătu darabana în sferă.

— Alo… Zaphod… Creier Stâng. Tu conduci nava? Ne poţi scoate de aici?

— Te rog să nu atingi sticla, pământene. Habar n-ai de câte ori trebuie să mă învârt în gel ca să şterg petele de murdărie.

— Scuze.

— Ca să răspund la întrebările tale: în mod curent sunt conectat la programul Fereşte-O-Matic ca să putem evita razele mortale ale grebulonilor. Matricea lor se strânge chiar în vreme ce vorbim, aşa că, cu cât pornim Motorul de Improbabilitate mai repede, cu atât mai bine.

— Şi cât de curând s-ar putea întâmpla asta?

— În nouăzeci de secunde. Cu câteva minute înainte ca razele ucigaşe să poată distruge nava.

— Eşti sigur de asta?

Creierul Stâng nu aprecie întrebarea.

— Eşti nou pe aici şi de-abia ne-am cunoscut, aşa că o să-ţi explic. Eu sunt nava, nava sunt eu. Nu există informaţii greşite.

— Nou? Am mai fost pe aici, amice. Şi ne-am *cunoscut,* numai că data trecută…

— Eram încă ataşat de Zaphod idiotul.

— Hei!!! strigă Zaphod. Te-a prins aici, Arty. Să nu faci pe deşteptul cu tipul ăsta.

— Subjugat de personalitatea lui parşivă, continuă Creierul Stâng. Dominat de hedonismul lui irepresibil.

— Te-am avertizat, pământeanule. Să nu spui că nu te-am avertizat. Creierul Stâng te va jupui de viu şi îţi va pune pielea pe băţ.

Creierul Stâng se agită, îndreptându-şi privirea asupra lui Zaphod.

— Această maimuţă nevertebrată m-a ţinut închis în propriul meu cap până ce am plantat ideea de separare în cursul unei partide de beţiveală. Zaphod este un nătărău aşa de mare, încât chiar crede că întregul concept îi aparţine.

Privirea lui Zaphod se adumbri.

— Nătărău? Ce-o să mai spui acum?

Deşi Arthur îşi făcea griji în privinţa posibilelor implicaţii ale rivalităţii dintre cele două capete înrudite, sau a personalităţii duale, sau oricare ar fi fost termenul medical corect, decise să nu îşi împărtăşească părerile de dragul lui Random. În definitiv, erau salvaţi.

Random era în siguranţă şi doar asta conta. Din experienţă, Arthur ştia că pierderea planetei natale avea să-i zdrobească spiritul în curând, posibil în preajma orei de ceai când avea să nu aibă ceai, sau poate după un holoapus minunat, dar deocamdată era hotărât să se arate curajos pentru fata lui.

— Atenţie toată lumea, zise el, cu o voce găunoasă şi strălucitoare ca un bec de lumină. Situaţia de urgenţă s-a încheiat deocamdată. Ce-ar fi să ne punem cu toţii centurile de siguranţă pentru saltul în Improbabilitate? Chicoti. Ştim cu toţii cât de nebuneşti sunt salturile astea.

Random bătu cu dosul palmei locul de pe pieptul ei unde

obişnuia să stea Fertle.

— Nebuneşti, Arthur? Nebuneşti? Nu prosteşti pe nimeni. Iar ăla a fost cel mai forţat chicotit pe care l-am auzit vreodată, Arthur. N-o să fii niciodată nici pe jumătate bărbat aşa cum a fost soţul meu.

„Şi iată că, încă o dată, totul e din vina mea”, gândi Arthur. „Poate că ar trebui să mă prefac vesel mai des, şi atunci poate lumea m-ar crede.”

— Presupun că acest computer nu a învăţat să pregătească ceai?

În vârful Creierului Stâng clipi o lumină roşie.

— Încetează să mai vorbeşti, pământeanule. Cuvântul „ceai” a fost interzis. Ultima dată când ai cerut „ceai” ai dat peste cap întregul sistem în timpul unei alerte.

Un alt chicotit forţat de la Arthur, urmat de un uşor târşâit de picioare şi o ieşire rapidă spre galeria de vizionare.

— Mă duc să verific chestia asta cu matricea de raze ucigaşe. Să văd cum ne descurcăm. Să aduc ceva cuiva?

Nimeni nu se deranjă să-i răspundă.

> Notă *Ghid: „Să aduc ceva cuiva?”* este o soluţie standard de tipul ieşi-repede-din-cameră şi poate fi folosită ori de câte ori se apropie cu paşi repezi circumstanţe deranjante, variind de la uşoară stingherealã la dezastru iminent. Cele mai multe culturi dispun de variante la comentariul „pot aduce ceva cuiva”; ele sunt atât de evident de retorice, că abia dacă mai merită un semn al întrebării.
>
> Cei de pe Betelgeuse întreabă: „A auzit cineva un pleoscăit? Cum ar fi o minge de tenis într-un castron cu muştar? Cineva? Mai bine mă duc să verific.” Versiunea jatravartidă este: „A auzit cineva cristalul de uşă? Pun pariu că e Poople. Întârziat ca de obicei. Mai bine mă duc să-i dau drumul înăuntru înainte de a-şi umple batista.”

Spre uşurarea lui Arthur, nimeni nu întrerupse protocolul interstelar cerând ceva, aşa că el reuşi să se furişeze spre galeria de vizionare, ca să pretindă că s-a înapoiat pe plaja

lui.

Ford bătu cu încheieturile mâinilor în consolă, ascultând „bong”-ul.

— Uitasem de bong, Zaph. Ştii tu, de chestii şi lucruri. Uiţi totul despre ele, apoi le încerci din nou şi îţi aminteşti cât de importante sunt pentru tine. După aia te întrebi unde au fost toate amintirile în toată perioada aia când nu te gândeai la ele.

Zaphod nu întâmpină nicio problemă ca să se acordeze pe aceeaşi lungime de undă.

— Mereu am crezut că amintirile sunt în cealaltă parte, în capul numărul doi. Iar, dacă aveam nevoie de ele, capul numărul doi trebuia doar să mi le transmită.

— Uau. Asta, adică, *e.* Adică esenţa a ceea ce încerc să comunic. Voi doi, adică, v-aţi privit în ochi când el transmitea amintirile?

— Categoric nu, zise Creierul Stâng, tresăltând un pic în ciuda câmpului său de stabilizare giroscopică. Teoria lui e ridicolă. Avem amândoi cortex.

Ford dansă în jurul sferei, mângâind-o ca pe o minge de cristal.

— Mda, dar tu ai creierul mare. Tu eşti cel deştept prins de Motorul Improbabilităţii Infinite?

Creierul Stâng nu-şi putu ascunde un mic rânjet de satisfacţie.

— E adevărat. Eu controlez motorul. Acum face parte din mine. Îi simt fiecare nesiguranţă.

Ford avea ochii sticloşi, dar încă inteligenţi.

— Aşadar, explică-mi cum de te aşteptam.

Creierul Stâng încremeni în mijlocul glisării.

— Ce?

— Da. Asta e, deşteptule-fără-pantaloni. Ştiam că voi veţi apărea.

— E ridicol. De unde să ştii? Şansele ca singura persoană din Univers care te poate salva să apară exact atunci când ai nevoie de ea sunt de o sută cincizeci de miliarde la unu.

Nişte şanse acceptabile pentru Motor.

Ford îndrăzni să-l contrazică.

— Depinde cum cal-cu-lezi, amice.

— Există o singură modalitate de a calcula, rosti, rigid, Creierul Stâng.

— O, nu, replică Ford pe tonul celui care şi-a petrecut mult prea multe ore în hoteluri ieftine fără credite la dispoziţie pentru Sfârc-O-Uppi şi este forţat să citească propriul ghid. Sunt multe moduri de calcul. Întregul sistem matematic al vl'hurgilor era bazat pe presupuneri.

Notă *Ghid:* Asta nu e în întregime adevărat. A fost implicat şi penisul de veloogar uscat.

— Eu însumi, continuă Ford cu o voce atât de superioară că ar fi putut accelera evoluţia formelor unicelulare de viaţă doar ca acestea să-şi poată folosi fabuloasele degete noi ca să culeagă o piatră şi să-l lapideze pe el, eu însumi îmi bazez cele mai multe calcule pe emoţii.

— Emoţii! împroşcă Creierul Stâng în tot interiorul propriei sfere. Emoţii? Cum îţi permiţi să ai un singur cap şi totuşi să fii atât de stupid?

— Îmi place să fiu stupid. Vezi lucrurile limpede. A fi stupid e ca şi cum ai miji ochii în lumina soarelui.

Fiecare afirmaţie lovi sfera Creierului Stâng ca o palmă primită de la un prosop ud.

— Lumina soarelui? Ce tot spui acolo? Stupiditatea înseamnă ignoranţă şi întuneric.

— Deci ai *plănuit* să vii aici? Astea sunt coordonatele selectate de tine?

— Nu, recunoscu Creierul Stâng. Locul exact a fost distrus deja, aşa că Motorul ne-a dus într-un loc sigur.

— Aşadar din toate locurile din Univers, nava ne aduce aici.

— Coincidenţă. O eroare a Motorului de Improbabilitate.

— E mai mult decât o coincidenţă. Zaphod vine ca să-şi salveze vărul preferat. Cât de improbabil e aşa ceva? S-a

mai întâmplat înainte aproape de aceeaşi planetă. Încă o dată şi devine tipar. Iar ultima dată când am verificat, tiparele nu sunt prea improbabile.

> Altă Notă *Ghid:* Ultima afirmaţie era o minciună, pentru că Ford Prefect nu verificase niciodată probabilitatea tiparelor. Ford rareori verifica altceva în afara nivelului de umplere a paharului propriu şi a nivelului general de bună dispoziţie. Odată a plătit salariul pe o lună pentru un detector de bună dispoziţie care funcţiona doar dacă propria bună dispoziţie a operatorului era suficient de ridicată ca să alimenteze aparatul. Ford l-a încercat o dată în baie, apoi l-a băgat cu forţa în compactorul de gunoi, împreună cu reţeta de funcţionare.

Creierul Stâng se dădu înapoi pe axa X a mişcării sale.

— Da, este adevărat că tiparele nu sunt modele de improbabilitate bune.

— În general e adevărat?

— În general.

— În general nu pare prea improbabil. Nu pare prea catratrilionistic la unu. Mie îmi sună chiar mai degrabă a bani.

— D-da, mormăi Creierul Stâng. Acesta este un argument valabil.

— Transpiri, omule? Mai nou pot transpira capetele de robot?

Creierul Stâng asuda într-adevăr din belşug. Mici roboţi-păianjen ieşeau din gulerul sferei, grăbindu-se să se hrănească cu picăturile de umezeală.

— *Nu* sunt robot, protestă Creierul Stâng.

— Hei, pluteşti într-o bulă de sticlă şi eşti legat de un computer. Din gât îţi ies păianjeni. Ultima dată când am verificat, toate aceste chestii ţipau a roboţi.

> Notă *Ghid:* Iarăşi n-a existat nicio verificare. Totul e un bluf-biscuit total.

— Deşi, continuă Ford, mângâindu-se în apropierea

bărbiei lipsă, zona completă din jurul Motorului de Improbabilitate este un teritoriu *foarte organic.*

— Zona completă, rosti nervos Creierul Stâng. Chiar crezi asta?

— Categoric. Dar hai să dezbatem pe îndelete chestiunea mai târziu, spre marea stinghereală a unuia din noi. Acum, ce-ar fi să porneşti Motorul ăla şi să ne trimiţi undeva unde chiar *este* improbabil.

Vârful Creierului Stâng pulsă într-un verde greţos şi şiruri de numere porniră să se înşire pe sticlă.

— Improbabil? Dar cum să calculez? Cum să... Tot ce cred eu. Numerele sunt înşelătoare? Să fie adevărat? Poate fi?

Ford începea să se trezească.

— Hei, amice. Las-o baltă. Doar răsucesc cuţitul în rană. Spune-i, Zaphod.

Zaphod îşi înfăşură un braţ în jurul umerilor vărului său.

— E adevărat, prietene. Ai fost manipulat de cel mai bun. Ford, aici de faţă, l-a făcut o dată pe un înalt mare călugăr voondonian să-l atace cu beţişoare parfumate.

— Pentru un *pariu,* preciză Ford, căruia nu-i plăcea ca oamenii să creadă că el provoca vreodată călugării plini de arom*e fără* motiv.

Creierul Stâng părea deranjat.

— Computerul îmi cântă în numere, dar *voi...* Voi, două capete *bluf-biscuit* cu *bluf-porcăriile* voastre!

— Hei, mai puţin cu bluful ăsta, protestă Ford, rănit. Încerc doar să stabilesc o legătură. Ştii tu, să te impresionez cu intelectualismul meu ieşit din tipare.

— Totul e... E prea... Numere. Emoţii. Zdrang!

Apoi Creierul Stâng intră în buclă. O buclă foarte scurtă. Un singur cuvânt, repetat la infinit.

— Zdrang... zdrang... zdrang...

Cel de-al treilea braţ al lui Zaphod se ivi de sub cămaşa lui de mătase şifonată şi îl plesni pe Ford în moalele capului.

— Idiotule. L-ai blocat.
— Deci ţi-ai păstrat braţul.
Zaphod îşi ascunse mâna liberă peste piept, în buzunarul stâng al spray-pantalonilor lui.

Notă *Ghid:* Nu este un eufemism. Zaphod şi-a cumpărat un spray-pantalon din Port Sesefron, care promitea să „atingă acele locuri greu de atins”. După prima aplicare, Zaphod a mai redus puterea. Pentru buzunare exista un furtun special.

— De obicei folosesc acest al treilea braţ pentru chestii ceremoniale. Înfig o mânecă mov şi, hei, imediat, apare un galon.
Ford strânse din buze, neimpresionat de Creierul Stâng.
— N-a fost nevoie de prea mult efort ca să-l blochez. Ar fi trebuit să aştepţi versiunea 2.0.
Trillian se prinse bine cu centura pe Zgâlţâie-O-Scaunul luxos de lângă Random, care era suficient de îmbufnată ca să hrănească o familie de cyphroli timp de cinci sute de ani.
— De ce nu suntem altundeva, Zaphod? Încă văd raze ucigaşe.
Zaphod îşi trădă vărul cu o tresăltare a degetului mare.
— Întreabă-l pe Ford im-perfect. El a blocat nava.
Arthur îşi alese acest moment ca să revină pe punte.
— Blocat nava? Ai spus că a blocat nava?
Vechile amintiri ale lui Arthur se reactivau cu fiecare secundă care trecea. Spre marea lui amărăciune, le găsi foarte asemănătoare cu cele noi.
„Îmi este dor să fiu surprins”, îşi dădu el seama. „Zilele astea trec direct de la calm la groază.”
— Care e problema ta, Ford? întrebă el. Eşti cumva legat de nevoia de a distruge lucrurile?
— *El* e legat, nu eu, replică Ford, arătând spre Creierul Stâng, care acum sălta şi se lovea de tavan ca un balon scăpat de sub control.
Arthur sesiză că de pe punte lipsea ceva.
— Nu ştiu ce e, zise el, testând aerul cu degetele. Dar

ceva a fost aici cu o secundă în urmă, iar acum a dispărut.

Zaphod era încântat să deţină informaţii relevante.

— Să te pun la curent, pământeanule. Când este activat Ascunde-O-Matic, computerul pictează pereţii cu o lumină alb-stins. Chestii fototerapeutice de calmare a creierului.

— Şi lumina e stinsă.

— Badabingo!

Notă *Ghid:* Badabingo este un joc cu piese jucat de vieţaşii de pe luna-închisoare aflată pe orbită în jurul Blagulon Kappa. Este un joc la care pot participa până la o sută de persoane, scopul fiind acela de a-ţi purta toţi căluţii în jurul tablei de joc şi de a-i aduce înapoi în grajdurile lor, moment în care e nevoie de un şase ca să poţi decapita animalele. Imediat ce ultimul cal este decapitat, cel care conduce jocul sare în picioare şi strigă: „Badabingo.” Apoi, depinde de el să rămână în viaţă până la sosirea plutonului de revoltă.

— Ceea ce înseamnă că şi Ascunde-O-Matic e stins.

— Băţul verde în gaura verde, băiete.

Altă Notă *Ghid:* Ţipătul „băţ verde în gaură verde” face referire la un simplu joc de peţire folosit în clasele speciale Ediţie Adulţi de pe Betelgeuse V, unde a crescut preşedintele Beeblebrox. Echivalentul striteraxian ar suna cam aşa: „Manifeşti o mândrie neobişnuită pentru cineva care a îndeplinit o sarcină care ar fi putut fi executată de un primat inferior într-un timp mai scurt.” Armorfiendii nu s-au priceput niciodată la referiri, dar erau extraordinari în ajungerea rapidă la subiect. De obicei, subiectul era confecţionat din oţel galvanizat şi îmbrăcat cu venin.

— Ceea ce înseamnă că putem fi făcuţi bucăţi de matricea aia de raze ucigaşe, la fel ca restul planetei.

Zaphod pufni, ca şi cum ar fi fost cea mai mare tâmpenie pe care o auzise.

— Pământul nu va fi făcut bucăţi, Arty. Razele alea ucigaşe vor supraîncălzi suprafaţa şi vor vaporiza complet întreaga planetă. În orice clipă.

— M-ai liniştit. Cum rămâne cu noi?

— O, da. Matricea şi-a dat deja seama cum să ne ţină înăuntru. O să fim făcuţi bucăţi. Nu încape nicio îndoială. Beţe verzi şi toate alea. Tocmai începeam să reclam proprietatea şi asupra acestei tunsori.

Arthur îşi apăsă faţa de hublou. Afară, în spaţiu, razele verzi tăiau neauzite prin beznă, ca nişte penduluri imense de smarald, fierbând planeta de sub ele în locurile unde o atingeau. În vreme ce razele se apropiau, Arthur văzu că erau compuse din bare pulsatile, licărind din pricina iluminării interioare.

O rază cu adevărat groasă şi periculoasă se îndrepta inexorabil spre ei.

„Fata mea o să moară”, îşi dădu el seama. „Iar chestia asta mă deranjează. Pun pariu că e o zi de joi.”

Îşi dezlipi faţa de sticlă cu un sunet slab de ventuză desprinsă.

— Trebuie să putem face ceva. Încă nu suntem învinşi, nu-i aşa?

Ford îşi flutura băţul de fumat pe sub nasul lui Zaphod.

— Crezi că dacă trag un fum acum o să însemne al doilea fum sau un alt prim fum?

— N-am putea să-i administrăm un şoc Creierului Stâng ca să-l repornim?

Zaphod se încruntă.

— E periculos, vărul-o-meu. Poate că dacă *eu* trag un fum, voi căpăta un răspuns.

Arthur descoperi că glanda surprinderii i se trezise la viaţă şi funcţiona bine mersi.

— Nu vă pasă că o să murim cu toţii? Cum de nu vă pasă?

Ford se strâmbă la el.

— Într-un astfel de loc, Arthur, ce beneficii ar avea un om căruia să-i pese?

— Nu ştiu, Ford. Chiar nu ştiu. Dar pe scaunul ăla am o fiică. Asta ştiu.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Vrei să deschizi tu, pământeanule? zise Zaphod.

Arthur se dovedi suficient de amabil ca să reacţioneze cu întârziere şi să se împiedice, spre amuzamentul betelgeusienilor.

— S-a făcut. Este arca… taaaa!

— Eşti nostim, prietene! urlă Ford, dându-i un pumn în umăr. Nu ţi-am spus eu, vere? Ţi-o spun de atâţia ani. Arthur este revoltător.

— Aţi auzit? şopti Arthur, temându-se să spere cu voce prea tare. Să fie cineva la uşă, în spaţiu?

Ciocănitura se auzi din nou, ca un *bang* puternic, care îl făcu pe Arthur să se simtă ca în interiorul unei fierării.

— Nu-ţi face griji pentru *bang,* rosti Zaphod. E doar o înregistrare. Pot să o programez pentru ding-dong dacă vrei. Sau pentru o pasăre cântătoare, favorita mea.

Prin hublouri licăreau lumini verzi. Hubloul începu să sfârâie.

— Deschideţi uşa! ţipă Arthur, fluturând din braţe ca să se facă mai bine înţeles. Deschideţi repede.

— Nu pot, replică Zaphod, fără să pară prea supărat. Micul Ix a spart nava. Îţi aminteşti?

Trillian o mângâie o dată pe păr pe Random, apoi traversă puntea spre tambuchiul de urgenţă.

— Improbabilitate? Vreţi improbabilitate? Voi doi, idioţilor, rămânând în viaţă atâta vreme, *asta* e improbabilitate.

Îşi băgă mâna într-un panou care părea solid şi scoase de acolo un mâner.

— Mâner de acţionare manuală de urgenţă. Vă amintiţi?

— Hei, dulceaţă. Nu e nava mea. Eu doar am furat-o.

Arthur prinse mânerul şi trase până ce sudoarea începu să-i curgă spre bărbie. Chestia asta nu dură chiar aşa de mult precum şi-ar putea imagina cineva, căci apropierea razelor grebulonilor transforma *Inima de Aur* într-un cazan eficient de fierbere a fiinţelor vii.

— Termină mai repede, Arthur, îl zori Trillian. Termină

mai repede.

Arthur deschise gura ca să riposteze că el termina cât putea de repede şi să-l mai lase naibii în pace după ce el îşi petrecuse ultimul secol şi ceva pe o plajă, fără să facă niciun fel de exerciţii, şi de unde naibii i-a venit ei să o lase pe surprinzătoarea lui fiică adolescentă pe Lamuella după care să se repeadă ca să relateze despre un război care nu se petrecuse niciodată? Arthur ar fi vrut să-i arunce în faţă toate astea, însă îşi spuse că poate era mai bine să tragă mai tare de mâner.

Surprinzător, doar gândul la toate acele replici îl făcu să se simtă mai bine.

Efortul lui Arthur porni o mică celulă de plasmă care trimise un impuls prin tambuchi şi excită suficient moleculele spaţiului din jur ca să precipite o fază de tranziţie, în urma căreia portalul de acces se transformă în gaz.

— Ah, vedeţi voi, nu asta credeam că se va întâmpla, pufni Arthur.

În cadrul sasului de intrare apăru un umanoid înalt, verde, care flutura din degete. Era un specimen impresionant, dacă criteriile de impresionare includeau musculatura dezvoltată, sprâncenele groase şi inteligente, ochii torturaţi şi un costum atât de ascuţit că doar gândul la el putea da cuiva o migrenă.

— Peşte Babel? întrebă extraterestrul cu o voce instruită, dar uşor ezitantă. Vă rog să-mi spuneţi peşte Babel.

Zaphod ridică mâinile.

— Peşte Babel pretutindeni.

— O, mulţumesc lui Zarquon, replică extraterestrul, păşind în navă. Sincer, dacă ar mai fi trebuit să trec încă o dată printr-o încăpere plină de încruntături şi priviri în gol… Ce se întâmplă cu lumea? Trebuie doar să cumperi câţiva peşti şi să-i laşi să se înmulţească.

— Oamenii sunt foarte zgârciţi, fu de acord Zaphod.

Extraterestrul încremeni pe loc.

— Cum? Nu. Nu se poate…

Zaphod îşi dădu pe spate o şuviţă.

— O, ba da, iubitule.

— Zaphod Beeblebrox? Galacticul preşedinte Beeblebrox?

— Viu şi încă procreând, domnule.

— Nu-mi vine să cred. Ei bine, asta da lovitură pentru dosare. Te retragi într-o fundătură necartografiată de la capătul mizerabil al Braţului Spiralat de Vest al Galaxiei şi peste cine dai plutind în jurul atmosferei dacă nu peste…?

— Zaphod Beeblebrox, interveni Arthur, dornic să grăbească lucrurile. Ascultă, nu-mi place să fiu un ghimpe al grijilor, dar razele alea ucigaşe se apropie îngrozitor de mult. Mai ales aia groasă.

Extraterestrul verde îl ignoră.

— Domnule preşedinte, de multă vreme vreau să vă spun ceva. Am *pregătit* ceva. Îmi puteţi acorda o secundă? Mi-aţi face cu adevărat o favoare.

Zaphod se dădu un pas înapoi, în cazul în care extraterestrul nu l-ar fi putut vedea în întregime.

> Notă *Ghid:* Tehnic vorbind, pe navă nu existau extraterestri, ci doar călători spaţiali. Imediat ce identitatea „extraterestrului” va fi dezvăluită, putem renunţa la această adresare.

— Bineînţeles că poţi spune câteva cuvinte. Colegii mei ar fi onoraţi. Firesc, eu sunt prea important ca să mă simt onorat, dar aş putea fi uşor amuzat.

Extraterestrul se înclină uşor, băgă mâna în haina costumului ca să scoată un computer miniatural, dădu peste un fişier text şi îşi drese glasul.

— Dumneavoastră, domnule preşedinte… începu el.

— Da, continuă.

— Dumneavoastră, domnule preşedinte…

— Nimic nou, treci de asta.

— Dumneavoastră, domnule preşedinte, sunteţi cea mai

filozofo-furunculistică, steatoplegică şi bădărană caricatură de politician pe care am avut vreodată norocul să nu-l votez, iar dacă aş crede vreo secundă că acest Univers de rahat ar merita ceva mai bun, atunci aş plăti, din propriul meu buzunar, înţelegeţi, asasinarea dumneavoastră.

Zaphod prinse doar pe jumătate ultima insultă.

— Steato-cum?

— Steatoplegică. Cur mare.

— Cur mare! icni Zaphod, bătându-se peste gură. Cur mare?

Amintirile lui Arthur continuau să revină la viaţă, aşa că avu nevoie de câteva secunde înainte de a-şi da seama, chiar şi în prezenţa unor stimuli atât de bine exprimaţi.

— Te cunosc. Eşti individul cu insultele.

Extraterestrul îi făcu o poză lui Arthur cu computerul, apoi căută o potrivire în fişierele lui.

— A, da. Arthur Philip Dent. Nemernic şi ticălos total. Înregistrările mele spun că pe tine te-am făcut deja.

Zaphod îşi puse palmele pe genunchi.

— Cur mare. Mi se face rău.

Notă *Ghid:* Acum se poate dezvălui faptul că acest „extraterestru” era Wowbagger cel Prelungit la Infinit, care devenise nemuritor în urma unui accident care implicase un accelerator de particule şi lipsa de dorinţă de a sacrifica două benzi elastice. Trebuie subliniat faptul că benzile elastice aveau o semnificaţie aparte pentru Wowbagger deoarece, în cultura lui, benzile elastice sunt simboluri religioase reprezentând natura elastică şi de tip circuit a zeului Pollyphill-Ah. După accident, arhipromonatul bisericii C&E a proclamat că nou-descoperita imortalitate a lui Wowbagger era un semn definitoriu al credinţei. Wowbagger a proclamat că era în mod cert o tâmpenie, care îl lăsase fără benzi elastice. După câteva milenii de hălăduieli morocănoase, Wowbagger şi-a fixat ca provocare personală vizitarea tuturor lumilor ocupate din Univers pentru a gusta din berile fiecăreia. Asta se petrecea la începutul a ceea ce istoricii numesc perioada lui de chihlimbar, perioadă în cursul căreia Wowbagger s-a îngrăşat enorm şi şi-a descoperit talentul de

a insulta lumea. După obişnuita sa vomă matinală, într-o dimineaţă, Wowbagger a descoperit că îi place să insulte lumea mai mult decât să bea bere, aşa că s-a decis să schimbe provocările. A hotărât ca noua lui misiune să fie aceea de a insulta absolut toate fiinţele conştiente din Univers în ordine alfabetică. Deoarece Wowbagger era un tip aşa de arătos, iar nava lui spaţială avea trăsături distincte, jurnaliştii au prins curând de veste de misiunea lui, astfel că Wowbagger a început să se trezească aterizând pe planete şi descoperind populaţii întregi aliniate în aşteptarea lui, în ordine alfabetică, urlând să fie insultate, fapt care îl făcea oarecum să dea tot ce avea mai bun din el.

— Ai trecut prin matricea razelor ucigaşe? întrebă Arthur. În nava ta?

Wowbagger ridică din umeri.

— Bineînţeles. Nava mea e făcută din materie neagră şi alimentată cu energie neagră. Aceşti grebuloni abia dacă operează cu materiale barionice. Nu-mi înţeleg nava, darămite să o mai poată opri.

— Le poţi opri? Fasciculele?

Wowbagger băgă la loc computerul lui miniatural.

— Nu. S-au dezlănţuit în spaţiul real. Pământul e condamnat şi e păcat, căci pe planeta ta mai sunt mulţi oameni de insultat. Dar cel puţin îl am pe Beeblebrox, nu? Din întâmplare, e adevărat, dar pentru idioţi de calibrul lui se fac excepţii. Aşa că ziua asta nu e un dezastru total. Wowbagger îşi frecă scurt mâinile. În fine. Mi-a făcut plăcere să vă văd pe toţi; probabil că nu va exista o dată viitoare.

Trillian îşi declanşă zâmbetul ei de reporter.

— Domnule Wowbagger. Trillian Astra. Ne-am întâlnit pe Noul Betel. Aţi fost suficient de amabil ca să-mi acordaţi cinci minute.

— A, da. Noul Betel. Tocmai îl făcusem pe rege, nu? L-am făcut o băşică puturoasă. A fost o perioadă cam deprimantă pentru mine. Totul era puturos sau septic.

— Poate că mi-aţi citit articolul din *Woohoo?*

— Nu citesc niciodată presa. Vedeţi, începi să crezi ce scrie acolo. Uitaţi-vă la Beeblebrox, aici de faţă. El chiar crede că e un soi de supervedetă mişto, şi nu o excrescenţă filozofofurunculistică.

Zaphod abia îşi revenea din chestia cu *curul mare*, când comentariul legat de excrescenţă îl lovi drept în vintre.

— Excrescenţă? Ooooo. Cum… *Monstrule.*

Trillian insistă.

— Mă întrebam dacă ne puteţi lua şi pe noi. Doar până la planeta următoare.

— Imposibil, plesni Wowbagger. Eu călătoresc prin spaţiu negru. Muritorii n-ar trebui să vadă spaţiul negru, îi afectează.

— Suntem pregătiţi să ne asumăm riscul. N-am pricinui niciun deranj.

Wowbagger ridică o sprânceană.

— Beeblebrox nu înseamnă deranj? Mă îndoiesc. Doar fuge de cineva sau ceva, nu?

Trillian îl sprijini pe Zaphod ca să stea drept.

— Preşedintele se va comporta bine. Nu-i aşa, Zaphod?

Zaphod mormăi ceva.

— Vedeţi? A spus *o să fac.*

— Credeam că a spus *te rad.*

Arthur răsări în faţa lui Zaphod, încercând să-i prindă privirea care se rostogolea în orbite.

— N-ai spus asta, amice. Nu? Nu. Pentru că ar fi o nebunie, corect? Să ameninţi cu moartea singura fiinţă care ne-ar putea salva vieţile.

Zaphod se ţinu mai bine şi răsuflarea îi mârâi profund în gât.

— M-a făcut o excrescenţă cur mare. Nu-i pot îngădui să trăiască.

— O, la dracu’, zise Ford.

Atitudinea lui Wowbagger se schimbă de la plictiseală politicoasă la plictiseală nepoliticoasă.

— Crezi că lumea n-a încercat să mă omoare şi înainte?

În profesia mea îmi atrag duşmanii aşa cum un rahat atrage muştele.

Random scânci în pumni.

— Eu ţin contul peţitorilor mei pentru propria mea distracţie. Acum sunt vânată de peste o sută de vânători de recompense, şaisprezece nave guvernamentale, câteva Inteligent-O-Rachete fără echipaj şi jumătate de duzină de dornici de nemurire cărora le-ar plăcea să-mi mănânce inima şi să-mi fure puterile. Dacă ar fi aşa de uşor… îmi doresc moartea, mi-o doresc la fel de mult precum idiotul ăsta îşi doreşte publicitatea. Am trăit suficient de mult ca să-mi dau seama că nu există iubire perfectă. E prea îndelungată.

— Te-aş putea omorî eu, zise Zaphod. Mai am ceva suc în Universul ăsta. Cunosc indivizi care ştiu lucruri. Ai făcut câteva ture cu Bestia Cumplită Zdrobitoare-de-Insecte?

Wowbagger pufni.

— Vechitura aia? Sper că poţi face mai mult de atât.

Arthur îşi duse palmele la faţă şi aruncă o privire în spaţiu. Raza aproape că ajunsese deasupra lor. Avu impresia că aude un pufăit de energie, deşi ştia că aşa ceva e imposibil.

„Probabil că nu pot auzi nici ţipetele muribunzilor”, îşi zise el.

— Trillian, rosti el peste umăr. Cred cu tărie că ar fi bine ca Zaphod să tacă din gură. Avem vreo armă paralizantă?

Dar Zaphod abia se încălzise.

— Pot face şi mai bine. Ai băut vreodată zeamă de păianjen vrăjitor?

— De fapt, da. Amestec zeama lor în cocktailurile mele. Niciun efect advers.

— Ce zici de un topor de plasmă? Chestiile astea te taie în atomi.

— Nu şi atomii mei. Am fost lovit de patru din aceste aşa-zise topoare indestructibile de o haită de mercenari silastici după ce am făcut-o pe mama unuia faţă împăiată de totem.

Ce crezi că s-a întâmplat? S-au dezintegrat.

— Ştiu pe cineva care îmi poate face rost de şase uncii de Consolium. Le ţii la subţioară timp de cinci minute şi treaba s-a terminat, dragule.

Wowbagger începea să-şi piardă şi minusculul interes pe care îl mai avea pentru conversaţie.

— Consolium este un mit, Beeblebrox. Scuteşte-mă de poveştile tale îngâmfate.

— Cunosc zei! exclamă Zaphod cu disperare. Alţi nemuritori. Pun pariu că ei te-ar putea pune la locul tău.

Raza ucigaşă părea imensă acum, generând vibraţii în navă şi părând să felieze spaţiul pe măsură ce înainta.

— Trillian! strigă Arthur.

— Vă rog, domnule Wowbagger.

— Cunoşti zei? întrebă nemuritorul verde, ezitant de intrigat. Chiar cunoşti zei reali? De clasă A?

— Am adresa lui Thor chiar aici, în comunicatorul meu. Un cuvânt din partea mea şi eşti ciocănit.

— Zeii au încercat să mă omoare şi înainte.

— Şi cum te-ai descurcat?

— O, taci din gură, Beeblebrox.

— Niciodată n-a fost vorba de un zeu important, pun pariu, zise Zaphod. Niciodată de clasă A.

Wowbagger dădu gânditor din cap.

— Nu, niciodată de clasă A. N-am avut niciodată prea mult timp pentru aceste fiinţe supreme majore. Nişte tolomaci, fiecare dintre ei. Dar cu siguranţă că o lovitură a legendarului ciocan al lui Thor, Mjöllnir, ar fi suficientă ca să-mi stingă lumina. Putem aranja aşa ceva, Beeblebrox?

— Eu sunt singurul care poate.

— E adevărat, interveni Ford. Bătrânul Barbă Roşie şi Zaphod se cunosc de multă vreme.

Arthur nu mai vedea decât verde în jurul lui.

„Aşa îmi voi pierde iar fata. Câtă inimă rea poate îndura un om?”

Wowbagger apăsă un buton de pe computerul lui

miniatural.

— Ar fi bine să nu mă fi dus de nas.

Zaphod îşi înfipse un deget în braţul fals/suplimentar.

— Nu e nicio cioacă. M-ai făcut excrescenţă cur mare. *Asta* e o chestiune de onoare.

Wowbagger rosti ceva în computer.

— Extinde scutul, zise el.

Un licăr alb se năpusti prin spaţiu şi raza ucigaşă trecu fără să provoace daune pe deasupra lor.

4

Catastrofele planetare nu reprezintă mare scofală. Se petrec tot timpul. Stelele în expansiune sterilizează suprafeţele pe care odinioară le-au hrănit. Asteroizii plonjează în oceane de hidrocarburi. Planetele ies puţin de pe orbită la câţiva ani-lumină prea aproape de o gaură neagră şi se răstoarnă peste orizontul evenimenţial. Fiinţe cuantice lacome devorează şi ultimele picături de energie de pe planetele lor natale înainte de a se arunca unele asupra celorlalte.

Notă *Ghid:* Ultima imagine a fost subiectul unui reality-show transmis în sistemul Sirius Tau şi denumit *Ultima Apariţie a Monstrului.* Douăzeci şi cinci de mii de camere de luat vederi au fost astfel coborâte în atmosfera de pe Levy Wash, o lume răvăşită de patru creaturi zburătoare colosale, şi miliarde de telespectatori le-au urmărit luptându-se pentru dominaţia asupra lumii.

Din nefericire, Pinky, Monstrul favorit al votanţilor, s-a eliberat din atmosfera de pe Levy Wash şi a urmărit traseul wireless al reţelei de camere de filmat până la grupul de stele populate ale sistemului. Pinky a apucat să defrişeze trei lumi până la manta înainte ca armata federaţiei să o neutralizeze pe loc cu hidrogen lichid. Audienţa a bătut toate recordurile pentru primele două planete, dar când s-a ajuns la planeta numărul trei, audienţa se plictisise şi comutase pe *Cronicile lui Cheeky-Choo,* un show în care apărea o mică pasăre-curcubeu înzestrată cu superputeri în urma unei misterioase băi a păsărilor.

Lecturi recomandate:

Cea mai proastă idee din toate timpurile de Gawn Fzing (ex-preşedinte al reţelei de televiziune, actualmente deţinut de penitenciar federal)

Viaţa de dincolo de cioc de Big J. Jarood (ex-copil-vedetă)

Arthur Dent îşi urmări lumea cum moare pentru ultima dată. Geamul de observaţie făcea ca întregul eveniment să pară transmis la televizor; poate un episod timpuriu din *Doctor Who,* în care efectele speciale erau încântătoare, chiar dacă nu prea sofisticate.

„Aproape că văd sârmele”, îşi zise Arthur.

Razele ucigaşe erau de genul tuburi groase, preferate de animatorii de televiziune din secolul douăzeci, iar Pământul însuşi semăna cu un teren de fotbal acoperit cu hârtie creponată.

„Dar e adevărat. Oribil de adevărat.”

Razele convergeau asupra planetei, descojind-o ca pe un măr verde-albăstrui. Arthur era sigur că vede Noua Zeelandă îndepărtându-se de Antipozi, cu o coadă lungă de o mie cinci sute de kilometri de aburi şi resturi plutind în urma ei.

„Mi-e dor de plaja mea”, îşi zise Arthur. „Mi-e dor să fiu sigur că nu ştiu nimic.”

Curând planeta fu învăluită într-un nor vârtos de aburi şi cenuşă. Razele ucigaşe se concentrară sub forma unui punct ca vârful unui creion, după care, cu un efort impresionant, începură să taie amarnic din nefericitul Pământ, parcurgându-l de la un pol la celălalt.

„Nu e adevărat”, îşi zise Arthur, ascunzându-se în spatele degetelor. „Nu e adevărat.”

„Eu am adus acea planetă printre stele”, îşi zise Random Dent, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. „Eu am construit podurile care vindecau cancerul, care transformau sărăcia în istorie, care le-au dat celor de la Goldflake primul lor

single galactic de numărul unu în top. Acum totul s-a dus. Toţi oamenii ăia. Tot acel viitor. Micuţul meu Fertle.”

Trillian închise ochii. Văzuse suficiente dezastre în cursul carierei ei ca să-i ajungă cel puţin o viaţă întreagă. Ba poate cât pentru viaţa lui Wowbagger. Multe dezastre nu fuseseră adevărate, dar asta nu însemna că ea le putea uita.

„Şi ce am realizat? Cu toate acele reportaje prin întreaga galaxie? Cine a fost salvat sau ajutat?”

„Nimeni.”

„Şi cine a fost rănit sau s-a pierdut?”

„Eu. Şi fata mea.”

Chiar atunci când gândea asta, Trillian Astra simţi o uşoară mâncărime în palma în care obişnuia să ţină microfonul.

„Cineva ar trebui să relateze despre asta”, rosti o voce mică şi insistentă din interiorul ei. „Oamenii trebuie să afle.”

Birocrateruiser vogon clasa navă hiperspaţială, *Business End*

Vogonii nu erau nişte fiinţe *rele* ca atare. Se putea spune că nimeni nu îi plăcea şi că abilităţile lor interpersonale nu o depăşeau prea mult pe aceea de a încerca să nu scuipe persoana cu care discutau, dar nu erau răi. Mai exact, nu se apucau să îţi transforme planeta în atomi fără o documentaţie solidă înainte. Însă, înarmaţi cu documentaţia necesară, erau în stare să călătorească până la capătul Universului şi chiar în câte Universuri paralele ar fi fost nevoie ca să-şi vadă misiunea îndeplinită. Şi, ca să fim corecţi, celor mai mulţi dintre ei nu le păsa deloc dacă *chiar* scuipau persoana cu care discutau.

Notă *Ghid:* Există un caz documentat al unui jatravartid minuscul care s-a înecat în timpul unei conversaţii cu un

funcţionar vogon. Jatravartidul a avut îndrăzneala de a prezenta o petiţie şi de a pretinde că era un document legal. În cursul accesului de tuse care a urmat, jatravartidul a fost mai întâi paralizat de o flegmobulă semisolidă, în care s-a scufundat rapid.

Lecturi recomandate:

Douăzeci de mii de jocuri de jucat la o coadă la vogoni de Magyar Qhnfhunn (scrisă la o coadă)

DMJJLCVIl de Magyar Ohnfhunn (scrisă către capătul cozii)

Toţi vogonii sunt nemernici şi trebuie să moară de Magyar Ohnfhunn (scrisă după ce cadrul ghişeului i-a căzut peste degete)

Vogonii sunt neobişnuiţi ca rasă pentru că afişează caracteristici genetice de încăpăţânare, lipsă de compasiune şi un auz foarte fin pentru poezie excesiv de proastă. Toţi vogonii sunt aşa, şi nu există excepţii documentate.

Notă *Ghid:* Circulă zvonuri despre existenţa unui grup subteran de vogoni de pe o lume exterioară din Brantisvogon, care se autointitulează Vogs Inimi-Adevărate. Le place să stea în cerc şi să spună tot felul de lucruri fără să emită mai întâi hârtii pentru asta.

Din punct de vedere fizic, vogonii nu sunt creaturi atrăgătoare. Dacă frumuseţea aparţine celui care priveşte, atunci privitorul nu va fi niciodată vogon, pentru că nici măcar vogonii nu ştiu cât de urâţi sunt. Un cap de vogon nu seamănă cu nimic altceva decât cu o prună imensă cu nişte riduri extrem de adânci în loc de ochi şi gură. Trupul este o grămadă păstoasă mare şi verde de carne, cu prea puţine oase pe centimetru pătrat şi mult prea multe pliuri şi şunci atârnânde. Membrele sunt slabe şi ineficiente, şi par aproape puse la întâmplare. Dacă unui copil cu tulburări mentale i s-ar da un ou fiert tare, nişte untură şi câteva fire de spaghetti să se joace, ceea ce ar semăna, indiferent de rezultat, cu un vogon.

Aşadar, dacă toţi vogonii simt nişte sadici respingători şi birocraţi, cum înaintează ei pe scara socială? Este o chestiune de a fi mai vogon decât ceilalţi. Vogonii au şi o vorbă pentru aşa ceva. Când unul dintre ei se distinge prin urmărirea până în pânzele albe a ordinelor primite, când orele de muncă şi numărul de cadavre lăsate în urmă sunt ridicol de disproporţionate comparativ cu importanţa sarcinii, când un vogon merge mai departe acolo unde alţii ar fi descurajaţi de zonele plurale, hoardele de Duşmaniplatoşă Silastici sau lacrimile văduvelor, atunci despre acel vogon se spune pe culoarele puterii că are *kroompst.*

Ca în: „Prostetnicul vogon Bierdz, vezi ce a făcut orfelinatului ăluia? N-a mai rămas niciun băţ în picioare. Băiatul ăla are cu adevărat *kroompst*."

„Mda. Este un *kroompster. Kroompst*-ul iese valuri din *krimpter-ui* lui."

De câte ori un senior vogon foloseşte termenul *kroompst,* toţi ceilalţi prezenţi trebuie să răspundă ridicându-şi ambele braţe şi repetând cuvântul cu mare entuziasm şi aplomb.

Termenul *kroompst* putea fi inventat de prostetnicul vogon Jeltz. În timpul distinsei sale cariere de comandant de flotă, el şi-a dus întotdeauna la îndeplinire misiunile primite. Când locuitorii de pe Rigannon V s-au opus ca lumea lor să fie împinsă pe o orbită mai largă, pretinzând fără temei o *moarte a planetei* din pricina epocii glaciare care ar fi urmat instantaneu acelei acţiuni, cine a aranjat un foc de artificii plin de culoare în aurora lor boreală pentru a distrage atenţia rigannonilor de la navele-împingător care se apropiau dinspre sud? Jeltz, evident. Iar când micuţii tweeteri blue belle au neglijat să bifeze cu *da* sau *nu* căsuţa de pe ultima pagină a celui de-al treilea volum de obiecţii la planificarea supunerii la permisii, cine a fost cel care le-a defrişat mediul forestier, în ciuda protestatarilor legaţi de copaci? Din nou, Jeltz. Iar acum, la apogeul carierei, tot el

aranjase, cu o singură navă aflată la dispoziţie, ca *toate* Pământurile, din *toate* Universurile paralele, să fie distruse de raze ucigaşe grebuloniene, deoarece ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit călătorii interstelari ar fi fost ca la fiecare a treia călătorie să le iasă în cale planete-surpriză din zonele plurale.

Dacă oficiul de planificări avea o sarcină dură care trebuia efectuată, atunci prostetnicul Jeltz dispunea de *kroompst* ca să o facă. De fapt, fotografia lui Jeltz atârna pe Zidul de *Kroompst* alături de toţi marii birocraţi din istoria vogonă. Vrunt Negativistul, Sheergawz Ştampilatorul şi mentorul lui Jeltz, Hoops Fugăritorul. Iar acum Jeltz însuşi. Toate fotografiile erau făcute de la spate, aşa cum cerea tradiţia în cadrul Sălii de *Kroompst,* unde se găsea Zidul de *Kroompst.*

Jeltz şedea pe fotoliul său de comandă de pe puntea navei, *Business End,* întrebându-se ce epitet urma să-i fie acordat acasă, în Megabrantis.

Jeltz Distrugătorul. Suna bine, dar părea un pic prea aleatoriu. El rareori distrugea o lume fără întocmirea documentelor necesare.

Jeltz Neclintitul. Bună încercare, dar l-ar fi făcut să pară un pilot de curse.

De câte ori juca jocul epitetelor, Jeltz ajungea întotdeauna la numele de alint pe care i-l dăduse tatăl lui: Jeltz Nemernicul Suprem. Asta chiar spunea totul. Jeltz îşi aminti de una din primele lui poezii.

— Nemernic suprem, rosti el cu o voce care semăna cu un tunet îndepărtat.

Nu te
Mai juca,
Pe lângă găurică.
Lasă jos secera
Şi zburătăceşte din braţe,
Spre o lume de soare şi piele întinsă.

Învaţă bine ura,
Micuţul meu Nemernic Suprem.

Jeltz simţi ceva strângându-se pe la colţul ochilor. Presupuse că era un fir de praf, aşa că se şterse.

Lângă umărul lui apăru Constant Mown, un subordonat, afişându-se cu una din acele culegătoare de salivă prinse de bărbie, la modă printre tineri.

— Prostetnic Jeltz?

— Evident, Constant. Port o etichetă cu numele ca să-i ajut pe oameni să mă găsească. Economiseşte din timp când ai de-a face cu idioţi.

Subordonatul dădu din cap.

— Da, prostetnic. Bineînţeles, domnule.

— Vrei ceva, Constant Mown?

— Aţi cerut să vă informăm atunci când suntem gata de intrare în hiperspaţiu.

Printre buzele lui Jeltz se scurse un oftat de mulţumire. *Hiperspaţiul.* Se spunea că vogonii trec prin starea de emoţie cunoscută sub numele de fericire doar atunci când se pierdeau în hiperspaţiu. Pielea li se trăgea înapoi, iar oasele li se lipeau laolaltă. Un individ aproape că simţea cum evoluează în hiperspaţiu. Apăreau o lipsă de control delicios de întunecată şi, totodată, o mică şansă ca individul să ajungă oriunde, fără să dispună de viza necesară.

— Foarte bine, Constant. Proiectează cursul prin spaţiul Pământului. Am putea fi primii care să folosim ruta, acum că Pământul nu ne mai stă în cale şi nici n-au mai rămas pământeni care să se plângă.

Constant Mown dădu de două ori din cap, apoi încremeni, cu capul înclinat ca o saltea confuză de pe Squomshellous Zeta.

— Probleme, Mown?

Mown ezita să livreze veşti, de *orice fel.* Din experienţa acumulată, veştile date superiorilor sfârşeau invariabil prin

a fi proaste, chiar dacă păreau bune la momentul deschiderii gurii pentru anunţarea lor.

— Nu, domnule. Nicio problemă. Cum aţi spus, nu mai există niciun Pământ…

Jeltz îşi răsfrânse enorma buză de jos.

— Şi nici pământeni. Ordinul stipulează clar să nu mai existe niciun pământean lăsat în viaţă. Consiliul de Planificare a Hiperspaţiului nu are chef ca vreun umanoid rătăcit să intenteze vreodată un proces.

— Chiar aşa, prostetnic. Bine spus, e o structură a propoziţiei drăguţă.

Jeltz se frecă într-o parte, unde sonda de rinichi îi pătrundea prin piele.

— Există *vreun* pământean rămas în viaţă, Constant?

— Circulă zvonuri despre o colonie nouă în nebuloasa Soulianis, recunoscu Mown, aproape fără să vrea.

Jeltz bolborosi ceva câteva clipe prelungi.

— Soulianis? N-ar trebui ca mitica Magrathea să fie în Soulianis?

— Corect, prostetnic. Aţi ţinut bine minte.

O venă tresări pe una din pleoapele lui Jeltz, o manifestare a iritării lui. Celălalt tip de manifestare era aruncarea în spaţiu a oricui adusese veştile iritante.

— Spuneai ceva de zvonuri, Constant Mown. Ce gen de… zvonuri?

— Ei… pământenii… au dat un anunţ publicitar la mica publicitate din revista *Woohoo.*

— Un anunţ! izbucni Jeltz, simţindu-se ofensat dintr-un motiv oarecare. Arată-mi.

— Bineînţeles, prostetnic.

Mown se repezi la un terminal de computer, îşi flexă degetele, apoi apăsă operatorul în locul gingaş dintre clavicule până ce obţinu pagina potrivită pe ecran.

— Iată, prostetnic. Legătura e moartă acum – nu mai acceptă cereri.

Jeltz citi cu atenţie anunţul, bolborosind continuu.

— Ce drăguţ din partea lor că au dat coordonatele, observă el. Ce ai face, Constant? în locul meu. Le-ai permite acestor pământeni să trăiască? În definitiv, ţinta principală a fost planeta lor. Ţi-ai urma ordinele până la virgulă şi ai efectua lunga călătorie până în Soulianis ca să termini această colonie?

Mown nu ezită.

— Suntem vogoni, prostetnic. Nu pot încheia niciun document până ce pământenii nu sunt morţi.

— Răspuns corect, Mown, zise Jeltz. Cred că sunt unsprezece salturi până în Soulianis.

Celălalt vogon dădu afirmativ din cap.

— Voi programa imediat călătoria, prostetnic. Putem arma torpilele Moarte Lentă Inutil de Dureroasă în cursul călătoriei. Electricitatea statică din hiperspaţiu le va face un pic mai înţepătoare.

Jeltz aprobă.

— Mown, tu eşti un nemernic suprem.

Mown încercă să salute, aruncând un braţ minuscul peste o bărbie imensă în direcţia capului.

— Mulţumesc, tată, zise el.

Tanngrisnir, nava lungă a lui Wowbagger

Arthur Dent se trezi la sunetul valurilor spărgându-se de plajă.

Sfârr la venire, brrum la plecare.

Sunetele cunoscute veneau de undeva de jos şi dinspre stânga patului. Exact aşa cum ar fi trebuit. Păsărelele îşi începeau vechiul spectacol zilnic plin de zgomote, bătând din aripile mari şi cântându-şi cântecele în speranţa de a atrage atenţia vreunei femele cu penajul în culorile curcubeului.

„Sunt acasă în casa mea de pe plajă. Toate celelalte chestii, Pământul explodând şi extratereştrii verzi, nu au fost decât un coşmar. M-a bucurat să-i văd pe ceilalţi, dar

de ce trebuie mereu să fie un genocid?”

Arthur se simţi uşurat şi inspiră adânc, umplându-şi plămânii şi cântărind alegerile pe care le avea de făcut.

„Rich Tea sau Digestives? Azi poate nişte Earl Grey. De ce nu?”

Rămase întins, încălzindu-şi oasele. Fără mişcări bruşte la vârsta lui, oricare ar fi fost aceasta.

Dacă se gândea mai bine, poate că visul nu fusese ceva rău. Străbătuse în viteză rampa de acces pe nava lui Zaphod. Nicio articulaţie nu-i sărise din loc. Şi nici nu-şi pierduse vreun fir de păr din nas.

„Poate că ar trebui să-l tund. Nimic prea complicat.”

Nu! Totul începe cu o mică tunsoare a părului din nas şi apoi te trezeşti cu un bar Zylatburger în cadrul uşii. Fără comerţ. Fără contacte fizice.

Arthur deschise ochii şi se simţi pe moment uşurat să vadă interiorul casei lui de lemn, însă observă ceva în colţul tavanului. Un ceas digital, cu nişte cuvinte în faţa lui. Închise ochiul cu probleme şi citi cuvintele, care, destul de surprinzător, erau în engleză.

Secunde până la realitate, scria acolo. Apoi o numărătoare. Cinci secunde până la realitate.

Patru… trei…

„Iarăşi realitate”, gândi Arthur. „La naiba!”

La zero, plaja dispăru şi pe tavanul încăperii apăru Fenchurch, zâmbind parşiv, cum îi stătea în obicei, cu sprâncenele arcuite ca nişte tăieturi pastel de vopsea şi cu ochii albaştri clipind.

„Te văd, dragă. Chestia asta e reală.”

Însă evident că nu era.

— Bună, zise Fenchurch. Bun venit în starea de conştienţă. Dacă ţi-a plăcut experienţa de trezire uşoară personalizată, te rog să dai programului o stea de feedback. Ţi-ar plăcea să dai o stea acum?

— Ce? făcu Arthur.

— Ţi-ar plăcea să dai o stea de feedback acum? zise

computerul, ridicând uşor volumul sunetului.

— Aăă… Da. Ia o stea. Ia chiar două, de ce nu?

Fenchurch zâmbi, cu un zâmbet dureros de privit. Atât de frumos…

— Mulţumesc, Arthur Dent. A fost plăcerea mea să-ţi monitorizez visele.

Şi, cu asta, pasărea dispăru.

„Din nou.”

La fel de dureros ca şi data trecută.

Realitatea însemna o mică încăpere de pe nava lungă a lui Wowbagger, cu pereţi cenuşii, interactivi, şi un cubicul în colţ. Arthur decise că i-ar prinde extrem de bine un duş fierbinte, dar nu prea îndelungat, căci altfel s-ar fi putut relaxa suficient cât să înceapă să se gândească la Fenchurch.

Îşi dădu seama că *nu* gândul la Fenchurch avea să fie dificil atunci când chipul păsării apăru în uşa duşului.

— Sunt Optimizorul Corporal al camerei tale, rosti personificarea computerizată a viselor lui Arthur. Spune-mi ce vrei. Te rog să începi propoziţia cu: Vreau să…

Destul de simplu.

— Vreau un duş bun, zise Arthur. Şi un bărbierit. Vreau să mă simt bine.

— Duş, bărbierit şi simţit bine. Astea sunt lucrurile pe care le vrei?

— Afirmativ, rosti Arthur, intrând în starea de spirit necesară.

— Te rog să intri în cubicul, Arthur Dent.

Arthur îşi descheie cămaşa, apoi îi veni o idee.

— Fenchurch… Aăăă, computer, aş putea să am parte de ceva intimitate?

— Eu sunt computerul. Nu există intimitate.

Era ridicol, iar Arthur ştia asta. Chestia aia nu era Fenchurch, ci o imagine extrasă din memoria lui Arthur.

— Cu toate astea, ai putea măcar să închizi ochii?

— N-am ochi.

— Atunci opreşte camerele de luat vederi şi fă faţa să dispară.

— Doar cât stai în Optimizor. După aceea am să reiau monitorizarea.

— Fă-te nevăzut, rosti Arthur, lăsându-şi hainele într-un coş, care scoase un zgomot ca de strănut.

— Sfinte Sisoe! zise computerul.

— Ce gen de limbaj e ăsta pentru un computer?

— Am luat expresia din memoria *ta.* Se pare că ai folosit-o mereu la BBC.

— Aveam şi motive, mormăi Arthur. Nemernicii de producători.

— Hainele astea au un împuţire-o-nivel de doisprezece şi poartă mai mulţi viruşi, ca să nu mai menţionez cele douăsprezece milioane de particule de praf, pe care tocmai le-am menţionat. Tiparele tale vocale sunt foarte ciudate. În orice caz, aceste haine chiar trebuie să dispară.

— Aşteaptă!

— Fără aşteptări, Arthur Dent. Praful ăsta ar putea intra în circuitele mele şi atunci unde am ajunge? Plutind morţi prin spaţiu, acolo am ajunge. Zi-le adio chiloţilor tăi.

Coşul de haine mârâi şi tremură uşor în vreme ce hainele lui Arthur erau incinerate.

— Şi acum, în cubicul cu tine. Cinci minute, după care camerele mele se vor activa din nou.

Chipul lui Fenchurch dispăru şi Arthur păşi ezitând în încăpere.

— Fără tras cu ochiul.

— Patru cincizeci şi nouă, Arthur Dent. Patru cincizeci şi opt…

— Bine, am intrat, am intrat. Arthur privi în jur. N-o să am nevoie de un prosop?

— Pentru ce? se miră computerul.

Arthur abia avu timp să se întrebe ce fel de duş era acela când zeci de fascicule laser ţâşniră din nodurile cristaline montate în pereţi, scăldându-l într-o lumină stacojie.

Primul lucru care îi trecu lui Arthur prin minte fu acela că fusese atras într-un cubicul al morţii, dar când deschise gura să ţipe se trezi cu o rază laser în gură, zgâriindu-i limba. Ridică un braţ ca să-şi acopere gura şi un alt laser îi tăie şi-i pili unghiile de la mână. Senzaţia oferită de lasere deveni tot mai plăcută pe măsură ce Arthur se relaxă şi acceptă ceea ce se petrecea. Murdăria şi celulele moarte ale pielii erau extrase şi strânse de un aspirator montat în podea. Alese o tunsoare dintr-un catalog virtual şi scalpul începu să-l gâdile în vreme ce razele laser îi modelau aspectul.

— Zâmbeşte, te rog, Arthur Dent, ordonă computerul.

Arthur se supuse şi se trezi că dinţii îi sunt albiţi de un fascicul puternic.

„Mă simt bine”, îşi dădu el seama. „Mai bine decât m-am simţit de ani buni.”

Norul de celule epiteliale, fire de păr şi murdărie se linişti şi Arthur ieşi din cubicul. Găsi un costum aşezat pe pat. Imediat ce-l văzu, se strâmbă. Avu nevoie de un minut ca să-şi dea seama de ce.

— La naiba, icni el. Eaton House.

Era uniforma lui de la şcoala pregătitoare, completă, cu cravată în dungi şi şapcă verde.

Fenchurch se ivi pe perete.

— Te simţi bine, Arthur Dent?

Arthur se acoperi cu o pernă.

— Aăă… da. Da, mă simt bine. Pot primi alte haine?

— Tu ai visat asta, Arthur Dent. Aşa că am făcut-o pe mărimea ta. Pentru acest ciclu nu mai există credite de croitorie. Hainele au ceva greşit?

Arthur îşi plimbă degetul pe gulerul stacojiu al hainei verzi.

— Nu. Presupun că nu e nimic *greşit.* Numai că asta e o uniformă de şcoală.

— E curată.

— Da, ştiu.

— Fără viruşi şi particule de praf.

— Bun argument, dar nu prea e potrivită vârstei.

— Şi are valoare nostalgică. Te-am ajutat să îţi recâştigi tinereţea, Arthur Dent. Nu primesc niciun mulţumesc?

— Presupun că da.

— Presupui? Sfinte Sisoe!

— Bine. În regulă. Mulţumesc.

Fenchurch părea ultragiată.

— După tot ce am făcut pentru tine. Viziunea douăzeci-douăzeci şi pietrele la rinichi.

— Ce? se alarmă Arthur.

— N-ai observat că ai vederea mai bună? Ţi-am fixat retina. De asemenea, scanerele mele au detectat câteva pietre la rinichi, aşa că le-am pulverizat.

Arthur îşi închise ochiul bun şi îşi dădu seama că şi celălalt ochi era bun.

— E uimitor. N-ar fi trebuit să mă întrebi înainte?

— Ar fi trebuit? Wowbagger îmi dă voie să fac alegeri independente în chestiuni de bază legate de sănătate. Dacă o să intri înapoi în cubicul, îţi pot aduce ochiul la starea iniţială.

Arthur clipi şi constată aproape instantaneu că îi plăcea foarte tare să poată vedea bine.

— Nu. Nu, Fenchurch. Îmi place chestia asta douăzeci-douăzeci. Îţi mulţumesc foarte mult.

Computerul zâmbi.

— Eşti bine venit, Arthur.

— Şi pietrele la rinichi. Un întreg mănunchi. Îmi imaginez că m-ar fi durut tare. Aşa că mulţumesc şi pentru ele.

— Şi hainele?

— Perfecte, rosti Arthur cu graţie. Dacă te-ai putea face nevăzută, m-aş îmbrăca imediat cu ele.

— Stea de feedback?

— Dă-i drumul.

— Mulţumesc, Arthur.

Fenchurch dispăru cu un foşnet şi Arthur îşi îmbrăcă

uniforma şcolară.

„Putea fi şi mai rău”, îşi spuse el. „Puteau fi pantaloni scurţi.”

— Mulţumesc, Fenchurch, şopti el.

Arthur dădu peste Trillian pe coridor.

— Să fiu al dracului, exclamă el. Trillian, arăţi nemaipomenit.

— Zău, Arthur?

Arthur Dent suferea de acel defect de personalitate tipic englezesc prin care diseca orice compliment făcut imediat după ce îl rostise, ajungând astfel să intre singur într-o stare de confuzie.

— Adică… tu arăţi mereu nemaipomenit. Nu că nu ai fi arătat nemaipomenit şi înainte. Acum arăţi extra-nemaipomenit. Presupun că aş putea spune că mega-nemaipomenit, având în vedere că suntem în spaţiu şi toate celelalte.

Trillian era îmbrăcată cu un costum cu pantalon albastru-electric şi cizme înalte până la coapse.

— Computerul a ales ţinuta asta din capul meu. Am purtat-o la interviul cu preşedintele Corporaţiei Cibernetice Sirius. Sau mai degrabă am visat că am purtat-o.

— În fine. Ţi se potriveşte.

— În plus, computerul mi-a făcut un lifting facial, şopti Trillian, apropiindu-se de Arthur. Şi mi-a echilibrat nivelurile de vitamine şi de minerale. Mă simt de parcă aş putea alerga la un maraton.

— Şi eu.

Trillian atinse mâneca hainei lui Arthur.

— Deci nu mai e nevoie să te întreb unde ai făcut şcoala.

— Noroc că nu am visat despre clubul de noapte din Cottington, căci altfel puteam să fiu îmbrăcat acum cu epoleţi.

— Şapca e drăguţă.

Arthur se grăbi să-şi ia şapca de pe cap şi să o înghesuie

într-un buzunar.

— Nu mi-am dat seama că o port. Din obişnuinţă, presupun. L-ai văzut pe Ford?

— Da. A trecut pe lângă mine în drum spre punte.

— Ceva diferit la el?

Trillian se încruntă.

— Părul lui părea neobişnuit de sclipitor. Oh, şi era albastru.

Arthur nu păru surprins.

— Era doar o chestiune de timp. Cum arăta computerul din camera ta?

— Pisica mea, Copernicus. Imaginează-ţi. Foarte deştept truc. Dar la tine?

Arthur privi printr-un hublou înspre întunecimea profundă şi nesfârşită a spaţiului.

— Doar un computer. Fără faţă. Nu semăna cu nimeni.

Lunga navă interstelară, aurie şi zveltă, a lui Wowbagger naviga tăcută înspre Alfa Centauri, cu motoarele acţionate de materie neagră torcând la pupă, cu vela solară fluturând deasupra şi cu *Inima de Aur* prinsă dedesubt ca un pui de flaybooz atârnând în marsupiul părintelui său.

> Notă *Ghid:* Contrar unei norme aproape universale, flayboozul mascul este cel care are grijă de pui. Un flaybooz adult şi bine dezvoltat poate duce până la cincizeci de tineri în marsupiu, dar în general acolo este loc doar pentru vreo doi, căci masculilor de flaybooz le place să care cu ei o mică geantă pentru situaţii de urgenţă, câteva beri şi un exemplar din *Furballs Quarterly.*

Ford Prefect se plimba pe punte şi părea extrem de impresionat.

— Chestia asta e ceva, Wowbagger. Materie neagră. Şaptezeci la sută din Univers e format din chestia asta şi noi nici măcar n-o putem vedea. Cum faci o navă din materie neagră?

Wowbagger ridică din umeri.

— *Tanngrisnir?* Am cumpărat-o de la un tip cu ceva vreme în urmă.

— Asta-i tot? Ai cumpărat-o de la un tip?

— A jurat că a furat-o de la Thor. Zeul Tunet? Este nava lui amiral, de unde şi aspectul retro.

— Ştiu cine e *Thor.* L-am întâlnit o dată la o petrecere.

— Se pare că Tanngrisnir era una din caprele lui. Voiam să înlocuiesc botul cu coarne, dar am auzit că Thor e un pic nebun şi m-am temut să nu recunoască nava dacă ar fi avut un simbol nou la prora. Speram ca măcar să vină după mine şi să-mi terciuiască creierii cu barosul lui mare.

— Dorinţe neîmplinite, rosti Ford.

— Aşa se pare. Până acum nici urmă de el. Wowbagger sări de pe scaunul lui. Ascultă, se poate să nu atingi ăla?

Random se juca acum cu un buton lucitor de pe o consolă.

— Scuzaţi-mă, rosti ea, vrând însă să spună cu totul altceva.

— Sunt de multă vreme pe cont propriu. Am aşezat lucrurile exact aşa cum îmi place mie. O simplă apăsare pe un buton greşit şi ne-am putea trezi pe dinafară, privind înăuntru prin hublou. Ceea ce ar însemna o uşoară neplăcere pentru mine, dar o chestie mult mai serioasă pentru voi, ceilalţi.

— Deci ce-i cu butonul ăla pentru care eşti aşa de nervos?

— Este cafetiera mea.

— Cum?

— Mi-au trebuit o grămadă de ani ca să ajustez spuma cum trebuie.

— Oh, pentru numele lui zark!

— Totul e legat de zark la tine. Ai putea arăta ceva mai multă recunoştinţă. Tocmai v-am salvat vieţile.

— Nu eu ţi-am cerut asta, ripostă Random, cu ochii sclipind pe sub sprâncenele ei lungi.

Wowbagger începea să regrete că îi invitase la bord pe

aceşti oameni, dar saltul în hiperspaţiu i-ar fi ucis pe nava lor. Fără scuturi, fără amortizoare, fără compas. Ar fi fost scuturaţi ca nişte boabe într-o păstaie; o păstaie călătorind cu viteză imposibilă, şi fără nişte centuri de siguranţă bine potrivite.

— Sunt încântat să afirm, tânără domnişoară, că nu voi mai fi multă vreme obiectul dispreţului dumitale.

— Dar îmi place să te dispreţuiesc, ripostă Random cu dulceaţă în glas.

> Notă *Ghid:* Dată fiind ura instantanee şi iraţională a lui Random Dent faţă de Wowbagger cel Prelungit la Infinit, era inevitabil ca el să nu devină în cele din urmă tatăl ei vitreg. Bine-cunoscutul actor Angus deBeouf, care a jucat rolul unui psihiatru în spectacolul de succes *Psych-O-Rama* timp de şapte serii, a postulat că mamele singure simt o atracţie faţă de masculi proporţională cu repulsia pe care adolescentele lor o simt faţă de aceleaşi persoane. Deşi nu chiar psihiatru calificat, domnul deBeouf dispune de patru creiere şi păr mătăsos, aşa că opiniile lui se bucură de o greutate considerabilă, mai ales în acea parte a populaţiei galactice care poartă papuci după-amiaza.
>
> Lecturi recomandate:
>
> *Adolescentul fericit: Un basm,* de Jimmy Habrey K.
>
> *Crede-mă, mă joc de-a doctorul,* de Angus deBeouf

Wowbagger extrase o mască de faţă dintr-o nişă din perete şi şi-o trase peste nas.

— Uitasem cum sunt oamenii, rosti el, respirând profund. Folositoare experienţa asta. Iau din ea forţa de a merge mai departe.

— Te superi dacă aspiri gazul tău magic *după* ce ne laşi de pe navă?

Wowbagger puse masca la locul ei.

— Nu e gaz magic, copilă îmbrăcată ciudat. Îmbuteliez atmosfera din lumea mea natală. Plină de dioxid de carbon şi chimicale toxice, dar asta mă calmează. Zâmbi larg, ca să demonstreze calmul. Şi acum te rog să nu mai atingi nimic de pe punte sau te vaporizez pe loc, adolescentă

odioasă ce eşti. Când eram eu tânăr, adolescenţii nu ripostau celor mari, căci altfel se alegeau cu o baie într-o găleată cu mandarine din rahat de broască.

— Când se întâmpla asta? Imediat după marele Big Bang?

— Încă o replică. Hai, mai scoate încă una. Am eu pe undeva pe aici nişte mandarine din rahat de broască.

— Atmosfera aia conservată nu funcţionează prea bine, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Wowbagger. De fapt îmi cam dă dureri de cap. Sau poate că tu eşti cauza durerilor mele de cap.

Random reveni la vechile ei obiceiuri.

— Te urăsc! ţipă ea, după care fugi spre camera ei, probabil pentru a mai replica nişte haine negre.

— Să nu te simţi prea jignit, interveni Trillian, grăbindu-se după fata ei. Ea urăşte pe toată lumea.

Altă Notă *Ghid* (un pic prea apropiată de precedenta, dar plină de învăţăminte): Mandarinele din rahat de broască sunt o formă de meduză toxică ale cărei tentacule sunt pline cu venin enteogenic. Înţepătura unei astfel de mandarine are trei efecte. Primul este o senzaţie ascuţită de arsură; al doilea este o umflătură urâtă şi roşie, care se poate infecta dacă nu e tratată cu o doză puternică de excremente de meduză. Iar al treilea este un fior de conştiinţă de sine, datorită enteogenelor din venin. După ce a fost înţepată, reacţia tipică a unei victime va fi ceva de genul:

Auuu. Zark, doare.

Apoi:

O, nu. Priveşte umflătura asta roşie şi urâtă. O să intru mai târziu în concursul de costume de înot.

Şi, în cele din urmă:

Cum? Sunt un misogin latent cu probleme paternale!

Dacă o persoană este alergică la veninul de mandarine, o singură înţepătură va determina deplina conştienţă de sine, ceea ce va duce fie la o stare instantanee catatonică, fie la o carieră de expert în talk-show-uri.

Wowbagger reuşi să-i atragă pe masculi la masa de conferinţe cu promisiunea unui Dragon Slammer, o băutură

alcoolică atât de nemaipomenită că, prin comparaţie, orice Gargle Blaster Pan Galactic părea apă chioară. Argumentul nu-l impresionă prea mult pe Zaphod, care se obişnuise cu apa chioară în cursul unei anume croaziere plictisitoare pe Liniştitul Ocean Lipsit de Surprize de pe planeta Innocuadamis, în timpul primului său an ca preşedinte.

Se aşezară în jurul unei mese din obsidian, care se undui şi crescu în dimensiuni pe măsură ce tot mai mulţi îşi traseră scaunul.

— Deci ce e cu acest Dragon Slammer? întrebă Ford, pieptănându-şi cu degetele şuviţele albastre de păr. E mai bun ca un Gargle Blaster Pan Galactic? O să cred asta când o să mă trezesc peste o săptămână de cealaltă parte a galaxiei, fără rinichi, cu trei neveste şi un tatuaj.

Wowbagger zâmbi plin de încredere.

— O, cred că o să-ţi placă chestia asta, domnule Prefect. Este specială.

— Sper că nu e replicată. E o chestie adevărată.

— Evident.

Dinspre bucătărie se ivi fulgerător o tavă, care depuse cu mişcări precise o carafă de cristal în faţa celor aşezaţi la masă.

Zaphod îi mirosi conţinutul.

— Mie îmi miroase a apă, partenere.

— Chiar *este* apă, confirmă Wowbagger. Este megaapă pură de izvor de munte de pe Magramel.

— Mare scofală.

— Aşteaptă puţin, deşteptule.

— Nu-i nevoie. Am promis deja că te omor.

Wowbagger atinse masa, care se încreţi şi scoase la iveală un castron cu ouă mici şi pătate.

— Sunt ouă de dragon-de-mare. Ei sunt o specie nouă de Syngnathidae minusculi descoperiţi în apele puţin adânci şi tropicale de la ecuatorul planetei Kakrafoon.

— Să scriu toate astea? întrebă Ford pe un ton maliţios.

Wowbagger nu se lăsă întrerupt.

— Masculii depun ouă la fiecare zece ani şi trăiesc patru secunde. Când mor, esenţa lor, sufletul dacă vreţi, este eliberat în apă.

— Devin oarecum interesat, zise Zaphod. Bem suflete. Sună minunat de depravat.

— Faceţi ce fac şi eu, îi instrui Wowbagger.

Nemuritorul verde lăsă un ou să cadă în apă, apoi aşteptă cât o lampă cu infraroşii se apucă să mângâie carafa de dedesubt. Câteva secunde mai târziu, oul deveni translucid şi înăuntrul lui se văzu clar un mic dragon-de-mare agitându-se.

— E ca un dragon, doar că e de mare, rosti Zaphod, cu o uimire copilărească.

Dragonul îşi croi drum afară din ou, înotă ezitant câteva clipe, apoi îşi duse o gheară la inimă şi începu să vibreze. Dinspre inima lui se răspândi prin apă un nor minuscul de fulgere aurii.

— Până la fund, rosti Wowbagger, după care înghiţi tot conţinutul.

Ford şi Zaphod îi urmară exemplul şi se treziră imediat aruncaţi de pe scaune. Rămaseră tremurând în spasme pe jos şi cântând în perfectă armonie aria Meli-Meli din opera *Dezastrul Hrung al Panteonului.* Din cubul plutitor de gel aflat într-un şir de senzori şi cabluri, Creierul Stâng preluă a treia parte.

— Hmm, făcu Wowbagger. Niciodată nu simt nimic mai mult decât o arsură.

Arthur decise să renunţe la Dragon Slammer.

Douăzeci de minute mai târziu, Ford şi Zaphod reveniseră la locurile lor şi chicoteau.

— Foarte bine, zise Wowbagger, bătând din palme. Deşteptul şi babuinul lui s-au distrat. Şi acum ne putem apleca, vă rog, asupra afacerilor?

Notă *Ghid:* Se crede că expresia „ne aplecăm asupra

afacerilor” îşi are originea pe Chalesm, unde spionajul industrial atinsese forme atât de sofisticate, încât oamenii de afaceri erau nevoiţi să încheie afaceri importante în fundul puţurilor de mină, sub pături groase, în haine de camuflaj şi discutând codificat prin cutii vocale. Toate aceste precauţiuni aveau ca rezultat faptul că niciunul din afacerişti nu ştia ce afacere a încheiat. Un lider sindical a anunţat întreaga planetă că a aranjat pensii pentru toţi membrii sindicatului când, de fapt, el promisese să-şi cedeze membrul unui pensionar. Grevele continuă şi astăzi.

Chestia asta i se părea puţin prea complicată lui Arthur.

— Afaceri. Care afaceri? Nu o să ne laşi, pur şi simplu, pe cel mai apropiat spaţioport?

— Nu înainte de a mă omorî.

— Dar nu eşti nemuritor?

— N-ai fost atent? Deşteptul *a promis* că mă omoară.

— Fii serios, obiectă Zaphod. Acum eşti doar răutăcios.

— Eu sunt Wowbagger cel Prelungit la Infinit. A fi *rău* este vocaţia mea. Încă nu ţi-ai dat seama de asta?

Zaphod se ridică cât putu de maiestuos, cu partea stângă a corpului continuând să-i tremure.

— Am promis că te omor şi aşa voi face. Mai aude altcineva cântecul?

— Eu nu, răspunse Ford, strecurând ouăle de dragon în rucsacul lui. Nu aud nimic. Mai ales nu aud opera care nu se află aici.

— Cuvântul lui Beeblebrox înseamnă ceva în această galaxie. Aşa că nu e nevoie să îmi tot spui „deşteptule”.

Wowbagger îi făcu cu ochiul de o manieră atât de enervantă, că ar fi clintit şi pietrele din loc.

— Vreau doar să te menţin motivat, Beeblebrox. Cred că te pierzi cu uşurinţă.

— Aşa e, întări Ford, chicotind.

— Hei!

— Păi, aşa şi e. Îţi aminteşti de par şi de găleata cu plăcinte? Chiar ar fi trebuit să rămâi concentrat asupra treburilor atunci.

— Gata, am înţeles. Hai, să mai aud o dată.

Wowbagger se simţi fericit să se supună.

— Deşteptule.

— Bine, rosti Zaphod. Sunt gata. Doar să scot Creierul Stâng din ce s-a băgat şi sunt gata de treabă.

Wowbagger ridică un deget.

— Vrei să spui că *noi* suntem gata de treabă?

— O, nu, replică Zaphod, urcându-se pe consolă ca să ajungă la Creierul Stâng. Zeilor nu le plac musafirii. Thor va vorbi cu mine pentru că avem o istorie împreună şi eu sunt mai idiot decât el. Mă duc singur pe Asgard.

— Şi eu am o istorie împreună cu Thor, interveni Arthur. M-am luptat o dată cu el şi am supravieţuit.

— Chestia asta nu se întâmplă de obicei de două ori, zise Zaphod. Iar zeii nu uită niciodată, aşa că ar trebui să rămâi pe nava asta.

— De ce n-o iei pe Trillian? propuse Ford. Dacă îmi amintesc bine, Thor a părut mai degrabă să o placă.

— Nu, răspunse Zaphod cu fermitate. În ultimii ani, Thor a avut toane. Trebuie manevrat cu atenţie.

Băgă mâna în cubul gelatinos şi scoase de acolo cu un pocnet Creierul Stâng.

— Ce mai faci, prietene? întrebă el, desprinzând senzorii de pe circumvoluţiunile Creierului Stâng.

— Un pic somnoros, răspunse Creierul Stâng, clipind. Trebuie să mă trezesc?

— Mă tem că da. Trebuie să zburăm.

Wowbagger îi dădu un computer miniatural.

— Ţinem legătura prin ăsta. E legat la reţeaua de energie neagră. E bun oriunde în Univers. Putem lua legătura imediat ce dai de Thor şi te rog să-i spui că eu am fost cel care i-a furat nava, poate că asta o să-l stimuleze niţel. Să nu mă faci să te caut eu.

Zaphod băgă computerul în buzunar.

— Bine. Sunt gata. Nu mai am nevoie decât de fise de credit de două milioane şi am plecat.

— Fise de două milioane?
— Am zis să cer şi eu.
— Concentrează-te, preşedinte steatopygic ce eşti. Concentrează-te.
Zaphod preferă să mârâie.
— Eşti atât de mort…
— Acum mai vii de acasă, replică nemuritorul verde.

5

Orice poate fi real. Fiecare lucru imaginabil chiar *se petrece* undeva de-a lungul axelor dimensionale. Lucrurile se repetă de un miliard de ori, cu acelaşi rezultat, şi nimeni nu învaţă nimic. Orice ar crede, imagina, dori sau gândi o persoană, acel lucru s-a petrecut deja. Visele se adeveresc permanent, numai că nu şi pentru cei care le visează.

Gândiţi-vă la o nebunie sau, dacă aşa ceva e prea greu, puneţi laolaltă împreună mai multe adjective şi substantive.

Alge obraznice? Nicio problemă: Răzbunătoarele Hajiki de pe Damogran. Iritate de valurile de peşti Căpăţânigalbene Triplu Striate care le tot dădeau la o parte ca să muşte din gingaşii polipi coralieri, mulţimile de Hajiki s-au unit şi s-au întreţesut într-o barieră impenetrabilă, separând reciful de peşti. Efectul devastator a constat în faptul că reciful a devenit steril şi a murit. Hajiki se legaseră prea strâns una de alta ca să se mai dezlege, aşa că s-au stins şi ele împreună cu nemernicii de peşti Căpăţânigalbene.

Dar ce spuneţi despre clovni ucigaşi? Prea uşor. Adăugaţi un pic de obsesie legumicolă. Tastaţi toate astea pe ecranul *Ghidului* şi veţi da peste un milion de legături, prima dintre ele fiind povestea lui Bling şi Blong de pe Circus Minimus, doi clovni minusculi care s-au îndrăgostit simultan de Gerda, Uluitoarea Doamnă Castravete. După luni în care şi-a clocit planul, Bling a pus acid peste o plăcintă cu muştar şi şi-a topit frăţiorul în timpul matineului. De atunci Gerda a

fost numai a lui, însă el era atât de abătut din pricina remuşcărilor că într-o seară şi-a mâncat din greşeală logodnica şi a murit înecat cu inelul de logodnă.

Dar ce spuneţi de asta? Ce spuneţi de un fost preşedinte bicefal al galaxiei care şi-a cumpărat o mică planetă tropicală de la magratheeni, la un preţ de nimic, după care le-a vândut-o bogaţilor pământeni pentru ca ei să poată trăi confortabil după ce planeta lor fusese distrusă?

Cât de nebunesc ar fi un asemenea vis?

Tanngrisnir

Arthur zăcea pe patul lui şi privea în sus înspre cer, unde Fenchurch se ivea pe un nor, purtând aceiaşi blugi negri, aceleaşi cizme înalte şi acelaşi tricou uzat pe care le purta atunci când o văzuse pentru prima dată, leşinată pe bancheta din spate a maşinii nenorocitului ei de frate.

— Tricoul trebuie să fie ud? întrebă computerul.

— Cum? O, Doamne, nu. Scuze, bineînţeles că nu. Sunt un mare nătărău.

— Încercam să fiu exact. O pot reprezenta pe această persoană, Fenchurch, goală dacă vrei.

— Nu, nu, replică Arthur, sperând că o făcuse suficient de rapid. Un tricou uscat e foarte bine. Ploua în acea noapte, aşa că şi eu eram ud, asta dacă am nevoie de vreo scuză.

— Nu e nevoie de nicio explicaţie, rosti capul reprezentat al lui Fenchurch. Musafirii profită adesea de plăsmuirile mele realiste. Am şi un catalog cu celebrităţi dacă vrei să-l răsfoieşti.

— Poate altă dată, zise Arthur. Mi-i poţi arăta pe grebulonii ăia?

— Bineînţeles. Cauţi ispăşire, Arthur Dent? Dacă intri în cubicul, ţi-aş putea şterge amintirile cu laserul.

— Nu. Trebuie să-i văd din cauza modului în care mă simt acum.

— Şi cum te simţi?

Arthur zâmbi vinovat, ca un hoţ prins.

— De fapt, nu prea mă simt rău. Ba chiar fericit, având în vedere toate cele întâmplate. Mi-e dor de plaja mea, dar să ştii că am crezut că pierderea Pământului mă va lovi mai tare, dar nu s-a întâmplat aşa. Poate că dacă mă uit la chipurile celor responsabili de asta mă voi simţi niţel mai rău.

— Am sisteme de difuzoare hi-definition, în formă de fagure, 3D şi cu percepţie superprofundă ambalate într-o minusculă cameră la distanţă, nu mai mare de dimensiunea unui cap uman, zise computerul, plin de mândrie. Ca să nu mai menţionez warblerul Wow-O-Wang şi point'n'pitch-ul. Să vedem dacă te pot face să te simţi ca naiba.

— Cum?

— Sunt cuvintele tale, nu ale mele.

Fenchurch dispăru şi pe tavan apăru întunecimea spaţiului. Arthur recunoscu sistemul solar şi cele zece planete pe orbite eliptice în jurul Soarelui. Albastrul profund al lui Saturn, Jupiter ca o sferă imensă de malahit. Bolovani de mărimea unor continente tremurau în centura de asteroizi de dincolo de Marte, iar bubuituri gigantice zguduiau patul lui Arthur pe măsură ce aceştia se ciocneau.

— Asta a fost de la navă sau de la spectacol? întrebă nervos Arthur.

— Eu am adăugat sunetele, recunoscu Fenchurch. Acordă-mi şi mie ceva credit. În toate difuzoarele alea şi în spaţiu nu e decât vid.

Zburară mai departe, traversând imensitatea albăstriu-neagră a spaţiului pustiu, cu fuioare de gaz interstelar încărcat electric pârâind în jurul lor. Trecură pe lângă planeta pitică Pluto, către o planetă ceva mai mare, un bolovan complet acoperit de gheaţă, lucind stins cu excepţia unor zone ca de vărsat-de-vânt de pe suprafaţa planetei şi a legăturilor înalte de ancorare a unei nave de suprafaţă.

— Grebulonii, şopti Fenchurch. Căutând altceva de

monitorizat.

Detaliile erau incredibile. Arthur putea vedea fiecare placă de blindaj, fiecare buclă de cablu.

Întinse mâna ca să atingă carena navei şi întreaga scenă tremură şi se mări.

— Ăsta e point'n'pitch-ul, explică Fenchurch. Fii atent cu el. Au existat cazuri de oameni care au vomat.

Arthur se zgâi printr-un hublou, simţindu-se ca un hoţ. Zări canapele moi şi rafturi cu reviste. Siluete umanoide amabile se plimbau de-a lungul coridorului cu covoare pe jos, oprindu-se să sporovăiască politicos sau să-şi dea unul altuia ceea ce păreau a fi carduri de schimburi astronomice.

Nu părea genul de comportament la care s-ar aştepta cineva de la distrugătorii lumilor. Arthur privi, dar niciunul dintre grebuloni nu râdea ca apucatul şi nici nu părea să aibă ticuri nepotrivite.

— Par atât de simpatici, zise Arthur, un pic nedumerit de cât de uşor i-ar fi fost să fie la fel ca acele fiinţe.

Fenchurch pufni imediat cu asemenea intensitate, că lui Arthur îi veni să plângă.

— Sunt mereu amabili. Dacă o să cauţi prin Sub-Etha a doua zi după ce o planetă e făcută ţăndări o să fii asaltat de jdemii de mesaje din lumile înconjurătoare în care se spune cum asasinii sunt mereu politicoşi în cursul misiunilor comerciale. Cum trimit ei mereu pisoi de ziua pisicilor Cattybagmas şi cât sunt de modeşti în marea lor majoritate.

Arthur folosi p'n'p-ul ca să se fixeze asupra unei femei grebulone în jurul căreia se adunaseră ciorchine admiratori.

— Vrei să o îmbrac într-un tricou ud? întrebă Fenchurch pe un ton glumeţ.

— Priveşte în ochii lor, Fenchurch.

Computerul trimise un fascicul de energie întunecată prin hublou.

— Nu par cei mai inteligenţi, nu? La indivizii ăştia nu le pot scana mai mult de cinci cicluri orbitale.

— Şi atunci de ce o fac?

— Poa-a-a-a-te că i-a pus cineva.

Stomacul lui Arthur tresări când imaginea se schimbă cu hiperviteză. Se retraseră de la suprafaţa planetei şi trecură pe lângă planeta de rang inferior Pluto, la timp ca să mai prindă capătul din spate al unei nave uriaşe, în jurul căreia se vedeau cercuri albastre de lumini pregătitoare pentru intrarea în hiperspaţiu. Nava era galbenă, inegală, sj n-ar fi apărut niciodată în vreun spectacol de frumuseţe navală din Sub-Etha, unde foşti piloţi de curse de vârstă mijlocie se aruncă cu navele în jurul unui circuit de testare în vreme ce inventează tot felul de remarci vesele, xenofobe, pretinzând că nu cunosc toate mecanismele şi şuruburile mastodonţilor pe care îi pilotează. Această navă era îngălată aşa cum nu sunt cometele.

— Vogoni, rosti Arthur, deloc surprins. Nemernici cu toţii. Nişte nenorociţi.

— Ah. Poporul tău.

Arthur reuşi să se arate indignat.

— Nu sunt poporul meu. Jegurile alea mi-au ucis *toţi* semenii.

— Păi, nu chiar pe toţi.

— Aproape pe toţi. N-am mai rămas decât trei.

— Curând vor fi alţii.

— Curând? Ce vrei să spui prin *curând?*

— M-am furişat un pic prin computerul lor. Se pare că vogonii au plecat spre Nebuloasa întunecată din Soulianis şi Rahm ca să vâneze o colonie de pământeni.

— Cum? Pământeni? Ce naiba este o nebuloasă întunecată? N-ar trebui să dai drumul la ceva muzică funebră când spui astfel de lucruri? Îţi poate da computerul lor ceva detalii?

Pe tavan/ecran cercurile albastre de lumină încremeniră brusc, se făcură albe şi dispărură, împreună cu nava vogonă.

— Prea târziu, zise Fenchurch. Nici măcar instrumentele

mele nu pot fura ceva prin hiperspaţiu.

Arthur se rostogoli de pe pat, frecându-şi absent şapca de şcoală de pe cap.

— Trebuie să-i avertizăm, nu? Ar trebui să-i avertizăm? Ar trebui să mergem în nebuloasa asta întunecată? Bom-bom-bohh-hhm.

— Nu ţi-e dor de plaja ta, Arthur?

Din mintea lui Arthur, computerul scoase o amintire a casei de pe plajă şi o proiectă pe tavan.

— Mi-e cumplit de dor. În fiecare zi era la fel. Fără planete care explodează sau oameni care să ţipe la mine sau extratereştri care să-mi invadeze spaţiul personal. De ce simt mereu oamenii că e nevoie să stea nas în nas pentru o simplă conversaţie? În plus, pe plaja mea, puteam să trag cât vreau de mult de un subiect, fără ca vreo persoană să încerce să mă readucă pe făgaş.

— Şi atunci de ce să-i urmăreşti pe vogoni? Eu nu dau niciodată greş. De ce să-ţi provoci un atac de cord?

— Trebuie să merg pentru că o mare parte din mine nu vrea să meargă. Ce fel de fiinţă pământeană aş fi dacă n-aş vrea să-mi salvez specia?

— Una în viaţă. Nu transformată în atomi de focoasele termonucleare ale vogonilor. Un pic cam demodate, dar îşi fac treaba bine.

— Trebuie să ne întoarcem sau să dăm drumul la un motor. Să apăsăm pe butonul de mers mai rapid. Ceva.

— Linişteşte-te, Arthur Dent. Wowbagger merge acolo unde îl duce programul lui.

— Se îndrepta spre Pământ, nu-i aşa? Ca să-i insulte pe pământeni?

— Adevărat.

— Ei bine… Se pare că ultima colonie de pământeni se găseşte cumva în acea nebuloasă întunecată. N-ar putea Wowbagger să-i insulte pe pământenii de acolo?

— E fezabil. Îţi pledezi bine cazul, Arthur Dent.

Notă *Ghid:* De-a lungul istoriei documentate, abilitatea de a „pleda bine cazul” a cunoscut cam acelaşi succes ca şi abilitatea de a „rezolva raţional lucrurile” sau ca şi cea de a „lăsa diferenţele deoparte”. Oamenii care folosesc astfel de tactici vor în general binele şi ar putea deveni excelenţi oratori motivaţionali sau educatori de grădiniţă, dar în niciun caz nu ar trebui puşi la cârma unor situaţii în care se află vieţi în joc. Comentarii nepotrivit plasate precum „Ştiu că nu ne-am văzut întotdeauna bine...” au tendinţa să transforme cu repeziciune negocierile în dezastre, mai ales dacă reprezentantul celeilalte specii suferă de invidie a organului globular sau crede că eşti doar un mucos care îl tratează de sus. Negocierile de succes sunt invariabil conduse de pe o poziţie de putere sau cel puţin percepută ca fiind de putere. Prezentarea la o întâlnire purtând o robă confortabilă şi mirosind a tămâie, cu dorinţa sinceră de a netezi asperităţile, reprezintă, în mod pervers, o cale sigură de a omorî pe toată lumea. Generalul Anyar Tsista, prinţul recunoscut al negocierilor, a susţinut o dată că în vreme ce se afla la muncă nu a folosit niciodată vreo propoziţie care să nu includă cel puţin un zark, doi rahaţi şi jumate de duzină de găuri de fund. Ultima lui propoziţie a conţinut un singur rahat şi a fost emisă sub forma unui ordin autoritar adresat intestinelor sale, care se blocaseră ca urmare a prea multor ore petrecute şezând în jurul meselor de negociere. Din nefericire, din pricina pereţilor intestinali subţiri, golgafrinchanii sunt meniţi unor rupturi intestinale catastrofice, aşa că ultima propoziţie a generalului Anyar Tsista a fost şi cea care l-a ucis.

— Ai perfectă dreptate, zise Arthur. Chiar îmi pledez bine cazul. Şi ar trebui să îl pledez imediat în faţa lui Wowbagger.

— Poate că nu chiar aşa de bine articulat, sugeră imaginea lui Fenchurch. Ţi-aş putea propune un zark şi poate vreo doi pormwrangleri?

Wowbagger şedea pe vibrofotoliul lui favorit de pe punte, încercând să nu vorbească despre sine. Dincolo de coroana câmpului de forţă al navei, distrugerea Pământului pulverizase Luna, ceea ce dusese la formarea unui inel

eliptic de praf care se îndrepta spre Venus.

— Priveşte, Trillian Astra. O altă planetă e pe cale să moară. Întreabă-mă despre asta sau despre altceva. Am văzut multe minunăţii.

Trillian nu părea în dispoziţia necesară pentru a fi antrenată în aşa ceva. Un profil amănunţit al lui Wowbagger i-ar fi făcut pe redactorii Sub-Etha să saliveze în sintocafelele lor lactolaxative fără grăsime.

— Oamenii vor să afle despre tine. Cine este acest extraterestru verde care călătoreşte prin Univers insultând pe toată lumea în ordine alfabetică?

— A, vezi tu, nu mai procedez aşa. Chestia cu ordinea alfabetică m-a amuzat o vreme, până când am devenit sclavul ei. Oamenii îmi aşteptau insultele şi au început să-mi răspundă la favoare.

Random îşi ridică privirea de pe o pagină pe care desena o serie de flaybooz cu aspect sălbatic.

— Spunând chestii precum: Eşti un biet ratat?

— Ca să parafrazez, da.

— Sau: Nu ştiam că şopârlele poartă costum?

— O dată sau de două ori. Încerc să vorbesc cu mama ta…

— Sau: De unde vii tu mirosul ăla e considerat plăcut?

Trillian îşi cuprinse fiica într-o îmbrăţişare care semăna suspect de mult cu un placaj de rugby.

— Nu te mai părăsesc, dragă. Niciodată. Aşa că nu e nevoie de atâta ostilitate.

— Mi-aş dor să *pleci*, replică Random, uitându-se chiorâş. Fără tine în preajma mea mi-a mers destul de bine.

Trillian mască un rânjet fioros sub forma unui zâmbet drăgăstos şi reveni la interviul ei.

— Aşadar, ţi-ai abandonat tiparul de lucru alfabetic?

— Da, răspunse Wowbagger. Acum mă ocup de planete. E mult mai simplu şi nu trebuie să ascult cum fiecare proferator de insulte încearcă să mă ia peste picior. Pur şi simplu trag pe orbită şi arunc o bombă cu date în

atmosferă. Toată lumea primeşte un e-mail şi un fişier de sunet. Credeţi-mă, dacă apeşi butonul play atunci nu-ţi mai rămâne nicio urmă de îndoială asupra sentimentelor mele faţă de fiinţele conştiente.

— Şi ce sentimente ai faţă de ele?

— Sunt muritoare. Le dispreţuiesc.

— Aşadar sub tot acest dispreţ se ascunde doar o simplă bucurie?

— Cum? Crezi că îmi place limbajul vulgar?

— Nu-i aşa?

— Păi, ba da. Enorm. Dar nu-i doar asta…

Atunci Wowbagger îi spuse lui Trillian ceva ce nu mai spusese nimănui. Poate că de vină fusese tonul uşor hipnotic al vocii ei voalate; poate că venise vremea să mărturisească asta cuiva.

— Vreau ca ei să mă omoare. Vreau ca ei să încerce.

„Oh, Doamne”, îşi zise Trillian. „Cip de înregistrare, să nu mă trădezi acum.”

Aruncă o privire la ceasul de mână şi constată uşurată că butonul de audio clipea.

— Asta e o declaraţie-şoc.

— P-presupun că da, răspunse verdele călător spaţial.

> Notă *Ghid:* Aceasta a fost prima bâlbâială a lui Wowbagger de la vizitarea sistemului Castor, unde cuvântul-armă g-g-grunntivartads creşte în forţă cu fiecare „g” adăugat.

— Sunt uimit să mă aud spunând asta.

— Aşa cum sunt şi eu, domnule Wowbagger.

— Cred că a venit vremea să îmi spui Bowerick.

— Bowerick?

— Prenumele meu. Tata avea simţul umorului. Bow Wowbagger?

— A, da, zise Trillian, devenind brusc mai puţin interesată de aparatul ei de înregistrare.

Universul nu poate îngădui ca astfel de momente de gingăşie să dureze prea mult, iar pentru onoarea de a călca

brutal în picioare acest moment se iviră numaidecât pretendenţi. Primul dintre ei se dovedi Random Dent, care se opri un moment ca să adopte o expresie de dezgust înainte de a se furişa pentru a doua oară de pe punte, însă câştigătorul fu tatăl ei, Arthur Dent, a cărui apariţie ilară contrabalansă instantaneu natura zaharisită a clipei, restaurând astfel ordinea firească în Univers.

— Bine, zarkerilor! izbucni el, năvălind ca o furtună pe punte. Trebuie să întoarcem găleata asta cu rahat ca să ne mişcăm cururile pormwrangliene către Nebuloasa întunecată din Soulianis şi Rahm.

— *Bom-bom-bohhhhm!* trâmbiţă computerul de bord, încercând să fie de ajutor.

După care, pentru un ultim hohot cosmic de râs:

— A fost un pic prea dur? Scuze tuturor. Şi, oricum, ce e un pormwrangler?

6

Planeta Nano

Undeva, departe, în profunzimile Nebuloasei întunecate din Soulianis şi Rahm, se găseşte un mic planetoid care atârnă pe unul din tentaculele curbate ale nebuloasei ca o decoraţiune dintr-un pom de Crăciun. Această planetă pitică, cu număr de catalog MPB – 1001001, ignoră legea universală a gravitaţiei pentru a-şi menţine o poziţie rotativă la 150 de milioane de kilometri de suprafaţa lui Rahm. În aceste coordonate exacte, norii nebuloasei, formaţi din gaz interstelar, hidrogen şi plasmă, au fost despărţiţi de şuvoaie gazoase şi câmpuri magnetice pentru a dezvălui o oază de spaţiu curat, fără moloz spaţial şi scăldat într-un vânt solar hrănitor.

Nano, planeta pitică, reuşeşte să sfideze atracţia exercitată de steaua principală în special datorită masei sale imense, compusă mai ales din materie superdensă smulsă din găuri albe, dar şi datorită miezului său foarte dinamic, compus din peste cinci mii de motoare servomecanice. O astfel de poziţionare discretă asigură condiţii de temperatură consistent de temperate şi încurajează înflorirea vieţii pe terenurile fertile, în oceanele azurii şi pe nenumăratele fiorduri… o abundenţă destul de neobişnuită pe o planetă care n-a cunoscut niciodată o eră glaciară.

Geografia Nano reprezintă visul oricărui cartograf: un singur continent pangeic întins de-a lungul Ecuatorului, înconjurat de oceane nepoluate care gem de peşti aşteptând literalmente să fie pescuiţi.

Notă *Ghid:* În acest caz, cuvântul „literalmente” nu înseamnă o simplă reprezentare greşită a cuvântului „figurativ”. Peştii Ameglian Major Steelback sunt întăriţi cu poveşti despre paradisul de la celălalt capăt al undiţei şi adastă pe lângă fiorduri în aşteptarea mântuirii. Inadvertenţele acestor poveşti devin evidente pentru cei mai mulţi peşti imediat ce sunt scoşi din mediul lor natural de un cârlig, pentru a fi aruncaţi de-a valma într-o tigaie încinsă, dar credinţa acestor Steelback este atât de puternică încât pur şi simplu dau din aripioare printre cei *Doisprezece Psalmi ai Mântuirii* şi aşteaptă apariţia promisului vas auriu cu plancton.

Numele înregistrat al acestui continent este Innisfree, după insula-lac din Sligo, Irlanda, de pe recent vaporizata planetă Pământ, unde a fost turnat filmul *Omul tăcut.* Cel mai mare dintre cele două oraşe de pe continent se numeşte Cong, după satul unde *Omul tăcut* a fost filmat. Aceste nume au fost alese de ofiţerul responsabil cu înregistrările de pe Nano, un anume domn Hillman Hunter.

Hillman Hunter nu este un individ foarte religios, dar manifestă credinţă în ordinea tradiţională a lucrurilor, atunci când ordinea tradiţională a lucrurilor lucrează în favoarea întreprinzătorilor. Hillman Hunter crede în bani, iar în vremuri de anarhie este foarte greu să faci bani. Cum poate cineva pune ceva mălai deoparte atunci când oamenii mărunţi nu-şi respectă confraţii sus-puşi şi nu există niciun Mare Om care să le spună celorlalţi cum să se comporte? Oamenii au nevoie de vreun zeu sau de altceva care să le arate locul lor în lume, iar la modul ideal, acea lume ar trebui să se găsească mult sub nivelul lui Hillman Hunter.

Notă *Ghid:* Noţiunea de religie ca instrument util în

> menţinerea bogăţiilor celor bogaţi şi a mizeriei celor săraci a apărut la puţin timp după începutul timpului, când un animal recent devenit biped prin evoluţie a reuşit să convingă toate celelalte animale din mlaştina primordială că soarta lor era guvernată de atotputernicul Nufăr care era de acord să aibă grijă doar de iazul lor şi să îl păzească de colţii duşmanilor doar dacă i se aduceau ofrande de muşte şi mici reptile din două în două zile de vineri. Povestea asta a funcţionat aproape doi ani, până ce una din reptilele oferite ca ofrandă s-a dovedit ceva mai puţin moartă şi a trecut la consumarea pe post de dejun a bipedului şi pe urmă a măreţului Nufăr. Comunitatea bipedelor a sărbătorit proaspăta lor eliberare din lanţurile religiei printr-o petrecere care a durat toată noaptea şi prin consumarea de frunze halucinogene. Din nefericire, sărbătoarea lor a fost un pic prea zgomotoasă, aşa că bipedele au fost masacrate de colţii unei ştiuci-mamut care, din cine ştie ce motiv, nu observase până atunci acel mic iaz.

Hillman Hunter ajunsese că creadă că această lume nouă trebuie să aibă un zeu care să emită ordine, să pedepsească păcătoşii şi să declare ce forme de trai conjugal sunt plăcute vederii lui şi ce forme sunt greşite şi abjecte. Deoarece Nano a fost neîndoielnic croită de magratheenii constructori de planete şi nu de Dumnezeu, nu dispune de o zeitate anume care să domnească asupra planetei, fapt care suscită unele dezbateri în cadrul comunităţii. Ordinea naturală se destramă şi tot soiul de oameni încep să se considere egali celor care sunt în mod evident egali, fapt la care religia nu face nicio referire. Ca atare, Hillman a decis că e nevoie de un zeu suprem care să restaureze ordinea, aşa că, în această zi anume de joi, el ţinea interviuri pentru o astfel de poziţie într-o mică sală de conferinţe de lângă clădirea municipalităţii oraşului.

Oraşul Cong, Innisfree, Nano

Un antropoid gigantic şedea înghesuit în fotoliul din sala de interviuri, cu pieptul plin de solzi contorsionat din pricina

limitelor fotoliului. Tentaculele îi curgeau din bărbie ca nişte şerpi agitaţi, iar ochii negri şi duri scânteiau din profunzimile unei feţe cărnoase.

Hillman Hunter răsfoi paginile CV-ului depus de creatură.

— Aşadar, sunteţi domnul Cthulhu, nu?

— Hmmm, făcu creatura.

— Bine, zise Hillman. Un pic de mister, îmi place asta la o zeitate. Făcu cu ochiul conspirativ. Şi totuşi, n-ar putea fi vorba de un interviu amănunţit dacă nu am putea scoate câteva fapte de la dumneavoastră, domnule Cthulhu.

Antropoidul ridică din umeri, visând la o vreme a genocidelor sângeroase.

— În fine, să dăm drumul la spectacol, continuă Hillman cu însufleţire. Sau, cum obişnuia să spună Nano al meu, să dăm drumul la aburii de pe lopată, cu referire la curăţarea reziduurilor de la vaci de pe şosea după ce cireada trecuse pe acolo. Aşa am început eu, domnule Cthulhu, vânzând biscuiţi din balegă uscată de vacă cu care oamenii să-şi alimenteze focurile. Şi iată-mă acum, pe cel suprem, conduc o planetă.

Hillman izbucni brusc în râs, cu un sunet ca de maşină ruginită care e pornită.

— Îmi cer scuze, domnule Cthulhu. În fosta mea ţară am fumat ca o locomotivă şi n-am avut timp la dispoziţie ca să verific cum sună noii mei plămâni. Conducerea mulţimii ăsteia de ticăloşi mă extenuează. Îşi plimbă degetele peste documentul lui Cthulhu. Să vedem. Ce avem aici? Cu ce fel de zeitate mă confrunt? Ah… Văd că aţi fost în minţile oamenilor destul de multă vreme cu un secol în urmă graţie lui Lovecraft[2]. De-atunci nimic?

Cthulhu răspunse cu o voce deopotrivă cărnoasă şi metalică.

— Păi, ştiţi… Cu ştiinţa şi toate alea. Am pus un pic de botniţă poveştii cu zeitatea. De pe tentaculele lui cădeau

[2] H.P. Lovecraft (1890–1937), scriitor american de romane de groază (n. tr.).

picături de gel limpede în timp ce vorbea. M-am învârtit o vreme prin Asia Minor, încercând să provoc ceva panică. Dar oamenii dispun acum de penicilină, chiar şi săracii au pliante de citit. Pentru ce mai vor zei?

Hillman încuviinţă, cu Cthulhu imitându-i gesturile.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule. Perfectă dreptate. Oamenii cred că sunt prea buni pentru zei. Prea deştepţi. Însă nu şi aici, pe Nano. Suntem ultimul avanpost al Pământului şi nu ne vom lăsa distruşi doar pentru că ne-am alungat protectorul. Până la terminarea micului său discurs, obrajii cărnoşi ai lui Hillman străluceau într-o nuanţă roşie de mândrie. Următoarea întrebare. Ultimul nostru zeu a fost de genul *mai puţin e mai bine.* Şi-a trimis fiul jos, dar el însuşi nu s-a arătat prea des. Fără să fiu nerespectuos faţă de omul în sine, cred că asta a fost o greşeală. Cred cu sinceritate că, dacă ar fi întrebat acum, şi el ar afirma asta. Ce vreau eu să te întreb, domnule Cthulhu, este: ai de gând să fii un zeu implicat sau un stăpân absent?

Cthulhu era pregătit pentru aşa ceva: îşi exersase chiar cu o noapte înainte răspunsul exact pentru o asemenea întrebare împreună cu Hastur cel de Nerostit.

— O, implicat, categoric, zise el, aplecându-se înainte pentru a-l privi pe interviator în ochi, aşa cum îl sfătuise Hastur. S-a terminat cu zilele credinţei oarbe. Oamenii au nevoie să ştie cine le fură recoltele sau cine le cere sacrificarea virginelor. Iar acum o să privesc în altă parte, dar numai pentru că un contact vizual prelungit vă poate înnebuni.

Hillman se scutură de brusca amorţeală care îi pătrunsese în cap.

— Bine. Bine. Ce mai privire aveţi, domnule Cthulhu. E o armă minunată de păstrat în arsenal.

Cthulhu acceptă complimentul cu o fluturare a unui tentacul imens.

— Să mergem mai departe, bine? Ce părere aveţi referitor la discuţia legată de peştele Babel? Dovezile

neagă credinţa şi aşa mai departe.

— Subiecţii mei vor avea dovezi şi credinţă, răspunse agitat şi răguşit Cthulhu. Îi voi obliga la sclavie şi îi voi călca pe cei slabi în picioare.

— Se pare că am atins o chestie delicată aici, chicoti Hillman. Din nou, cred că sunteţi pe drumul cel bun – poate că ar fi bine să o lăsaţi mai moale cu sclavia şi călcatul în picioare. Avem o mulţime de oameni slabi aici, dar sunt mari suporteri ai bisericii, oricare ar fi biserica pe care o vom înfiinţa. Banii construiesc temple sau – cum îmi spunea Nano – multe căcăreze fac o balegă.

— Căcăreze? se miră Cthulhu, nedumerit, şi nu era deloc uşor ca Marea Fiinţă să fie nedumerită de ceva.

Hillman se scărpină în bărbie.

— N-am ştiut niciodată ce e o căcărează, darămite o balegă. Dar e nevoie de multe din primele ca să faci o a doua, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Hmmm, făcu Cthulhu.

— Deci. Urmează o chestie standard tipică. Presupunând că veţi primi postul, unde vă vedeţi peste cinci ani?

Cthulhu se însenină. „Mulţumesc, Hastur”, rosti el în direcţia vidului.

— În cinci ani voi fi răzuit această planetă, voi fi mâncat toţi tinerii şi vă voi fi ridicat craniile în ţepuşe în onoarea mea.

Se lăsă pe spate, satisfăcut. Un răspuns succint şi plin de informaţii, ca de manual de şcoală.

De pe buzele lui Hillman ţâşni un acces de tuse.

— Cranii în ţepuşe! Haideţi, domnule Cthulhu. Chiar aşa? Asta credeţi că fac zeii astăzi? Trăim vremuri interstelare. Călătorii în spaţiu şi în timp. Pe Nano avem nevoie de ceea ce îmi place să numesc un zeu al Vechiului Testament. Un zeu strict, desigur. Răzbunător şi fantastic. Dar care să mănânce de-a valma tinerii? Zilele acelea au apus.

— Demonstra ce ştiu să fac, mormăi Cthulhu, încrucişându-şi picioarele.

Hillman bătu cu palma peste documentul din faţa lui.

— E ceva subliniat aici. Sub starea curentă scrie: „Mort, dar visător.” Puteţi detalia? Sunteţi mort, domnule?

— Se poate spune că sunt mort, recunoscu antropoidul.

— Nu păreţi mort.

— A, da, dar forma asta minusculă nu îmi aparţine. Cthulhu îşi ciupi trupul, ca şi cum nu îi cunoştea prea bine funcţiile. Asta e doar visul meu despre mine, transformat în substanţă de forţe teribile şi întunecate. Port această formă doar până când sinele meu adevărat va fi chemat înapoi la treabă. Sinele meu adevărat este ceva mai mare.

— Îmi cer scuze că insist, dar sunteţi mort?

— Deocamdată. Da. Trebuie să spun că da.

— Dar zeii nu pot muri. Asta e şi ideea.

Cthulhu şi-ar fi dorit ca Hastur să fie cu el. Hastur avea întotdeauna replicile potrivite.

— Păi… E adevărat. Dar presupun că tehnic – şi subliniez că doar *tehnic* – eu nu sunt de fapt un zeu. Sunt un Mare Strămoş. Un semizeu, adică.

Hillman închise mapa cu documentul.

— Aha, zise el. Înţeleg.

— E mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, insistă Cthulhu. Fac cam aceleaşi lucruri: apariţii, inseminări, tot ce vreţi. Am şi carduri pentru staţiunile din Asgard şi Olimp. carduri gold.

— Toate astea sunt foarte bune, dar…

— Nu vă mai deranjaţi, i-o reteză dezgustat Cthulhu, împrăştiind gel pe birou. Voi, oamenii, sunteţi la fel cu toţii. Nu daţi niciodată vreo şansă unui tip mai puţin însemnat.

— Nu e vorba de asta, domnule. N-am nimic împotriva celor ca dumneavoastră, dar în anunţul de angajare scria clar zeu de nivel A. Sunt sigur că puteţi face multe lucruri, dar noi căutăm pe cineva cu un pic de substanţă. Cineva care vrea slujba pe termen lung. Cu siguranţă nu pe cineva care poate muri.

Cthulhu se ridică furios de pe fotoliu.

— Îţi voi crăpa craniul, tună el. Voi aduce ciuma peste ţara ta. Însă vedea că nu era nevoie de el, aşa că o lăsă mai moale: îţi voi smulge capul de pe gât şi îţi voi bea…

După care dispăru, lăsând în urma lui doar o miasmă de port la reflux.

„Ce să-mi bea?” se întrebă Hillman Hunter, scrijelind cuvintele REFUZAT fără apel cu markerul pe mapa unde se afla CV-ul lui Cthulhu.

„Probabil sângele. Asta dacă nu era vorba de lichidul cerebrospinal.”

Se lăsă pe spate în fotoliu şi dădu drumul maseurului de spate. Hillman era un tip optimist, mereu dornic să ia partea bună a lucrurilor, dar vânătoarea asta de zei începea să devină deprimantă. Niciunul dintre cei intervievaţi nu-i îndeplinise cerinţele. Excello, zeul robot, Vladirski, lordul vampir. Hecate avea câteva abilităţi folositoare, dar era femelă. Zeiţa de pe Nano? Nici pe departe.

Şi dacă vânătoarea de zei nu era suficientă, Hillman trebuia să rezolve şi problema revoltei din cealaltă colonie. Auzise cineva ceva mai stupid decât ca oamenii să se omoare pentru brânză? O bucăţică de Cheddar era minunată pe o felie crocantă de pâine, dar cu greu putea fi socotită motiv de omor. Şi pe urmă mai exista şi problema personalului, care părăsea oraşul pe capete. În unele zile, Hillman Hunter se simţea îndemnat să nu se mai dea jos din pat.

— Nu ai nevoie decât de o ceaşcă bună de ceai şi de câţiva biscuiţi! rosti Hillman pe tonul guiţat al bunicii lui, o voce pe care o folosea adesea ca să se automotiveze. După-aia o să fii măreţ.

Doar gândul la ceai îl făcu să se simtă mai bine. Ce însemna un irlandez fără ceai?

— Ridică-te de pe spate, Hillers, zise el cu intonaţia lui Nano. Oamenii ăia au nevoie de tine.

Era adevărat. Coloniştii chiar aveau nevoie de el, mai ales după răpirea lui Jean Claude. Nano avea nevoie de un

zeu viu şi adevărat care să instaureze un pic de disciplină printre rezidenţi. Dar cum să atragi un zeu de nivel A către sălbăticia din Braţul Spiralat Vestic al Nebuloasei întunecate din Soulianis şi Rahm? În mod cert ar fi fost nevoie de un pachet imens de stimulente.

Hillman îşi notă adresa de contact din Sub-Etha a lui Cthulhu, pentru orice eventualitate.

Notă *Ghid:* Zeii au apărut la câteva milionimi de secundă după Big Bang, ceea ce, în esenţă, înseamnă că nu ei au creat Universul, ci mai degrabă Universul i-a creat pe ei. Este un subiect amar pe holurile lăcaşurilor sfinte şi complet deplasat de discutat la cină. Dacă vreun jurnalist are curajul de a ridica problema, s-ar putea trezi pedepsit de o manieră ciudată şi plină de imaginaţie. Cei mai mulţi zei trăiesc de atâta vreme că au reuşit să strângă biblioteci întregi dedicate subiectului pedepselor ciudate şi neobişnuite. Nu mai departe de acum zece mii de ani existau seminarii dedicate subiectului pe Olimp. Aceste seminarii au luat sfârşit pe măsură ce un număr tot mai mare de zeităţi minore au început să considere adunarea ca pe un prilej pentru a bea şi a se înmulţi, fapt care a dus la propăşirea unor zeişori hibrizi care nu dispuneau de o mitologie la care să se raporteze. În vremea în care seminarul avea loc, acolo se decerna un premiu anual sub forma unui Peşte Ţepos Pufăitor în onoarea faimoasei lovituri date de Loki prin transformarea unui dependent de sex într-un peşte pufăitor care otrăvea orice încerca să îmbrăţişeze. Printre cei mai memorabili Pufăitori acordaţi s-a numărat cel dat lui Heimdall care, în urma unei toane de moment, a transformat un grup de constructori care îi cereau prea mulţi bani în zidul pe care ei refuzaseră să-l termine. Un alt Pufăitor s-a dus la Dionisos pentru pedepsirea lui Sir Smoog Nowtall, actorul de pe Blagulon Kaplan care a jucat în spectacolul cu un singur personaj *Joaca cu zeii* şi în care actorul era uşor critic faţă de subiectul spectacolului. Dionisos, expert în teatru, era un liberal şi ar fi lăsat piesa să se joace în continuare dacă în ea nu ar fi existat o scenă în care el însuşi era descris ca fiind un neghiob plin de vânturi şi narcisist.

Scena şi aprecierile stârnite de aceasta l-au înfuriat atât de tare pe Dionisos, încât zeul l-a condamnat pe Nowtall să fie pe vecie partea din spate a unui costum pantomimic de

măgar, în care fesele dinaintea lui erau capetele celor mai aprigi doi critici ai actorului, recitând la nesfârşit cele mai scabroase critici ale lor. Tipic.

Zeii s-au simţit minunat milioane de ani, plimbându-se prin ceruri în şaretele lor, apărând în diverse locuri în acelaşi timp, fiind superinteligenţi şi alte dintr-astea, până ce ştiinţa s-a dezvoltat într-atât încât să copieze multe din trucurile lor. Distrugerea instantanee a unei recolte n-a mai fost o aşa de mare scofală ca înainte. Naşteri din fecioare au început să se înregistreze tot mai des; de fapt, multe societăţi preferau naşterile din fecioare, căci aşa se reducea nevoia de rude susţinătoare, iar părinţii nu mai erau obligaţi să-şi imagineze tot felul de grozăvii făcute de fiicele lor cu diverşi străini. Ultima picătură pentru domnia zeităţilor s-a ivit atunci când Fenrir, uriaşul fiu al lui Loki, a încercat să-şi impresioneze ceata de adepţi prin pilotarea cercului său spaţial într-o gaură albă. Singura parte rămasă întreagă din Fenrir după acest salt a fost una din măsele, care acum este un asteroid strălucitor de pe orbita lui Sagar VII ce nu poate face decât să influenţeze mareele şi să transmită mesaje vagi clarvăzătorilor. Zeii au fost oripilaţi (mai puţin Odin, căruia i se prevestise că Fenrir avea să-l devoreze la vremea sărbătorii Ragnarök, astfel încât acesta îşi ascundea cum putea mai bine chicotul de bucurie în pumni) şi s-au retras în lumile lor natale, jurând să nu mai facă niciodată pereche cu muritorii (expresia exactă a fost: „Muritorii, lua-i-ar dracu'”, ceea ce nu este o sintagmă tipic zeiască, în care să se regăsească cuvintele „jurând” „niciodată” şi „pereche”). Aesirii şi-au luat atât de în serios jurământul încât şi-au înconjurat planeta, Asgard, cu un scut de gheaţă, lăsând doar un punct de acces, Bifrost Podul Curcubeu, păzit de atotvăzătorul zeu Heimdall.

Vizitatorii nu erau încurajaţi să vină acolo.

De fapt, vizitatorii erau descurajaţi cât se poate de tare să încerce să acosteze pe pod de către dragoni consumatori de carne, sirene sugătoare de suflete şi Flyting, o interesantă tehnică Norse de insultare a unei persoane prin focusarea asupra organelor genitale şi a părinţilor acesteia.

Zeii nu mai voiau să aibă nimic de-a face cu muritorii. Mai ales cu jurnaliştii şi în special cu clericii aflaţi în căutarea vreunei recompense cereşti. Însă cea mai nedorită persoană în Asgard era preşedintele galactic Zaphod Beeblebrox, şi fiecăruia dintre dragonii de pază i se dăduse să adulmece

câte una din vechile lui cămăşi.

Inima de Aur

Inima de Aur zbura prin spaţiul multicolor şi divers texturat de pretutindeni. Cu Motorul de Improbabilitate Infinită pornit, nava devenea parte a însuşi Universului, până ce coordonatele se potriveau pe coloanele lor şi o scoteau la destinaţia corectă cu echivalentul în navigaţie interstelară al unui „ta-dam”, speriind astfel de moarte persoana parcată în docul spaţial învecinat. Până în acel moment însă, se putea întâmpla orice, mai ales orice cu grad ridicat de improbabilitate, ceea ce, evident, făcea evenimentul probabil, de unde acesta redevenea improbabil, totul repetându-se astfel la infinit.

Majoritatea oamenilor preferau să închidă ochii în timpul zborurilor de improbabilitate ca să-şi protejeze psihicul de imposibilităţile care se petreceau în jurul lor, însă Zaphod îşi ţinea adesea ochii deschişi, ca să nu rateze nimic.

În timpul călătoriei spre Asgard, în navă se ivi de dincolo de viaţa de apoi Dionah Carlington-Housney, una din cântăreţele/prostituatele favorite ale lui Zaphod, pentru a cânta nişte versuri posibil profetice într-un falset isteric.

— O, Zaphod, b-a-a-a-by, pumnul o să cadă.

„Hei”, îşi zise Zaphod. „Numele meu într-un cântec. Zuper.”

— Zaphod, b-a-a-a-by, cântă Dionah. Trebuie să urci zidul ăla.

Zaphod încercă să aplaude, dar mâinile lui erau la o depărtare imensă din pricina braţelor întinse în spaţiu.

— Arăţi bine, Dionah. Chiar minunat. Nicio descompunere sau descărnare. Mereu am sperat ca viaţa de apoi să fie aşa.

Dionah îşi puse cele trei mâini în şolduri, folosind-o pe a patra ca să ţină mai bine stativul microfonului.

— Nu mă asculţi, domnule preşedinte.

— Nu vreau să ascult. Vreau să întreb chestii. Acolo unde eşti ai parte de multe canale Sub-Etha? Mie îmi place *Celebstalk*. Îl prinzi?

Dionah dădu din mână a lehamite faţă de acest gen de distracţie şi continuă cu cântecul ei:

— Zaphod, b-a-a-a-by. Trebuie să treci peste podul ăla.

— Dar cu alcoolul cum e?

— Îi spui care e numele tău secret, Zaph, b-a-a-a-by, şi o să-ţi dea drumul.

— Da, bine. Poduri, ce-o mai fi. Serios acum, ţi-ai făcut ceva, pentru că am impresia că arăţi mai bine acum?

Dionah clipi.

— Bunicul tău mi-a spus să nu vin. „Băiatul ăla e un idiot”, a zis el. „Nu te va asculta, n-o face niciodată.”

— Era un mesaj criptat, protestă Zaphod. Iar astea sunt grele.

— Criptat! Era o rimă ca de grădiniţă. Orice idiot o putea înţelege.

Zaphod se încruntă.

— Ceva cu un zid şi un pod.

— Şi numele secret. Haide, domnule preşedinte. E important.

— Nu era şi un pumn undeva? Îmi plac lucrurile cu pumni, mai ales când se ridică degetul mare. Am văzut odată un desen animat în care tâmpitul îşi bagă degetul în propriul ochi şi…

— Of, pentru numele lui zark, rosti Dionah, după care se transformă într-o sculptură de gheaţă a propriei fiinţe, sculptură care începu imediat să se topească, scurgându-se în sus către tavan. Fiecare picătură care atingea panourile exploda cu un *oh* mângâietor.

— Fata aia a ştiut mereu să cânte, murmură Zaphod, după care se aşeză la loc şi aşteptă ca probabilitatea să se reaşeze cum trebuie.

Vedea două culori noi şi incredibile pe care creierul lui le putea descrie doar ca fiind schimbătoare şi periculoase.

Lovituri puternice se auzeau în pereţii navei spaţiale, ca şi cum *Inima de Aur* era ciocănită zdravăn de o creatură colosală cu ţepi.

— Hopa, sări Zaphod când o ţeapă îi ţâşni printre picioare. Cât mai avem până la normalitate, Creier Stâng?

Creierul Stâng se ivi dintr-un vas cu gel electrolitic de pe consola principală.

— Cine ştie într-un astfel de mediu, zise el, cu gelul căzând în băltoace de pe tigva netedă. La timpii actuali, cinci secunde, dar nu neapărat în ordinea sau cu regularitatea cu care suntem obişnuiţi.

Normalitatea reveni cu un nechezat de ponei minusculi şi o procesiune de schelete animate cântând pe punte.

— Pot vedea chiar prin tine, cântau scheletele. Tu poţi vedea chiar prin mine?

Apoi poneii şi scheletele dispărură şi puntea deveni cât de normală putea deveni în condiţiile în care cel care conducea nava era capul descăpăţânat al căpitanului.

Zaphod clipi.

— Am ajuns la normal, CS?

Creierul Stâng privi prin cabina principală, verificând totul cu diverşii senzori în infraroşu fixaţi în instrumente.

— Afirmativ, Zaphod. Motorul de Improbabilitate s-a oprit şi acum ne găsim în spaţiul real.

— Excelent, făcu Zaphod, detaşându-se de fotoliul de zbor. Uneori am probleme în descifrarea diferenţelor, între ce e şi ce nu e.

Sări în picioare şi porni spre ecranul pe deplin înconjurător, cizmele lui argintii bocănind pe podeaua ceramică.

— Bun. Deci ce avem aici? O planetă acoperită cu gheaţă. Exact ce nu aşteptam să văd. Sau mai degrabă mă aşteptam să văd din interior. De ce suntem în afara barierei, CS? O, de ce, o, de ce?

Creierul Stâng închise un ochi cu o strâmbătură, ca atunci când analiza datele adunate.

— Aesirii au instalat un scut nou de la ultima noastră vizită.

Zaphod izbi aerul ca un filosof frustrat încercând să forţeze pătrunderea unui concept existenţialist într-o minte de pragmatic.

— Nemuritorii ăia artizani cu bărbile lor mici şi coifurile cu coarne. Credeam că scuturile nu sunt eficiente şi pentru Motorul de Improbabilitate.

Creierul Stâng rămase pe moment fără cuvinte, derulând milioane de calcule pe secundă, rafinându-şi sintaxa şi eliminând orice limbaj superfluu, până ce ajunse la:

— Tu credeai? Nu mă face să râd.

Zaphod execută o lovitură rotitoare Du-Bart'ah prost concepută, care rată tigva plutitoare cu câţiva paşi şi îi făcu tendonul de la pântece să cânte ca o vioară.

> Notă *Ghid:* Lovitura preşedintelui Beeblebrox a fost prost concepută deoarece străvechea artă marţială Du-Bart'ah a fost dezvoltată de shaltanacii de pe Broop Kidron Treisprezece, o rasă fericită şi paşnică. Lovitura rotitoare a fost inventată pentru a doborî JoopleFructe din tufişuri cu afectarea minimă a plantei. Orice încercare de a folosi Du-Bart'ah în scopuri agresive activează o condiţionare subliminală a incantaţiei de instrucţie şi întoarce corpul atacatorului asupra lui însuşi. Zaphod nu ştia asta, căci învăţase tehnica de pe o hologramă de pe spatele unei cutii de Zuganuggets.

— Zău, Zaphod, rosti Creierul Stâng, plutind la o înălţime sigură. Trebuie să îndeplinim o sarcină; nu e vremea obişnuitelor tale scălâmbăieli antice.

— Întotdeauna e vreme pentru chestii antice, gemu Zaphod din poziţia lui fetală în jurul unui picior de scaun. Chestiile antice mă scoală din pat dimineaţa.

Creierul Stâng ştia că era adevărat, dar nu înţelesese niciodată de ce.

— De-asta eşti aici, Zaphod? Ca să ai ceva de făcut?

Zaphod trase cu blândeţe de tendon.

— Eu sunt Zaphod Beeblebrox, CS, şi, cu viaţa pe care am dus-o, e doar o chestiune de timp până ce mă voi izbi de o stare mizerabilă de nefericire. Intenţionez să amân asta cât mai mult posibil.

Creierul Stâng îşi deşurubă ochiul.

— Nu cred că o să fie vreo problemă. Nu cu atât de multe arme de foc îndreptate împotriva noastră.

— Excelent, proclamă Zaphod, uitând de tendonul întins. Pare să fi trecut ere întregi de când ne-am luptat cu sorţi imposibili şi fără nicio şansă rezonabilă de supravieţuire.

— Nu suficient de mult, zise Creierul Stâng, după care transferă apelul care sosise pe ecranul principal.

— Nu, rosti empatic Heimdall, Zeul Luminii.

— Dar eu n-am…

— Nu! repetă Heimdall.

Uriaşul lui cap chel umplea ecranul, iar ochii fierbeau roşii de mânie ca nişte gigantice gazoase.

Zaphod încercă din nou.

— Nici măcar nu ştii ce…

— Nu. Nu. Nu. Nu-mi pasă despre ce e vorba, Beeblebrox. Răspunsul e nu. Şi acum *improbabilizează-te* altundeva înainte de a asmuţi dragonii pe tine.

— Ascultă-mă, imploră Zaphod.

— Nţţţ.

— Cinci secunde, ce rău ar putea provoca?

— Nu. Orice întrebare mi-ai pune, răspunsul ar fi nu.

Zaphod rosti iute:

— Thor e acasă?

— Nu, nu el tună Heimdall, cu vârfurile mustăţii date cu ceară tremurând.

— Zău?

Zeul asgardian îşi dezvelii colţii.

— De fapt este. Da, e acasă. Te afli pe nenorocitul de Asgard, nu?

— Este! Aş putea…

— Nu. Am revenit la negative, prietene. Şi când spun *prietene*, vreau să spun *duşmanul meu mult urât pe care aş vrea să-l văd dezmembrat şi apoi dat cu sare.*

— Haide, Heimdall. Uită de toate neînţelegerile şi negociază un pic. Este important.

Obrajii lui Heimdall deveniseră atât de roşii că din clipă în clipă capul lui părea gata să explodeze.

— Neînţelegeri? Neînţe… să mă ia zark! Ai o groază de tupeu, tărtăcuţă. Ai destulă fiere nenorocită în tine pentru o întreagă găleată de pietre de fiere.

> Notă *Ghid:* Pietre de fiere – pietricele gri-deschis găsite pe Damogran. Foarte obraznice.

— Ce-ai zice să lăsăm trecutul în urmă, acolo unde îi e locul, şi să o luăm de la început? Putem face asta, nu? Suntem amândoi nişte adulţi raţionali.

— *Noi* suntem amândoi adulţi raţionali, dar ar trebui să-l vezi pe Thor acum. E doar un ghem de nervi cu un coif în vârf după ce i-ai făcut.

— De-aia vreau să discut cu băiatul. Să-i explic.

Heimdall făcu o scurtă pauză pentru câteva exerciţii de respiraţie, suflând în degetele înmănuşate ale unei mâini pe care o flutură prin faţa ochilor.

— Să explici? rosti el în cele din urmă. Tu vrei să explici?

— Da, asta e tot ce vreau de la voi, zei minunaţi, replică Zaphod pe un ton care le-ar fi făcut pe Târâtoarele Sugătoare de pe Sycophantasia să alerge după pungile lor de vomitat. O şansă ca să explic şi poate să îmi răscumpăr greşelile anterioare.

— Recompense, ai? făcu Heimdall. Presupun că ai ceva recompense de oferit.

— Da. Bineînţeles că da. Mă căiesc şi merit dreptul la penitenţă.

— Ştiu ce faci tu aici, zise Heimdall, încruntându-se. Apeşi pe butoanele mele de *zeu.* Pe cine crezi că prosteşti?

— Sunt serios. Priveşte chipul ăsta.

Heimdall se apropie până ce ochii lui umplură ecranul. Erau ochi care puteau curăţa grăsimea de pe minciuna oricărui om ca să găsească osul tare al adevărului de dedesubt.

— Foarte bine, Zaphod Beeblebastard. Vino afară şi hai să discutăm despre recompense.

— Să vin afară? În spaţiu? Nu va fi cam frig?

— Nu te teme, muritorule. Voi extinde o bulă de atmosferă spre tine.

— Deci doar să păşesc afară?

— Vii afară, Zaphod. Singur. Ai un minut să te decizi.

Creierul Stâng se ivi lângă umărul lui Zaphod.

— Cred că ar trebui să te duci, zise el. Nu-ţi face griji pentru mine. O să-mi fie bine aici înăuntru, pe navă. Sunt sigur că bula de atmosferă îşi va păstra integritatea.

— Poţi verifica?

Creierul Stâng se crispă un moment, apoi tresări când un fulger trecu prin vârful lui.

— Aparent, computerul asgardian nu oferă informaţii. Păianjeni-spioni micuţi pocniră pe suprafaţa sticlei, trăgând de semnele de arsură. Nu există nicio linie de conectare cu planeta. Dacă ieşi, eşti pe cont propriu.

Zaphod oftă şi îşi îndreptă haina.

— Lumea mă place, CS. Cei cu adevărat măreţi... noi suntem întotdeauna singuri.

CS încuviinţă.

— A fost bună, dar n-am fost pregătit cu fulgerul. Lasă-mă o secundă, apoi încearcă din nou.

— Bine. Ceva cald. Şi nu chiar deasupra capului. Îmi răreşte părul.

Creierul Stâng se conectă la sistemul de iluminat al navei şi îndreptă un fascicul de lumină galbenă spre chipul lui Zaphod.

— Gata?

— Care crezi tu că a fost motivaţia mea?

— Măreţie. O măreţie pură şi nediluată.

Zaphod încuviinţă cu gravitate, acceptând adevărul. Îşi flexă degetele şi vorbi rar:

— Oamenii ca mine… începu el, după care Creierul Stâng deschise un tub şi îl aruncă în spaţiu.

Notă *Ghid:* După cum funcţionează dinastiile divine, Aesirii, zeii de pe Asgard, nu sunt chiar cele mai mari pseudopode din lumea amoebă. Adoraţi pe mai puţin de o mie de lumi, pot fi corect clasificaţi drept zei de categorie mijlocie. Zeus, tatăl Olimpienilor rivali, a pretins adesea în mod public că el însuşi a „scos mingi pufoase din şalele lui mai mari decât Asgard", dar mai mult ca sigur acest lucru este doar o încercare de exacerbare a legendarei invidii planetare a lui Odin. Odin şi Zeus au avut o „mică dispută" timp de câteva mii de ani, de când Zeus l-a transformat din întâmplare pe Odin într-un porc mistreţ în timpul uneia din vizitele sale de tip „ia formă umană şi plantează nişte ovăz sălbatic" pe planeta Pământ. Însă chiar dacă nu au dobândit acelaşi nivel de conştientizare precum Olimpienii, sau chiar dacă unii sunt zei noi, precum Pasta Fasta, care şi-a început cariera ca simbol al unui lanţ de restaurante, zeii de pe Asgard sunt semnificativi prin contribuţia lor la cultura populară, aici detaşându-se coarnele, pe care ei le folosesc ca să-şi decoreze coifurile de ceremonie, ca să creeze muzică şi, ce e mai important, ca să le umple cu bere. Oamenii de ştiinţă au postulat că fără expresia „ai chef de un corn cu bere?" din lexicul lor, mai multe lumi nu ar fi trecut niciodată de faza de război planetar cataclismic.

Heimdall, Zeul Luminii, îl lăsă pe Zaphod să rătăcească în vidul mocirlos timp de douăzeci şi nouă de secunde înainte de a întinde un yo-yo cu atmosferă prin care să-l ţină în siguranţă. În timpul acelor douăzeci şi nouă de secunde, Zaphod Beeblebrox fu obligat să gândească în interiorul capului în loc să-şi transmită gândurile direct Universului, aşa cum ar fi preferat. Reflexiile sale marcate de tangenţe cu meditaţia avură ca rezultat des citatul „Monolog Interior al lui Beeblebrox", din care există două versiuni publicate: cea oficială, pe care Zaphod a produs-o după un weekend petrecut pe moşia scriitorului Oolon Colluphid, şi cea

neoficială, care a fost culeasă în mod telepatic de Creierul Stâng şi inclusă în memoriile sale, *Viaţa într-un acvariu.* Vor fi prezentate ambele versiuni, ca să puteţi decide singuri care este cea mai corectă.

Versiunea oficială

Iată că a sosit clipa. Plâng amarnic, nu pentru mine însumi, ci pentru cei cărora li s-a refuzat extazul de a-l cunoaşte pe Zaphod Beeblebrox. Presupun că lumea va recunoaşte numele. Beeblebrox a făcut câteva lucruri minore în scurta lui existenţă. Cum voi fi ţinut minte? Poate ca o supernovă, un corp celest care arde pe cerul nopţii, o lumină în beznă, oferind celor care îi simt căldura pe chip o clipă de extaz şi poate de speranţă. Atât ar fi suficient. Mai simt cei care se aşază cu laudele pe umerii mei, adorându-mă ca un profet, un revoluţionar sau un mare dătător de satisfacţii femeilor. Accept laudele cu modestie graţioasă, dar dacă ar fi să îmi aleg propriul epitaf, aş spune simplu că Zaphod Beeblebrox i-a surprins pe toţi. Într-o manieră pozitivă.

Şi versiunea neoficială

Of, zark. Mare… mare… M-A-A-A-A-A-A-A-RE. Spaţiu pretutindeni, dar fără aer! Părul meu se va prăbuşi. Şi eu mereu mă umflu la zero g. Heimdall, nemernicule. Uite, o minge de gheaţă. Netedă, sclipitoare, aş vrea să o ling. Ce chiloţi port? Trebuie să te gândeşti la asemenea lucruri pentru autopsie. Sper că ăia noi cu scurgere. Ford, tipule. Erai tare, eram tari împreună. Dar eu eram uşor mai tare. Pun pariu că acum audienţa va fi imensă. Nu în fiecare zi un preşedinte galactic se trezeşte aruncat de capul lui în vid printr-un sas de evacuare.

Exista şi o a treia versiune, care licărea vag chiar sub suprafaţa stării de conştienţă a lui Zaphod. Creierul Stâng n-a auzit-o, iar Zaphod n-a ţinut-o minte.

„Aşadar”, monologă intern personalitatea adânc îngropată a lui Zaphod, „cum nu mi-am ţinut respiraţia nu vor exista răni la plămâni, dar asta înseamnă că am la dispoziţie mai puţin de jumătate de minut înainte ca sângele lipsit de oxigen să-mi ajungă la creier. Puteam face atât de multe cu timpul meu…”

Asgard

Zeul Luminii îl urmări pe Zaphod tresărind spasmodic, cu oarecare satisfacţie în ochii lui atotvăzători. Se ridică pe buza Bitfrost, portalul dintre Asgard şi restul Universului, numărând secundele până la momentul în care trebuia să aleagă între salvarea fostului manager al lui Thor sau condamnarea lui la moarte.

Nu prea i se părea cine ştie ce alegere, căci Heimdall ura muritorii la modul general (cu excepţia nobilului Sigurd din legende) şi pe Beeblebrox în particular, dar lăsarea oamenilor să moară în vecinătatea lui Asgard ar fi fost condamnată în special de Odin, căci martirii trăiesc veşnic. Ceea ce era o mare ironie, fiindcă ei erau morţi. Sau poate că era un paradox, nu o ironie; unul din acei termeni înşelători cu care îl asalta Loki pentru a-l stânjeni. Heimdall era soldat şi nu-şi aglomera creierul cu un vocabular extravagant.

Vânează, ucide, arde, jupoaie. Asemenea cuvinte îi plăceau. Mai ales *jupoaie,* dar era greu de folosit în conversaţiile zilnice.

Heimdall se bosumflă o clipă, apoi trimise un fir de plasmă onduland din vârful Gjallarhornului, legendarul vestitor din Ragnarök. Pentru observatorul obişnuit, Gjallarhorn ar putea semăna cu vechiul bucium tipic Norse de şase metri lungime, dar în mâinile unui zeu el devine un

instrument de mare forţă şi un mijloc la îndemână pentru jocuri de băut bere.

În capătul firului de plasmă se găsea o bulă de atmosferă pe care Heimdall o plimbă prin spaţiu până când reuşi să îl prindă pe Zaphod. Scoarţa de plasmă avea să-i ofere betelgeuseanului un şoc pe cinste când acesta avea să o traverseze ca să ajungă la aerul respirabil din interior, dar Heimdall nu era deloc preocupat de asta. Singura preocupare a lui legată de durerile lui Zaphod Beeblebrox era aceea de a se asigura că aceste dureri aveau să se manifeste din belşug în viitorul imediat; ba chiar şi în trecutul imediat, dacă Heimdall putea obţine un permis de întoarcere în timp de la Odin.

Îl trase pe Zaphod şi îl făcu să aterizeze pe Podul Curcubeului.

> Notă *Ghid:* Sintagma *Podul Curcubeului* reprezintă un exemplu al modului în care zeii sunt în general înclinaţi spre retorică şi grandoare. Osiris nu a avut parte de o gripă care să-l năucească timp de câteva săptămâni, el a murit şi a înviat. Afrodita nu avea pur şi simplu o garderobă plină de bluze decoltate şi nenumărate rezerve de trucuri murdare, ea era irezistibilă pentru toţi masculii de pretutindeni. Iar Podul Curcubeului nu era doar un pod suspensiv executat spectaculos de ingineri din gheaţă şi oţel, ci era – conform Aesirilor – un pod adevărat de curcubeie.

Zaphod tremură un minut cât plasma se evaporă, apoi gemu când îşi dădu seama cum i se topiseră călcâiele cizmelor lui argintii după trecerea prin carcasa încărcată electric.

— O, fii serios, gemu el. Îţi dai seama câte limbi de Diavoli cu Limbă-Argintie au intrat în călcâiele alea? E cea mai proastă zi din viaţa mea.

Heimdall îl măsură cu privirea, zâmbind cu o gură largă de câţiva metri.

— Sunt încântat să aud asta.

— Podul ăla *curcubeu* e făcut din gheaţă şi oţel, zise

Zaphod, ca răzbunare pentru călcâiele de cizme.

— Tăcere! tună Heimdall. Sau vei fi jupuit!

— Mă tem deja.

— Nu, nu teamă.

— Nu teamă. Teamă. Hotărăşte-te.

— Am spus *jupuit.* Jupuit! Pielea smulsă de pe trup!

Zaphod înghiţi comic.

— Acum mă tem. E voie?

Heimdall se ciupi de nas şi recită în tăcere primul vers din saga Volsunga, care îl calma de obicei. De această dată, nici măcar realizările lui Sigurd nu-i linişteau inima care bătea cu putere.

În vreme ce Heimdall recita, Zaphod cântări pierderea călcâielor şi decise că avea peşti mai mari de prins. Sări în picioare, căzu imediat în nas, încercă să mascheze căderea stânjenitoare cu o tumbă pe spate, se ridică din nou, se învârti pe loc o secundă până ce găsi o traversă care funcţiona fără tocuri supraînălţate, după care îşi permise o răsucire de trei-şaizeci.

— Uau, trase el concluzia. Heimdall, trebuie să spun că aveţi aici o lume tare upsi. Adică, uau. Aia e o cascadă? Cât de mare e?

Heimdall încercă un ultim verset înainte de a răspunde.

— Este fântâna tinereţii, dacă trebuie neapărat să ştii. Frigga şi-a dorit o curgere de apă.

— Excelent. Amenajare de teritoriu – ăsta e viitorul.

— Nu, nu e, replică sumbru Heimdall. Ragnarök este viitorul. Zeii vor pieri şi Universul se va îneca în sânge.

Zaphod dădu din cap.

— Aia chiar că ar fi o fântână care merită văzută. Deocamdată însă ce-ar fi să rămânem pozitivişti, masivitatea ta? Încă nu ne înecăm în sânge.

Heimdall era într-adevăr un tip masiv, mai ales văzut direct de dedesubt. Privitul de jos înspre scrotul unui zeu poate genera minuni pentru lipsa de încredere de sine a unei persoane. Mai ales atunci când contururile scrotului

sunt strâns legate de crăcii unui costum de schi în dungi roşii şi albastru-electric. Heimdall îşi petrecea zilele şi nopţile pe gheaţă, aşa că părea să se fi îmbrăcat conform rolului. Evitase tradiţionalii craci mamiferoizi în favoarea cizmelor de snowboarding, iar pe frunte îi stătea agăţată o pereche de ochelari de schi în nuanţe portocalii, în vreme ce pe nas se odihnea o bandă de protecţie contra soarelui.

— Deci. Nu-mi place să grăbesc lucrurile, dar ştii, vechiul meu prieten, Thor. E vreo şansă ca să îţi dai limpede seama cum mi-ai putea permite să-l văd…?

Viziunea lui Heimdall legată de apocalipsă se estompă. Se zgâi în jos la Zaphod.

— Ziceai că oferi recompense. Voiai să faci penitenţă.

Zaphod îşi lipi pe chip cel mai dezarmant zâmbet al lui.

— Păi, puteam să spun şi aşa ceva, nu? în apărarea mea, căci nu vorbeam serios. Eram sub tensiune.

— Ştii procedura, Zaphod.

— Nu sarcini! Haide, Heimdall. Chestia asta este atât de veche şi de lumească. Credeam că v-aţi modernizat şi voi.

— Asgard nu se schimbă.

— Şi atunci cum rămâne cu chestia cu apa? Nu era aici la ultima mea vizită.

— Semnificativ. Asgard nu se schimbă *semnificativ.* Trei sarcini, Beeblebrox, dacă vrei cu adevărat să vorbeşti.

— Trei! N-am timp de trei. Sarcinile tale durează la nesfârşit. O să execut una.

— Trei, insistă Heimdall, cu ochii ieşindu-i din orbite.

— Una! se încăpăţână Zaphod.

— O să te omor pur şi simplu, la naiba.

Zaphod se dădu înapoi pe călcâiele sale biologice, apoi făcu un pas înainte.

— Blufezi, masivitatea ta. Ştiu regulile de pe aici. Nimeni nu e pălit pe Asgard fără ca Marele O să spună asta.

— Nu mă forţa, pentru că o să-l chem.

— Da? Ce te opreşte? Poate că Odin nu-şi dă numărul privat paznicilor de la poartă.

Heimdall clătină din căpăţâna sa imensă.

— Nu face asta, Beebleprost. Nu mă face să-l sun pe tip. Nu e un fan de-al tău.

— Sună-l, dă-i drumul. N-o vei face însă pentru că el e numărul unu şi tu eşti… tu nici măcar nu ai un număr. Poate că Odin se bucură acum de un corn mare cu ambrozie, iar apelul tău l-ar putea face să-l scape pe jos şi după aia… sfinte zark, doar e Ragnarök.

Heimdall îndreptă spre el un deget de mărimea unei torpile.

— Bine. Ajunge. Îl sun.

— Zău? Mie mi se pare că discuţi cu mine. Văd mult dat din buze, dar nu şi vreun număr format.

— Faci asta de capul tău, Zaphod, mormăi zeul. Eu nu doream decât trei sarcini. Cel mult patru. Zgâlţâi cornul lui într-un anume fel, iar acesta se prăbuşi în sine până ce ajunse să se potrivească perfect în palma zeului. Gata. Nu mai e cale de întors.

— Ba evident că e, dacă eşti plin de biscuiţi buffa.

— Buffa! cârâi Heimdall pe tonul înecăcios al unei Flegme Plângăcioase de pe Folfangan, căreia i se gâdilă gâtul special pentru a elimina mucusul valoros pentru farmacopeea pe care o conţine. Buffa, spui tu!

Formă un număr pe tastatura cornului şi fredonă câteva clipe cât auzi soneria.

— Mda, alo. Eu sunt, Odie, rosti el în corn.

Heimdall închise un ochi şi îndură câteva secunde de abuzuri de la tatăl zeilor.

— Bine. Scuze, îmi dau seama că ai o mulţime de bile de plancton auriu de prăjit şi cunosc petele de seu. Îngheaţă-ţi cămaşa şi după aia pata iese imediat. Ascultă, am pe cineva aici, un muritor. Vreau doar acordul de a-l omorî.

Alte abuzuri verbale. Zaphod auzea lejer tonul imprecaţiilor stând la trei metri sub nivelul telefonului.

— Ştiu că noi nu… Sunt conştient de politica… Evident că am citit documentul… măcar ideile subliniate.

Zaphod se depărtă de conversaţie, deja nemaisuportând o situaţie care nu îl privea. Copil fiind, Zaphod fusese diagnosticat cu MVLZDDTTDHDA (csnm) UPG, ceea ce înseamnă Mereu Visând La Zilele De Dopat, Totodată Tulburare De Hiperflatulenţă Deficit Atenţie (ca să nu menţionăm) Un Pic Grosier. Chiar şi ca adult,

Zaphod nu-şi putea ţine boala sub control deoarece nu-şi putea aduce niciodată aminte de ce anume suferea.

„Vreo doi de D”, îi spusese el tipului cu pilulele de pe Eroticon VI, „şi poate un H”, ceea ce dusese la prescrierea unui unguent pentru DDH, adică pentru Dublă Doză Hemoroidală. Zaphod încetase să se mai ungă după câteva zile deoarece nu îl mai putea ţine acolo jos.

Ca atare, deşi Heimdall şi Odin îi discutau viitorul imediat şi ce mare disconfort însemna acest lucru, Zaphod se trezi distras de luminile sclipitoare de pe Asgard. Era o privelişte uimitoare, chiar şi pentru cineva obişnuit cu sclipirea sclipitoare a spaţiului larg şi minunat.

Ca mărime, Asgard nu se compara cu Megabrantis Delta, dar producea oricum o puternică impresie. Pentru început, întreaga chestie era încapsulată în gheaţă, fapt care arunca o lumină lucitoare argintiu-albastră peste întreaga suprafaţă. Suprafaţa însăşi era presărată cu genul de caracteristici topografice care l-ar fi determinat pe un magratheean să comită spionaj industrial: fluvii puternice şi năvalnice, munţi înalţi cu creste înzăpezite şi fiorduri dantelate atât de mult că ajungeau să semene cu electrocardiograma unei zburătoare cu puls rapid. Câmpuri lucitoare de gheaţă coexistau într-un mod imposibil cu fâşii de porumb auriu, totul scăldat în razele de soare care nu păreau să aparţină niciunei stele. Castele impunătoare atingeau norii, cu dragoni aşteptând încolăciţi în jurul turnurilor. Era o lume de vis, dacă visătorii erau compuşi din masculi plini de testosteron care n-ar fi fost niciodată obligaţi să se comporte precum adulţii.

Heimdall spunea ceva.

— Hmm? făcu Zaphod.

— Am primit lumina verde, zise zeul, zâmbind fericit.

— Ce lumină verde? Pentru ce ai nevoie de o lumină verde?

— E o zicală. Lumina verde înseamnă să mergi.

— Să mergi unde?

— Nicăieri. Eu nu merg nicăieri.

— Şi atunci de ce ai nevoie de o lumină verde?

Heimdall se ciupi de nas.

— Şi înainte se zbate Sigurd până ce ajunge la sălaşul unui şef puternic pe care îl cheamă Heimir; trebuia să se însoare cu o soră de-a lui Brynhild, care era cunoscută ca Bekkhild, căci stătuse acasă şi învăţase treburile femeii, în vreme ce Brynhild se dusese la războaie, şi de aceea se numea Brynhild.

— Înţeleg, zise Zaphod, întrebându-se dacă se putea folosi de nebunie ca acoperire pentru a sări peste pod.

De parcă i-ar fi citit gândurile, aşa cum probabil chiar putea, Heimdall se postă în calea lui Zaphod cu o imensă cizmă îmblănită.

— I-am spus lui Odin că eşti tu.

Zaphod se trezi brusc mai nervos ca înainte.

— Şi ce a zis?

— A zis că eşti o bine-cunoscută figură publică, aşa că trebuie ca moartea ta să stârnească nedumerire.

— Nedumerire?

Heimdall se aplecă mult, scuturând Gjallarhornul şi aducându-l la dimensiunea lui iniţială.

— Îţi scuturi cornul ca să fie ca la început, observă Zaphod.

— O să chem dragonii.

— Că ei să mă omoare stârnind nedumerire.

Pe chipul lui Heimdall apăru un rânjet mare ca o semilună.

— Corect, Beetlepox. O să-i instruiesc să te omoare din întâmplare, dar să facă astfel încât totul să pară o crimă.

— Oh, făcu Zaphod. Cum rămâne cu sarcinile? Trebuie să existe un topor de aur pe care voi să vreţi ca să-l descopăr.

— Ai dorit o sarcină, zise Heimdall. Exact asta o să primeşti.

Zaphod îşi suflă în palme.

— Bine. Excelent. Putem trece atunci la treabă? Îngheţ. Găvanul gâtului lipsă chiar simte frigul, iar ăsta, apropo, este titlul viitorului meu album.

— Este o sarcină simplă, rosti Heimdall cu nevinovăţie. Nu trebuie decât să treci podul.

„Să trec podul”, îşi zise Zaphod. „Sună cunoscut. Numai că «pod» este un cuvânt destul de banal. Şi adesea folosit în sens metaforic.”

— Care pod?

— Podul ăsta! tună Heimdall, cu barba tremurând. Podul ăsta nenorocit pe care stai.

— Bine. Încercam doar să obţin unele detalii. Să trec podul ăsta pe care stau. Altceva?

— O să fie un tub de atmosferă falsă, ca să nu ameţeşti. Dacă ajungi la primul zid, trebuie să te caţeri pe el.

„Trebuie să mă caţăr pe zid. Cunoscut. Dar cuvântul «zid» este şi mai banal decât «pod»”.

— Deci, trec şi mă caţăr. Am priceput. Fără niciun fel de şmecherii?

— În afară de dragonii care vor încerca să te arunce în prăpastie? Nu.

Zaphod se încruntă.

— Aşadar, dragonii nu sunt nişte balauri prietenoşi, care să cânte cântecele şi alte alea, ca în basme?

— Cântă imnuri de moarte.

— Zău? Care rimează cu „biciuire”?

O rară sclipire de intuiţie de la Zaphod, în cel mai prost moment cu putinţă.

— O, foarte bine. Tocmai ţi-ai redus avantajul de start cu zece secunde.

Heimdall adoptă o postură eroică, fapt nu tocmai uşor

pentru cineva îmbrăcat cu costum de schi, dar până la urmă zeul reuşi. Îşi ridică cornul şi suflă o serie lungă şi ondulatorie de sunete care semănau suspicios de mult cu vechiul cântec de leagăn betelgeusean „Arkle Schmarkle şedea pe un phrag”, dar care păreau cu un semiton mai violente.

Zaphod simţi un fior brusc în cicatricea rămasă acolo unde îi stătuse al doilea cap. Se răsuci spre locul pe care până de curând sclipise unul din tocurile lui argintii şi începu să alerge ca apucatul prin tubul de atmosferă falsă peste aşa-numitul Pod al Curcubeului.

Business End, navă vogonă de hiperspaţiu, clasa Birocrateruiser

Constant Mown şedea în leagănul hiperspaţial din biroul său de acasă, tremurând, în vreme ce *Business End* ieşea din hiperspaţiu cam în modul în care ar fi ieşit un reporter betelgeusian beat dintr-un tufiş după ce şi-a golit vezica. (Reporterul fiind cel cu vezica golită, şi nu tufişul, în afară de cazul în care tufişul ar fi un arbust Howhi, care îşi aruncă sămânţa într-o soluţie uşor acidă atunci când frunzişul detectează umezeală. În principiu, faci pipi pe el şi el face pipi pe tine.)

„Încă opt salturi”, îşi zise Mown. „După care exterminăm o nouă specie.”

Ca să fie sincer, perspectiva nu-i dădea atât de multă satisfacţie precum ar fi trebuit. Cu siguranţă că nu exista plăcere mai mare pentru un vogon decât să închidă dosarul de execuţie al unui ordin, dar Constant Mown probabil că nu era un nemernic aşa de mare precum i-ar fi plăcut tatălui său să creadă. De fapt, în ultimele luni, în vreme ce căuta în sinele propriu acel nucleu dur de vogon de care era nevoie pentru îndeplinirea unora din sarcinile lui mai ingrate, Mown descoperise sensibilitate şi chiar empatie în

loc de voinţă de oţel şi *kroompst.* Iar asta era oribil, groaznic. Cum ar fi putut un Constant să ajungă Prostetnic cu astfel de emoţii năucitoare înconjurându-l în plin proces de meditaţie?

„Nu vreau să fiu prostetnic. Nici măcar nu vreau să fiu un birocrat executor de ordine.”

O, desigur, pe punte Mown făcea o bună impresie de vogon – îşi arunca braţele lui subţiri ca nişte macaroane în aer salutându-l pe tati şi sporovăia euforic despre torpilele ce aduceau Moartea Inutil de Dureros şi înceată – însă pompa generatoare de sânge din pieptul lui nu participa la manifestări.

„Nu vreau să omor pe nimeni, chiar şi cu acte în regulă.”

Mown se văzu obligat să inspire adânc de câteva ori înainte de a trece la următorul gând.

„Există lucruri mai importante decât actele.”

Pe ăsta îl rosti cu glas tare.

— Există lucruri mai importante decât actele!

Brusc, Mown simţi fiere în gât, însă micuţul vogon era atât de epuizat, încât nu se putu bucura de gust. Mown se rostogoli din leagănul de hiperspaţiu şi se târî de-a lungul tăbliei de scuipat de lângă pat până ce găsi o scuipătoare goală în care să scuipe.

„A fost mai bine.”

Oare spusese asta cu glas tare? Ce se întâmpla cu el?

Mown se lăsă uşurel în pătuţul lui îngust, un gest care i-ar fi surprins total pe tovarăşii lui de zbor. În general vogonii nu dispun de mijloacele de a se lăsa uşurel pe ceva, pe orice. Împleticirea stânjenitoare şi prăbuşirea totală sunt principalele opţiuni avute la dispoziţie de rasa vogonă. Iar ridicarea la loc este şi mai rea decât aşezarea pe ceva. Ridicarea de pe orice mai jos decât un scaun înalt de bar în general se lasă cu un coccis învineţit, cu un sistem complicat de greutăţi şi trolii şi câţiva litri de scuipat. Numai că Mown poseda ceva până atunci nemaiauzit printre vogoni. Mown poseda o umbră de graţie.

Mown strecură două degete sub tăblia patului şi scoase de acolo o bucată mică şi roz de plastic de contrabandă. Strecură obiectul sub coapsa moale şi mormăi nervos câteva clipe, adunându-şi *kroompst*ul necesar pentru a scoate obiectul la lumină.

— E ultima oară, îşi promise el. O singură privire, apoi mă descotorosesc de el. Niciodată iarăşi. Categoric ultima dată.

„Uită-te la mine”, îi zise obiectul roz, cald prin materialul care îl învelea. „Uită-te la mine şi te vezi pe tine.”

Degetele lui Mown pipăiră marginile, după care, cu o izbucnire bruscă de curaj, apucară mânerul de plastic şi scoaseră obiectul la iveală.

Obiectul era o oglindă Barbie de plastic, cumpărată dintr-un bazar ieftin de gioarse din Port Brasta. O amintire pământească autentică. Oglinzile erau interzise la bordul navelor, deoarece vogonii erau şi aşa suficient de deprimaţi, fără să-şi mai privească mutrele în cioburi de sticlă şlefuită.

Notă *Ghid:* Vogonii au supravieţuit prin extrospecţie determinată. În afară de oribilele lor incursiuni în artele poetice, cei mai mulţi vogoni încearcă să-şi concentreze atenţia în special asupra altor specii tocmai pentru a evita introspecţiile legate de propriile deficienţe fizice şi psihice. Vogonii rareori îşi petrec timpul în bazine de scufundare, nu meditează niciodată în saune cu aburi şi cu siguranţă nu îşi privesc mutrele pocite în oglinzi. Singura rasă care a reuşit să convertească un ordin vogon de demolare planetară a fost rasa Tubavix de pe Sinnustra, care a trimis un virus de transformare a ecranelor spre flota vogonă, astfel încât toate monitoarele de pe nave s-au transformat în oglinzi. La cinci minute după încărcarea virusului, navele vogone s-au atacat reciproc cu torpile.

Mown se privi în oglindă şi nu simţi nicio repulsie. De fapt, îi plăcea ce vedea.

„O, Doamne”, gândi el. „Ce mi se întâmplă?”

Ceva *chiar* se întâmplase cu Mown. Cu câteva clipe înainte, terciul lui de mic dejun fusese contaminat de vârful

unui tentacul de broască-mandarină, care eliberase suficiente enteogene în sistemul lui Mown pentru ca acesta să conştientizeze ceva ce deja bănuia.

„Nu mă urăsc.”

Era o idee revoluţionară, dacă nu chiar eretică pentru un vogon, o idee care cu siguranţă l-ar fi exclus pe Mown din rândul birocraţilor dacă el ar fi recunoscut aşa ceva la testul psihic. Asta dacă birocraţii aveau aşa ceva.

În ultima vreme, Constant Mown făcuse mai mult decât să aibă o asemenea idee.

— Nu mă urăsc, îi şopti el oglinzii. Din multe puncte de vedere, nu sunt alcătuit prea rău.

Iar dacă nu se ura pe sine, ce mai avea Mown de oferit Universului? Dacă nu iubire, atunci cu siguranţă o versiune diluată şi blândă a acesteia.

„Îmi place de mine, aşa că, poate, şi altora le place de mine.”

— Nu şi dacă îi omor eu primul, zise morocănos Mown înspre reflexia lui din oglindă.

Fusese îndurerat să-i vadă pe pământeni eradicaţi o dată; dacă se întâmpla din nou, poate că ajungea să se urască pe sine.

Mown închise degetele în jurul oglinzii micuţe.

„De ce i-am spus tatei de colonie?”

Însă ştia răspunsul.

„I-am spus pentru că ştie toată lumea şi el ar fi descoperit, iar atunci eu aş fi fost cel care i-aş fi ţinut ascuns acest lucru. Iar fără mine pământenii nu au nicio şansă.”

Mown schiţă un zâmbet înspre reflexia lui, apoi ascunse oglinda sub saltea.

„Trebuie să existe o cale”, îşi zise el. „O cale de a salva fiinţele umane fără ca să mă trezesc aruncat în spaţiu printr-un tub lanstorpilă.”

7

Tanngrisnir

Nava lui Wowbagger trecu din Universul real în misterioasa ţesătură omniprezentă a spaţiului întunecat. Priveliştea dinafara hublourilor era atât de exotică, încât o fiinţă obişnuită nu putea s-o admire decât câteva secunde înainte fie de a cădea în stare cataleptică, fie de a înlocui priveliştea cu vreo plăsmuire plăcută a imaginaţiei care să dezvăluie multe din persoana care concepuse priveliştea imaginară.

Ford Prefect chiar roşi.

— Goosnargh! chiţăi el, acoperind un hublou cu rucsacul lui. Am văzut câteva lucruri la zilele mele şi chiar la nopţile mele, dar aia de colo… aia e…

Părăsi puntea, hotărând că sunt momente în viaţa unui om când e mai bine să fie singur decât să discute priveliştea, despre care o bănuială care i se furişase în minte îi spunea că îşi avea originile în fanteziile întunecate ale propriei minţi, în special în cea concepută într-o după-amiază de iarnă, în timpul festivalului de carne de pe Carnival, când el fusese îmbrăcat ca un polo-urs şi se înţepenise într-un turn format din stive de scaune, de unde fusese salvat printr-o cascadorie efectuată de studenţi liposucţionari cu trei picioare, care ceruseră ulterior o răsplată foarte curioasă.

— Care-i problema lui? întrebă Random. Eu nu văd decât nimic şi încă nimic. O eternitate de nimic de văzut.

— Eşti norocoasă, replică Bowerick Wowbagger. Sunt lucruri mai rele de văzut decât nimicul. Nimicnicia, de exemplu.

— Uau, asta-i tare. Ar trebui să scrii cartonaşe cu mesaje de salut.

— Ascultă, copilă ciudată. Poate înveţi ceva.

— De la tine? Nu, mersi. Cred că prefer să rămân o idioată.

— Dorinţa ta a fost deja îndeplinită.

Random se îmbufnă o idee mai tare decât era deja îmbufnată, ceea ce însemna o părere mai mult decât îmbufnarea unui hârciog obişnuit în căutare de hrană care tocmai a adulmecat un câine de vânătoare.

— Cum îndrăzneşti, nu ştii cine sunt eu?

— Un membru al Cultului Ridiculităţii din Câmpiile Noroioase Fierbătoare de pe Santraginus V? replică Bowerick.

— E ridicol.

— O, greşeala mea. Cultul *Ridicolului* din Câmpiile Noroioase Fierbătoare de pe Santraginus V.

Notă *Ghid:* Conversaţia aceasta conţinea elemente similare schimbului de replici care a accelerat prăbuşirea adevăratului Cult al Ridiculităţii de pe Santraginus V. La apogeul CR, lista de membri cuprindea câteva zeci de nume, dar întreaga organizaţie s-a autodistrus după o anume sesiune de întrebări şi răspunsuri de vineri, când trezorierul comitetului T'tal Ychune l-a provocat pe preşedintele Oloon Yjeet în privinţa valabilităţii numelui societăţii. Stenograma discuţiei arată aşa:

Yjeet: Preşedintele îl recunoaşte pe trezorierul Ychune.

Ychune: Evident că mă recunoaşteţi. Sunt vărul dumneavoastră. Am schimbat între noi resturi de vorkle sau preferaţi să uitaţi asta?

Yjeet: Te rog, T'tal...

Ychune: Trezorier Ychune.

Yjeet: (oftat) Vă rog, trezorier Ychune, putem încerca să ne

păstrăm bunul-simţ?

Ychune: Ştiţi totul despre bunul-simţ, nu? A fost o mare dovadă de bun-simţ din partea dumneavoastră săptămâna trecută să treceţi pe la partenera mea cu ceva contraceptive. De foarte mult bun-simţ.

Yjeet: Deja am explicat asta.

Ychune: (lătrat de râs amar) O, da, povestea cu balonul de apă. Cum de am putut uita?

Yjeet: Aţi vrut să ne prezentaţi ceva oficial?

Ychune: Cu siguranţă. Ridiculitate este un pic demodat, un pic prea lipicios. Cred că Ridiculozitate ne va conferi mai multă gravitate.

Yjeet: Gravitate? Noi suntem o societate care sărbătoreşte istoria comediei absurdiste, aşa cum este prezentată pe cardurile din cutiile de cereale. Gravitate.

E ridicol.

Ychune: Aha! îmi ridicaţi mingea la fileu.

Yjeet: (se ridică brusc) Yjenean mă iubeşte pe mine, nu pe tine. Obişnuieşte-te cu asta. Şi îţi poţi păstra societatea asta stupidă.

Ychune: (ridicându-se şi el şi scoţând la iveală o macetă mare pe care cumva o ascunsese în pantalonii scurţi de comedie eliberaţi de reguli) Nu e stupidă, e ridicolă. E o diferenţă aici.

Restul stenogramei este ilizibilă din pricina petelor de sânge care au dizolvat cerneala. În ultimele propoziţii pot fi descifrate doar trei expresii, iar acestea sunt: „testaţi electronic”, „să numeşti ăia pantaloni scurţi de comedie” şi „bineînţeles că elefanţii visează”. Fiecare trage ce concluzie vrea.

Random îşi încrucişa braţele şi îşi schimbă centrul de greutate, de parcă s-ar fi opus unui vânt puternic.

— Ştiu ce gândeşti, *Bowerick.* Crezi că dintr-o clipă în alta n-o să mai am nimic de spus şi o să recurg la „Te urăsc” şi la o ieşire în trombă.

— Mai degrabă *speram* ca schimbul nostru de replici să se termine în modul tradiţional.

— Nu scapi aşa de uşor a doua oară. Am încăpăţânarea unui pensionar şi energia unui adolescent, aşa că mă pot certa toată ziua dacă asta vrei.

Bowerick Wowbagger se ciupi de şaua nasului.

— Habar n-ai cât de departe e asta de ceea ce vreau eu.

Trillian se apucă să-şi trosnească degetele pe măsură ce schimbul de cuvinte devenea mai dur. Era atât de departe de ceea ce înseamnă un părinte bun, că habar n-avea care erau temeiurile de moralitate. Chiar dacă uneori le întrezărea, aşa cum un autostopist miop întrezăreşte un deal învăluit de ceaţă noaptea, habar n-avea cine ocupa acel deal sau cum să se caţere pe pantele lui, dacă din întâmplare se lovea de el.

— Random, plesni ea, după care reveni. Adică, *Random.* Moale. R-a-a-andom.

— Ce tot bolboroseşti acolo, mamă?

Trillian simţi cum vechea animozitate virtuală începe să-şi croiască drum în ea, dar şi-o stăpâni.

— Vreau să fiu blândă cu tine, înţelegătoare. Dar să *bolborosesc?* Bolboroseală, Random, iubito? Sunt mai mult ca o mamă, sunt prietena ta. Dar eu nu bolborosesc, dragă.

Random îşi întoarse laserele din priviri spre Trillian.

— Zău? Mie mi se pare că acum bolboroseşti. Bolboroseşti şi îngaimi. N-ar trebui să fii pe undeva ca să relatezi de la vreun târg de câini sau ceva asemănător? Poate să mă laşi iarăşi singură cu vreun străin?

Înainte ca Trillian să poată alege o replică pe care apoi să o tempereze prin compasiune născută din vinovăţie, Bowerick Wowbagger decise că deocamdată se săturase.

— Navă, rosti el. Bagă femela tânără în tub.

Din tavanul brusc lichefiat se ivi gura unui tub transparent, care se îndreptă spre capul lui Random. Tubul se adaptă mişcărilor ei, apoi ţâşni în jos imediat ce software-ul de predicţie înţelese ce mişcare urma să facă ţinta.

Random fu închisă într-un tub solid şi trimisă la culcare cu o doză de gaz verde lucitor. Chipul ei se strâmbă, apoi adoptă o expresie ciudată, pe care Trillian o identifică după o clipă ca fiind un zâmbet.

— Acum o să plâng, rosti ea, uitându-se cu drag la fata ei întemniţată şi drogată. De ani buni n-am mai văzut un asemenea zâmbet. De când Random a fost numită judecător junior la grădiniţă. Îi plăcea la nebunie să înmâneze citaţiile alea.

— Copilul visează. Îţi pot arăta înregistrarea, dacă vrei, propuse căpitanul navei verzi.

Un ghem de mânie blocă gâtul lui Trillian. Acum ea avea un motiv legitim să îl scuipe afară tuşind.

— Cum îndrăzneşti! ţipă ea, cu bărbia înfiptă înainte. Ai sedat-o pe fata mea.

Wowbagger culese o mică aşchie roz de pe podea.

— Şi i-am retezat arătătorul.

Trillian se sufocă cu ghemul ei de mânie.

— Ce? Ce naiba ai făcut?

— Tehnic vorbind, nava a făcut-o. Tubul ăla are margini ascuţite, probabil că şi-a scos degetul afară în ultima secundă. Posibil ca să facă vreun gest obscen.

— Fata mea, fetiţa mea. I-ai tăiat…

Wowbagger aruncă degetul spre tavan, care îl absorbi în plasmă.

— Hei, hei. Nu *tăiat.* Tăiat implică intenţie deliberată. A fost un accident nefericit în cel mai rău caz.

Trillian bătu tubul cu palmele.

— Arthur! Lunaticul ăsta ne taie fata în bucăţi.

— Cu greu s-ar putea spune asta, zise Wowbagger, consultându-şi computerul. Computerul a făcut deja un deget nou pentru ea.

Trillian verifică. Era adevărat – un arătător roz şi nou-nouţ scotea leneş aburi în capătul articulaţiei lui Random. Nu se vedea sânge, iar adolescenta nu părea deloc tulburată.

— Fata ta e relaxată şi visează, continuă Bowerick Wowbagger. Se strâmbă văzând ce era afişat pe ecran. Deşi poate e mai bine să nu-ţi arăt visele. Sunt un pic matricide.

— Trezeşte-o! ceru Trillian.

— Absolut imposibil.

— Trezeşte-o imediat.

— Nu cred. E nesuferită.

— Şi presupun că tu nu eşti.

Wowbagger se gândi la asta, frecându-şi un deget mare cu arătătorul ca să-şi concentreze gândurile, aşa cum era tradiţia în poporul lui.

> Notă *Ghid:* Poporul lui Wowbagger crezuse că această acţiune reprezintă un vechi basm al concubinelor preferate, până ce oamenii de ştiinţă au descoperit mici buzunare de blocant natural de adenozină secretate pe sub perniţele degetelor mari. O scărpinătură rapidă a degetului mare eliberează la fel de multă energie precum cinci ceşti medii de băutură cofeinizată. Mulţi oameni au devenit dependenţi de perniţe şi îşi petrec întreaga zi pe canapea, frecându-şi degetele mari.

— Cred că unii oameni mă găsesc nesuferit, trase el concluzia. Dar aş paria că nimănui nu-i place de copila aia, în afară de cazul în care e orbit de legături de familie.

— Aşadar acum sunt orbită?

— Nu-mi vine în minte alt motiv pentru care ai tolera această persoană. Măcar fii de acord cu mine că e veninoasă.

— Nu sunt de acord cu nimic cu tine!

— Ai auzit cum îmi vorbeşte? Cum îţi vorbeşte ţie?

Obrajii lui Trillian luaseră foc.

— Am avut dispute între noi. Dar sunt problemele *noastre.* Acum eliberează-mi fata.

Wowbagger se strâmbă din pricina ideii.

— Ce-ar fi să o pun la depozitare pentru o vreme? Şi pot cere computerului să topească nişte nicotină de pe pereţii plămânilor ei.

— Să nu îndrăzneşti să o depozitezi undeva! strigă Trillian, rezistând impulsului puternic de a lovi podeaua cu piciorul. Apoi: Nicotină? A fumat?

— Timp de câţiva ani, după datele mele.

— A fumat! Unde a găsit Random timp ca să fumeze? Nu cred că am văzut-o vreodată nici măcar să respire cu toate plângerile ei.

— Depozitare? Zi mai departe.

Trillian fu tentată.

— Nu. Nu, dar poate o curăţare a plămânului.

Bowerick îşi plimbă degetele peste câţiva senzori şi tubul lui Random fu inundat de unde laser licăritoare.

— Random va trebui să asude în următoarele zile ca să scoată gudronul din ea. S-ar putea să aibă ceva greţuri.

— Bine. Asta ar trebui s-o înveţe o lecţie. Fumatul.

Bowerick îşi băgă mâna într-o masă amorfă de gel şi scoase un ibric de ceai.

— Cred că ar trebui să o lăsăm acolo până ajungem la nebuloasă. Nimeni nu are de suferit, toată lumea câştigă.

Wowbagger avea un farmec al lui, iar Trillian se trezi că uită de degetul retezat. În definitiv, Random era în siguranţă. De fapt, era mai mult decât în siguranţă. Era ca şi nouă.

— Nu… n-aş putea. Nu?

Wowbagger ridică din umeri.

— Din câte am înţeles, cu greu poţi fi numită mama secolului, aşa că ce mai contează câteva zile de separare?

Chiar acolo farmecul încetă.

— Cum îndrăzneşti! Brută verde şi extraterestră ce eşti!

— Suntem în spaţiul deschis, aşa că tehnic vorbind aici nu există extratereştri.

— Habar n-ai prin câte am trecut. Nu eşti în postura de a mă judeca!

Acesta era stadiul de conversaţie în care Arthur s-ar fi scurs din încăpere în căutarea unui obiect vital, dar neprecizat, aflat într-o locaţie nespecificată, dar greu de atins. Chiar şi Ford s-ar fi uitat la chipul lui Trillian şi şi-ar fi dat seama că trebuie să ţină închisă gaura lui pentru cocktailuri. Însă după ce fusese mânat timp de mai multe

milenii de dorinţa de a muri, Wowbagger îşi îndrepta din instinct prora lui verde spre situaţii periculoase.

„E improbabil”, îi spuse subconştientul lui. „Dar poate că această femeie pământeană, această incontestabil de atrăgătoare creatură pământeană ar putea provoca unele traume îngrozitoare corpului meu.”

Dorinţe irealizabile.

— De fapt, chiar am idee prin ce ai trecut. Computerul ţi-a căutat prin memorie. Am totul în fişier.

— Mi-ai scanat memoria?

— Bineînţeles. Urma să te iau la bordul navei mele. Puteai fi un ucigaş în serie. Cu oareşice noroc.

— N-aveai niciun drept.

— A, iată şi replica jurnalistului. Ce s-a întâmplat cu „N-o să pricinuim niciun necaz, domnule Wowbagger”?

— Ţi-am cerut să iei câţiva autostopişti la bord, nu să scormoneşti printre amintirile din creierele noastre.

— Foloseşti din nou verbul nepotrivit. Nu au fost implicate niciun fel de implanturi de scormonire a memoriei.

Trillian strânse din pumni atât de tare, încât articulaţiile degetelor ei pocniră.

— Cur pedant şi ipocrit ce eşti!

— A, da. Uitasem cât de mult iubiţi voi, oamenii… iubeaţi… insultele bazate pe forme inferioare de viaţă. Ce urmează? Maimuţă înfumurată?

— O, pot mai bine de atât.

— Zău? Să-mi iau carneţelul. Întotdeauna caut noutăţi, să ştii.

Trillian atacă precum un luptător ţinut în loc de nişte braţe invizibile.

— Corect, Wowbagger. Fă o listă cu insulte, ca să-ţi poţi continua viaţa ta lipsită de sens făcându-i pe oameni nefericiţi.

— Asta ca modalitate opusă petrecerii vieţii departe de copilul tău şi relatând despre nefericirile altor oameni?

— Cel puţin nu eu îi fac nefericiţi.

— Zău? De ce n-o întrebi pe fata din tub?

Ei doi se potriveau bine, iar Bowerick abia se încălzea ca să facă faţă provocării. Îşi aruncă ceaşca în tavan şi acordă femelei umane întreaga sa atenţie.

— Atunci dă-i drumul, Trillian Astra. Oferă-mi ceva nou, ceva ce n-am mai auzit de un milion de ori până acum.

— Să te ia neantul, Bowerick.

— Tu ce crezi? E ceva nou?

— Crezi că mi-aş pierde timpul încercând să impresionez pe cineva care mi-a mutilat fata?

— Cred că da. Voi, personalităţile din media, încercaţi mereu să impresionaţi Universul. Consideră-mă un spectator.

Poate că Trillian ar fi zâmbit; însă asta ar fi implicat şi dinţii ei.

— Un spectator? N-am încercat niciodată să impresionez spectatorii din zona ta demografică.

— Şi despre ce fel de zonă demografică ar fi vorba?

— Gama lunaticilor. Brigada de singuratici trişti.

— O *brigadă* de singuratici? rosti Bowerick, rânjind.

— Te ascunzi, Wowbagger. În nava asta, în spatele vorbelor. Eşti o fiinţă tristă, singuratică, stupidă, care iroseşte incredibilul dar care i-a fost oferit. Gândeşte-te la lucrurile pe care le-ai fi putut face.

Wowbagger nu-i putu susţine privirea.

— Am văzut lucruri pe care voi, oamenii, nu le-aţi crede. Nave de atac în flăcări dincolo de umărul lui Orion. Am urmărit fascicule C licărind în beznă aproape de Poarta Tannhäuser. Toate acele clipe se vor pierde în timp, ca nişte lacrimi în ploaie.

— Eşti patetic.

— A fost unul din filmele mele favorite[3]. Am văzut o mulţime de filme.

— Şi ai insultat o mulţime de oameni.

---

[3] *Blade Runner* („Vânătorul de recompense”) (n. tr.).

— Şi asta.
— Totul din pricina câtorva benzi elastice.
— Benzi de nimicire. Acum ştim că întreaga doctrină a benzii elastice era un pişcot pentru buffa.
— Aveai eternitatea la dispoziţie şi ai irosit-o.
Bowerick se sprijini tare de perete, dispărând până la nivelul umărului.
— Aşa e. Aşa e şi vreau să mor.
— Şi eu.
Bowerick fu surprins să audă asta, şi fu surprins cât îl deranja faptul.
— *Tu* vrei să mori?
Trillian îşi puse mâna pe obrazul lui neted şi verde.
— Nu, idiotule. Vreau ca *tu* să mori.
— În fine, am căzut amândoi de acord într-o privinţă.
Trillian se uită fix în ochii de smarald ai lui Wowbagger.
— Cât de repede trebuie să mori? întrebă ea.
Bowerick trăia de destulă vreme ca să sesizeze o deschidere atunci când o auzea.
— Nu imediat, răspunse el, aplecându-se ca să o sărute pe Trillian Astra.
Ea tremura puţin, dar nu la fel de mult precum fata din tub care tocmai îşi revenise.

Asgard

Toanele divine ale Aesirilor erau gâdilate la maximum atunci când fixau sarcini imposibil de îndeplinit de către muritori, după care trăgeau un scaun de la bar către bazinul de vedere şi urmăreau nefericitul prinţ sau peţitor cum îşi dă sufletul încercând să satisfacă pofta zeului său. Favorită era măcelărirea celui mai îngrozitor balaur, la fel cum era şi căţărarea pe cel mai înalt turn sau traversarea celui mai lat deşert. Tot ce conţinea un amănunt la superlativ. Cele mai bune sarcini imposibile erau acelea atât de apropiate de a fi posibile încât bietul truditor care

era alergat în cerc aproape că obţinea victoria, în vreme ce eşecul se strecura pe la spate şi îi administra o doză fatală de moarte cumplită.

Sarcinile erau de obicei încredinţate în grupe de trei, astfel încât cel care era supus testelor să poată gusta succesul în primele două încercări şi chiar să devină un pic înfumurat, fapt care ducea la aprecieri şi mai înalte atunci când zeul care îl supunea la teste îi livra lovitura ucigaşă la sarcina numărul trei. Odin insista asupra îngăduirii arbitrarului, aşa că, în teorie, muritorul avea întotdeauna o şansă de succes, dar în istoria atribuirii de sarcini un singur om îndeplinise cu succes trei sarcini fără să moară cândva, în timpul procesului. Ca să mergem cu adevărul până la capăt, acel om fusese, de fapt, însuşi Odin, într-una din întruchipările sale umane de care era atât de mândru.

— Oooo, erau obligaţi toţi ceilalţi zei să exclame. Ce muritor uluitor care seamănă cu nimeni altul decât cu Odin.

Şi pretindeau că era complet lipsit de ridicol ca un muritor să se poată deplasa mai repede decât viteza camerelor de luat vederi şi să-şi schimbe dimensiunile de câte ori îi convenea.

„Ai putea crede că merita măcar să facă un efort cu numele fals”, îi transmisese Loki un mesaj mental lui Heimdall. „Adică, Wodin. Să fim serioşi.”

Zaphod Beeblebrox reuşise să negocieze de la trei sarcini la una singură, ceea ce, de fapt, însemna că el avea să eşueze şi să dispară cu două sarcini mai devreme, un fapt care avea să aibă un efect devastator de traumatic asupra nimănui din interiorul scoicii de gheaţă cu excepţia lui Zaphod Beeblebrox.

Preşedintele galactic se trezi derapând într-o parte în vreme ce se năpustea de-a lungul Podului Curcubeului.

„Echilibrul meu este complet dus fără Creierul Stâng”, îşi dădu el seama. Şi respiraţia mea, de asemenea.

Sugea aerul cu guri mari, dar doar o parte din acest aer ajungea în plămânii lui.

„E o scurgere undeva.”

De fapt nu exista nicio scurgere traheală, ci era vorba doar de faptul că plămânii lui Zaphod erau obişnuiţi cu două trahee care să-i alimenteze, însă acum era una singură, şi aceasta se lupta să facă treaba pentru două. Nu ajuta deloc faptul că amestecul de bioxid de carbon-oxigen era un pic prea bogat în bioxid de carbon pentru cei mai mulţi muritori, aşa că, cu cât Zaphod se apropia mai mult de suprafaţa planetei, cu atât se simţea mai ameţit.

— Complimente subalămierului! urlă el, pentru că i se păru potrivit să facă asta.

Şi, deşi o astfel de propoziţie poate părea un nonsens alcătuit de un creier dopat şi ameţit, exact această frază se întâmplă să fie parola din acea zi pentru tunurile de presiune Helheim situate sub minele de fier de pe Asgard. Fapt care nu ar fi contat deloc, dacă bolboroselile delirante ale lui Zaphod nu ar fi fost prinse din zbor de fasciculele în descreştere ale apelului lui Heimdall către Odin şi transmise către receptorul wireless din urechea lui Hei, amanta lui Helheim. Chiar şi aşa, nicio acţiune nu ar fi avut loc fără codul de siguranţă bong-o-cod, o serie complicată de bătăi, cunoscută doar de zeii cei mari, care trebuia să fie fizic executată în filonul de fier care trecea prin stânca din Hlidskjalf, tronul şi turnul gigantic de veghe ale lui Odin, în jos tocmai până la Helheim. În orice caz, cum fierul de pe Asgard conţinea puţină magie divină în atomii săi, exista un anume nivel de comunicare între filon şi orice metal care fusese scos din filon, cum ar fi, de pildă, podul. Iar în vreme ce Zaphod gonea peste Bifrost, marginile ondulate ale tocurilor lui topite trimiseră o serie de bătăi şi tunete vibratoare în pod, la fiecare pas făcut; bătăi şi tunete care se potriviră perfect cu codul de siguranţă bong-o-cod pentru tunurile de presiune Helheim.

Foarte improbabil. Şansă de unu la patruzeci şi şapte de milioane. Şanse de neluat în seamă pentru oricine sau orice aflat în interiorul amprentei lăsate de umbrela de

coincidenţă şi întâmplător a unui Motor de Improbabilitate Infinită.

Senzaţia de echilibru a lui Zaphod fu şi mai tare aruncată în derizoriu de minicicloanele care năvăleau prin tubul cu falsă atmosferă şi vuiau în zona capului şi a umerilor lui.

„Spălătură de dragon”, îşi dădu el seama. „Bestiile sunt aproape.”

Dacă senzaţia de echilibru a lui Zaphod era un pic tulburată, celelalte simţuri ale lui erau pozitiv stimulate de apropierea dragonilor prin spatele lui. Aceştia săltau prin atmosfera adevărată, improbabil de graţioşi, cu gâturile lungi ondulându-se la fiecare bătaie a aripilor, cu dâre de foc jucându-se în jurul nărilor lor. Mai multe capete solzoase apărură în raza vederii periferice a lui Zaphod, însă creaturile nu păreau deloc grăbite să-l împingă de pe pod.

„Se joacă cu mine. Nenorocite de rozătoare zburătoare.”

— Seara, domnilor, rosti el fără suflare. Presupun că nu puteţi fi cumpăraţi? Pe navă am un replicator foarte bun. Orice vreţi voi. Doar spuneţi.

Dragonul cu cele mai multe coarne se apropie în zbor ca să vorbească în calitate de purtător de cuvânt al grupului.

— Orice vrem? rosti creatura cu o voce semănând cu o bucată de carne suptă prin gâtul unei sticle. Uau. Bine. Să mă gândesc. L-am putea cruţa, nu, băieţi?

— Sigur.

— Am putea.

— De ce nu?

„Începutul e încurajator”, gândi Zaphod.

— Deci ce vreţi? Spuneţi-mi ce pot face pentru voi.

Balaurul încornorat se apucă să mestece bucata de piele care îi atârna de nas.

— Ne poţi găsi loc tuturora pe nava ta?

— Bineînţeles că pot, şuieră Zaphod, fără să se gândească vreo secundă dacă era adevărat ce spunea.

— Şi ne poţi duce într-o lume nouă? O lume tânără, mustind de viaţă?

— Nicio problemă. Îmi vin instantaneu în minte vreo zece lumi, şi ăsta e doar capul meu prost.

Dragonul se apropie mai mult, astfel încât flăcările albastre de la nările lui salamandrice mângâiară părul lui Zaphod.

— Şi putem să ucidem toate fiinţele vii de pe planetă? zise creatura cu o şoaptă mârâită.

— Şi copacii, strigă unul din tovarăşii lui. Vrem să ardem copacii, de amuzament.

— Şi copacii, adăugă purtătorul de cuvânt. Chiar şi dragonii au nevoie de relaxare.

Zaphod era uimit că poate alerga şi vorbi în acelaşi timp.

— Ce ai spus înainte de copaci?

— Să ucidem pe toată lumea şi, da, să ne lăsăm ouăle în leşurile lor. Asta e foarte important pentru noi. Poţi aranja chestia asta, muritorule?

— Cam pe unde în leşurile lor? întrebă Zaphod, doar de dragul conversaţiei.

— O, ştii tu. Scobituri, crăpături. Globii oculari sunt buni.

Deşi nu credea că poate aşa ceva, Zaphod ignoră durerea din plămâni şi îşi iuţi paşii.

„De ce faci mereu astfel de lucruri, idiotule?” se admonestă el singur. „Măcar ştii de ce eşti aici?”

Nu ştia. Motivul avea să-i apară în minte atunci când va avea o secundă ca să gândească. Dacă avea să aibă o secundă.

Undeva adânc în măruntaiele Asgard mocnea un megacub de tratare a canalizării cu profundor şi antrenat de magmă. Sub el şi puţin la stânga, în ceea ce destul de rezonabil putea fi numit rectul Asgard, se găsea regiunea cunoscută ca Nifleheim. În extrema de jos a Nifleheim, pe ceea ce se poate numi cu destulă corectitudine sfincterul interior al Asgard, şedea Helheim.

Hei, amanta numitului sfincter, stătea lungită pe maldărul de perne tip intestin dilatat de şarpe care

umpleau tronul ei, mângâind eşarfa din pui de dragon din jurul gâtului ei.

— Ce părere ai de noua mea eşarfă? îl întrebă ea pe Modgud, ruda ei mâncătoare de leşuri, care în mod curent lua forma unui vultur gigantic.

Modgud miji ochii.

— Cred că este încă vie, dulceaţă.

Hei suci gâtul micului dragon cu o precizie care denota o îndelungată experienţă.

— Acum ce crezi?

— Nu ştiu, mieună Modgud, care întotdeauna fusese cam pisicit pentru un mâncător de leşuri. Pare atât de... lipsită de viaţă.

Brusc Hei se ridică în capul oaselor pe maldărul de perne guiţătoare.

— Tocmai am... E c-c-chestia, îngăimă ea, răsucind un receptor de comunicare mai adânc în gaura urechii.

Modgud se ridică pe gheare.

— Ce e, dulceaţă? Tu tocmai ce?

— Parola, fraza, de la Odin.

— Care? Cea cu *schimbă filtrul de la canalizare?*

— Nu. Nu, pasăre idioată. *Complimente subalămierului.* E parola pentru tunurile de presiune. Suntem atacaţi.

Modgud se simţea rănit de atacul la persoana lui, dar pentru binele planetei decise să ignore deocamdată chestiunea.

— Hei, hei, dulceaţă. Stai aşa. Nu-i nevoie de istericale. Nu ai nevoie de un soi de confirmare?

Hei îşi pipăi sprânceana cu un antebraţ păros.

— Da. Da, bineînţeles că am, prietene drag. Codul de siguranţă bong-o-cod. Îmi pare rău pentru comentariul stupid legat de pasăre.

— O, las-o baltă, rosti Modgud, aparent binedispus. Ai o slujbă de mare tensiune.

Îşi jură să mărească însă dozele zilnice de otravă. Poate că nu reuşea s-o omoare pe vrăjitoare, dar o putea face să

stea la toaletă jumătate de zi.

Zâmbetul de uşurare al lui Hei îngheţă când codul de siguranţă vibră prin jumătatea ei superioară de corp de la tronul de fier pe care şedea.

— Ce e?

— Taci, idiotule. Număr bătăile.

Modgud tăcu câteva clipe în vreme ce amanta lui număra.

— Război! rosti ea în cele din urmă, sărind în picioare. Asgard e în război. În fine am şansa să ies din haznaua asta din nou la suprafaţă. Dacă apărarea mea ne va salva, atunci voi spune adio acestei găuri de scurgere nenorocite.

— Nenorocită?

Hei îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti foarte sensibil pentru un mâncător de leşuri. Încălzeşte tunurile.

— Pe care dintre ele? Sper că nu pe toate?

— Ba da, pe toate.

— În ce trag?

— Nu în pod, Heimdall e pe pod. Însă în orice altceva care mişcă! ripostă diavoliţa. S-ar putea să pierdem câţiva dragoni, dar au intrat extraterestri sub carapace.

„Gaură nenorocită de scurgere”, îşi zise îmbufnat Modgud, deschizând o fereastră pe computerul de la încheietura mâinii. „Cel puţin conştientizăm existenţa unei tehnologii aici jos. Cel puţin nu ne bazăm pe apeluri telefonice arhaice şi bong-o-coduri.”

— Pot să mentoscanez ce gândeşti! scârţâi Hei. Ceva despre corturi şi tort!

Modgud activă tunurile cu câteva bătăi uşoare pe ecran.

„Dumnezeu să ne ajute”, gândi el. „Dar nu dumnezeii pe care îi avem aici. Alţii care sunt un pic mai puţin…”

Mâncătorul de leşuri nu-şi termină gândul, în eventualitatea că Hei îşi activa măcar o dată capacitatea ei de citire a minţii.

Zaphod începea să nu mai poată respira, iar puţina respiraţie rămasă îi inunda plămânii cu ace şi arşice. Dragonii se învârteau acum în jurul podului, cel puţin o duzină, înghiontindu-se reciproc cu umerii în joacă şi ronţăindu-şi cozile. Dădeau drumul la mingi de foc în apropiere de ţinta lor, rupând bucăţi de gheaţă din pod.

„Şi totuşi", gândi Zaphod. „Să fii ucis în luptă cu dragonii de pe Asgard. Nu-i un mod prea rău de a te duce. Mai bun decât să aluneci pe ceva ud şi să te rostogoleşti într-o gaură plictisitoare. Ce păcat că n-am ajuns la zidul ăla."

Zid. Nu spusese Dionah Carlinton-Housney ceva despre un zid?

„O să fac din ajungerea la zidul ăla obiectivul meu pe termen scurt", decise Zaphod cu acelaşi raţionament plin de lipsă de fundamentare care caracteriza cele mai multe din deciziile lui de schimbare a vieţii. „Voi ajunge la zidul ăla chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care îl voi face."

Două salturi mai târziu, picioarele lui cedară şi el fu redus la o fiinţă care se târa de-a lungul podului într-un soi de mers în trei picioare.

— Ei bine, fir-ar să fie, gemu el. Zidul.

Dragonii găsiră scena amuzantă şi unul dintre ei chiar scoase un telefon mobil de sub un solz ca să-şi sune amicii de weekend.

— Sincer, chiar trebuie să-l vezi pe idiotul ăsta, Arsurel. Îl ţii minte pe tipul ăla cu picioare de lemn? Îţi aminteşti că l-am aprins ca o torţă? Tipul ăsta e şi mai amuzant. Vino încoace chiar acum.

„Alţi balauri. Mişto."

Aripile bestiilor intrară în tubul de atmosferă, atingând hainele lui Zaphod cu micile lor gheare ascuţite.

— Hei. Asta e o haină prezidenţială oficială. Voi, şopârlelor, nu ştiţi cine sunt eu?

Bifrost tresărea din pricina impactului paşilor uriaşi făcuţi de Heimdall care alerga lejer de-a lungul podului, cu un zâmbet mai larg decât al escrocului de Primar din Optimisia

cu implanturi dentare, care tocmai câştigase la loteria planetară de ziua lui de naştere şi descoperise că principalul lui rival în dragoste din liceu fusese recent încornorat şi că elementele cazului construit de procuratură împotriva lui se prăbuşiseră.

— N-ai reuşit, zise zeul, cu ochii măriţi de lentilele portocalii ale ochelarilor lui de schi.

— Aia sunt prescrişi de doctor? întrebă Zaphod.

— Nu ţi-ai îndeplinit sarcina, Babblepox.

— E Beeblebrox, ţipă frustratul preşedinte galactic. Poate că nu-ţi dai seama de asta, dar de fiecare dată când îmi pronunţi greşit numele mă simt rău. Eu sunt o persoană de genul pozitiv, dar din cine ştie ce motiv chestia asta chiar doare. Nu e amuzant.

— Eu cred că e amuzant, Feeblejocks, zise Heimdall, folosindu-şi puterile sale divine de proiecţie a vocii ca să îşi transmită ordinele către dragoni, care scuipau mingi de foc şi băteau din aripi. Voi ce credeţi, frumoşii mei însoţitori?

— Cred că e o buffa-găleată de ilaritate, răspunse un mascul alfa cu dungi roşii plutind deasupra podului, cu picioarele din spate atârnând, un lucru mai greu de făcut decât pare. Dacă mă întrebi pe mine, şefu', pronunţarea greşită a numelui acestui muritor este la fel de apropiată de...

Din botul lui ieşiră şi alte sunete, dar fără a fi cuvinte ca atare, ci doar ţipete şi câteva consoane iniţiale aflate pe drumul transformării în cuvinte-săbii înainte ca durerea să blocheze orice altă comandă emisă de lobul parietal al balaurului.

— Ce naiba... zise Heimdall înainte ca falca să-i cadă.

Masculul alfa cu dungi roşii explodase pur şi simplu într-o flacără de plasmă, lovit din spate de un soi de rachetă.

— Uau, exclamă Zaphod. Adesea m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă un dragon şi-ar ţine respiraţia.

O altă creatură fu lovită, în umăr, şi căzu învârtindu-se către suprafaţa planetei, lăsând în urmă ghemotoace de

fum negru-albăstrui precum cerneala.

— Nu reacţionezi? întrebă Zaphod. Nu dispui de chestia aia de reacţie cu superviteză? Sau doar zeii majori o au?

Heimdall fu nevoit să treacă la acţiune.

— Zburaţi, frumoşii mei, strigă el. Ascundeţi-vă la suprafaţă.

Dragonii renunţară la tiparul lor de plutire şi se năpustiră la adăpost cât de departe puteau de chestia care le ataca tovarăşii. Oricât de rapizi erau creaturile, nu puteau depăşi în viteză norul de rachete care veneau dinspre curbura planetei, ieşind din formaţie una câte una atunci când localizau o ţintă.

Heimdall îşi aruncă cornul şi emise un apel de urgenţă către Helheim.

— Hei? Aici suntem atacaţi!

— Ştiu, zise diavoliţa. Nu-ţi face griji. Am trimis câteva duzini de obuze spre voi. Poţi vedea inamicul?

Heimdall era recunoscut pentru faptul că era într-o stare de alertă cvasipermanentă încât nu simţea nevoia să doarmă. În tavernele din Scandinavia se spunea despre el că era în stare să vadă iarba cum creşte şi să audă o frunză care cade pe celălalt ţărm al oceanului. Dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă, căci în zilele noastre Heimdall adesea se făcea nevăzut pentru un somn rapid după cana lui de lapte şi era cunoscut pentru ratarea sunetelor Toamnei în întregime.

— Nu-i văd. Doar rachete care apar dinspre emisfera sudică.

Hei scoase un „hmmm”.

— Emisfera sudică, spui. Nu prin arcul Bifrost?

— Nu. Mă uit la arc. În mod clar dinspre sud.

— Şi nu vezi niciun extraterestru? Poate nişte tipi verzi, cu lasere sau ceva de genul ăsta?

Heimdall strânse pâlnia Gjallarhornului până când acesta guiţă.

— Nu. Niciun fel de extratereştri nemernici, bine? Doar

grupuri de torpile albastre cu cozi rozalii. Un pic cam ca ale noastre, dacă ţin minte bine.

— Nu, nu, rosti Hei cu un ton de adolescentă vinovată pentru blocarea mamei ei la uşa unui dormitor plin de băieţi şi droguri, bijuterii furate şi posibil muzică interpretată de-a-ndoaselea. Nu pot fi ca ale noastre. Ale noastre au cozi roşii. Un roşu luminos, unii i-ar putea spune purpuriu.

Heimdall mârâi când un alt dragon încasă o lovitură.

— Nu-mi pasă cum i-ar putea spune unii. Doboară-le, Hei. Poţi face asta?

— Aăă, da. Cred că aş putea. Computerul a… ăă… izolat frecvenţa lor, aşa că ar trebui să putem trimite un semnal de autodistrugere, ceea ce fac… acum.

Rachetele rămase explodară în jerbe de roz şi alb-electric, pistoanele şi manetele lor răpăind pe suprafaţa de gheaţă.

— Bine executat, zise Heimdall, cu lacrimi de uşurare curgându-i pe obrajii bronzaţi. Odin va afla ce ai făcut azi.

— Va afla? O vei face? E minunat. Evident că aş fi putut distruge rachetele alea mult mai devreme, dacă ar fi fost, de fapt, rachetele *noastre,* deoarece aveam deja acele frecvenţe. Ca atare, evident că nu erau rachetele *noastre* şi de ce ar fi fost, dar în caz că întreabă cineva, nu erau. Cineva precum Odin, de exemplu. Nu ale noastre. Ai priceput?

Heimdall era pe punctul de a răspunde când observă că Zaphod Beeblebrox descoperise noi rezerve de energie şi gonea cât de repede putea către zid.

„Dacă trece peste zidul ăla, voi fi obligat să negociez.”

În ciuda acestui adevăr şi a recentelor pierderi din brigada de dragoni, pe chipul lui Heimdall se lăţea un zâmbet. Beeblebrox aproape că ajunsese la zid, dar acest *aproape* îi era la fel de mult ajutor precum este un flaybooz în orice activitate implicând degetele mari – de exemplu, deschiderea de sticle sau poate cântarea la scripcă sau poate agăţarea unui zbor ca autostopist. Din punct de

vedere al efectelor benefice ale acestui *aproape*, betelgeuseanul putea foarte bine să rămână nemişcat. Nimic nu putea depăşi în viteză un zeu în spaţiul real. Chiar şi aflat la un singur pas de ţintă, Beeblebrox se putea foarte bine socoti la un an-lumină depărtare de zid, îmbrăcat fiind cu o haină din plumb şi încălţări din neutroniu.

„Prinde-l pe Beeblebrox”, gândi Heimdall şi, înainte ca impulsurile electrice care conţineau această noţiune să se estompeze, îl înhăţă pe Zaphod de gât şi îl ţintui de zid.

— Nu ştiu ce le-ai făcut iubiţilor mei balauri. Orice ar fi fost, acum nu te va mai ajuta.

Zaphod se simţea ca şi cum un mamiferoid decisese să se odihnească pe pieptul lui. Nici măcar nu era un mamiferoid vegetarian simpatic, care probabil se aşezase jos din întâmplare şi care avea să se trezească imediat ce auzea vocea lui Zaphod. Nu, era un mamiferoid mutant, rău şi carnivor, care nesocotise sfatul părinţilor lui şi al turmei în ansamblul ei prin luarea deciziei de a-şi vrăji prada cu ondulări ale feselor înainte de a o consuma.

— Mamiferoid mutant idiot, sâsâi Zaphod, ameţit de fugă şi de cantitatea mare de bioxid de carbon inhalată.

Strânsoarea lui Heimdall se înteţi un pic.

— Asta e? Astea sunt ultimele vorbe ale faimosului preşedinte Needlefrocks?

Zaphod îşi aminti ceva.

— Nu sunt singurul cu o poreclă, nu-i aşa?

Zeul tresări nervos.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu te obosi să negi. Tipii ca voi aveţi cu toţii un nume secret de alint. Un nume de forţă. Thor mi-a povestit totul despre asta într-o noapte, după o escapadă în aer deschis într-o mină de pe Zentalquabula. Habar n-ai cât de mangă ne făcusem. Am sărutat un silagestrian.

— Mincinosule, sâsâi Heimdall.

Zaphod se simţi jignit.

— Nu sunt mândru de asta, dar l-am sărutat pe acel

silagestrian şi pe mânuitorul lui.

— Niciun muritor nu ne poate cunoaşte numele de alint. E interzis. Minţi.

Faţa imensă şi netedă a lui Heimdall se găsea la câţiva centimetri distanţă de Zaphod. Furia lui licărea în aerul din jurul lor, iar Gjallarhorn lucea roşu de forţă divină. Zaphod observă toate acestea şi zise:

— Mincinos? Eu? E cam tare, nu? Doar repet ce mi-a spus Thor. Nu omorâţi mesagerul şi aşa mai departe.

— N-o rosti. Te avertizez, muritorule.

Chiar şi Zaphod putea vedea absurditatea unei asemenea avertizări.

— Sau ce? Vei face ceva neplăcut cum ar fi să trimiţi dragoni după mine sau să-mi storci capul de pe trup?

Lui Heimdall îi trecu prin minte că ar trebui să aplice chestia cu storsul înainte ca Zaphod să rostească numele, dar o bruscă nervozitate îl paraliză preţ de o clipă esenţială. Iar exploatarea din instinct a clipelor esenţiale reprezenta una din zonele de expertiză ale lui Zaphod, celelalte fiind mult-relatata lui tehnică Big Bang, prepararea cu trei mâini a Gargle Blasterelor şi un sistem de uscare prin suflare inversată care conferea şuviţei lui de păr acea pendulare extra.

— Haide, Băţ Îndoit, rosti el. Lasă-mă să trec.

Iar Heimdall se conformă. N-avea de ales după ce fusese invocat numele lui divin de alint. Zeul se dădu vreo zece paşi înapoi, apoi întoarse spatele îmbufnat.

— Cineva… oricine… îmi spune Băţ Îndoit pe Asgard şi eu sunt obligat să mă comport civilizat. Un nenorocit de Băţ Îndoit? Ce fel de nume divin de alint mai e şi ăsta? mormăi el, dând cu piciorul în bucăţile de gheaţă desprinse din sol prin peretele tubului de atmosferă, generând astfel o ploaie locală pe suprafaţa planetei de dedesubt. Loki îl propune şi, evident, Odin crede că e hilar. El spune că Loki zice „Ia uită-te la Heimdall acolo pe panta lui de schi cu băţul ăla ciudat şi îndoit al lui.” Iar şeful aproape că îşi înghite barba de râs.

Aşa că din ziua aia încoace e Băţ Îndoit încoace şi Băţ Îndoit încolo. Eu aveam un nume măreţ. Eram Ochiul Asgardului. Dar se pare că e prea greu de pronunţat după câteva halbe, aşa că acum sunt nenorocitul de Băţ Îndoit.

Umerii zeului uriaş tresăltară în mod repetat, făcându-l să pară, privit din spate, ca un individ care ar fi putut să sufere de oftaturi de autocompătimire.

— Hei, fii serios, zise Zaphod, revenindu-şi. De ce faci faţa asta lungă? Ai chestii de făcut.

— Ce chestii am eu de făcut? Sunt înţepenit aici pe podul ăsta idiot cu nişte reptile pe post de prieteni. Heimdall lovi cu piciorul, făcând Bifrostul să tresalte. Ştii ce fac ei înăuntru acum? Ştii?

— Păi, nu, eu…

— Orgii! ţipă Heimdall. Orgii de modă veche. Şi uită-te la mine, cum stau pe afară şi vânez muritori. Aş putea fi acolo, împachetat în răşină înmiresmată, stând până la gât în…

— Bine, uriaşule, există imagini pe care nici măcar eu nu am nevoie să le simt plutind prin vreunul din capetele mele.

— Loki are două palate. Două! După toate scamatoriile pe care le-a făcut. Şi stă la masa lui Odin. Şi de ce? *De ce?* Pentru că ţine minte glume. Heimdall se răsuci, cu mustaţa udă şi cu disperare în privire. Nenorocite de glume! Eu păzesc planeta aici. Alo.

Zaphod îşi ascunse cea de-a treia mână într-un buzunar.

— Ştii ce văd eu?

— Ce? zise Heimdall, cu buza lui inferioară ieşită în afară aruncând o umbră peste sol.

— Văd un erou.

— Nu mă lua de sus, Feeb… Beeblebrox.

Zaphod lovi în glumă coapsa zeului.

— Nu te iau de sus, prostuţule. Tu eşti un erou autentic. Şi sunt doar vreo duzină în Univers. Eu, tu şi alţi patru.

Nodul din gâtul lui Heimdall era abia perceptibil, chiar şi pentru o bărbie imensă ca a lui.

— Poate. Dar Odin nu vede lucrurile aşa.

Zaphod se ridică pe vârfuri.

— Odin mă poate auzi acum?

— Probabil că nu, înăuntrul tubului. Doar dacă nu ascultă în mod special.

— Ei bine, atunci iartă-mă că spun asta, dar Odin nu te merită. De fapt, o să merg şi mai departe. Poate că *Odin* trebuie să se uite la el însuşi şi să se întrebe: Cine ar trebui să stea alături de mine acum? Un şmecher laş? Sau păzitorul meu loial? Cred că o grămadă de lume ar vrea să audă că această întrebare primeşte răspuns.

— Laş? Crezi? Mult?

— Om fi noi muritori, dar nu suntem idioţi. Lumea te *place,* Heimdall. Te adoră.

— Poate că odinioară o făceau.

— Acum. Încă. Ştiai că există un cult Heimdall pe Algol? Maimuţele alea solare nu se mai satură de tine.

— Zău? Algol spui?

— Şi pe Pământ erai, în fine, un zeu. Statui peste tot.

Heimdall chicoti.

— Da, Pământul. Iubeau la nebunie chestia cu cornul.

Ochii lui se înceţoşară şi pentru câteva clipe Zeul Luminii se trezi făcând plecăciuni în Scandinavia, până ce îşi dădu seama că Zaphod se juca acum cu slăbiciunile lui.

— Nu, ripostă zeul, ştergându-şi nasul. S-a terminat. Am încheiat. Nicio negociere cu muritorii.

— Trebuie. Îţi ştiu numele secret.

— O, da, înfige chestia asta în mine. E josnic, chiar şi pentru tine.

Zaphod îşi puse două dintre mâini în şolduri.

— Invoc numele tău secret şi îmi cer dreptul de a intra, Heimdall, Zeu al Luminii, cunoscut şi ca Ochiul lui Asgard.

Heimdall pufni, nu nefericit, şi ridică Gjallarhornul. Bătu cu el o porţiune a zidului şi întreaga construcţie se transformă în particule de praf, particule care umplură atmosfera guiţând: „Libere. Libere în sfârşit. Heimdall,

ticălosule.”

— Trebuie să te las înăuntru, zise Zeul Luminii. Thor se află probabil în Puţul lui Urd, unde îşi îneacă amarul; zilele astea el mai mult sau mai puţin trăieşte acolo. Poţi bea o bere cu el, dacă va accepta asta.

— O bere, zise Zaphod. Eu doar sorb o gură.

Dacă Creierul Stâng ar fi putut intercepta acest gând, ar fi râs cu amărăciune şi ar fi declarat că şansa ca Zaphod Beeblebrox *să soarbă doar* era la fel de mare ca aceea ca un şoarece să dea un răspuns direct la o întrebare simplă.

8

Tanngrisnir

Şi Ford Prefect se îndrepta către un moment dedicat berii. Cercetătorul betelgeusian era hotărât să se bucure de pacea şi de liniştea călătoriei întunecate atât cât acestea aveau să dureze. Prinse pături peste hublourile din camera lui, replică un tanc de bere Goggles, apoi se conectă la computerul navei. *Ghidul autostopistului* dispunea de o conexiune Sub-Etha destul de bună, însă sistemul de pe *Tanngrisnir* era atât de rapid, încât putea derula în timp real o hologramă dintr-un loc aflat la o mie de ani-lumină distanţă fără ca întârzierea să fie sesizabilă.

„Megafulger de mişto”, gândi Ford, care nu ştia nimic despre holograme, cu excepţia faptului că scânteiau şi nu trebuia niciodată să lingi vreuna.

Ford se conectă la uBid şi parie cu el însuşi pe un alt doilea tanc de bere că nu-şi putea cheltui toate câştigurile proiectate pentru întreaga viaţă înainte de a clipi. Era un pariu uşor de câştigat. Cumpără câteva iahturi spaţiale de lux, trei sute de galoane de Bounce-O-Jelly cu usturoi, un mic continent de pe Antares pentru un nepot favorit şi mai multe megainflorescenţe Mortale Când Sunt Udate în ghivece pentru angajaţii cel mai puţin iubiţi de el de la Infinidim Enterprises, toate cumpărăturile fiind trecute pe cardul lui de credit Dine-O-Charge.

„Poate că aş resimţi o urmă de vinovăţie că leg toate astea de *Gbid”,* îşi zise Ford, „dacă editorul, Zarniwoop Vann Harl, n-ar fi fost un zgârcit laş care lua mită de la vogoni”.

În calitatea lui de cercetător vagabond prin spaţiu, Ford n-avea din principiu nimic împotriva luării de mită, dar undeva linia trebuia trasă, iar pentru Ford Prefect acea linie era trasă imediat deasupra oricui încerca să-l omoare într-unul din modurile neplăcute. Era pregătit să ierte, şi mai mult decât probabil să uite tentativa de asasinat prin otrăvire cu alcool, dar când cineva încerca să-l ucidă cu focoase nucleare, Ford avea tendinţa să îi poarte pică.

Odată sfârşită terapia prin cumpărături, Ford clipi de câteva ori şi se lăsă pe spate pe scaunul lui.

„Mulţumesc, Doxy Ribonu-Clegg”, gândi el. „Mulţumesc că ai inventat Sub-Etha.”

Notă *Ghid:* Tehnic vorbind, Doxy Ribonu-Clegg nu a inventat Sub-Etha, ci mai degrabă i-a descoperit existenţa. Undele Sub-Etha există cel puţin de când există zeii, şi aşteaptă doar ca cineva să pompeze nişte date în ele. Legenda spune că Ribonu-Clegg zăcea pe spate pe un câmp de pe planeta lui natală. În timp ce se holba prosteşte prin bucata de spaţiu suspendată deasupra lui, renumitul profesor s-a gândit că tot acel spaţiu era încărcat cu informaţii şi că poate era posibil să transporte câteva informaţii de-ale lui prin conductele cosmice dacă le putea face suficient de mici. Ca atare, Ribonu-Clegg a fugit înapoi la laboratorul lui primitiv şi a construit primul set cunoscut de transmiţătoare Sub-Etha folosind aparate de măcinat piper, câţiva şobolani rozalii şi vii, diverse maşini de laborator canibalizate şi câteva foarfeci standard-profesionale de frizerie. Odată conectate aceste componente, Ribonu-Clegg a alimentat phot-o-pix-ul din albumul lui de nuntă şi s-a rugat ca imaginile să fie reasamblate în partea opusă a încăperii. Nu au fost, dar au apărut numerele de la loteria naţională pentru seara următoare, fapt care l-a încurajat pe profesor să-şi patenteze invenţia. Ribonu-Clegg şi-a folosit câştigurile ca să angajeze o echipă de avocaţi-rechin care au dat în judecată, cu succes, optzeci şi nouă de companii care au inventat adevăratele

transmiţătoare funcţionale Sub-Etha, ceea ce l-a făcut pe profesor cel mai bogat om de pe planetă, până în clipa în care el a căzut în bazinul avocaţilor lui, iar aceştia şi-au urmat instinctele şi l-au mâncat.

Ford ajunsese la jumătatea celui de-al patrulea tanc de bere când uşa de la camera lui se deschise şi un paralelogram de lumină verde îi acoperi ecranul de perete.

— Hei. Fii serios. Încerc să mă relaxez cheltuind banii firmei aici. Opreşte fasciculul ăla.

— Foarte amuzant, rosti o voce atât de sarcastică încât chiar şi hamsterii de alun cu probleme auditive din Oglaroon i-ar fi detectat falsitatea cu ajutorul mustăţilor lor.

Ford se răsuci în scaun şi îşi dădu seama că lucirea provenea de la o persoană din cadrul uşii.

— Pari un pic cam verde, comentă el.

Random se încruntă.

— Şi tu ai fi părut la fel dacă ţi-ai fi petrecut trecutul sigilat într-un tub într-un nor de gaz viridigen care încerca să te facă fericit.

— Fericire? Asta nu se face niciodată, nu?

— Nici măcar atunci când propria ta mamă se giugiuleşte cu extraterestrul ăla oribil chiar sub nasul tău. Dezgustător.

Ford dădu din cap cu o înţelepciune care-i trecea dincolo de urechi.

— A, da, Principiul deBeouf. Am citit despre asta într-o chestie cu pagini adevărate în ea. O chestie arhaică unde dai foaia peste cap.

— O carte, zise Random, posibil lucind, deşi e greu de spus.

— Asta era. Bănuiesc că nu prea eşti fericită în legătură cu această evoluţie romantică de ultimă oră.

Random intră în încăpere lovind cu picioarele. Nori pufoşi de praf verde se ridicau din umerii ei la fiecare pas.

— Nu, nu sunt fericită. E atât de arogant. Atât de…

— Pornocertăreţ?

— Da. Exact.

Degetele lui Ford bătură nerăbdătoare în aer, dornice să se înfăşoare în jurul unui mâner de tanc de bere.

— Aşadar, de ce nu vorbeşti cu Arthur în privinţa asta? El este patriarhul tău biologic.

Random zâmbi amar.

— Arthur? Am încercat, dar şi el e îndrăgostit de nenorocitul lui de computer.

Chiar şi Ford era un pic surprins de asta. Nu pentru că oamenii nu se îndrăgosteau de maşini – el avea un văr care petrecuse odată doi ani cuplat cu un prăjitor de sendvişuri –, ci pentru că Arthur era atât de rigid, atât de corect, atât de total pământean.

— Dragostea e dragoste, zise el, revenind la cunoştinţele lui luate dintr-o broşură dintr-o staţiune a păcii de pe Hawalius, pe care o vizitase cândva. Nu judeca, în afară de cazul că vrei ca altcineva să te însoţească, posibil cineva verde, şi să te judece şi tu vei spune haide, pentru ce e toată judecata asta, nu judeca dacă nu vrei ca altcineva să te însoţească şi să te judece şi aşa mai departe. Ford făcu o pauză de respiraţie. Am băut câteva beri, aşa că parafrazez acum.

Făcu cu ochiul, aşteptându-se să fie plesnit cu peştele ud al cinismului, dar Random se dovedi brusc doar o dulceaţă.

— E chiar bine, Ford. Înţelepciune curată, să ştii. O să mă duc înapoi în camera mea ca să spăl ceva din porcăria asta de pe mine şi o să mă gândesc foarte mult să nu judec oamenii.

Ford dădu din mână galant.

— Nu plăteşti nimic pentru grăuntele de aur primit, tânără domnişoară. Oricând îţi doreşti câteva cuvinte înţelepte, n-ai decât să treci pe la bătrânu' Fordy. Am tone de sfaturi din sferele mai izolate despre care cei mai mulţi oameni n-au nicio idee. De exemplu, ce faci înainte ca o planetă să explodeze. Sunt expertul Universului în privinţa acestui subiect particular, crede-mă.

După care se întoarse la ecranul lui, satisfăcut că rolul lui

sporadic de Ford Prefect, îngrijitorul Tineretului, fusese îndeplinit pentru cel puţin această viaţă.

„Părinte. Nimic de capul ideii. Habar n-am la ce se referă toată discuţia asta."

Dacă Ford ar fi fost puţin mai acordat şi mai puţin defazat, poate că şi-ar fi amintit din propria tinereţe că adolescenţii apelează la dulcegării doar din trei motive. Unu: ceva veşti şocante care au nevoie să fie anunţate, posibil implicând graviditate, abuz de droguri sau o relaţie interzisă. Doi: au atins un nivel mai profund de sarcasm virtual imperceptibil de către oricine, cu excepţia altui maestru al acestei forme de exprimare, iar un astfel de maestru în mod cert nu este adultul victimă a sarcasmului. Şi trei: un pic de vorbăraie dulceagă reprezintă o distracţie la îndemână atunci când e vorba de ceva ce adolescentul cu vorbă dulce are nevoie să fure.

Până la momentul în care Ford şi-ar fi putut da seama că-i lipseşte cardul de credit nelimitat, acesta ar fi fost deja pus la loc. Iar cu puţin timp înainte de asta, Random Dent ar fi folosit fereastra de cumpărare timp retroactiv de pe uBid ca să achiziţioneze ceva de la un vânzător mort demult. Un articol un pic mai sinistru decât trei sute de galoane de Bounce-O-Jelly. Cu usturoi.

Usturoi în jeleu, nu în articolul sinistru.

— Sunt cel mai ghinionist om din Univers, îi explică Arthur Dent computerului de pe *Tanngrisnir.* Mi se întâmplă lucruri rele. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna a fost aşa. Doica mea obişnuia să-mi învineţească ochii şi pe urmă să-mi spună micul ei magnet pentru necazuri. Numai că ea era din Manchester, aşa că nu pronunţa *necazuri.*

Holograma scânteietoare, care şedea cu picioarele încrucişate, miji ochii în vreme ce scruta memoria lui Arthur.

— O, zise ea. Ochi învineţiţi. Pentru o nanosecundă am crezut...

— Oriunde mă duc, lucrurile sunt aruncate în aer sau distruse de extratereştri furioşi.

— Dar nu şi tu, rosti Fenchurch.

— Cum?

— Tu nu eşti aruncat în aer sau distrus. Ai avut deja o viaţă lungă şi sănătoasă, iar acum ai alta.

Arthur se încruntă.

— Da… dar. A existat toată perioada aia a rochiei şi a pijamalei. Cât de ghinionist poţi fi? Ca să nu mai spun că am fost întins pe…

— Majoritatea speciei tale a dispărut, interveni computerul, aşa cum îl asigurase memoria lui Arthur că ar fi procedat Fenchurch. Şansa ta de supravieţuire era de unu la un miliard, dar tu ai reuşit. De două ori. Asta cam înseamnă noroc. Mai exact norocul eroului de ficţiune.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, dar…

— Şi ai o fată frumoasă.

— Adevărat. Dar are toane.

— Zău? E o ciudăţenie pentru o adolescentă. Eşti cu adevărat blestemat.

Arthur era redus la un nimic. Cum ar fi trebuit să se simtă, dacă nu folosit pe post de cal de bătaie? Apoi Fenchurch-ul holografic îl tulbură şi mai mult cu o non-continuare. Nimic la fel de bizar precum „Uite! O maimuţă”, şi, totuşi, era destul de surprinzător.

— Iubirea poate fi un substantiv sau un verb, zise holograma.

— Înţeleg, răspunse Arthur. Ce s-a întâmplat cu norocul?

— O, conversaţia aceea era doar superficială; asta vrei tu să afli cu adevărat.

— Ce e iubirea?

— Da. Şi de ce se pare că nu poţi să treci peste pierderea ei.

Arthur simţi că inima îi bate mai repede la auzul acestui adevăr.

— Ştii tu? Îmi poţi spune şi mie? Şi fără numere, te rog.

Fenchurch îşi scarpină lobul urechii şi câteva scântei pârâiră în urma contactului.

— Îţi pot spune ce înseamnă iubirea, conform dicţionarului, toate sinonimele şi aşa mai departe. Şi îţi pot spune totul despre endorfine şi sinapse şi muşchiul memoriei. Însă rezonanţa ardorii în inimă reprezintă un mister pentru mine. Sunt un computer, Arthur.

Arthur îşi ascunse dezamăgirea prin tradiţionala frecare bruscă a mâinilor şi prin înţepenirea buzei superioare.

— Bineînţeles. Nicio problemă.

— Eu sunt construit să trăiesc pentru totdeauna, dar tu eşti făcut ca să trăieşti.

— Asta nu este un slogan al corporaţiei Sirius Cybernetics? întrebă Arthur, încruntându-se.

Fenchurch încălzi doi pixeli pentru a simula roşeaţa.

— S-ar putea. Asta nu înseamnă decât că o întreagă companie de publicitari crede că tu vei crede asta.

— Aha. Deci fără răspunsuri.

— Doar întrebări.

— Credeam că nu cunoaştem marea întrebare.

Fenchurch îşi examină propriile degete.

— Marea întrebare este alta pentru fiecare. Pentru mine este timpul de înjumătăţire al reactorului acestei nave. De fapt nu sunt construit să trăiesc pentru totdeauna, ăsta e doar un slogan.

— Şi care e răspunsul la întrebarea cu timpul de înjumătăţire?

— Nu ştiu. Nemernicia aia este protejată de magie divină. Ar fi trebuit să se oprească acum zece mii de ani.

— Deci nici pentru tine nu există răspunsuri?

— Nţţ.

— Discuţia e doar discuţie, nu?

— Aşa se pare.

— Se pare că toată lumea se bizuie pe Thor. Ştiu că a fost şeful tău, dar mie mi s-a părut o imensă plictiseală.

Fenchurch-holograma privi visătoare în trecut.

— Plictiseală? Nu. Era încântător. Divin.

Arthur nu-şi amintea să fi văzut acea expresie pe chipul adevăratei Fenchurch.

— Cred că aici nu putem să fim de acord.

— Foarte bine, Arthur Dent. Să selectez o întrebare aleatorie din lexiconul memoriei tale?

— Bună idee.

Computerul răsfoi fişierele preţ de o clipă, apoi zise:

— Ai chef de o ceaşcă de ceai?

Arthur zâmbi.

— E, asta e o întrebare la care pot răspunde.

Asgard

> Notă *Ghid:* Aesirii au scos mereu în evidenţă minunăţia absolută a Asgardului. Baldur, fiul lui Odin, este citat ca declarând: „Totul este masiv şi imens şi magnific. Voi, muritorilor, cu chestiile şi lucrurile voastre inferioare, habar n-aveţi ce sunt chestiile cu adevărat magnifice.
>
> Avem chestii care v-ar distruge minţile voastre mici, şi apoi alte chestii în borcane, un soi de loţiune, care v-ar readuce minţile la loc. Pe urmă sunt vaca asta cosmică, care, adică, a lins toată gheaţa din Valhalla şi un bătrân care l-a lăsat pe tatăl lui Odin fără sudoare la subraţ. Astfel de chestii se petrec zilnic pe Asgard."
>
> Declaraţia este tipică pentru genul de standard de linie de partid vagă, inconsistentă, care l-a impulsionat pe Boam Catharsee, charismaticul lider al Cultului Horrisonian de Agnosticism, să se ducă până în Asgard, în pântecele unei capre, ca să vadă planeta cu ochii lui. Înregistrările Catharsee, adesea citate, spun următoarele: „Mirosul din spatele ascunzişului meu este aproape de nesuportat, dar voi merge înainte pentru tine, poporul meu. Nu mă surprinde că nimeni nu mai crede acum în aceşti zei, căci ei put cu adevărat. Aud un foc pârâind, aşa că, orice s-ar găsi afară, trebuie să-mi iau cuţitul şi să-mi croiesc drum până acolo înainte ca această carcasă să fie aruncată în cuptor. Voi lua cuţitul… cuţitul… Unde e nimicul ăla blestemat de cuţit? Ştiu că îl aveam, chiar aici, în buzunarul budigăilor mei de in. O, fir-ar. Zark. Sunt îmbrăcat cu pantalonii de postav. Flăcările

se apropie, le simt căldura. Ajutor! Ajutor! Cred. Cred. Nu mă hali. Te rog, nu…” Aici cuvintele lui Boam Catharsee devin de neînţeles, în afară de două „picioarele mele” şi o „mămico”. Timp de zece ani după sacrificiul lui Boam, credinţa în Aesiri a cunoscut o înflorire pe planeta lui natală, iar cel mai vândut tricou avea înscris de-a latul lui, cu litere uşor de citit: Cred. Nu mă hali.

Ideea finală este aceea că muritorii cunoşteau foarte puţine despre Asgard în zilele lui Boam Catharsee, iar noi acum cunoaştem şi mai puţine, căci niciun muritor în viaţă nu a vizitat Asgardul şi a supravieţuit ca să îşi spună povestea, şi orice muritor care pretinde că a făcut asta este fie Odin deghizat, în căutare de ceva acţiune, fie un individ complet şi iremediabil nebun.

Zaphod Beeblebrox duse un cablu de maşină foarte luxos de la piciorul Podului Curcubeului până la suprafaţa Asgardului. Maşina nu era doar confortabilă, cu propriul polizor de coifuri şi cuşca gânditoare de şopârle de încălzit picioarele, ci şi convenabilă, căci andocă exact în centrul Valhallei.

Acolo se găsea un viking „vameş” într-o cabină întărită, care părea un pic surprins să vadă un muritor apărând pe platformă. De fapt, fu atât de surprins încât ochii îi ieşiră din orbite.

— Uau, făcu Zaphod. Chestia asta e cu adevărat dezgustătoare. Poţi să o faci din nou?

— Nu, nu pot, răspunse vikingul, răsucindu-şi ochii la loc în orbite. Pe Hei, cine eşti?

Zaphod răspunse în maniera dovedită onorabilă de scurgerea timpului de a replica la întrebare cu o altă întrebare, o tactică pe care el o prefera datorită factorului ei de bulversare.

— Ce naiba eşti tu?

— Eu pun întrebările aici!

— Ce întrebări vei pune… aici?

Vikingul îşi dădu ochii peste cap cu un sunet ca al unei persoane în vârstă, rămasă fără dinţi, care suge ceai

fierbinte dintr-o ceaşcă.

— Mă iei peste picior?

— Te ia cine peste picior?

Vikingul sări în picioare.

— Bine. Sunt un viking mort readus la viaţă. Bine? Noi murim în bătălii ca să ajungem aici, unde ei ne readuc la viaţă ca să fim nişte nenorociţi de servitori civili. Eram căpitanul propriei mele nenorocite de nave. Am răvăşit Anglia şi am scos totul din saxonii ăia. Iar pentru asta am căpătat o slujbă de birou. O fututǎ de treabă de birou, dacă îţi vine să crezi. Eu! Erik Mână Roşie. Roşie din pricina sângelui care curgea din ea, înţelegi. Nici nu era sângele meu.

Erik se opri din strigat în principal deoarece ochii lui se deşurubaseră din nou.

— Uau, făcu Zaphod. Chiar că ai dus chestiile alea cu tine.

— Cam supurează de la o vreme, recunoscu vikingul, ştergându-şi un ochi cu mâneca.

— Te simţi mai bine acum?

Erik oftă.

— Da. E bine să ventilezi un pic, ştii?

Zaphod îl bătu pe umăr.

— Trebuie să ai grijă de sănătatea ta mentală, amice.

— Mersi. E primul lucru drăguţ pe care mi l-a spus cineva de când m-am înscris pentru expediţia aia mare de jaf în Britania. Aş lăcrima dacă aş putea.

— Eşti bine venit. Lui Zaphod Beeblebrox îi place să răspândească bucuria în locuri unde alţi preşedinţi nici nu ajung.

Erik ridică un tabel aproape de faţă.

— A, da. Beeblebrox. Am primit un apel în legătură cu tine de la Heimy, băiatul cu schiurile. Evident, nicio menţiune despre faptul că eşti muritor. De ce să menajezi inima lui Erik, el e oricum mort. Tipic.

— Îl caut pe Thor.

Erik ţâţâi din buze.

— Îl găseşti uşor. Puţul lui Urd. Mergi drept spre Yggdrasil, giganticul arbore de cenuşă, apoi faci stânga şi nu dai niciun ban unicornilor, căci asta doar i-ar încuraja. Iar dacă vezi un tip, aşa, cu un nas ca un cârlig şi care răspunde la numele de Lief, spune-i că eu cred că ne-am încurcat globii oculari.

Nici măcar unul ca Zaphod nu putea avea probleme în găsirea copacului auriu, deşi Zaphod fu distras de hoardele de vikingi readuşi la viaţă şi semănând cu nişte zombie, care hălăduiau pe străzile pavate, ţinând strâns haine în mâinile lor uscate sau urmărind fără zgomot nişte căţeluşi.

— E ridicol, zise el în cele din urmă. Cu toţii au nasuri încovoiate.

Copacul în sine era masiv, cu crengi lucitoare care se lăsau jos înspre sol, îngreunate de săbiile şi scuturile eroilor căzuţi în luptă, dar şi de panouri publicitare pentru cerealele Zuganugget care, conform mesajelor, sponsorizau transportul până în Valkiria al eroilor căzuţi din plutirea lor muritoare.

Zaphod abandonă minicăutarea individului cunoscut sub numele de Lief, şi coti pe o alee cu aspect destul de mizerabil, pe care mizeria curgea de pe pereţii care erau, de fapt, făcuţi din mizerie, dar deoarece era vorba de un regat magic, mizeria curgea şi în susul pereţilor.

— Rahat, zise Zaphod, felicitându-se singur pentru că făcuse o afirmaţie care era nu doar explicativă, ci de-a dreptul o declaraţie de fapte şi un avertisment pentru oricine s-ar fi găsit în urma lui pe alee.

— Vorbeşti cu mine, blondinule? rosti o voce, iar Zaphod îşi dădu seama că, de fapt, ceea ce luase drept o stalagmită de mizerie era o rădăcină pătată din Yggdrasil, arborele de cenuşă, ivită din pavajul de dedesubt.

— Scuzaţi-mă, zise Zaphod, simţindu-se doar vag ridicol că se adresează unui copac. Se adresase unor lucruri mult

mai rele în ultimii câţiva ani. Credeam că faceţi parte din sistemul de canalizare.

— Aş putea foarte bine să fac parte, zise Yggdrasil, fără ca Zaphod să poată discerne vreo gură. Cantitatea de mizerie pe care o toarnă chiar pe solul de aici. Totul urcă prin rădăcinile mele, să ştii. Mai e de mirare că mi-a scăzut IQ-ul cu câteva puncte? Eşti ce mănânci şi aşa mai departe.

— Îl caut pe Thor.

— Marele Roşu? Drept înainte prin uşa de aici.

Zaphod scrută întunecimea, dar uşa se dovedea la fel de greu de depistat precum gura lui Yggdrasil.

— Nu văd nicio uşă.

— Trebuie să rosteşti cuvintele magice.

Zaphod se frecă la tâmple şi se concentră.

— Bine. Nu-mi spune. Simt ceva venind din eter. Să fie *Copacii sunt mişto*?

— Vorbele dulci te duc unde vrei tu, rosti copacul, după care despărţi un mănunchi de plante agăţătoare de pe peretele umed, dezvăluind un licăr gălbui ca de nicotină în spate. Intră pe acolo, blondinule.

Zaphod păşi înăuntru. Nu avu nevoie să se aplece, căci cadrul uşii din spatele plantelor agăţătoare fusese construit pentru o persoană mult mai masivă.

Nano

Hillman Hunter privi afară pe fereastra biroului, la maiestuozitatea tropicală a acestei planete pe care el o cumpărase la marginea nebuloasei.

„Ai făcut ce trebuia, Hillers”, zise vocea lui de Nano din cap. „Dacă nu i-ai fi mutat pe oamenii ăia de pe Pământ, atomii lor s-ar fi răspândit de-acum prin toată galaxia. Ce crezi că ar prefera oamenii, o mică revoltă socială sau o mulţime de morţi?”

Hillman ştia că Nano avea dreptate, dar nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că, undeva în cursul

procesului, fusese păcălit. Existase o afacere mai bună de încheiat şi cumva Zaphod Beeblebrox ţinuse treaba asta ascunsă, iar pe Hillman îl îndurera să creadă că fusese tras în piept de un imbecil aparent atât de mare.

Cutia intercomului de pe birou vibră, abătând atenţia lui Hillman de la priveliște. Îşi plimbă palma peste senzor şi pe birou apăru o mică hologramă a secretarei lui.

— Da, Marilyn?

— A venit o doamnă ca să vă vadă.

— Are întâlnire fixată?

Marilyn mieună, ca şi cum întrebarea era dificilă.

— Spune că va avea.

— Asta e cam criptic, Marilyn. Poţi să ceri o clarificare?

Înainte ca Marilyn să poată răspunde, pe scaunul de interviu al lui Hillman apăru o femeie. După ultimele sale interviuri, Hillman se obişnuise cu stilul pâlpâitor al materializării din eter, dar femeia asta apăruse ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un comutator.

— Iesus! icni el.

— De fapt, nu. Numele e Gaia, Hillman Hunter, rosti femeia, cu o voce sonoră şi liniştitoare.

— A, da, Gaia, Mama Pământului. Hillman răsfoi prin teancul de CV-uri de pe birou. Nu intenţionam să intervievez zeiţe.

Gaia îşi fixă privirea ochilor ei de un căprui intens asupra lui Hillman.

— Nu, dar ai fi făcut o excepţie pentru mine, aşa că am decis să grăbesc un pic lucrurile.

Combinaţia dintre ochi şi voce era hipnotică şi Hillman se trezi că se simte foarte confortabil cu această doamnă atrăgătoare.

— Era probabil… era un curs rezonabil de a proceda.

Chipul femeii avea formă de inimă, cu buze senzuale roşu-aprins.

— Ai timp ca să discuţi cu mine, nu-i aşa, Hillman?

— Da. Iesus, da, rogu-te.

— Eu sunt Mama Pământului, fără un Pământ, venită într-o lume nouă. Aş putea fi fericită aici, Hillman. Şi tu ai putea fi fericit.

— Da, Mamă a Pământului. Fericit ca un porc în… foarte fericit.

— Nu e nevoie de alte interviuri.

— Nu. De ce aş avea nevoie de interviu cu altcineva?

Gaia zâmbi şi se aplecă înainte. Hillman îi văzu degetele subţiri, dar puternice.

— Pot îngriji pământul ăsta. Pot face totul să crească.

— Măreţ. Creşterea lucrurilor e o chestie bună.

Mama Pământului îşi deschise braţele şi Hillman putu mirosi verile din tinereţea lui.

— Femeile vor avea sâni mari şi vor fi fertile, iar bărbaţii le vor dori.

— Cam era timpul de ceva futai.

— Acum nu mai trebuie decât să lămurim câteva chestiuni de salarizare.

Adică exact cel mai prost lucru de rostit în faţa lui Hillman Hunter; ceaţa din mintea lui se împrăştie şi el simţi brusc dorinţa de a pune câteva întrebări exploratorii.

— Chestiuni de salarizare? Şi cam despre ce chestiuni ar fi vorba?

— Păi, întregul pachet salariat e groaznic de mic. Cum să se aştepte de la mine să întreţin un asistent…

— Un asistent, asta e? Nu-mi amintesc să fi făcut publicitate pentru un asistent. Doar pentru o singură poziţie.

— Dar cu siguranţă că o zeiţă de statura mea…

Hillman se repezi ca un rechin.

— Şi cam despre ce statură e vorba? N-ai avut emoţii prea mari la ultima slujbă. Din câte ţin eu minte, planeta a fost lovită de foamete şi cele mai multe recolte care au crescut erau pline de pesticide.

— Lucrurile au cam scăpat de sub control pe Pământ, recunoscu Gaia. Dar asta nu se va mai întâmpla.

— Nu zău? Ce-ar fi să explorăm chestia asta. Să spunem că apare o revoltă, un transfer de credinţă către alt zeu. Cum ai gestiona problema?

Gaia zâmbi cu amabilitate.

— Am gestionat probleme în trecut, să ştii. Pot fi dură când o cere situaţia.

— Dezvoltă, te rog.

— Îmi amintesc că odată Uranus i-a ascuns pe ciclopi în Tartar, astfel încât el nu mai putea vedea lumina. Asta mi-a dat dureri considerabile de cap căci – se poate să nu ştii asta despre mine – Tartar însemna intestinul meu într-un fel reflexologic. Aşa că am modelat o mare seceră de cremene, iar când Uranus a intrat în iatacul meu pentru şedinţa lui săptămânală de cum-se-simte-tatăl-tău, l-am pus pe fiul meu Cronos să-l taie pe găgăuţă cu secera. Gaia bătu încântată din palme la aducerea aminte. O, aia a fost o noapte şi jumătate. Dar cred că am răspuns la întrebarea ta. Cu fermitate şi corectitudine, asta e deviza mea. Încă mai am secera aia pe undeva – nu se ştie niciodată când se vor ivi câteva picături de sânge divin uscat.

Hillman îţi încrucişă picioarele, resimţind o pierdere fantomatică pe care spera cu fervoare să nu o experimenteze niciodată.

Alături de numele femeii de pe CV-ul ei, scrise trei cuvinte:

„Peste cadavrul meu."

Asgard

Zaphod păşi într-o mizerie de cuib al visurilor destrămate, genul de cuiburi din care el fusese mereu dat afară, aşa că se simţi instantaneu acasă.

Asta e genul meu de loc, gândi el. „Aici şi aerul este periculos."

Şi aşa era. Germenii se aglomerau şi pluteau prin aerul nămolos în nori coloraţi, încercând în zadar să infecteze

zombi osificaţi şi semizei. Măcar de data asta, Zaphod era bucuros că Creierul Stâng îl injectase cu vaccinuri de la A la Z în somn. Cel puţin, CS jurase că fuseseră vaccinuri.

Un nor bâzâi pe la capul lui Zaphod, cântând „Deschide porii, deschide rănile”. Dar fu respins de mireasma de antivirus din transpiraţia lui Zaphod.

Dacă totul ar fi fost un film, toată lumea s-ar fi oprit din ce făcea ca să se uite urât la străinul chipeş, însă cei mai mulţi dintre locuitorii Puţului lui Urd erau atât de beţi încât abia se mai puteau concentra să găsească recipientele de pe mesele lor, darămite să arunce o privire urâtă către un nou-venit. O beţivă strigă „La mulţi ani, domnule preşedinte”, dar probabil că fiinţa avea halucinaţii. Zaphod coborî anevoie trei trepte de piatră către podeaua tavernei, apoi se feri de bălţi vâscoase aburinde până ce ajunse la bar, care se ridica precum o creastă deasupra lui.

Un barman palid, un viking readus la viaţă, cu vreo şase fire blonde de păr lipite de-a latul ţestei lui lucitoare, se zgâi la Zaphod.

— Ce pot face pentru tine, juniorule?

— Îmi poţi spune unde e Thor, replică Zaphod.

Barmanul suflă printr-o gaură din obraz.

— Şi de ce vrei să-l afli pe Thor? Tu fiind viu şi toate alea.

— Deci e în dispoziţie proastă?

— Se poate spune şi aşa, zise barmanul. Nu face decât să bea şi să joace şah. Şi cu cât pierde mai mult, cu atât bea mai vârtos.

— Câştigă vreodată?

Barmanul necheză.

— Să câştige? Nimeni nu câştigă aici, juniorule.

Zaphod se uită în sus la viking.

— Nu cumva te numeşti Lief, nu?

Barmanul se înfurie brusc. Scoase un minitopor dintr-o teacă de la umăr şi începu să toace marginea tejghelei barului.

— Să-i spui lui Erik să vină aici dacă vrea să discutăm

despre globi oculari. Să-i spui asta din partea mea. Să vină aici şi discutăm!

— O să-i spun, rosti Zaphod, bătând în retragere. Dacă supravieţuiesc bârfei cu Thor.

— Nu pentru Thor ar trebui să-ţi faci griji, zise barmanul, îndreptând un deget mare către un alcov întunecat din spatele barului. Ci pentru ceilalţi nemernici mici.

Zaphod îi făcu cu ochiul, plin de încredere în sine.

— Nu te îngrijora. Lucrez în showbiz de mulţi ani – ştiu cum să mă descurc cu nemernicii.

Barul era aglomerat după standardele asgardiene, dar Zaphod avea senzaţia că pierduse brusc din greutate doar îndreptându-se vioi către masa lui Thor. Pe drum trecu pe lângă câteva bătăi, vreo două ritualuri magice (unul implicând o ţepuşă fierbinte din fier şi un cerc de lupi urlând la unison), un rug funerar încărcat până în vârf cu cadavre şi, de asemenea, cârnaţi, şi un lac îngheţat cu pitici patinând în cerc pe el în vreme ce erau urmăriţi de un monstru cu trei picioare.

„Aş putea trăi aici”, gândi Zaphod.

Distracţia şi jocurile se terminară, sfioase, la separeul lui Thor. Părea să existe un acord nescris ca Zeul Tunetului să fie lăsat în pace, probabil din pricina mesajului scris, foarte clar şi pictat pe un perete alb şi curat, cu ceea ce părea sânge congelat şi îngroşat, şi care spunea: *Lăsaţi-mă în pace şi probabil nu vă voi ucide. Nu promit nimic, luaţi aminte. Probabil este categoric ceea ce pot face mai bine.*

Zaphod trecu de linia de pace şi, pentru prima dată de la intrarea în bar, simţi mulţimi de ochi aţintiţi asupra lui.

„Nu te agita, Zaphod”, îşi spuse el. „Ce s-a petrecut între voi a fost demult. Probabil că el a uitat totul până acum. Abia dacă ţin eu minte. Ceva legat de un incident interplanetar care implica o umbrelă cu puteri mitice şi formula secretă pentru o îngheţată premiată.” Zaphod se încruntă. „Nţţ. Chestia cu umbrela şi îngheţata s-a petrecut

cu un alt zeu.”

Zaphod îşi vedea amicul acum, şezând la o masă rotundă, cu spatele la mulţime. Şi ce spate mai avea, mai larg decât un gheţar mediu, cu şiruri de muşchi de dimensiunile unor bolovani şi valuri imense de tensiune în umeri. Părul lui roşu atârna într-o coadă de cal neţesălată, iar coamele coifului erau pătate în galben din pricina lungilor nopţi petrecute în acea atmosferă malefică.

Zaphod tocmai se gândea să deschidă conversaţia cu o mică glumă, când tăcerea fu spartă de un vuiet brusc de voci ascuţite, guiţând din pricina heliului.

— Cum? Asta e?

— Asta e marea mutare?

— De câţi ani facem asta? N-ai învăţat nimic.

Zaphod păşi tăcut în separeu, aruncând o privire pe sub despărţitura cotului lui Thor.

Zeul Tunetului era agasat de o gaşcă de şahişti aurii aflaţi de cealaltă parte a tablei de şah. Piesele lui erau din lemn şi păreau tăcute din pricina ruşinii.

Micuţul cal auriu părea tare arţăgos.

— Haide, Thor. Am discutat despre asta. Nu-ţi lăsa niciodată regele expus. E o chestie de bază. De grădiniţă nenorocită.

— Ai grijă, tună Thor, iar sunetul scos trimise fiori pe şira spinării lui Zaphod.

Vocea aia, ca a unui tigru somnoros care mârâie din fundul unui puţ; nu era de mirare că doamnele nu se mai săturau de ea.

— Sau ce? ripostă calul. Noi suntem setul antic de şah al Aesirilor. Nu ne poţi ucide, suntem nemuritori ca şi tine, ba chiar un pic mai bătrâni, aş putea adăuga.

— Vă pot topi capetele obraznice ca să-mi fac o mică oală de pipi. Ce zici de asta?

Calul râse.

— Ne poţi ameninţa cum vrei, fetiţă a tunetului, dar şah-matul rămâne.

Thor bătu darabana pe masă.

— Aranjaţi-vă din nou. Eu trebuie să mă ocup de o trebuşoară neterminată.

După care, cu o mişcare fluidă, se roti în scaun şi îşi trimise ciocanul gigantic, care se odihnise pe coapsele lui, înspre căpăţâna lui Zaphod.

Ciocanul încremeni la un centimetru de nasul lui Zaphod, apoi îl înghesui pe acesta într-un colţ, ca un ogar care înghesuie o oaie.

— Bună acţiunea cu ciocanul, chiţăi Zaphod. Ştiam că nu mă vei omorî.

Thor îi întoarse spatele.

— Ieşi de aici, Zaphod, înainte să-l las pe Mjöllnir să facă ceea ce a vrut să facă încă din acea primă zi blestemată când ne-am întâlnit.

Zaphod încercă să înainteze, dar ciocanul îl ţintui la loc de perete.

— Haide, prieten vechi. Am venit de departe ca să vorbesc cu tine.

Thor gemu.

— Măcar ştii de ce eşti aici? Măcar îţi aminteşti?

— Nu chiar, zise Zaphod. Dar cu toată sinceritatea îţi spun că un ciocan gigantic pluteşte în faţa chipului meu, şi tu ştii cât de mult ţin oamenii la faţa mea, aşa că sunt un pic tulburat.

Umerii lui Thor se prăbuşiră şi el oftă.

— Oamenilor le plăcea faţa mea. Eram adorat până la apariţia ta.

— Poţi fi din nou adorat. De-aia sunt aici, acum îmi amintesc.

— Pleacă, Zaphod. Ia-ţi viaţa şi ieşi din viaţa mea. Singurul motiv pentru care nu te ucid este că tu nu poţi umple gaura dinăuntru cu cadavre. Chestia asta am învăţat-o în vremea cercului. Pocni din degete şi Mjöllnir veni în pumnul lui. Acum pleacă, Beeblebrox. Trebuie să-mi chem sponsorul de gestionare a furiei.

— Poţi vorbi cu noi, amice, rosti o tură aurie.
Thor îşi mângâie capul lucitor.
— Ştiu asta. Ştiu că pe voi vă voi avea întotdeauna aproape, tipilor.
— Să-l ucidem pe muritor? întrebă un pion. Tura poate să se târască în jos pe gâtul lui şi să-l sufoce.
— Nu. Nu merită. Dar apreciez oferta.
Cum Zaphod nu dispunea de o judecată mai bună, nici măcar nu ezită în jumătatea de secundă cât i-ar fi luat să ignore ideea. Se căţără mai întâi pe o scândură pentru picioare, apoi pe un scaun, apoi pe ieşiturile unui spătar de scaun din lemn, până ce, în cele din urmă, ajunse pe masa lui Thor.
Zeul Tunetului şedea aplecat deasupra berii lui, ca şi cum cineva avea de gând să i-o fure. Ochii lui erau plecaţi, iar faţa era încordată de emoţie. Acolo se cocea o furtună. Iar în cazul lui Thor aşa ceva nu însemna o simplă figură de stil; se vedea chiar un nor de furtună miniatural fierbând deasupra capului lui, cu fulgere iţindu-şi limbile din abur ca nişte limbi de şopârlă.
— Drăguţ loc, zise Zaphod, agăţându-se de o scrumieră. Ar merge şi mai bine cu câteva ecrane mari. Poate cu un jacuzzi. Uneori îmi plac bulele la berea mea.
Thor îşi apucă propria bere şi o trânti pe masă, astfel încât spuma dădu peste margine.
— Dă-ţi singur un şut afară de aici, rosti el. Bule şi bere.
Zaphod luă sugestia, aşa cum proceda cu cele mai multe sugestii, la propriu, aşa că se dezbrăcă repede până la lenjeria intimă, amintindu-şi la timp să scoată bateriile înainte de a sări în recipientul cu bere. Se scufundă până la nivelul umflăturii de pe laringe şi petrecu câteva clipe executând o mişcare pe spate cu trei mâini, în vreme ce stârnea spuma chihlimbarie.
— Îmi place locul ăsta, bolborosi Zaphod. E drăguţă… cum îi spui tu?
— Toaleta?

— Nu. Cealaltă chestie.
— Ambianţa?
— Da. Asta e.
Thor mârâi şi norul de deasupra lui începu să bâzâie de electricitate.
— Asta e Puţul lui Urd, Zaphod. Unde se adună semizeii şi elementele de jos ale lanţului trofic. Eu vin aici pentru ca nimeni să nu mă deranjeze.
— Elementele de jos! rosti un nebun auriu, de la nivelul ochiului lui Zaphod. E cam tare. Poate că ar fi bine să-ţi păstrezi cumpătul, prietene.
Atenţia lui Zaphod fu atrasă de lucirile a zeci de picioare bronzate, atletice, şi de sute de dinţi albi.
— Uite, cred că doamnele alea cu aspect atletic ne fac cu mâna.
Thor se zgâi bănuitor în cealaltă parte a barului printre degete.
Câteva valkyrii statuare spălau sângele de pe platoşele lor de piept Zuganugget cu mişcări lente, scoţând apă din nişte butoaie.
— Las-o baltă, Zaphod. Nu ai cum să ajungi la ele.
Zaphod se căţără afară din recipient.
— N-am cum să ajung la ele? La ce te referi?
— Mă refer la chestii practice. Uită-te la fetele alea. N-ai putea trece de platoşele lor nici cu o plasă elastică. Dacă mă gândesc mai bine, nu pot ajunge la ele nici măcar eu.
Zaphod se scutură ca un ogar.
— Haide! Ăsta nu e Zeul Tunetului pe care îl cunosc eu. Ţin minte când prietenul meu Thor a dispărut un weekend cu o anume domnişoară Eccentrica Gallumbit, iar ea a sfârşit prin a-l plăti.
— Las-o baltă, Zaphod.
Zaphod îţi îmbrăcă iute pantalonii.
— Asta e exact ce ai nevoie, prietene. Noi doi într-o escapadă cu câteva doamne frumoase. Mă duc acolo.
— Nu.

— O, ba da. Oi fi eu minuscul, dar am un anume *je ne sais pas.*

— Un anume ce?

— Nu ştiu ce, recunoscu Zaphod. Dar asta nu m-a oprit niciodată până acum.

Zaphod avea o lucire în ochi pe care Thor o cunoştea prea bine.

> Notă *Ghid:* Această lucire nu avea nimic de-a face cu luciurile de copii. Mai degrabă era o privire de un romantism fără scrupule, similară cu cea întâlnită adesea în ochii Narcisistpeştelui din Flargathon, pregătit să se umfle cu mult dincolo de toleranţa elastică a solzilor în urmărirea unei perechi. Narcisistpeştele mascul va exploda singur în mod spectaculos dacă prin asta impresionează femela.
>
> Este cu adevărat o trăsătură impresionantă şi, ca să dăm aprecierea cuvenită femelei, ea va aprecia sacrificiul şi adesea va sta retrasă câteva zile înainte de a-si dona cea mai bună brăţară de perle şi cel mai bun acoperământ de cap înapoi recifului-mamă.
>
> Lecturi recomandate:
>
> *Iubirea mă va rupe în bucăţi,* de Sally Finnster (RIP)

— Treci înapoi aici, Zaphod. Te avertizez!

Zaphod fugi de-a latul mesei, evitând în drum un vas de scuipat tutunul.

— De asta ai nevoie, Thor. Îmi vei mulţumi mai târziu. Îşi întoarse fasciculele de salut din privire către valkyrii. Bună, doamnelor. Poate că pe mine nu mă cunoaşteţi încă, dar mâine o să-mi simţiţi lipsa.

Semizâmbetele nedumerite ale valkyriilor deveniră brusc

deformate de un zid curbat de sticlă. Pentru o clipă Zaphod crezu că o izbucnire de poftă din partea cucoanelor încinsese aerul peste măsură, dar apoi îşi dădu seama că Thor îl prinsese în capcană sub un pahar cu picior, fapt care îi readuse aminte cu putere cât de minuscul era el în univers. De fapt, părea să fie de orice dimensiune Thor părea să aibă chef. Zaphod era aproape sigur că nu ar fi încăput sub pahar cu câteva clipe înainte.

— Fii serios, Thor, ţipă el, cu vocea venind înapoi spre el, reflectată.

„Ciudat”, gândi Zaphod. „Acustica asta face să par că scâncesc.”

— Se presupune că eşti mâna mea dreaptă, continuă el. Suntem o echipă. Le ţii minte pe dansatoarele antigrav din Han Dold City?

Thor trase paharul către el, trecând periculos de aproape de o tură de şah plângăreaţă, iar Zaphod fu obligat să danseze de-a latul mesei ca să ţină pasul.

— N-am fost niciodată la Han Dold.

— Zău? Aş fi putut să jur… Trebuie să fi fost alt asgardian. Îmi trece prin faţa ochilor o barbă roşie. Eşti sigur că n-ai fost tu?

— Sunt sigur, Zaphod. Eu sunt zeu – noi nu uităm chestii, ceea ce reprezintă o parte a problemei.

Thor ridică paharul şi, pe măsură ce acesta se înălţa, Zaphod începu să admită că simţea cum se face tot mai mare, până ce ajunse să se simtă mai degrabă egalul lui Thor şi mai puţin jucăria lui.

— Problemă? Care problemă?

Thor izbi în masă, trimiţând picături de bere pe podea.

— Care problemă? Care problemă nasoală, Zaphod? Vorbeşti serios? Chiar mă întrebi asta?

Zaphod se încruntă.

— Au fost multe întrebări. Care problemă… Care problemă *nasoală*… Care era a treia?

— Of, n-are sens, zise Thor, luând o gură de bere

suficient de mare cât să înece o turmă de mamaloizi. Zaphod Beeblebrox n-ar da nici doi buffa-biscuiţi pe altcineva în afara lui însuşi.

O astfel de idee îl şocă literalmente pe Zaphod, deoarece el credea că gestul de a-şi împărţi personalitatea cu anumite persoane constituia în sine un act de dragoste.

— Ce lucru groaznic ai spus. Ani la rândul am fost cel mai apropiat prieten al tău.

— Până ce m-ai convins să postez înregistrarea aia pe Sub-Etha, replică Thor cu amărăciune.

Norul mic şi robust de deasupra capului său se dezumflă, scoţând un pic de ploaie măruntă. Nu era nevoie de un creierolog ca simbolistica să fie descifrată.

Zaphod descoperi că era acum cu doar un cap mai scund decât zeul. Se trânti pe un scaun învecinat şi îşi zise că ar fi bine să spună o mică glumă ca să mai destindă atmosfera.

— Nu pot trece niciodată pe lângă un scaun drăguţ, zise el bătând darabana în masă. *Boom boom.*

Thor mângâie capul lui Mjöllnir.

— Încă una, Zaphod. Încă una.

— Putem să uităm de înregistrarea aia? E în trecut şi dă-mi voie să-ţi spun ceva despre trecut. Acolo e, în trecut. Îţi aminteşti propoziţia despre trecut? Este deja în trecut. Eu abia dacă mi-o amintesc, cu excepţia faptului că includea termenul *trecut.* Trecutul este compus din amintiri, care sunt compuse din chestii moarte ce nu te pot răni, aşa cum ar putea, să spunem, un băţ ascuţit. Atomi şi chestii asemănătoare. Şi quarcuri, de asemenea. Însă unii irosiţi, cu toţii zăcând acolo fără să mai pricinuiască ceva cuiva.

— Are vreun sens ce spui, Zaphod? Sau e şi ăsta în trecut?

Zaphod îşi petrecu un braţ pe după umerii masivi ai lui Thor.

— Sensul celor spuse de mine e că *poate* am greşit cu acea înregistrare în acel moment, dar vânzările de bilete scăzuseră şi aveam nevoie de ceva cu care să îţi aducem

profilul înapoi pe lista de categorie A. Chestia aia cu înregistrarea candidă a stârnit toată nebunia şi, ca să fim corecţi, unora chiar le-a plăcut.

— Unora? mârâi Thor. Cum ar fi ălora de pe vasul de petrecere? Cu siguranţă că ciudaţii ăia au devorat-o. Din nefericire, restului galaxiei, adică celorlalţi muritori *normali*, nu le-a plăcut ideea ca zeul lor să se îmbrace ca un soi de pervers de pe o stradă lăturalnică.

Zaphod ridică din umeri.

— Recunosc că au existat şi ceva chestii care ne-au tras înapoi.

Thor îşi masă tâmplele.

— Ne-au tras înapoi… înapoi… Ştiu cât de superficial eşti, Zaphod, dar cu siguranţă că până şi tu trebuie să fi remarcat dezastrul. Tatăl meu a aruncat în aer întreaga planetă unde am filmat. Frumoasele mele temple au fost făcute bucăţi. Am coborât de la zeitatea favorită numărul patru la numărul şaizeci şi opt, după Skaoi. Skaoi! Zeul nenorociţilor de pantofi de zăpadă.

— Pantofii de zăpadă sunt importanţi. Haide, prietene, nu-ţi poţi scoate întreaga chestie din minte? Eu am făcut-o.

Thor îşi plimbă opt degete prin barbă.

— Dar costumul ăla, Zaph? Şi Sepiile alea Pom Pom.

„Zaph”, îşi zise Zaphod. „L-am prins.”

— Erori de calcul, probabil.

— Şi chestiile pe care le-am zis, rosti Thor, înfiorându-se.

— Jucai un rol. Doar un rol.

— Odin a defecat pe o pisicuţă. De fapt a umplut de rahat un pui viu de tigru. Propria mea mamă nu se poate uita la mine. I-a spus lui Loki că nu vede în faţa ochilor decât bustiera aia de latex.

— A fost artă – nu toată lumea are parte de artă.

— Ştii câţi au văzut clipul ăla? A fost înregistrarea numărul unu în întregul Sub-Etha în ultimii cinci ani trecuţi.

— Tu ai spus-o. Cinci ani *trecuţi.* Acel clip e la trecut. Anul viitor o să vină un nou video cu Thor, unul care te va

introduce din nou în joc, acolo unde trebuie să fii.

— Nu zău, făcu Thor posomorât. Ce-ai plănuit pentru urmare? Să sparg un Bounce-O-Jelly?

Zaphod veni mai aproape.

— O, nu, prietene. Fără aranjamente de scenă. Acum vine o chestie reală. O filmare de şcoală veche. Am dat peste nemuritorul care ţi-a furat nava şi care te-a provocat la o confruntare.

Deasupra capului lui Thor, norul de furtună aruncă un mănunchi de fulgere vibrante.

— Continuă, Zaph, rosti zeul. Ascult.

Hillman Hunter

Hillman Hunter era mai mult decât un irlandez tipic, era un stereotip al bunului irlandez dintr-o epocă dispărută, aşa cum ar fi fost imaginată de un celt fost patriot cu ochelari cu ramă de smarald şi capul plin de whisky şi nostalgie. Peste ţeasta lui Hillman zăcea o claie de păr roşcat cârlionţat, faţa lui era împuşcată de pistrui mari cât o monedă de un penny de alamă, mersul lui aplecat înainte sugera o tinereţe petrecută în şaua unui cal pursânge, şi un crucifix de aur se cuibărea în V-ul gulerului deschis. Cu privire la natura lui de irlandez neaoş, Hillman Hunter era din cap până în picioare întruchiparea sacului de cartofi. Când Hillman intra într-o încăpere, era nevoie de un mare efort ca să nu-l saluţi din inimă cu un „begorrah”, cu un „slavă Domnului pentru ziua blândă” şi să nu-l întrebi de sănătatea celor de la U2. Chiar şi vocea lui se conforma aşteptărilor, şi de ce n-ar fi fost aşa câtă vreme Hillman îşi copiase accentul după cel al lui Barry Fitzgerald, un actor irlandez de secol douăzeci care era bătrân atunci când televiziunea trecea prin etapele copilăriei. Restul ambalajului era la fel de atent studiat. Hillman îşi cănea părul de când acesta devenise cărunt, la vârsta de optsprezece ani. De asemenea, îşi concepea singur

cârlionţii, iar tenul bălai era pistruiat de la lungile ore petrecute sub patul solar.

Care era motivul pentru un asemenea subterfugiu? Simplu. Ceva ce îi zisese Nano a lui cu mult timp în urmă.

— Oamenii îşi cumpără confortul, spusese ea, retezând gâtul unui porc cu o seceră de grâne. Dacă îi faci să se simtă confortabil, atunci o să cumpere de la tine *orice* ai vinde.

Combinaţia dintre înţelepciune şi stropi de sânge arterial fusese irezistibilă, astfel încât Hillman nu uitase niciodată lecţia bunicii lui.

„Fă oamenii să se simtă confortabil şi le poţi vinde ce vrei tu."

Ca atare, tânărul Hillman se transformase în actorul îndrăgit şi începuse să vândă chestii scumpe bogătanilor. Tranzacţionase maşini şi iahturi înainte de a sări mai sus, la cai şi proprietăţi imobiliare în străinătate. Era talentat. Dotat. Oamenii îndrăgeau vorba lui de lume veche şi erau fermecaţi de darurile lui compuse din bâte de mici dimensiuni incrustate cu diamante miniaturale. Până la vârsta de patruzeci de ani, Hillman ajunsese milionar doar din comisioane. Până la cincizeci era la jumătatea drumului către miliard şi trecea de la o reşedinţă proprie la alta într-un Jaguar sau se plimba pe moşia lui cu ajutorul a două proteze biohibride de şold, mai bune ca originalele şi care aveau avantajul că puteau fi reparate de producător dacă se stricau.

Hillman îşi dăduse seama că se puteau face şi mai mulţi bani dacă o persoană isteaţă reuşea să-şi dea seama cum să strângă toţi bogătanii într-un singur loc ca să le vândă diverse chestii în fiecare zi. Dar cum să ajungă la aşa ceva? Răspunsul îi veni sub forma unei secvenţe dintr-o ştire de televiziune. Vremurile erau grele şi, rămase fără personal, Surorile de întrajutorare Ocazională erau forţate să scoată la licitaţie una din proprietăţile bisericii lor; mai exact, insula Innisfree.

Hillman se emoţionase atât de tare, încât şoldul lui stâng telefonase până în Japonia.

Innisfree. Inspiraţia insulară pentru filmul favorit al lui Nano din toate timpurile: *Omul tăcut.* Căminul de celuloid al propriului şablon de personalitate. Soarta i-a făcut cu ochiul, destinul i-a strecurat o pungă maro, providenţa l-a bătut peste ţeastă cu ciocanul indiciilor.

Hillman câştigă licitaţia în faţa unei corporaţii-fantomă, care putea fi trasată până la un grup de trândăveală de pe Steaua lui Barnard de către oricine cu capacităţi Sub-Etha, şi achiziţionă insula, împreună cu permisiunea unui loc de reculegere pe care maicile plănuiau să-l construiască în vederea unor petreceri de weekend cu sherry.

Iar în acea primă dimineaţă ceţoasă, în vreme ce împroşca stropi de-a latul bălţii Lough Gill din Sligo pe un schif cu motor exterior, Hillman Hunter îşi dădu seama că descoperise o mină de aur.

— Bejaysus, înjurase el încet în barbă şi în caracter. E tărâmul făgăduinţei.

În loc de reculegere, Hillman construi acolo cea mai luxoasă staţiune rezidenţială din Irlanda şi, ca să se asigure că avea să-i atragă doar pe cei mai mari bogătani, inventase o religie, pe care o aruncase pe paginile broşurii de prezentare.

> Notă *Ghid:* Deşi Hillman Hunter n-avea de unde să ştie asta în acel moment, revista *Cine e Ce şi Unde* îl împerechease cu Kar Paltonnle din Esflovian, un alt individ cu limbă dulce care reuşise să convingă mai multe comunităţi închise că ţinea de domeniul logicii simple ca ele să fie alese să supravieţuiască după sosirea Armagedonului. Cariera lui fu săltată de un noroc extraordinar atunci când Armagedonul chiar a vizitat Esflovian sub forma unei terapii de întâlnire nucleară agravată. Domnul Paltonnle a câştigat câteva teancuri de valută ca lider de cult de închiriat, însă şi-a găsit adevărata şansă în software, atunci când a patentat un program numit Guru Dumnezeu, care permitea oricărui me-vanghelist potenţial să tasteze câteva lucruri despre

comunitatea căreia el intenţiona să-i furnizeze îndrumare spirituală, iar computerul se gândea la asta un minut sau două, după care scuipa un catehism adecvat, completat cu numărul dorit de porunci, justificări pentru orice prejudecăţi şi o ierarhie divină. Pachetul de lux oferea cumpărătorului opţiunea de a se înregistra ca zeu oficial prin folosirea unei portiţe legale pentru scurtcircuitarea cerinţei obişnuite de înfăptuire a trei miracole.

Ne vom numi naniţi, decisese Hillman fără ajutorul aplicaţiei software. Şi vom crede în existenţa planetei Nano, care a fost pregătită pentru credincioşi de către Dumnezeu. Şi, într-o bună zi, aceşti credincioşi vor fi adunaţi într-o navă spaţială şi duşi, la clasa întâi, să avem iertare, până la mai sus-menţionata planetă, aşa că ar fi la fel de bine dacă credincioşii ar fi adunaţi cu toţii într-un singur loc, aşteptând culegerea lor de către trimisul din spaţiu. Deoarece altfel ei ar putea rata zborul şi fie ar rămâne înţepeniţi pe Pământ ca să aştepte apocalipsa, fie ar trebui să ia o navă ulterioară, unde s-ar putea să nu mai existe locuri la clasa business.

Hillman lansase întreaga evanghelie, împreună cu vreo doi localnici, într-un weekend de beţie, la barul Casey’s din Skibbereen. Singura problemă semnificativă cu care se confruntaseră fusese ortografierea corectă a cuvântului *apocalipsa,* despre care Hillman fusese până atunci convins că include un x.

Nimeni n-avea să înghită aşa ceva, mârâise consiliul pentru turism, căci era o chestiune extrem de improbabilă – fapt care, evident, aproape garantase imensul succes al întreprinderii.

Primii aterizară superbogaţii irlandezi, urmaţi de ruşi şi de sud-africani. Hillman se înţelese cu câţiva membri ai familiei regale britanice ca aceştia să-i ofere un pic de credibilitate, aşa că porţile către bogăţie se deschiseră larg, lucru care, de fapt, îl irita pe Hillman, de vreme ce acele porţi fuseseră garantate pentru douăzeci de ani, iar prin deschiderea lor largă el pierduse două treimi din deschiderea reclamată către plajă.

Trei ani mai târziu, Hillman era păstorul-şef al propriei

turme micuţe de megabogătaşi, care mureau într-un ritm de jumătate de duzină pe lună, lăsând părţi considerabile din averile lor pământeşti în seama lui Hillman, câtă vreme el promitea să le congeleze capetele până la sosirea extratereştrilor.

— Funcţionează pentru că e uşor, îi spunea adesea Hillman lui Buff Orpington, secundul lui la comandă. Ca să fii nanit nu trebuie să faci nimic. Nu se taie nimic, nimeni nu te ţine sub apă, n-ai scripturi, n-ai vinovăţie, n-ai porunci. Nu trebuie decât să fii bogat şi să porţi un tricou nanit marţea, la bufetul din timpul prânzului. Nu există ceva mai uşor.

Notă *Ghid:* De fapt, a existat o religie la care apartenenţa era şi mai uşor de realizat decât la nanoism. Membrii Templului Molatic Molatic, foarte popular în Zonele Minţii Brequindane, şi-au dat seama că cele mai multe războaie majore din Univers au fost declanşate de zeloţi care îşi răspândeau agresiv propria religie, aşa că au decis ca propria lor metodă de botez să fie complet lipsită de durere şi să poată fi efectuată fără ca botezatul să ştie. Nu era nevoie decât ca un credincios să-şi îndrepte cel mai mic deget în direcţia ta timp de cinci secunde şi să rostească molatic „Beep”, după care, din punctul lor de vedere, deveneai membru al bisericii. În mai puţin de cinci ani brequindani, Templul MM a devenit religia cu cea mai rapidă creştere din Zonele Minţii. Din nefericire, deoarece nu au existat războaie sfinte în numele Molatic Molatic şi nici măcar o persoană nu a fost mutilată, Templul nu a fost recunoscut de Consiliul Galactic al Religiilor şi nu s-a calificat pentru un statut de pomană, aşa că s-a destrămat în mai puţin de jumătate de ciclu lunar.

Hillman Hunter era mândru de creaţia lui şi a intrat în negocieri cu un ministru australian ca să construiască un al doilea complex la Antipozi. Apoi, într-o după-amiază de joi, în vreme ce şedea pe toaletă şi juca un joc de biliard pe mobilul lui cu touch-screen, Hillman primi un telefon de la un număr din altă arie geografică. Chestia asta l-a intrigat,

deoarece telefonul lui nu era unul video. A preluat apelul, asigurându-se că ţine ecranul departe de genunchii lui expuşi, pe jumătate gândindu-se că poate Nano se supărase pe el pentru că îi fusese folosit numele în mod inadecvat şi acum îl suna prin pâlnie cerească din viaţa ei de apoi.

Un chip apăru pe ecranul lui Hillman. Nu era chipul lui Nano; bărbii şi riduri insuficiente.

— O dimineaţă glorioasă, rosti Hillman cu veselie, simţindu-se confortabil cu persoana lui. Şi tu cine ai putea fi?

— Aş putea fi răspunsul la rugăciunile tale, zise chipul. Aş putea fi capătul curcubeului tău.

Hillman folosi un citat atotcuprinzător din biblioteca lui Nano.

— O, chiar aşa, O'Reilly?

Chipul se încruntă.

— Ce? Ce-a fost asta? Te rog să vorbeşti clar. Accentul tău pare să-mi nedumerească peştele, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată cu alte maimuţe.

„Nebun”, îşi zise Hillman, nu fără motiv. „Dus cu pluta, clar.”

„De acord, Hillers”, şopti vocea bunicii lui moarte.

— Formele pe care le face gura ta nu se potrivesc cu cuvintele care ies din ea, observă Hillman. Şi, oricum, telefonul ăsta nu face conversaţii video.

— Una din minunile mele, explică misteriosul cap de o manieră vagă, pe care Hillman avea să ajungă să o cunoască bine. Iar chestia cu cuvintele şi gura se petrece deoarece tu nu ai un peşte Babel, aşa că nava insta-traduce. Bine? Ţi-ai dat seama, omule-maimuţă?

„Destul cu vorbăraia asta”, gândi Hillman.

— Cooree-ct, rosti el. Bine lucrat la chestia cu interceptarea telefonică, dar acum trebuie să o şterg. Am o religie de condus.

Închise şi se ridică pentru a se îmbarca în fina sarcină

motorizată de a încheia fermoarele de pe pantalonii lui de tweed.

— Nu aşa de repede, rosti capul, care apăruse acum, mărit, pe uşa de la baie. E nevoie de mai mult decât o simplă deconectare ca să mă reduci la tăcere, Hillman Hunter.

Hillman scăpă pantalonii din mână din pricina şocului şi se dădu în spate până la toaletă.

— Ce în numele a toate mai e sacru? icni el. Cum ai făcut asta?

Capul se încruntă.

— Asta? Numeşti asta să faci ceva? Uite-mă pe mine, gata să-ţi dezvălui şmecheria supremă a puterii, iar tu crezi că a arunca o proiecţie pe o suprafaţă plană cu un cadru metalic înseamnă să faci ceva? Hillman, prietene, eşti doar un neghiob ignorant. Fără supărare.

Hillman nu se supărase, până ce auzi cuvintele „fără supărare”. Prin minte îi trecu o idee.

— Eşti din Nano? Asta e? Am avut dreptate tot timpul?

Hillman vindea altora chestia cu Nano de atâta vreme, încât uneori aproape că şi-o vindea lui însuşi.

Capul râse atât de tare, încât Hillman fu obligat să respire printr-o pungă de hârtie.

— Nu, n-ai avut dreptate, maimuţă idioată. Nu există nicio planetă Nano. După care gura personajului se schimonosi într-un rânjet. Nu încă, nu există.

— Continuă, rosti Hillman, simţul lui de oportunitate trecând complet peste scepticismul lui profund.

— Căutam o investiţie pe planeta ta, care nu va mai exista multă vreme, apropo. Sub-Etha a scuipat micul tău complex şi mi se pare că bogătaşii tăi bătrâni ar da şi ultima lor monedă de aur dacă cineva chiar i-ar putea duce către Nano înainte ca Pământul să explodeze. Iar odată ce ei ajung pe mitica Nano, au cu siguranţă nevoie de un lider suprem.

„Lider suprem”, gândi Hillman. „Chestia asta e o imensă

găleată cu balegă de vacă.”

Brusc, vocea lui de Nano îi şopti, aşa cum proceda adesea atunci când viaţa lui ajungea la o răspântie importantă: „Ia aminte, Hillers. Idiotul ăsta poate face mai multe pentru tine decât îşi dă seama. Apoxi-lipsa se apropie şi e timpul să pleci de pe planeta asta.”

„Ştiam eu că există un x”, gândi Hillman. Cu voce tare, zise:

— Ar fi nevoie de un argument convingător cât un bejaysus ca şmecheria asta să funcţioneze.

Rânjetul de pe chip se lărgi preţ de câţiva incisivi.

— Ce-ar fi ca o navă spaţială mare să apară de nicăieri? Crezi că asta le-ar convinge pe celelalte maimuţe?

Hillman ignoră comentariul despre maimuţe; la urma urmei, acum era vorba de afaceri.

— Ai ceva roboţi?

— Am ceva mai bun de atât, rosti Zaphod Beeblebrox, căci evident el era cel care vorbea. Îţi pot face rost de un cap plutitor.

Nano

Aşa că acum Hillman Hunter era marele şef peste planetoid, prezidând peste optzeci şi şapte de bogătaşi bătrâni şi personalul acestora. Era avut şi puternic, dar nu părea niciodată să dispună de vreun minut ca să se bucure de asta. Descoperea rapid că tipii bogaţi şi retraşi erau cei mai pretenţioşi indivizi din galaxie. Nimic nu era vreodată suficient de bun sau gata suficient de repede. Nu ajuta deloc faptul că făuritorii de planete magratheeni trăgeau de timp cu lista de peticiri, făcând din fiecare detaliu minuscul un obstacol gigantic, ca şi cum nimeni nu le-ar fi spus că acele case de construit aveau nevoie de acoperişuri sau pardoseli.

— Vreţi şi ferestre? întrebase şeful de şantier, cu sprâncenele aproape gata să-şi ia zborul de pe faţă din

pricina şocului. Ar fi trebuit să spuneţi asta acum şase luni. Băieţii mei le-ar fi adăugat fără probleme dacă am fi ştiut. Dacă vreţi ferestre, acum trebuie să-i oprim pe instalatori, care, apropo, sunt deja pe şantier. Iar chestia asta nu-i va mulţumi pe zugravi, care urmează după instalatori. Iar unii zugravi sunt căsătoriţi cu instalatori, ceea ce va declanşa tensiuni în gospodării. Iar deocamdată noi ducem lipsă de maseuri la locul de muncă, aşa că în umerii unora din băieţii mei se va acumula nişte acid lactic nenorocit. În cele din urmă, sunt banii şi decizia dumneavoastră. Eu nu susţin decât că ar fi trebuit să spuneţi ceva mai devreme, când totul era convenabil de făcut, în loc să aruncaţi întregul proiect în vrie financiară din pricina cererilor dumneavoastră iraţionale.

Notă *Ghid:* În întreaga istorie înregistrată există o singură instanţă confirmată de constructor care a acceptat o schimbare a planurilor fără să facă o criză de isterie.

Acest fapt s-a petrecut în cazul domnului Carmen Ghettim, un comerciant auto betelgeusian care a trimis planurile revizuite constructorului la timp pentru a-l informa asupra schimbărilor, înainte de începerea proiectului. Trebuie menţionat aici că domnul Ghettim a trimis înştiinţarea prin intermediul unei specii de terier cu fălci-lanternă, foarte periculos.

Când nu negocia cu constructorii, Hillman îşi petrecea timpul încercând să găsească un zeu potrivit pentru a domni peste planetă, o sarcină care nu se dovedea atât de plăcută precum crezuse el. Hillman se imaginase angajându-se în conversaţii filosofice asupra naturii fericirii sau fiind vrăjit de manifestări uluitoare de putere divină. În loc de toate astea, fusese obligat să-şi croiască drum anevoie printr-un munte de CV-uri slinoase, unde semizeii încercau să pară mult mai semnificativi decât erau în realitate.

Hillman îşi dădu repede seama că atunci când un zeu introducea un rând, pe pagina doi, despre luarea unei

vacanţe sabatice în scop de contemplare divină, asta însemna, de fapt, că individul respectiv nu mai avusese nimic de lucru în ultimii zece mii de ani. Când un zeu pretindea că are influenţă meteorologică treptată, asta însemna pur şi simplu că el citea prognoza, după care pretindea că e responsabil pentru orice fel de vreme se manifesta. Iar dacă un zeu se lăuda cu omniprezenţa lui, exista o şansă foarte mare ca el să aibă un frate geamăn care plutea prin spaţiu, pe undeva.

„Zgură”, gândi Hillman, meditativ. „Zgură şi aburi. Niciun grăunte de calitate.”

Tocmai ducea ultimul teanc de aplicaţii către incineratorul de pe birou când Buff Orpington îşi vârî capul pe după uşă.

— Da, Buff. Suntem gata?

Chipul jovial al lui Buff fremătă.

— Totul e pregătit, Hillman. Suntem hotărâţi să dăm un şut în cur cuiva.

Dispoziţia lui Hillman nu se îmbunătăţi la auzul acestor cuvinte războinice.

„Să dăm un şut în cur? Cei mai mulţi colonişti abia dacă se mişcă mai repede ca un melc leneş. Orice cur care va primi un şut va trebui să stea pe loc, să fie moale şi să atârne jos.”

Părţile dorsale în chestiune reprezentau fesele căzute ale coloniştilor vestici de pe Nano, cei care îl răpiseră pe şeful francez al Congului din motive religioase, respectivele motive fiind că ei erau tyromancieri care credeau cu convingere în actul divinizării prin intermediul brânzei semicongelate, iar felul de mâncare folosit ca semnătură de Jean Claude însemna un quiche ceresc de patru brânzeturi cu capere şi somon afumat. Tyromancierii n-aveau nimic cu caperele şi somonul, dar deciseseră că umplutura de brânză era o erezie.

„Magratheenii m-au avertizat că astfel de lucruri se pot petrece”, îşi dădu seama Hillman cu durere. „Mutarea pe o

altă planetă este cel mai traumatic lucru care se poate întâmpla unei fiinţe, în afară de a fi întinsă din abundenţă în sos de barbecue şi apoi lăsată să cadă într-o gaură împreună cu Bestia Bugblatter din Traal, orice ar mai însemna şi asta. Oamenii devin fanatici atunci când e vorba de ce lasă în urmă. Tyromancia asta a pornit ca un soi de hobby pe Pământ, şi a devenit o imensă obsesie pe Nano. Aseed Preflux a reuşit să-şi convertească întreaga aşezare."

Hillman îl urmă pe Buff afară. Îşi spuse că din spate Buff arăta ca un urs grizzly înghesuit în pantaloni strâmţi şi bluzon de vânt; o bilă păroasă şi îndesată de om al cărui păr de la subţioară chiar fâşâia în vânt.

În piaţa orăşenească, trupele erau aliniate, gata de inspecţie, iar alinierea era chiar mai proastă decât îşi imaginase Hillman. Nu mai rămăsese niciun angajat liber, nici măcar unul.

Îi dădu ocol lui Buff Orpington.

— Unde sunt instructorii de personal?

— Plecaţi.

— Nici Lewis?

— Cu toţii.

— Şi terapeuţii de frumuseţe?

— Nu am mai văzut un terapeut de frumuseţe de aproape o săptămână. Cristelle a mea nu şi-a mai făcut manichiura de zece zile. E la capătul puterilor.

Hillman era şocat.

— Zece zile! Asta e o barbarie. De ce nu mi-a spus nimeni?

— Erai ocupat cu interviurile. Locul ăsta se destramă, Hillman. Abia dacă avem o jumate de duzină de bucătari-şefi rămaşi pentru tot oraşul. Oamenii sunt obligaţi să – Buff inspiră adânc pentru a se echilibra – să-şi gătească singuri.

Temperamentul irlandez al lui Hillman explodă.

— Nu am plătit mai multe averi enorme ca să ne gătim singuri. Cum e cu contractele? Oamenii ăştia au semnat cu toţii contracte.

Buckeye Brown, un petrolist texan, se ivi dintre rânduri.

— Tipul meu, Kiko, mi-a spus să îmi vâr contractul acolo unde nu ajunge soarele. A zis că asta e o nouă lume şi că toţi ar trebui să fim egali. A spus că tratăm servitorii ca pe nişte sclavi.

Hillman era copleşit. Asta se întâmpla în lipsa unei ierarhii de comandă dirijate de o divinitate.

— Chestia asta trebuie să înceteze. Mai întâi îi respingem pe invadatori, apoi ne luăm personalul înapoi din pustietate, pentru propriul lor bine. Cum pot spera să supravieţuiască oamenii tineri, sănătoşi, fără niciun talent în afaceri, în această nouă lume plină de vegetaţie, bejaysus?

Chestia cu „bejaysus” aproape că reprezenta o răzgândire. Hillman era atât de agitat, încât aproape că uitase cine pretindea că e.

Buckeye aruncă o privire posomorâtă înspre vârfurile mocasinilor lui Ferragamo din piele de aligator, pe care era aproape sigur că avea să şi-i strice în pustietate.

— Vrei ca noi să mergem în sălbăticie? Tati mi-a povestit despre asta, dar n-am fost niciodată efectiv acolo.

„N-ai fost nici la şcoală vreodată”, îi ripostă Hillman în gând.

— Nu mergem în sălbăticie, domnule Brown. Evident, ăsta e un joc pentru oameni tineri. Nu, îi vom momi pe nemernicii ăia să vină înapoi cu apartamente Premium Plus.

Buff era oripilat.

— Doar nu Premium Plus cu vedere spre lagună?

— Dacă va fi nevoie.

— Cu serviciu de portar de douăzeci şi patru de ore?

— Mă îndoiesc. Echipa de portari a sărit în barca lor acum o lună. Va trebui să le oferim portarilor apartamente. Poate chiar şi abonamente la săli de gimnastică.

— Dar portarii nu se pot servi pe ei înşişi, se plânse Buff. E nebunie curată. A înnebunit oare lumea complet?

Ca orice bun vânzător, Hillman veni rapid cu soluţia.

— Roboţi, amice. Am auzit că în Corporaţia Sirius se fac androizi de servicii cu personalităţi umane autentice. E perfect, ce-ar putea să meargă prost?

— Presupun că s-ar putea să meargă, rosti Buff, calmat. Sau poate că vom importa extratereştri cărora chiar le place să muncească în soare. Ne-ar putea plăti ei. Poate cauţi în cartea ta cu *Autostopismul.*

— O s-o fac, imediat ce-i vom expedia la pachet pe nemernicii ăia.

Hillman privi de jur împrejurul pieţei John Wayne şi se întrebă cum de lucrurile se deterioraseră aşa de rapid. Cu şase luni înainte, piaţa reprezenta un element central uluitor al noii lor societăţi, iar acum se vedeau bălării ivindu-se printre dale şi gângănii ciudate şi albastre rozând sticla şi făcând găuri în ea.

„Avem nevoie de un zeu. Şi încă repede.”

Buckeye Brown îşi drese glasul.

— De unde ştim că tyromancierii vor lansa o ofensivă *azi?*

Buff se adresă celorlalţi ca un individ fericit că dispune de informaţii solide de transmis. Îşi depărtă picioarele, legănându-se uşor pe mingile călcâielor, ca şi cum ar fi fost gata să ridice o bară cu greutăţi.

— E singura zi în care pot veni. De luni până miercuri fac brânză. Vineri se analizează brânza. Sâmbăta şi duminica sunt rezervate contemplării mesajului din brânză. Joia e singura zi în care sunt permise activităţi laice.

— Şi noi de unde ştim asta?

— Oh, de la Aseed care s-a scăpat într-un mesaj. În caz că vreunul dintre noi ar vrea să i se alăture. Drăguţă prezentare, trebuie să recunosc. O mulţime de icoane plutitoare cu brânză. Se pare că, dacă nu ne alăturăm lor, vom aduce edamnarea asupra întregii planete.

Bărbia lui Hillman tremură o clipă.

— Edamnare? Cred că glumeşti.

Buff zâmbi.

— Sunt serios ca un puţ secat, Hillman. Scoase o carte de rugăciuni din buzunar. Ah… aici era: „Ziua edamnării va cădea peste necredincioşi sub o formă uriaşă şi îngrozitoare, posibil înrudită cu brânza, însă orice formă imensă şi îngrozitoare poate fi înţeleasă ca fiind emanată din Brânză.”

Hillman începea să se simtă brânzit de atâta folosire a cuvântului „brânză”.

— Imensă şi îngrozitoare, bejaysus. Cine scrie porcăria asta?

— Aseed. Prima Evanghelie a Tyromanciei, cum îi spune el.

— Ţăcănitul ăla mic plin de băşini puturoase, înjură Hillman. Cine se crede?

Întrebarea scoase în evidenţă un şir hotărât de non-răspunsuri dinspre trupele adunate, deoarece Aseed semăna destul de bine cu Hillman, cu excepţia unui oarecare stil şi a unor chestiuni legate de croiala hainelor. Şi se părea că Hillman era singurul care nu recunoştea acest fapt.

Din fericire fură cu toţii scutiţi de stinghereală când telefonul lui Buff începu să ţârâie în buzunar.

— O, telefonul meu. Ce păcat – tocmai aveam de gând să răspund la întrebarea aia legată de cine se crede Aseed, dar acum sună telefonul meu, aşa că mai bine răspund la el şi nu la întrebare. Mare păcat.

Scotoci după mobil prin buzunar şi îl deschise.

— Da? Sigur? Bine. Plecăm. Buff închise telefonul, apoi îl ridică cu un gest melodramatic. Tyromancierii se apropie.

— Cum? Zău? Cine era?

— Silkie. E la postul de veghe din cafeneaua din Şopronul Cărţii.

Şopronul Cărţii era cea mai înaltă clădire din mall, cu o cafenea cu pereţi de sticlă la etajul trei. De acolo, un om de veghe putea ţine sub supraveghere drumul principal în vreme ce naviga printre ultimele apariţii editoriale. De

obicei, Silkie Bantam se oferea voluntară pentru treaba cu veghea, deoarece era un fan avid de cărţi horror şi aşa putea parcurge câteva capitole cu ochii scoşi de groază în vreme ce urmărea drumul.

— Cum părea?

— Plictisită. A fost obligată să-şi facă singură cafeaua.

Hillman simţea cum totul îi scapă de sub control. Şi oamenii din Şopronul Cărţii. Răscoala asta a tyromancierilor trebuia să înceteze imediat.

— Bine, băieţii mei, rosti el, bătând dintr-un picior pentru a se face mai înalt. Cum stăm cu armele?

Ăsta era domeniul lui Buff. El fusese fan Kirk Douglas pe Pământ, aşa că fusese numit la comanda armurăriei.

— Nu prea rău, zise el, ducând brigada de strânsură către piciorul statuii lui Sean Boxerul din piaţă. Uneltele lor de bătălie erau întinse pe piatră. În cea mai mare parte sunt chestii de grădinărit, recunoscu. Ustensila asta de subţiat are o greutate bună şi poate face o tăietură urâtă unei persoane. Avem câteva furci pentru împuns şi împiedicat, genul ăsta de lucruri. Mie însumi mi-am rezervat fierul ăsta – nu e bâta mea premium, evident, dar se balansează bine. Destul de periculos în mâini potrivite.

Chiar dacă el însuşi semnase acordul prin care se interzicea transportul armelor mecanice dinspre Pământ, Hillman sperase în existenţa unui arsenal ceva mai solid.

— E minunat! exclamă el cu lipsă de entuziasm. Haideţi să le arătăm fucălăilor ăstora cum pot lupta oamenii din Cong.

Îşi alese unealta de subţiat şi era pe punctul de a apăsa butonul de pornire când Buff îi atinse cotul.

— Mai bine îi dai drumul când vom avea nevoie. Sarcina e destul de scăzută.

— Înţeleg.

— De obicei Jose se ocupă cu toate astea, dar a fugit cu una din cameristele tale.

— Mda. Bine. În fine, o să ne descurcăm cu ce avem.

Porniră în dezordine către poarta principală. Complexul fusese proiectat după modelul Innisfree-ului original, cu un mall adăugat în capătul îndepărtat al lagunei. Existau păsări clopoţel-călător în apele puţin adânci, unele dintre ele citind, majoritatea bronzându-se şi plângându-se că motivaţia păsărească dispărea atât de repede când cineva le dăruia o minunată lagună fără crocodili.

Notă *Ghid:* Păsările clopoţel-călător au devenit de multă vreme victime ale propriei lor atractivităţi, la care s-a adăugat şi încrucişarea intensă între rude. Timp de secole, clopoţeii-călător au fost respectaţi în întreaga galaxie ca fiind ţesători de tapiserii fine din pene, până ce un anume ambasador comercial al Consiliului Galactic a proclamat penajul lor ca fiind deosebit de frumos şi obligatoriu pentru toate lagunele la modă. Acest fapt a pus efectiv capăt modului de viaţă al clopoţelului-călător, deoarece au intervenit vulturii culturali care au început să hrănească şi să strângă agresiv păsările în căutarea penajului perfect, după care acestea puteau fi transportate de-a lungul galaxiei ca să însenineze întinderile de apă ale diplomaţilor. Clopoţeii-călători nu au opus cine ştie ce rezistenţă, căci sunt creaturi orgolioase, cărora le place să fie privite. Pe de altă parte, vulturii culturali nu dispun de nicio pană a narcisismului în aripile lor, şi le place să îşi petreacă timpul distrugând alte specii, pentru ca apoi să-şi cheltuie profiturile pe băutură şi deserturi zaharisite. „Suntem ca două capete opuse ale aceluiaşi spectru”, i-a spus odată un vultur cultural unui clopoţel-călător, la care acesta a replicat: „Da, câtă vreme un capăt al spectrului este compus din rahat, şi acesta e capătul unde te afli tu.”

— Am o teză de terminat peste două luni, şopti un clopoţel-călător unui prieten. Şi nici măcar nu am început documentarea.

Un altul îl zări pe Buff pe pod.

— Hei, hei, Buffy. Cum mai e dansul?

— Nu-i rău deloc, Perko. Nu-i rău absolut deloc. Ai terminat de citit cartea aia?

Perko îşi dădu ochii peste cap.

— E deja băgată în capul meu, Buff. Trebuie doar să-mi aşez spatele pe un fotoliu şi să încep să tastez, înţelegi?

— Ştiu exact la ce te referi, răspunse Buff, care habar n-avea la ce se referea pasărea, dar era în dispoziţia de a emite afirmaţii pozitive.

Luptătorii din Cong îl urmară pe Hillman de-a lungul asfaltului către poarta principală, pe care liderul lor se văzu obligat să o întredeschidă cu o rangă.

— Unul dintre noi ar fi trebuit să înveţe codul porţii, gâfâi Hillman în timp ce se chinuia. Chestia asta e ridicolă. Magratheenii au muncit la codurile de rezervă, dar sunt cu sutele. Porţi electronice, registre de bani, viziune Sub-Etha. Nimic nu funcţionează fără coduri.

De îndată ce poarta se deschise suficient cât să te poţi strecura prin ea, oamenii se postară la punctul de verificare şi priviră de-a latul cocoloaşelor ceţoase de iarbă purpurie, către pădurea tropicală care diviza cele două complexuri. Crengile copacilor se încrucişau dense şi atârnau grele de fructe şi vietăţi sălbatice, în afară de un tunel în formă de cilindru semieliptic care fusese săpat cu laserul până în partea cealaltă.

Hillman îşi scoase telefonul şi îl fixă asupra gurii tunelului.

— Îi văd pe fucălăii ăia rătăciţi, pufni el. Vin spre noi în carturi de golf. Jaysus, nu prea seamănă cu Brigada Uşoară acum, nu?

Adunătura pestriţă râse din inimă, aşa cum văzuseră ei că procedează războinicii în filmele de război, apoi îşi folosiră telefoanele ca să mărească imaginea convoiului care se apropia.

— Număr zece, rosti Buckeye, care avea cel mai scump telefon, cu cele mai bune lentile. Noi suntem doar opt.

— Da, dar noi stăm pe vârful unui deal, ripostă Hillman.

— Aşa, şi?

— Şi toată lumea ştie că a sta pe un deal este vital… fucălar de *vital,* în circumstanţele astea.

Buckeye era confuz.

— Nu ştiam. Aşadar nu toată lumea, nu-i aşa?

— Acum ştii?

— Presupun că da.

— Ei bine, atunci e toată lumea, nu-i aşa?

Hillman nu se bucură de victoria în această mică dispută verbală. Se presupusese că acea aşezare urma să fie paşnică. Nu fuseseră prevăzute niciun fel de dispute.

— Nu văd ce e aşa de bun la dealul ăsta, rosti Buckeye îmbufnat. Unii dintre noi poartă tenişi. Iar pe acolo sunt o mulţime de pietre ascuţite. Tălpile de pe chestiile astea sunt ca hârtia.

— Eu port pantofii mei de golf, zise Buff cu un rânjet însetat de sânge. Aşa că îi pot călca în picioare pe nemernici. Le pot face creierele piure.

> Notă *Ghid:* Buff Orpington era, din întâmplare, un descendent direct din Sigurd, nobilul războinic viking. Domnul Orpington nu era conştient de asta; nu ştia decât că adesea adăuga miere la berea lui şi avea fantezii cu tăierea codiţelor nevestei lui cu un topor. Ulterior memoriile lui ancestrale aveau să-i fie extrase de un peşte Babel hibrid, moment din care el avea să înceapă să poarte încălţăminte din piele de focă pe traseele de golf.

Hillman îşi dădu atunci seama cât de iute putea scăpa de sub control confruntarea care avea să urmeze.

— Staţi aşa, băieţi. Nu va exista niciun piure de creier. În primul rând, surorile de la teatru sunt îmbârligate cu vreo câţiva băieţi de crose în cel de-al cincisprezecelea buncăr, iar în al doilea rând, noi nu suntem clasa muncitoare. Nu va avea loc nicio luptă dacă nu este neapărat nevoie.

— Bine, Hillman, zise Buff, supus. Dar dacă ne insultă? Dacă ne insultă bunicii?

Obrajii lui Hillman îşi pierdură nuanţa lor roz obişnuită.

— Dacă o insultă cineva pe Na… ăă… pe bunica mea, atunci îi crăp ţeasta.

Naniţii nu erau singurii care urmăreau autostrada. Câteva

carnivore flămânde şi sprintene stăteau grupate în vegetaţia densă de la gura tunelului, cu degetele puternice curbate şi cu tendoanele întinse anticipând atacul. Una dintre ele, o creatură încovoiată, duse o coajă de pâine la gură, rupând-o cu dinţii puternici, doar ca să-i fie smulsă din mână de şeful haitei.

— Ce crezi că faci? întrebă liderul, care se numea Lewis Tydfil.

— Am nevoie de energie, replică subordonatul lui, care folosea un singur nume: Pex.

— Dar aia e pâine.

— Şi?

— Carbohidraţi după ora trei după-amiaza? Eşti nebun?

— E doar o coajă. Asta-i tot.

Tydfil ridică apoi coaja de pâine ca să fie văzută de toţi instructorii personali şi de cosmeticiene.

— O coajă. Asta e tot. Ştii câte linguri de zahăr sunt în coaja asta? Ştie vreunul dintre voi?

— Două? încercă Pex.

— Şapte! ţipă Tydfil. Şapte. Mănânci chestia asta după ora trei şi e ca şi cum ţi-ai înfige o pompă de zahăr în cur.

— Fii serios, Lewis.

— Cincizeci de flotări, pe coate. Dă-i drumul.

Pex se încruntă.

— Mi-era foame. M-am săturat să culeg fructe din copaci. Vreau ceva proaspăt copt sau gătit.

— De-asta suntem aici. Şi-acum dă-i drumul cu flotările alea.

Pex zări privirea unei manichiuriste de care se amorezase. Unghiile ei arătau ca şi cum ar fi fost mai întâi înmuiate în sânge, apoi în diamante. Nu prea îi plăcea ideea de a se umili în faţa ei.

— Nu, Tydfil. Du-te şi trageţi-o singur. Cine te-a făcut şef?

Lewis Tydfil se ridică, îndoindu-şi un genunchi ca să-şi scoată în evidenţă abdomenul.

— Eu m-am făcut singur şef, pe baza calificărilor mele.

— Şi eu am calificări.

— Tu eşti *instructor de fitness*, rosti Tydfil pe un ton asociat de obicei dictatorilor sângeroşi, criminalilor în serie sau prietenilor chipeşi ai fostelor iubite. Orice dobitoc poate petrece un weekend într-un rahat de sală de gimnastică pentru a deveni *instructor de fitness.*

— Am diplomă.

— Eu am grad, tună Tydfill.

— Eu sunt specializat în clopote de ceainice.

Tydfil contraatacă din nou.

— Eu sunt expert în Zidul Kinesis şi pot obţine referinţe GP.

Pex scoase o revistă împăturită de sub pantalonii lui scurţi, fapt care o dezamăgi uşor pe manichiuristă.

— Eu am făcut un pictorial în *Men's Health.* Uite, eu sunt pe copertă.

Tydfil înfipse ultimul cui în coşciugul rivalului său.

— Eu am fost consultant de fitness într-un reality-show. Am avut vedete de telenovele!

Aşa ceva nu mai putea fi contracarat. Pex căzu pe încheieturi şi începu să numere flotările în serii de câte zece.

— Bun, rosti Tydfil. Şi-acum voi, ceilalţi, hidrataţi-vă şi efectuaţi-vă exerciţiile de întindere. Ăia o să ajungă în curând aici. Îşi verifică mai mulţi camarazi. Suntem prea vizibili aici. Ceva camuflaj, vă rog.

Două cosmeticiene, cu rezervoare cu spray de bronzare ataşate pe spate, se apucară să tragă dungi pe membrele instructorilor.

Dintre copaci apăru o creatură musculoasă.

— Vin de-a lungul autostrăzii. Jean Claude este în ultimul cart.

— În regulă, toată lumea, rosti Lewis Tydfil. Asta e. Nu trebuie decât să-l înşfăcăm pe Jean Claude şi să punem labele pe crepe-urile lui din grâu integral pentru toată lumea. Hai să ne încălzim cu o alergare lentă, apoi atacăm

la semnalul meu.

— Care e semnalul tău? întrebă Pex, din punctul de maxim al unei flotări.

— O să te împuşc în cap cu pistolul meu de starter.

— Ce?

— Sau poate doar o să strig *atacaţi.* Alte întrebări?

Bărbia lui Pex atinse solul.

— Nţţ. Am priceput.

Tydfil zâmbi larg şi perfect.

— Bine. Acum haideţi, toată lumea, ridicaţi genunchii ăia. Scoateţi-i în afară.

Instructorii personali păreau să apară de nicăieri, repezindu-se asupra ultimului cart de golf imediat ce acesta ieşi de sub acoperirea pădurii tropicale.

— Ce naiba…? icni Buckeye. Aţi văzut asta? A văzut toată lumea ce s-a întâmplat?

Nimeni nu replică, cu toţii fiind concentraţi pe drama care se petrecea pe asfalt. Atacul nu era precis, dar era iute ca fulgerul şi furios. Un grup de atleţi bronzaţi şi asortaţi explodă de la graniţa plantată, roind în jurul cartului care îl transporta pe Jean Claude. Într-o nebunie de bicepşi, creaturile smulseră vehiculul către curbă, scoţându-l de pe drum şi aruncându-l pe pantă. Apoi, într-o străfulgerare de maiouri sport şi gel de păr, fiinţele dispărură. Şoferul cartului nici măcar nu avu şansa de a apăsa pe butonul de Ajutor de Urgenţă care atârna de un lanţ în jurul gâtului lui. Singurele dovezi ale atacului erau norul de praf care se aşeza la loc şi înjurăturile postfactum ale unui instructor îndesat care nu se încălzise ca lumea. Trecură câteva clipe înainte ca restul convoiului să observe că ariergarda lipsea.

— Jaysus, şopti Hillman, rostind pentru prima oară cuvântul cu sens. Asta a fost… Nu-mi vine să cred. Nu ştiam că umanoizii se pot mişca atât de rapid.

Buff, care fusese o dată la o discuţie despre trainingul personal, dădu cu înţelepciune din cap.

— Dap. Asta înseamnă instructorii pentru tine. Extrem de

bine lubrifiaţi.

— Au devenit sălbatici, cârâi Buckeye. Nimeni nu mai e în siguranţă. Credeţi că l-am putea opri pe vreunul din ăştia cu un instrument de subţiat iarba? Suntem condamnaţi! Condamnaţi!

Venise vremea unui pic de leadership.

— Reveniţi-vă, adunătură laşă de pui ce sunteţi, plesni Hillman, încă mai trebuie să ne confruntăm cu tyromancierii.

Era adevărat. Tyromancierii nu se întorseseră; mai mult decât atât, se îndreptau rapid spre complexul naniţilor. După toate probabilităţile, aveau să dispară de pe scena ambuscadei dacă instructorii decideau să atace din nou.

— Să coborâm dealul? propuse Buckeye.

— Lasă naibii nenorocitul ăla de deal, ripostă Hillman, după care îşi aminti că Buckeye era, tehnic vorbind, un client. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa dealului, domnule. Doar urmaţi ordinele mele.

— Şi să le zdrobim ţestele zarkoase?

— Zarkoase, Buff? Ce naiba înseamnă „zarkoase”?

— Un termen pe care l-am cules de la unul din negustorii din spaţioport.

— Ţine-l pentru tine, mai ales în faţa doamnelor.

Buff ridică din umeri.

— Nicio problemă. Mi-aş dori să fi avut acum o sabie în mână. O zerkoasă mare… scuze… o lamă dublă mare cu piele de oaie pe mâner. Dacă aş fi avut o sabie ca asta, aş fi murit fericit şi m-aş fi dus direct în Rai.

Buckeye îl trase de mânecă cu un tic nervos.

— Când toate astea se vor termina, trebuie să discuţi cu nevasta mea, psihiatrul oraşului, asta dacă o putem aduce înapoi de la plajă. S-a îmbârligat cu un salvamar tânăr. După ea, este un caz limpede de complex oedipian inversat. Am încercat totul, să ştii – am urmat un curs de pilule ticăloase, ca ea să poată dispune de tipul rău sau de tipul bun.

— Din fericire, nu voi supravieţui glorioasei bătălii de azi, rosti Buff, ignorând cu bună ştiinţă povestea păcătoasă a lui Buckeye.

Maşinuţele de golf ale tyromancierilor goneau de-a lungul singurului drum dublu pentru căruţe de pe Nano, un exemplu clar al viitoarelor dovezi de masacru, şi înaintară constant în susul dealului către complex.

— Mai bine ai pleca, îngăimă Buckeye.

Deşi ulterior avea să pretindă că totul fusese un accident, chiar în acea clipă exactă călcâiul pantofului de golf al lui Buff lovi unul din tenişii lui Buckeye Brown, provocându-i daune mari.

> Notă *Ghid:* Acest incident relativ nevinovat avea să conducă la o vendetă crâncenă care avea să escaladeze în intensitate de-a lungul secolelor, culminând cu distrugerea a trei planete, optsprezece crucişătoare de bătălie din clasa „Tenişi” şi un mic hotel dintr-o lume neutră. Pe partea pozitivă a lucrurilor, a existat o iubire interzisă între doi membri mai tineri ai familiilor în cauză, care ulterior a devenit un film, o serie de cărţi şi o piesă de teatru cu un succes mediocru de public.
>
> Lecturi recomandate:
>
> *Brown & Orpington: O nouă rasă* de Bandera Brown-Orpington

Tyromancierii urcau dealul într-o formaţie în semicerc destul de mişto, care îşi dădu duhul atunci când şoferul numărul patru uită să frâneze şi se rostogoli înapoi pe pantă, zdrobindu-se în cele din urmă de rădăcina unui copac masiv care, din fericire pentru el, hiberna, căci altfel cu siguranţă şi-ar fi înfipt o creangă în el.

— Frumoasă intrare, pufni Buff, legănându-şi fierul cu nonşalanţă.

Aseed Preflux se dădu jos din primul vehicul, îşi cheltui o clipă din timpul său ca să transmită o privire de *eşti un idiot* către şoferul vinovat de incident, apoi îşi îndreptă atenţia

către naniţi.

Era enervant să vezi cât de mult se asemăna el cu Hillman, până la nivelul crestei de pe cap şi al bărbiei înfipte înainte, ca un spiriduş infernal. De fapt, dacă naniţii s-ar fi uitat mai îndeaproape la duşmanul lor, ar fi putut observa că în grupul lui existau câteva sosii ale acestuia.

— Brânza mi-a spus că vei spune asta despre intrarea noastră, rosti Aseed.

— Păcat că *Brânza* n-a menţionat nimic despre ambuscada de pe drum, nu-i aşa, băieţică? ripostă imediat Hillman.

Oamenii lui acordară replicii un şase pe scara râsului, unu însemnând un chicotit blând, iar zece fiind un hohot incontrolabil. Gluma lui Hillman în mod clar nu se putea clasa mai sus de nota patru.

— Nu îţi bate joc de Brânză! ripostă Aseed, furios. Vei aduce edamnarea asupra noastră, a tuturor!

Buff luă fruntea lui Aseed ca ţintă pentru fierul lui.

— Eşti pe punctul de a deveni pastă de brânză.

Alte râsete. Un opt solid.

Pe obrajii lui Aseed înfloriră pete roşii.

— Mda, continuaţi aşa. Faceţi glumele astea cu brânza. E atât de uşor, nu-i aşa?

— Poante lejere, mormăi Buckeye.

— Da. Şi asta. Haideţi să renunţăm la ele ca să ne vedem de treburile noastre.

Oamenii lui Aseed se strânseră ameninţători în spatele lui, părând pe atât de războinici pe cât era posibil să pară atunci când erau înarmaţi cu instrumente legate de brânză.

— Ce e aia? întrebă Hillman, arătând spre o unealtă de lemn. E pentru curăţarea jgheaburilor?

— Este un piston de amestecare! Aşa cum ştiţi cu toţii!

— De unde să ştiu asta, băiete? Eu am pe cineva care îmi face brânza înainte să o întind pe biscuit.

— Blasfemiatorule! ţipă Aseed, iar prietenii lui intensificară ţipătul.

— Ia ascultă hărmălaia asta, zise Buff. Oh, hărmălaie.

— Cum?

— Nimic, Hillman. De ce nu mă laşi să-i termin pe băieţaşii ăştia? Au rămas doar opt.

— Nu încă, Buff. Poate că prietenii noştri nu vor să lupte. Poate că au venit ca să ni-l înapoieze pe Jean Claude.

— Nu! tună Aseed, după care rămase fără aer. De fapt, nu-l mai avem. Instructorii ăia l-au luat, l-au dus către aşezarea lor de pe plajă, cred.

— Am văzut. Aşadar v-aţi lăsat un adept în şanţ?

Aseed făcu un triunghi cu arătătoarele şi degetele mari, pe care apoi îl atinse de frunte.

— Brânza cere sacrificii, rosti el.

Ceilalţi îi copiară gestul.

— Slavă Brânzei, intonară ei, cu chipuri atât de solemne, încât le-ar fi putut închiria unei agenţii de publicitate pe post de imagini „anterioare” în cadrul campaniei *Blam-O-Creier, Antidepresiv pentru întreaga familie.*

Hillman şi naniţii îşi compuseră iute chipurile de „după”, râzând atât de tare, încât doi dintre ei traseră pârţuri.

— Slavă Brânzei, replică Hillman. Tocmai când credeam că nu poţi deveni mai ţăcănit.

Aseed oftă.

— Deci nu te vei alătura nouă?

— Nu. Nu o vom face. De ce nu te alături tu nouă, Preflux? Doar las-o mai moale cu chestia cu brânza. Aici suntem cu toţii relaxaţi. Iar împreună am putea suplini lipsa de personal.

— Nu. Cu toţii trebuie să se încline Brânzei.

— Slavă Brânzei!

Fu rândul lui Hillman să ofteze.

— Atunci presupun că va trebui să ne batem.

— E singura cale. Dar fără lovituri peste faţă.

— Bineînţeles. Nu suntem animale. Şi nici testicule.

— Ni se interzice să avem contact cu testicule de necredincioşi, cu excepţia situaţiei în care folosim mănuşi

de cheag, pe care încă nu am reuşit să le fabricăm.
— Deci nu feţe, nu testicule.
Buff abia era ţinut în loc de o lesă invizibilă.
— Haideţi, să-i dăm drumul odată.
— Încă un lucru, zise Aseed. Mă voi bate, la fel ca discipolii mei, cu mâna de amestec brânză în buzunar, aşa că în numele fair playului…
— Deci cu o singură mână, fără faţă, fără testicule?
— De acord. Dacă învingem noi, vă veţi alătura grupului nostru fericit; dacă învingeţi voi, ne vom întoarce până când vom învinge.
Hillman închise ochii şi ascultă vocea lui Nano a lui.
„Ce să fac, Nano?”
Răspunsul veni imediat:
„Bate adunătura asta de aburiţi, Hillers. Dă-le o bătaie să o ţină minte.”
„Bine, Nano. Bine.”
Cu voce tare, rosti:
— Bine. Buff, fă ce poţi tu mai rău.
Rânjetul lui Buff Orpington păru să dezvăluie mai mulţi dinţi decât erau de obicei de găsit într-o gură umană.
— Aaaarghhh! urlă el, bătându-se în piept ca un urs, cu imagini cu biserici arzând trecându-i prin faţa ochilor. Moarte tyromancierilor!
— Sau cel puţin o zdrobire sănătoasă, zise Hillman, apăsând butonul de pornire al uneltei de subţiat iarba.
— Fără testicule, chiţăi Aseed când mamutul Buff Orpington se repezea asupra lui. Fără t-e-e-e-sticule.
Apoi pe cer apăru o enormă roată de brânză, rostogolindu-se deasupra capetelor combatanţilor şi emiţând un zumzet ameninţător. Această apariţie bruscă şi cât se poate de neaşteptată mută atenţia gloatei mai repede decât apariţia lui Eccentrica Gallumbit purtând un tricou neon cu înscripţia „Vinerea Freebie” ar fi mutat atenţia mulţimii la o convenţie Virgin-Tocilari într-o zi de vineri. Chiar şi spasmul războinic al lui Buff Orpington se

scurse din ţeasta lui, lăsând în urmă o ceaţă de neîncredere.

— Nu se poate! exclamă el. Nu pot să cred.

Aseed Preflux se făcu mai palid decât o felie de Cheddar cu smântână dublă.

— Edamnare! urlă el, atingându-şi fruntea cu degetele. Tu ai adus-o asupra noastră, Hillman Hunter!

Hillman îşi opri unealta din mână.

— Cum? Nu. Cu siguranţă nu. Chestia asta e imposibilă. Serios?

Aseed şi gaşca lui de tyromancieri, gesticulând furioşi, se îndepărtară de zidul complexului.

— Nu vrem să murim pentru păcatele tale, Hunter. Înfruntă singur mânia Roţii.

Tyromancierii se răsuciră pe călcâie şi o luară la fugă, chestie care nu e deloc uşor de făcut atunci când te înclini şi faci semnul Brânzei, cu rezultatul că mai bine de jumătate dintre ei se rostogoliră în graniţele crescute peste măsură înainte de a ajunge în maşinuţele de golf şi de a se buluci înapoi pe drumul pe care veniseră, pe cât de repede le permiteau motoarele electrice ale vehiculelor, destul de pregătiţi să parcurgă traseul de chin al instructorului personal. Dacă Brânza dorise să-i prindă şi să-i vrăjească, atunci nu ar fi trebuit să întâmpine nicio problemă. Însă totul părea ca şi cum Brânza era destul de mulţumită să atârne maiestuoasă deasupra naniţilor.

— Ce crezi? întrebă Hillman, scuipând cuvintele pe partea laterală a gurii către Buff.

Buff ridică din umerii lui cărnoşi.

— Nu sunt sigur. Poate Gouda, sau poate Cheddar.

Brânza decise că îi ajunsese cât fusese brânză, aşa că, de dragul schimbării, deveni un ochi rotitor, una din înfăţişările ei favorite.

Hillman oftă din rărunchi şi întregul lui trup se relaxă, ca şi cum oasele i s-ar fi înmuiat.

— Bineînţeles. Ar fi trebuit să ştiu.

Imensul ochi se rostogoli nebuneşte, apoi se transformă într-un ecran panoramic pe care părea să ruleze un soi de reality-show în care actorul principal era un mastodont pe nume Pinky. Pinky alergă bezmetic câteva secunde, apoi ecranul explodă într-un nor de mici bile blănoase cu dinţi; dinţi care mâncară din propria blană ca să dezvăluie o navă spaţială albă şi strălucitoare dedesubt. O navă spaţială atât de mişto, încât făcea alte nave spaţiale mişto, cum era Sirius Întreg-Spaţiul Lumi-de-Dincolo să pară la fel de mişto precum un ciorchine de pistrui pe nasul unui individ de patruzeci de ani care călărea o bicicletă cu stabilizatoare laterale în jurul propriului birou în timpul unei prezentări despre căi mai eficiente de deblocare a ţevilor de scurgere.

> Notă *Ghid:* Această analogie funcţionează destul de bine oriunde, cu excepţia oraşului Shank, de lângă faimoasele Bobine ale Infinitului din Allosimanius Syneca. Shank este locuit de pshawriani, care sunt educaţi din fragedă pruncie să sfideze aşteptările. De fapt, oricine întruneşte aşteptările primeşte trei şanse, după care este aruncat de pe crestele în formă de deget ale Mooncliffs. În realitate, lumea rareori primeşte trei şanse, deoarece la asta se aşteaptă. În Shank, un bărbat pistruiat de patruzeci de ani pe o bicicletă cu stabilizatori ar reprezenta punctul culminant al calmului neaşteptat. Faptul că prezentarea se referea la ţevi de scurgere ar fi văzut ca o nuanţă drăguţă, având în vedere că constanta gravitaţională pe Allosimanius Syneca este de doar 1,2 metri pe secundă la pătrat, iar deşeurile pur şi simplu plutesc în spaţiu.

Nava spaţială albă şi strălucitoare tremură un pic, apoi se solidifică cu un zgomot ca de felie imensă de lămâie care se ciocneşte cu o cărămidă uriaşă de aur. O secţiune a fuzelajului sfârâi ca un pahar cu apă minerală, apoi dispăru în întregime, dând la iveală o siluetă înaltă, cu coif, a cărei aură părea să conţină un cor de îngeri cântând „Thor” într-o armonie divină.

— Aleluia, şopti Hillman.

Buff Orpington căzu în genunchi, plângând.

9

Tanngrisnir

Lunga navă a lui Bowerick Wowbagger se strecură afară din spaţiul întunecat ca un ţipar din adâncimile umbroase ale unui recif, cu motoarele emiţând jeturi de flăcări albastre exotice, care se cristalizau când întâlneau spaţiul real. În interiorul *Tanngrisnir* nu exista nici măcar un pasager care să nu fi fost serios afectat de călătorie.

Asta se întâmpla parţial din pricina spaţiului însuşi, deoarece manşeta de materie neagră este în mare parte o construcţie emoţională şi poate servi drept accelerator pentru sentimente care altfel ar avea nevoie de ani buni ca să se dezvolte. Pentru o fiinţă a luminii, a privi, chiar şi pentru o clipă, în inima spaţiului întunecat are un efect echivalent cu o duzină de experienţe apropiate de moarte. Este modul Universului de a-ţi spune să-ţi vezi de viaţa ta. Ceea ce înseamnă un lucru bun dacă sentimentul care se dezvoltă în inima unei persoane este unul bun.

În vreme ce nava dădea cu spatele în atmosfera planetoidului Nano, apoi făcea o întoarcere într-o curbă leneşă înspre cea mai mare dintre cele două aşezări, scanând fiecare atom de pe planetoid între timp, pasagerii din interiorul chilei somptuoase erau încercaţi de emoţii conflictuale care păreau să le preseze inimile de coaste şi să le învârtă creierele până la explozie.

Trillian

L-aş putea iubi? Aş putea? Să fie posibil ca după atâta vreme să dau pur şi simplu peste un om în mijlocul distrugerii unei planete şi să mă îndrăgostesc de el?

Dar el nu e om, nu? Isuse, fato, nici măcar nu ştii ce e. Nu ai niciun indiciu despre acest Wowbagger sau despre fiziologia lui. Ce chestie ar fi asta în noaptea nunţii. Nu ar râde fantoma mamei dacă proaspătul tău soţ s-ar aştepta să depui câteva ouă pe covor pentru ca el să le fertilizeze?

Câh. Nu, e prea mult, n-aş putea. Nu pot.

De ce nu poţi? Ai renunţat la tot pentru Zaphod şi pe el nu l-ai iubit. Era interesant, cu siguranţă, dar nu l-ai iubit. Iar acum ai şansa să fii fericită, iar tu strâmbi din nas.

Nasul meu. Arthur îmi iubea nasul. Poate că mai e o şansă ca Arthur şi cu mine… Cu siguranţă ar fi o chestie curată.

Nu-l iubeşti pe Arthur. N-ai făcut-o niciodată şi, oricum, el e încă teribil de vrăjit de Fenchurch.

Şi cum rămâne cu Random? Are nevoie de tine acum. Ai părăsit-o o dată, ţii minte? Ai promis că viaţa asta va fi pentru fiica ta.

Dar oare negarea propriei mele fericiri ar face-o fericită pe copila mea?

Cam aşa funcţionează în general lucrurile, nu?

Dar îl iubesc. Îl iubesc, mamă!

Pe cine numeşti tu mamă? Vino-ţi în fire, fată.

Pot iubi doi oameni, nu? E voie.

Poate că da, dar Random este pe primul loc.

Random

Să mă pună pe mine într-un nenorocit de tub? Le arăt eu lor. Domnul Nemuritor crede că e nemuritor, nu? Poate că

ar trebui să navigheze ceva mai mult prin Sub-Etha. Poate că, în cazul în care computerul lui nu ar fi atât de ocupat să îi facă ochi dulci lui taică-meu, ar fi cules un articol foarte îndepărtat de pe un site foarte îndepărtat care spune povestea lui Pyntolaga, Nemuritorul cu Şase degete de pe Santraginus care a fost blestemat la nemurire de o centură de slăbit cu stimulare electronică a muşchilor iradiată, şi cum a fost el în cele din urmă omorât.

Aşadar, Bowerick Wowbagger vrea să moară, nu? Ei bine, ce soi de persoană ingrată aş fi, dacă nu l-aş ajuta să-şi îndeplinească dorinţa?

voce mică: Ai fost politician. Soţie iubitoare. Preşedintele galaxiei... acum intenţionezi să o ajuţi pe această persoană să fie omorâtă?

Mi-am pierdut soţul, şi slujba, şi viitorul. E timpul să mă gândesc şi la mine.

voce mică: Destul de corect. Atunci omoară-l.

Bowerick Wowbagger

Să fie dragoste? Să fie?

Fii serios, Bow Wow, acum vorbeşte materia neagră.

Nu. Îmi ţin sub control materia neagră. Trăiesc de atâţia ani în nava asta. Cred că de fapt o iubesc pe femeia asta. O vezi mereu, aproape în fiecare film pe care l-am văzut vreodată: oameni care fac conexiuni instantanee, iubire la prima vedere, Marele Fulger.

Asta nu e un film. Ar trebui să dai pe câte un canal de ştiri din când în când, să vezi câte fulgere de dragoste apar acolo.

Este iubire. S-ar putea să fie. De ce n-ar fi? După atâta vreme, nu merit şi eu ceva?

Meriţi să mori. Nu ţi-ai dorit asta de atâţia ani?

Da, dar doar pentru că nu exista nimic pentru mine. Nimic în afară de un computer pe o navă furată. Acum există ceva. Cineva.

Nu-ţi pierde concentrarea. Ai o şansă reală să fii omorât. Nu da cu piciorul la tot din pricina unei muritoare.

Am fost muritor pe vremuri. Nu sunt chiar aşa de răi.

O, da? Tu eşti tu şi ce ai făcut cu adevăratul Bow Wowbagger? Deoarece, corectează-mă dacă mă înşel, dar nu am petrecut ultimele câteva mii de ani insultând muritori? Nu cumva ai un set complet din *Tezaurul Insultătorului Total?*

Da, dar…

Şi… şi nu cumva ai pretins că eşti îndrăgostit şi înainte?

Da, dar atunci a fost altceva. Credeam că e dragoste, dar acum îmi dau seama că era doar absenţa dezgustului. Trillian are calităţi.

Trillian. Dacă ăsta e numele ei adevărat.

Acum presupui doar.

Eu ştiu doar că pentru prima oară după nu ştiu câtă vreme ai şansa de a fi mort. Categoric, nu e o şansă mare. Dar dacă prostul ăla de Beeblebrox reuşeşte, atunci ai o şansă. Eşti pregătit să rişti totul deoarece ţi s-a pus pata pe o muritoare?

Da. Dacă ea mă vrea, risc totul. Dacă nu, ne întoarcem la planul A.

Care e?

Să insult pe toată lumea de pe planetă şi să încerc să mă las omorât.

Amin pentru aşa ceva.

Arthur

E ridicol. Mi-am petrecut cea mai mare parte a acestei călătorii incredibile discutând cu o maşinărie.

De fapt ai discutat cu tine însuţi. Computerul se cufundă în amintirile tale şi compilează răspunsuri adecvate din conversaţii anterioare. Dacă vei asculta cu atenţie, poate că o să auzi fâsâitul acolo unde propoziţiile au fost legate.

Ştiu, ştiu. Dar e greu să te desprinzi. Am pierdut-o pe

Fenchurch o dată şi asta aproape că m-a ucis. Chiar şi acum, după atâta vreme, încă mă gândesc constant la ea.

După atâta vreme? N-a trecut chiar atât de mult timp.

Îmi socotesc viaţa virtuală. Mi-am petrecut o grămadă de timp pe plaja aia pozând-o pe Fenchurch.

Ştiu. Erau groaznice. Trebuie să mergem mai departe.

Adică până ce vogonii distrug această planetă nouă?

Sau până ce o salvez eu. Am mai salvat planete şi înainte, să ştii.

Cred că suntem pe ultima noastră viaţă, amice. Câtor altor lumi distruse am mai putea supravieţui? Niciuneia, cam asta e situaţia.

Wowbagger îi poate goni pe vogoni. Sau Thor, oricare ar învinge. Există un întreg Univers acolo şi noi facem parte din el. Nu vreau să ne petrecem restul vieţilor jucând leapşa mentală cu o cutie de condensatoare şi cipuri.

Ştiu. Ai dreptate, dar aici suntem în siguranţă. Nu ne poate găsi absolut nimeni, darămite să ne ameninţe cu arme termonucleare.

Aşa că rămânem aici pentru totdeauna.

Nu… presupun că nu.

Şi atunci ce-o să facem?

Mergem mai departe.

Nu o simt.

Mergem mai departe!

Bine. Fenchurch e uitată?

Sigur. Absolut. Cine-church?

Ăsta e băiatul meu.

voce minusculă: Fenchurch. Niciodată uitată.

Ford

Pot să stau opt minute fără să clipesc. Opt minute, în mod cert ăsta e un soi de record, nu? Neclipirea e atât de relaxantă. Eram un pic relaxat înainte să urc la bordul acestei nave, dar acum sunt categoric băţos sau se spune

cumva băţ os? Ceea ce ar avea sens, deoarece oasele mele de la picioare chiar arată ca nişte beţe mici, gând care e cam înspăimântător din cine ştie ce motiv.

Bere, bere, minunată bere. Cu cât bei mai mult, cu atât te temi mai mult.

Goosnargh! Am fost un idiot. Ştiu ce am de făcut. Trebuie să scriu ceva pentru *Ghid* despre nava asta în caz că editorii vor reuşi vreodată să-i elimine pe vogonii ăia. Doamne, ce senzaţie va fi. Câţi muritori au călătorit în interiorul *Tanngrisnir?* Habar n-am. Pun pariu că nu mulţi, iar următorul care va reuşi va fi destul de uşurat să descopere o menţiune liniştitoare şi informativă în *Ghidul autostopistului.* Corect. Ce să trimit? Ceva concis, să nu le dau ticăloşilor ălora de editori marfă cu care să se joace. Însă cu stil. Ceva care emană „Ford Prefect” de peste tot şi care totuşi captează esenţa unei nave atât de mişto şi de aurii. Ultima mea trimitere a fost cam lungă. Aşa că trebuie să o tai. Să trec direct la chestiuni. Imediat înspre chestiunea la îndemână, punct direct lovit. Relevanţă la orizont, căpitane.

Aha! M-am prins. Există un singur cuvânt care include atât spiritul meu, cât şi pe cel al acestui vehicul minunat. Un termen îndrăgit, la fel de popular printre gemetele bătrâne şi surâsurile tinere. O colecţie de silabe la fel de frumoasă pe cât e de utilă:

Miştocool.

Se adunară pe punte ca să urmărească manevrele de coborâre către noua planetă albastră.

Ford se apropie de un perete curb, care deveni transparent.

— Am vrut ca peretele să facă asta, zise Ford, zâmbind. M-am gândit la asta şi nava a executat.

Priveliştea era indiscutabil spectaculoasă, determinându-l chiar şi pe Wowbagger să-şi mute privirea pentru o clipă de la profilul lui Trillian, ca să aprecieze întinderea de valuri,

înspicate de lumina aurie a soarelui, care lucea sub prora navei.

— Este… drăguţ, zise el, pe tonul unui eliberat condiţionat blaslessian care tocmai şi-a primit înapoi papilele gustative după douăzeci de ani. Da. Drăguţ.

Trillian îşi înfăşură braţele în jurul bicepsului lui.

— Drăguţ? E fabulos, spectaculos. Credeam că tu ar trebui să te pricepi la cuvinte.

— Nu la cele pozitive, rosti Wowbagger, zâmbind. N-am avut nevoie de ele de ceva vreme, din pricina tuturor muritorilor ălora mirositori. Persoanele de faţă se exclud.

Random trecu în grabă pe lângă ei, lovindu-l *accidental* pe Wowbagger cu cotul.

— Majoritatea persoanelor de faţă se exclud.

Random zâmbi dulce.

— Vreau doar să spun, domnule Wowbagger, că sper cu adevărat să mori astăzi, aşa cum îţi doreşti.

— Random! exclamă Trillian, şocată. Ce lucru groaznic ai spus. Şi, oricum, asta nu se va întâmpla. Zaphod Beeblebrox nu şi-a respectat niciodată vreo ameninţare sau vreo promisiune în întreaga lui viaţă.

Wowbagger îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji. De vină e spaţiul întunecat. Emoţiile oamenilor sunt amplificate; ajung să spună lucruri pe care nu le gândesc. O să se calmeze.

— Nu conta pe asta, ripostă Random, încruntându-se.

Însă Trillian nu asculta. „Emoţiile oamenilor sunt amplificate”, gândi ea. „Spun lucruri pe care nu le gândesc.”

— O, Doamne, rosti computerul cu emoţie, brusc cu o voce de adolescentă împătimită. E Thor. De cealaltă parte a insulei. Îl depistez pe Thor, nu-mi vine să cred. Mă întreb dacă el mă mai ţine minte.

Încruntătura lui Wowbagger se adânci.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur, prostuţule. Am peste un

milion de potriviri în software-ul facial.

— Nu deveni obraznic, computer, tu doar du-ne jos.

— Unde? Lângă Zeul Tunetului?

Wowbagger se îndepărtă de Trillian.

— Nu. Lasă-ne jos aici. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

„Bine”, îşi zise Trillian. „Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

„Bine”, îşi zise Random. „Am nevoie de timp ca să ajungă comanda mea specială.”

Cong

— Zaphod Beeblebrox, rosti Hillman, ca şi cum numele în sine reprezenta un blestem, ceea ce cu adevărat devenise pe câteva planete. Zaphod fucălăul Beeblebrox.

Zaphod se odihnea pe un şezlong la soare în piaza, cu două cizme scoase şi trei mâneci suflecate.

— Tot spui asta, Hillman. Ca şi cum sosirea mea aici este un lucru rău în loc să fie soluţia la toate problemele tale.

— Soluţia la care toate problemele?

— Ce probleme ai? rosti Zaphod amabil.

Hillman bătu darabana în masă, sperând ca prin acest gest să atragă atenţia chelneriţei, care, pentru numele Domnului, să vină odată şi să-i ia comanda. Se opri în mijlocul acţiunii.

— Păi, pentru început nu avem chelneriţe. Sunt toate în colonia de pe plajă, cu instructorii personali. Şi au luat şi toată băutura.

Zaphod se întinse după cizme.

— Ei bine, m-am simţit foarte bine vorbind cu tine, Hillman. Dacă ai putea să-mi arăţi care e direcţia spre această colonie de pe plajă.

— Totul e din vina ta nenorocită, Zaphod. Totul era bine până ce a apărut oraşul din vest. Tyropolis, îţi vine să crezi că are un asemenea nume? Personalul de acolo s-a răsculat

chiar înaintea celui de aici. Întinse un deget înspre Zaphod. Îţi dai seama că o parte din bunii oameni de aici sunt obligaţi să-şi facă singuri treburile? Ce fel de civilizaţie mai e şi asta?

— Fiecare societate nouă are probleme cu dinţii de lapte. Trebuie să le rezolvi cu diplomaţie şi alcool.

— Probleme cu dinţii de lapte? Nebunul ăla de Preflux înseamnă ceva mai mult decât o problemă cu dinţii.

Zaphod încercă să-şi stăpânească un chicotit, dar acesta se strecură pe lângă nas.

— Ce e atât de amuzant, Beeblebrox?

— O, nimic.

— Nu, te rog, spune-mi. Insist.

— Doar că l-ai făcut nebun pe Aseed Preflux.

— Şi ce dacă? Chiar *este* un nebun nenorocit.

— Dacă e, atunci eşti şi tu.

Hillman se încruntă.

— Asta ce ar trebui să mai însemne?

— Păi, el este tu şi tu eşti el. Să nu-mi spui că n-ai observat.

— Asta e o grămadă de balegă de cal, rosti Hillman, deşi în stomacul lui se lăsase o groază rece ca o platoşă de oţel, pe care o ştia ca fiind adevărată.

— Oraşul vestic? Tyropolis? Aşa sunteţi voi, tipilor, din altă dimensiune. Am strâns o grămadă din voi prima dată, aşa că m-am gândit, hei, de ce să nu repet figura? Mă întorceam după al treilea grup când, BOOM, au apărut vogonii.

— Deci Pământul s-a dus?

— Definitiv şi mizerabil. Nici măcar Arkle Schmarkle şi întreaga lui hoardă nu ar mai putea reface planeta aia încă o dată.

— Cum?

— Este o veche rimă betelgeusiană de grădiniţă. Arkle Schmarkle era un copilaş care lipea ouă după ce acestea se izbeau de ziduri. Tragic sfârşit.

— Înţeleg. În fine, ca să revenim la planeta asta: Eu sunt Aseed Preflux? Eu sunt tâmpitul ăla pompos şi plin de fumuri? Asta vrei să spui?

Zaphod plesni din degetele de la a treia mână, gest pentru care avusese nevoie de luni întregi de practică pentru a-l deprinde.

— Badabingo. În fine, nu eşti chiar el. Eşti o versiune a lui din câteva milioane de Universuri mai jos pe axă, motiv pentru care există toate aceste mici diferenţe. Numele, evident. Tu ai burtă, el nu. Tu îţi vopseşti părul, el are încă o culoare roşu natural. Chestii de genul ăsta.

Hillman nu avu nici măcar energia de a protesta la aluzia cu vopsirea părului. Una era să ştie că exista un număr infinit de Hillman Hunters alternativi, şi alta să fie în stare de război cu unul dintre aceştia.

— Nu-mi vine să cred, îngăimă el în cele din urmă. Mi-ai întins o capcană, Beeblebrox. M-ai montat chiar împotriva mea.

Zaphod îşi lovi propriii obraji şi pieptul, mimând groaza.

— Eu ţi-am întins o capcană? Eu? Aşa ceva e de neimaginat. Eu doar încercam să fac câţiva gologani. Ştiai că vor fi şi alţi colonişti, Hillman. Nu e vina mea că voi, descendenţii din primate, vă bateţi cu oricine, chiar şi cu propriile voastre versiuni. Zaphod se ridică brusc. Pe sfinţii piciorocârnaţi! Am dreptate, nu? Tocmai am rostit ceva adevărat.

Hillman fumegă de furie în tăcere, trăgându-se de bărbuţă. Beeblebrox avea dreptate. El le salvase vieţile şi îi transportase într-un nou Eden. Nu putea fi considerat vinovat pentru că rasa umană îşi rata la nesfârşit soarta. Hillman aruncă o privire dincolo de piaţă, unde Buff Orpington se comporta ca un copil care vede o acadea, alergând în cercuri în jurul lui Thor, cu limba scoasă şi răsucind în mâini crosa de golf.

— Aşezarea de aici s-a destrămat, Zaphod, recunoscu Hillman. Mi-ar fi cu adevărat de folos un zeu.

Zaphod încercă să pară surprins, ca şi cum nu chiar în direcţia asta sperase el că se va îndrepta discuţia.

— Ei bine, am eu un zeu.

— Ala e Thor cel adevărat? Zău, el e?

— Zău că el e şi eu sunt impresarul lui.

Hillman îşi făcu buzele pungă.

— Cum? Deci acum şi zeii costă bani?

— Trezeşte-te, Hillman. Zeii au costat întotdeauna bani. Dar eu îţi pot aranja ceva.

— Vom avea drepturi exclusive?

— Nu pot promite asta. Thor joacă în liga mare. E o zeitate de prima clasă. Sunt multe culturi care ar vrea să-l venereze.

— Şi e omniprezent?

— Nu, dar e destul de rapid.

Hillman se gândi la asta. Un zeu de statura lui Thor putea readuce planeta pe drumul cel drept şi îngust. Roata de brânză a lui Aseed Preflux n-ar rezista mult împotriva unui ciocan mare ca al lui Thor, iar personalul ar trebui să se gândească de două ori înainte de a-şi neglija sarcinile dacă ar trebui să răspundă în faţa Zeului Tunetului.

— Când am putea începe?

Ceva se auzi în buzunarul lui Zaphod. Acesta se pipăi de sus în jos până ce localiză cardul minuscul de computer pe care i-l dăduse Wowbagger.

— Aproape imediat, răspunse el, citind ecranul. Thor mai are doar un pic de recompensă divină de dăruit. Poate că veţi dori să urmăriţi chestia asta, să testaţi marfa înainte de cumpărare, ca să spunem aşa. O să fie spectaculos. Strigă dincolo de piaţă, înspre zeu: Hei, Thor. Gata să faci chestia? Nemuritorul a aterizat.

— Eşti sigur în privinţa asta? replică Thor, încruntându-se suspicios la Buff Orpington, care încerca să-l ridice pe Mjöllnir. Nu ştiu dacă sunt gata. L-ai văzut pe tipul ăsta? E doar sarcastic sau chiar crede că sunt măreţ? Vrea să fie preot. Vrea o sutană. Asta vrei tu, băiete, nu-i aşa?

Buff dădu din capul lui fălcos şi bătu iarba cu picioarele.

— Da, icni el. Da, da, da.

Tyropolis

Nava lungă a lui Wowbagger ateriză pe o frumoasă pajişte vălurită dinafara aşezării şi preluă instantaneu forma şi textura unei coame de deal pline de iarbă. O turmă de vaci Ameglian Major din apropiere, care se certaseră pe tema care dintre ele urma să se sacrifice pentru nou-veniţi, îşi blestemă norocul şi reveni la pictarea de pancarte prin care protestau faţă de refuzul tyromancierilor de a le mânca.

Wowbagger dizolvă chepengul de acces şi pasagerii dinăuntru puseră recunoscători piciorul pe pământ solid.

— Chiar e drăguţ aici, zise Trillian. Paşnic.

Moment în care o vacă isterică veni în fugă peste păşune şi o lovi cu botul în piept, mugind:

— Mănâncă-mă! Mănâncă-mă!

Trillian sări din calea bovinei păroase şi umede.

— Nu. Câh. Eu sunt… vegetariană.

— Vegetale! scuipă vaca. Oare ce au astea atât de special? De ce au ele parte de toată distracţia? Fibre şi vitamine. Şi ce dacă? Prin ugerul meu ies proteine. Literalmente.

Înainte să mai poată face un pas, pasagerii de pe *Tanngrisnir* fură înconjuraţi de o mulţime de vaci furioase.

— Noi suntem vaci nebune! mugiră ele în cor. Suntem vaci nebune.

Arthur râse.

— Ştiţi, chestia asta e amuzantă, deoarece pe Pământ a existat o boală…

O vacă maro se lipi de el.

— Dumneavoastră nu sunteţi vegetarian, nu-i aşa, domnule?

— Păi, nu. De fapt chiar nu.

— Pun pariu că aţi devora cu poftă o vrăbioară minunată, domnule, cu câţiva cartofi peştişori şi jumate de sticlă de vinişor.

Arthur se bătu pe stomac.

— De fapt, chiar aş face-o. Sună delicios. O friptură adevărată. Nimic replicat la aparat. Primeşti ceea ce ceri. Carne cinstită.

Existase o vreme când ideea animalelor crescute ca să viseze la masacru îl oripilase pe Arthur, însă acum el descoperi o scânteie de acceptare şi optimism în inima lui.

„Materie neagră”, gândi el. „Nu va dura.”

— Mi-ai citit gândurile, Arthur, frate, zise Ford. De obicei nu sunt în favoarea devorării fiinţelor conştiente, dar tipii ăştia sunt insistenţi.

Cu o copită din faţă, vaca îi îmboldi pe Arthur şi pe Ford către un grătar alimentat cu lemne.

— Şi cum şi-ar dori domnii fripturile?

— Rare, răspunse Ford. Atât de rare încât un veterinar cu padele electrice să le poată readuce la viaţă.

— Medie pentru mine, cred.

Vaca reuşi cumva să îşi treacă un ştergar peste piciorul din faţă.

— Excelent. Şi vinul?

Arthur habar n-avea care era situaţia cu vinul pe această nouă planetă. Doar nu avuseseră vreme de podgorii.

— Surprinde-mă.

Wowbagger se simţea un pic înghesuit de celelalte vaci. Nu iubise niciodată peste măsură patrupedele vorbitoare. Era o fobie pe care se chinuia să o stăpânească.

— Voi, creaturilor, ar trebui să vă daţi un pic înapoi, altfel voi fi obligat să vă prăjesc cu pistolul meu energetic.

— În sfârşit! ţipă o vacă.

— La setare maximă, te rugăm! imploră o alta.

Trillian îl luă de braţ.

— Cunosc specia asta. Vor să fie mâncate.

— Nu vreau să le mănânc, dar s-ar putea să le împuşc.

Random era încă plină de emoţii după călătorie.

— De ce nu le împuşti pe toate, extraterestrule? Arată-i maică-mii cum eşti tu în realitate.

Wowbagger o simţi pe Trillian mângâindu-i braţul şi iritarea îi dispăru.

Se uită la ea. „Cum a fost posibil aşa ceva? Cum ai făcut asta?”

Aşa cum s-a discutat anterior, Universul nutreşte aversiune faţă de gingăşie şi nu poate îngădui existenţa acesteia prea mult timp, căci fiecare privire galeşă trebuie contracarată de un scurt şoc usturător altundeva în cosmos. Câteodată nu prea scurt.

> Notă *Ghid:* Bowerick Wowbagger sau, aşa cum îl descrie *H2G2,* „acel miştocar verde cu nava săltăreaţă care merge de colo-colo insultând oamenii”, a avut parte, până acum, de trei clipe tandre în spaţiul real cu Trillian Astra, sau, aşa cum ar numi-o revista *Woohoo,* cu „tipa norocoasă care a făcut mişto de miştocar” şi fiecare dintre aceste clipe a fost plătită de alţi indivizi nefericiţi din puncte diametral opuse ale Universului. Glam Fodder, un ofiţer de planificare de pe Alfa Centauri, s-a trezit cu degetul ronţăit de un hamster pigmeu care se căţărase în sacul lui lunar maro deoarece donatorul sacului decisese să-şi recicleze sacul de sendvişuri. Ursool Dypher, un consilier marital din sistemul superfierbinte Hastromil, a suferit un atac de panică atunci când cuplul ei de însurăţei de la ora trei s-a dovedit a fi format din fiul şi fiica pe care ea îi dăduse spre adopţie când fusese tânără.
>
> Morty Grimm, solistul supergrupului de muzică hooloovoo Visible Spectrum, a suferit o difuzie de gradul trei atunci când inginerul de lumini a pus din greşeală un gel albastru pe lumina de solo a cântăreţului.

Acest moment de tandreţe fu spart în bucăţi de sosirea unui cortegiu de vehicule de golf. Poate că intrarea ar fi fost dramatică, dacă maşinuţa din frunte ar fi reuşit să spargă poarta perimetrală în loc să se încurce în bucăţi rupte din panouri de lemn.

Prietena bovină a lui Arthur scuipă un ghem de hrană

regurgitată.

— Idioţi. Şi ăştia sunt oamenii de la conducere.

— Vegetarieni? întrebă Arthur.

— Nu. Le plac porcii. Nu se mai satură de porci. Însă noi, bietele vaci, din cine ştie ce motiv, nu apărem în meniu. Aşa că mulţumim bunătăţii pentru voi, domnilor. Mulţumim bunătăţii pentru voi.

Aseed Preflux se strecură dintre resturile cartului şi ale gardului.

— Hei, Arthur, rosti Ford. Ce obţii dacă încrucişezi un gard cu o maşinuţă de golf?

Arthur nu avu timp să-i arunce un răspuns, deoarece fură asaltaţi de tyromancieri.

— Îndepărtaţi-vă de grătarul ăla, ordonă Aseed cu voce ascuţită. Avem nevoie de vacile alea.

Ford sâsâi în urechea lui Arthur:

— Eu trag de timp. Tu pune-o pe Bessy pe grătar.

Vaca auzi.

— Urăsc chestia asta. Să ştii că nu ne numim toate Bessy. De fapt, *Bessy* este de-a dreptul demodat în cercurile sofisticate. Trisjam şi Pollygrino sunt numele preferate în sezonul ăsta.

Aseed îşi croi drum cu umerii printre vacile adunate laolaltă până ce ajunse, gâfâind şi plin de vânătăi, în faţa nou-veniţilor.

— Cine e şef aici? ceru el să afle.

Wowbagger făcu un pas în faţă, evitând orice plescăia sau scotea aburi pe nări.

— Ăsta aş fi eu. Eu sunt Bowerick Wowbagger, căpitanul navei.

— Care navă? Nu văd nicio navă.

— Asta deoarece e camuflată, arătanie cretină.

Aseed sări în sus.

— Cum? N-are sens ce spui. Cum îndrăzneşti?

— Ei, acum mai merge, rosti Wowbagger, mulţumit. Surpriză şi mânie. Îmi aduce aminte de ce obişnuiam să fac

chestia asta.

— Obisnuiai? interveni Trillian.

Wowbagger aruncă o privire spre pantofii lui, încă rezonabil de curaţi.

— În ultima vreme şi-a pierdut farmecul.

Curajul lui Aseed înflori pe măsură ce ceilalţi colonişti începeau să apară, întrebându-se care era motivul disputei.

— Scuze că vă întrerup momentul de tandreţe…

(Pe o navă de croazieră din apropiere de Steaua lui Barnard, medicul strănută şi se înjunghie singur în genunchi cu o seringă hipodermică Motox. Genunchiul fu pus la dietă strictă de apă timp de două zile, în ciuda tuturor gemetelor lui.)

— … dar ce cauţi aici, Wowbagger?

— Am venit să-i aduc pe aceşti umanoizi alături de cei din specia lor şi voiam să insult pe toată lumea, dar acum nu cred că o să mă mai deranjez.

Aseed ridică un pic nasul.

— Oamenii ăştia sunt din specia noastră? Sunt tyromancieri?

Bărbia lui Wowbagger tresări.

— Tyromancieri? Voi sunteţi tyromancieri? Nu-mi vine să cred!

Nasul ridicat de Aseed reveni la locul lui.

— Să nu-mi spui că nu crezi în Brânză. Crezi că totul e în capul meu.

— Nu. De fapt cunosc Brânza. N-am mai văzut-o pe bătrâna Brânzicuţă de-o veşnicie.

Preflux căzu în genunchi. Ceva chiţăi şi un alt ceva trosni şi scoase aburi.

— Ş-ştii Brânza? Te-ai aflat în prezenţa Ei exaltată?

— Exaltată? Cine ţi-a spus asta?

— Lordul Brânză însuşi, în viziunile mele.

Wowbagger încuviinţă.

— Da, încă mai face chestia cu visele. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Găseşte câte un creier gol şi strecoară-

te înăuntru, ăsta a fost mereu modul de operare al Brânzei. Am mai parcurs acest itinerar divin înainte: cu multă vreme în urmă l-am angajat pe Brânzicuţă să mă omoare. A încercat cu un soi de sos de brânză. N-a funcţionat, evident, dar de atunci am intoleranţă la lactoză.

— Ai aruncat edamnarea asupra noastră?

— Edamnare? E ilar. Zău? Nu. Fii serios. Nu te poţi aştepta ca lumea să nu râdă dacă insişti să foloseşti astfel de termeni teologici.

Dacă te referi la marea minge de brânză de deasupra celeilalte aşezări, cred că vei descoperi că aia a fost o altă navă spaţială care se rostogolea într-o zonă de normalitate.

— Nu edamnare?

— Mă îndoiesc. Ca să fiu corect cu Brânzicuţă, o fi el un zeu junior, dar nu e măreţ în ceea ce priveşte proiecţiile. Ultima dată am auzit că se pregătea pentru examenele lui de divinitate de Grad Mediu, şi având în vedere că nu observ niciun fel de calendare cu Sfânta Brânză prin jur, bănuiesc că a dat greş.

— Şi eu, rosti o vacă. Pentru că e un ratat, ca şi tine, Preflux.

— Taci, vaco, sau să mă ajute…

Animalul scuipă.

— Ce-o să faci? N-o să mă mănânci, nu?

— Corect. Nu te voi mânca şi nu-ţi voi mânca întreaga familie. Oriunde s-ar ascunde, ţi-o voi găsi şi nu voi înghiţi nici măcar o îmbucătură.

Vaca era înfrântă.

— Chestia asta nu se va termina aşa, Preflux, mormăi ea.

Sună telefonul lui Aseed şi el purtă o convorbire scurtă, aruncând priviri înapoi pe drumul către tunel.

— Aşadar, eşti un reprezentant al Brânzei, Wowbagger?

Wowbagger se încruntă.

— N-aş spune reprezentant. Doar îl cunosc un pic. Am băut câteva beri împreună.

Aseed insistă.

— Deci eşti prieten. Un campion, dacă vrei.

— Cel mult o cunoştinţă.

— Numai că din ceea ce îmi spune sursa mea internă, Hunter şi-a făcut rost de un zeu real.

— Aha.

— Care vine încoace.

— Înţeleg. Şi tu ai vrea ca eu să reprezint Brânza.

— Vrei? Ar fi fabulos.

Aseed făcu semnul triunghiului.

— Asta ce e?

— E un triunghi de brânză. Slăvită fie Brânza. E un soi de slogan inventat de mine.

Wowbagger râse.

— Nu te mişca. Trebuie să fac o poză pentru Brânzicuţă, va fi atât de emoţionat.

Triunghiul lui Aseed tremură.

— Nu ne poate vedea? Brânza nu e pretutindeni în jurul nostru?

— Brânzicuţă? Tot ce poate face este să se agaţe de câte o farfurie şi să transmită vise lăptoase. Şi să-ţi mai spun ceva: îi plac la nebunie carnea de vită şi brânza. În special mesele unde se combină carnea de vită cu brânza.

Aseed îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup.

— Şi în tot timpul ăsta am protejat vesela cu brânză…

Aerul pocni brusc şi Arthur simţi cum i se ridică părul de pe antebraţe.

— Mă simt de parcă ar trebui să o iau la goană. S-ar putea ca Thor să mă ţină minte.

Pe cer, înspre est, un mic nor de furtună dădu în fiert chiar deasupra lizierei pădurii. Fulgere fotogenice ţâşniră din pântecele norului la intervale regulate. O fiinţă uriaşă părea să călărească fulgerele.

Wowbagger zâmbi cu amărăciune.

— Beeblebrox chiar l-a adus el însuşi pe marele individ. Nu-mi vine să cred.

— Crede, rosti Ford. I-ai spus Cur Gras, ţii minte?

Trillian îşi acoperi ochii cu braţul, străduindu-se să zărească ceva din Zeul Tunetului.

— Se dă aşa de mare. Un ciocan imens nu înseamnă totul, să ştiţi. Poate că nu e decât un spectacol uriaş de lumină. Poate că nici nu are chef să se bată.

O astfel de afirmaţie practic garantează un eveniment contrar şi, luând în considerare personajele implicate, chiar melodramatic, iar Trillian ca ziaristă ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu emită o asemenea idee.

> Notă *Ghid:* Există o teorie, postulată de Schick Brithaus, controversatul doctor de oase de pe pretelepatica Kakrafoon Kappa, conform căreia Universul este construit pe bază de incertitudine şi astfel o afirmaţie/acţiune clar definită generează un vacuum momentan de energie în care se varsă o afirmaţie/acţiune diametral opusă. Printre afirmaţiile faimoase generatoare de vacuum se numără:
>
> Cu siguranţă că asta nu se potriveşte aici?
>
> Şi:
>
> M-am săturat să pariez pe aceleaşi numere în fiecare săptămână. N-o să iasă niciodată.
>
> Şi:
>
> Suntem un popor puternic. Nici măcar Duşmaniiblindaţi Silastici de pe Striterax nu şi-ar dori să se lupte cu noi.
>
> Şi:
>
> Arăţi superb în puloverul ăla, Felix. E imposibil să te considere cineva ciudat şi să te arunce într-o groapă de compost.
>
> Şi:
>
> Poate că totul e doar un uriaş spectacol de lumină.
>
> Poate că nici măcar nu are chef să se bată.

Fiinţele subatomice auziră sunetul de *whoosh* al energiei aspirate, iar în vacuum curse un fulger masiv care arse o porţiune uriaşă a pajiştii, lăsând în urmă doar carcase de vită bine coapte şi un X uriaş chiar în mijloc.

— Mugitoare norocoase, mormăi o vacă supravieţuitoare.

Creierul central, dar şi ganglionii asortaţi ai lui Wowbagger fură inundaţi de emoţii contradictorii. Timp de mii de ani, cea mai mare dorinţă a lui fusese să moară, însă

acum se vedea o pată de lumină în întuneric, o şansă ca principiul pentru care el îşi căutase moartea să fie, de fapt, greşit. Îl încerca o dilemă: ar fi fost înţelept să treacă cu vederea o oportunitate majoră de a fi ucis, contra şansei neaşteptate de a se putea bucura de câteva decenii scurte alături de o femeie deja muribundă?

— Cred că X marchează punctul, zise Ford, cu o halcă de carne friptă în mână. Se întoarse către cea mai apropiată vacă. Ai cumva nişte sos? Chestia asta e un pic uscată.

Arthur descoperi că nu e la fel de scandalizat de acest gen de comportament precum fusese pe vremuri. Expunerea repetată la poftele nemăsurate de gurmand ale lui Ford Prefect erodase la temelia propriilor lui noţiuni comportamentale.

— Cred că cineva a zis ceva despre vin, rosti el, încercând să nu pară prea entuziasmat.

Random se încruntă, deşi nimeni nu observă, căci era una din cele două expresii de normalitate ale ei, cealaltă fiind îndoirea dispreţuitoare a buzei.

— E dezgustător, rosti ea, trecând cu lejeritate la expresia numărul doi. Voi doi sunteţi nişte porci.

— Porci? rosti vaca. Nu-mi vorbi mie despre porci.

10

Printre fiinţele conştiente de pe Nano se răspândi vestea că în Tyropolis urma să înceapă un soi de scandal major şi că probabil cel mai bine era să stai la adăpost până ce solul înceta să se mai zguduie. Ceea ce, evident, însemna că toată lumea îşi croi imediat drum către pajiştea arsă de la periferia oraşului, cu excepţia lui Nickles Adare, un fost primar al New Yorkului, care era încuiat într-o sală de tratament pentru detoxifiere forţată din Cong.

Păsările clopoţel-călător se numărară printre primele care ajunseră, dispunând de avantajul penelor sensibile, pe care liderul lor, Perko Sf. Pată Îngrijorată, obişnuia să le transporte într-un minibuz împrumutat. Perko opri vehiculul băgându-l într-un şanţ, după care trimise doi membri ai cardului să păstreze locuri la gard, în vreme ce ceilalţi se duseră în căutarea unor cappuccino fără lapte.

Instructorii personali ajunseră după aceea, alergând peste câmpuri în formaţie de diamant, părând nederanjaţi de soarele după-amiezii. După ce terminară cu câmpurile, alergară de-a lungul drumului, fiecare cu câte o bicicletă pe un umăr şi câte o expertă în frumuseţe pe celălalt.

— Nu ar fi trebuit să veniţi călare pe chestia aia? îl întrebă Arthur pe un tânăr musculos care din întâmplare se încălzea lângă el.

— Of, maturizează-te, ripostă instructorul, ţâşnind de lângă Arthur şi lăsându-l pe acesta cu gura căscată.

Thor se contorsiona pe pajiştea arsă, executând câteva forme şi asigurându-se că jambierele lui erau bine prinse. Se simţea nervos. Ca să spunem adevărul, deşi probabil nu ar fi fost rostit niciodată – în special faţă de Zaphod –, era de-a dreptul îngrozit. Era prima apariţie în public a lui de la transmiterea acelui material video blestemat, pe care, din fericire, niciunul dintre cei prezenţi nu părea să-l fi văzut. Din punctul de vedere al acelor fiinţe, el era un zeu de prima clasă, care nu se îndeletnicise niciodată cu vedetismele sau filmele nevinovate. Aici avea ocazia să lase o bună impresie. O chestie pe care să poată construi.

„Dacă mă descurc bine azi”, îşi dădu Thor seama, „aş putea face un salt imens pentru restabilirea reputaţiei mele. Sper ca acest nemuritor să intre în joc şi să nu moară prea repede. Un zeu care omoară un non-zeu poate părea un pic nemilos dacă jocul nu se desfăşoară cum trebuie.”

Se strânsese deja o mulţime destul de mare, iar atmosfera părea sărbătorească. Păsările clopoţel-călător mai tinere îşi smulgeau penele moarte de la coadă şi le trimiteau ca pe nişte pale de elicopter înspre câmp, în vreme ce un grup de veterani plini de cofeină efectuau zboruri demonstrative peste mulţime, pline de loopinguri sincronizate şi plonjări spectaculoase.

Instructorii formau o piramidă umană pe peticul crocant de iarbă, în vreme ce cosmeticienele, cu suflete mari, îi consolau pe rezidenţii disperaţi din Tyropolis şi Cong, cei mai mulţi dintre aceştia uitând de multă vreme cum să se înfrumuseţeze singuri.

— E părul meu, se plânse o cucoană în vârstă. Am îndreptat suflătoarea aia ascuţită şi fierbinte spre el, dar tot nu vrea să-şi schimbe culoarea.

— Şi unghiile astea, zise o alta. Tot continuă să crească. În fiecare zi e la fel. Vino înapoi, Jasmin. Te rog să vii înapoi.

Buckeye Brown efectuă un triunghi mânios cu privirea. Mai întâi se uită în jos la pantofi, apoi la Buff Orpington şi în cele din urmă la un bărbat înalt şi bronzat, îmbrăcat cu

pantaloni roşii şi încălţat cu şlapi, ţinând strâns între dinţi un fluier de urgenţă.

Zeul Tunetului stătea cu capul şi umerii deasupra întregii adunări.

„Îi pot uni pe aceşti muritori”, gândi Thor. „Un zeu. O credinţă. Cu cât cred mai multe fiinţe în mine, cu atât le pot taxa mai mult. Şi pun pariu că una din fetele alea se pricepe să pieptene ca lumea bărbile.” Acest gând fericit de-abia i se formă în minte, că vechea lui nesiguranţă îl inundă din nou. „O să fie un dezastru. Lumea din Sub-Etha mă urăşte. Oricât de delicat l-aş omorî pe tipul ăsta nemuritor, ei nu vor vedea decât latura negativă.” Thor ridică din umeri. „Aş putea să am parte de ceva împletituri de păr, poate că asta mi-ar ridica moralul.”

În partea îndepărtată a cercului ars, Wowbagger se simţea uşor şi ghiduş. Sosise în sfârşit clipa în care el putea săruta de adio şi călătorie sprâncenată acest tărâm material. Câteva vieţi de suferinţă se apropiau de sfârşit.

„Cred că tipul ăsta o să reuşească”, gândi Wowbagger. „O să-l stârnesc puţin cu câteva comentarii alese şi atunci o să mă lovească cu chestia aia mare.”

Thor cu siguranţă arăta ca şi cum era în stare de o asemenea misiune. Puterea ţâşnea din el în valuri şi îşi testa fulgerele pe o gaşcă de vaci voluntare, care se constituiseră în ţinte muu-şcătoare.

„El e. O simt.”

Însă momentul de sărbătoare al lui Bowerick Wowbagger avea şi un element neplăcut. Pământeana, Trillian Astra, îl schimbase.

„Pistoanele inimii mele pompează ca nebunele. Am rămas fără hrana mea obişnuită. Să insult oamenii nu mă interesează. Aproape ca şi cum aş avea un virus, doar că eu nu pot fi afectat de viruşi.”

Wowbagger ştia ce se întâmplase. Spaţiul întunecat luase un fir de atracţie şi îl amplificase până ce lui i se păruse că

era îndrăgostit.

„Chiar asta s-a întâmplat? N-aş putea ca măcar o dată să fiu norocos? Măcar de formă?”

Dubioasă chestie.

Cucoana în chestiune stătea lângă gard, certându-se cu fata ei. „De asemenea, ţine minte, Bowerick, bătrâne, că dacă iei femeia, o iei şi pe copilă.”

Destul de surprinzător, dar perspectiva nu-l deranja prea mult.

„Am mereu la dispoziţie tubul, deşi Trillian n-a fost impresionată de soluţia asta data trecută.”

Wowbagger făcu cu mâna şi Trillian îi răspunse.

„Fac cu mâna. Nici măcar nu ţin minte de când n-am mai făcut cu mâna cuiva.”

Trillian încheie disputa întorcându-i spatele lui Random şi plecând cu paşi hotărâţi peste câmp, tocurile înalte lăsând gropi în sol la fiecare pas.

— Fata aia, rosti ea, lovind în glumă antebraţul lui Wowbagger. Ştie cum să mă stârnească.

— Acum ce mai spune?

Chipul lui Trillian era palid, cu excepţia a două pete roşii ca merele ionatan de pe obraji.

— Tot ce ştie că nu vreau eu să aud.

— Vorbeşte spaţiul întunecat. O să treacă.

— Nu cred. Random mă urăşte şi urăşte tot ce iubesc eu. Cred că dacă l-aş fi iubit vreodată pe Arthur, l-ar fi urât şi pe el.

— Nu l-ai iubit niciodată?

— Nu. Simţeam doar că îmbătrânesc şi el putea furniza singurele înotătoare umane.

— Înţeleg.

— Am părăsit-o şi înainte. Nu am vrut, dar s-a întâmplat. Aşa că mă urăşte pentru asta.

— Cu siguranţă că nu te urăşte.

Trillian dădu scurt din cap.

— Ba da. Spune că au făcut-o să se simtă mizerabil. Iar

dacă ea nu poate avea un soţ, atunci de ce eu…

Şi în acea clipă Trillian decise să nu mai vorbească, însă cu o jumătate de propoziţie prea târziu.

Wowbagger tuşi o dată de surpriză, apoi fu nevoit să mai tuşească de câteva ori ca să se ascundă.

— Te-am speriat?

— Nu. Deloc. Pot să presupun că te refereai la mine ca un potenţial material de soţ?

În ochii lui Trillian se vedeau lacrimi.

— Da, dar era doar vorbărie. Ai visat atâta vreme la momentul ăsta şi eu n-am nimic să-ţi ofer în afară de nişte clipe grele. Viaţa asta este pentru Random, i-am promis-o. Tu vezi-ţi de treabă şi omoară-te, nu-ţi face griji în privinţa mea.

— Sună egoist când spui asta.

Trillian îşi şterse obrajii.

— Nu, înţeleg perfect. Ai trăit îngrozitor ca nemuritor în acea minunată navă a ta. Bând bere şi insultând fiinţe, dar fiind incredibil de chipeş şi de fermecător. Îmi dau seama că ai trecut prin iad.

— Faci totul să sune strălucitor.

— N-a fost aşa? Mi se pare că ai fost asociat cu câteva starlete.

— Aia a fost doar o chestie fizică. Femelele alea n-au însemnat nimic pentru mine.

Din punct de vedere istoric, aşa ceva este al treilea cel mai prost lucru pe care să îl spui unei femele din orice specie.

— N-au însemnat nimic? De ce?

Wowbagger îşi depărtă braţele.

— Cum ar fi putut să însemne ceva? Îmbătrâneau chiar şi atunci când ne împerecheam.

Asta e al doilea cel mai prost lucru.

Ochii lui Trillian luciră.

— Îmbătrâneau. Cu toţii îmbătrânim, Bowerick. Poţi să crezi sau nu, dar şi eu îmbătrânesc.

Wowbagger îşi dădu seama că această lipsă de comunicare intimă de-a lungul anilor făcea minuni în creşterea şanselor ca el să moară singur în viitorul foarte apropiat.

— Poate că îmbătrâneşti, rosti el cu disperare, dar ţi-au mai rămas ani buni înainte de a fi prea bătrână ca să te mai reproduci.

Iar ăsta e cel mai prost lucru de spus. Numărul unu. Badabingo. Săgeata în ţintă.

Zaphod şi Ford se reuniră într-un amalgam de strângeri betelgeusiene rituale de mână, pe care niciunul dintre ei nu le ţinea minte dincolo de cea de-a doua lipitură de subraţ.

Ford scoase ca prin minune câteva ouă de dragon-de-mare din traista lui şi făcu din ele un cocktail pentru amândoi.

— Iubesc opera, zise el după ce efectele se diminuară. Merge atât de bine cu băutură. Ce păcat că n-am avut şi nişte cheag de sânge ca să ronţăim.

Zaphod ţâţâi.

— Cheag de sânge. Asta mă duce înapoi. Ţii minte adaosul ăla?

— Ţin minte.

— Şi chestia cu capăt curbat?

— Uau. Aia a fost o retragere a naibii de mişto. Călugări. Cine ar fi putut să ştie.

Se aşezară pe un petic de iarbă arcuită care scăpase de manifestările cu fulgere ale lui Thor şi urmăriră păsările clopoţel-călător agitându-se deasupra capetelor lor.

— Se presupune că ar trebui să facă ouă în aer? se întrebă Zaphod. Pare să le pese cât diavolul sub unghie.

— Păsările alea fac o mulţime de ouă. Încearcă să menţină populaţia la un nivel cât mai scăzut.

Arthur veni de-a latul pajiştii, cu intenţia clară de a întrerupe acea întâlnire prietenească cu unele informaţii pertinente, un gest cu care cei mai mulţi betelgeusieni nu

vor să se confrunte zilnic din pricină că le-ar putea strica dispoziţia.

> Notă *Ghid:* Betelgeusienii sunt recunoscuţi pentru ignorarea completă a realităţii, în special dacă ţin în mână o băutură de natură alcoolică, şi mai în special dacă în băutură sunt cuburi proaspete de gheaţă, care pot clincăni hipnotic şi pot face cel mai cumplit dezastru iminent să pară o trivialitate. Este o ironie cosmică puţin cunoscută aceea conform căreia comunităţile Praxibetel de pe Betelgeuse VII se bucurau de opera preştientă partenonică Marele Dezastru prin Prăbuşire Hrung când s-a petrecut adevăratul Dezastru Hrung. A supravieţuit doar tatăl lui Ford Prefect, deoarece el se furişase de lângă colegii lui de muncă în încercarea de a prinde un semnal mai bun pentru *Ghidul* său, pentru a urmări opera *Ultimul Mastodont Rămas.* Hrung-ul în chestiune a avut puţine de spus în legătură cu prăbuşirea lui, cu excepţia faptului că decisese să renunţe la dansul interpretativ şi că îi părea rău pentru neplăcerea creată.

— Vogonii, rosti Arthur, fluturând vag o mână înspre ceruri. Vogonii sunt pe drum.

Zaphod păru îngrijorat în privinţa vogonilor în aceeaşi măsură în care o Bestie Storcitoaredegândaci ar fi fost îngrijorată de Gândacii Storcitoridebestii.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, omule-maimuţă. Bucură-te de clipă.

— Să nu-mi fac griji? se stropşi Arthur. Nu vezi ce au făcut Pământului? Nu-ţi aminteşti razele alea aducătoare de moarte?

Zâmbetul lui Zaphod era atât de dispreţuitor încât i-ar fi putut aduce o pedeapsă de cinci ani într-o închisoare ashowviană.

> Notă *Ghid:* Pe continentul Ashowvia toată lumea e atât de încordată, încât a trebuit să fie reglementate expresiile faciale şi tonurile folosite. Conflictul de Douăzeci de Ani de la graniţa Kowtow a apărut de la o sprânceană ridicată, care ulterior s-a dovedit că fusese trasă în acea direcţie, fapt care a dat naştere la zicalele ashowviene: „Gândeşte înainte să

tragi de sprânceană”, „Trasul iresponsabil de sprânceană costă vieţi” şi „Tragi de o sprânceană, tragi de toate.”

— Grebulonii au distrus Pământul, rosti Zaphod. Nu vogonii. E complicat – nu mă aştept să înţelegi.

— Complicat? Cum adică e complicat?

— E complicat pentru o maimuţă. Nu pentru o fiinţă evoluată.

Arthur flutură din degete.

— Sunt evoluat. Am degete, vezi?

— Degete? pufni Zaphod. Dacă evoluţia s-ar reduce doar la asta, termitele ar conduce galaxia.

— Termite, rosti Ford. Opt degete, bune la deschis borcane, dar cam la fel de multe celule nervoase ca şi cheagurile de sânge.

— Ţii minte cheagul ăla de sânge? Am avut ovăz şi poate usturoi.

— Aşa am crezut şi eu. În mod cert ovăz.

Mâinile lui Arthur jucară în faţa lui, ca şi cum Arthur interpreta ceva la un acordeon invizibil.

— Vogonii! Alo? Vin vogonii!

— Da, ştim, răspunse Zaphod. Dar trebuie să treacă de nişte spaţiu destul de curbat ca să ajungă aici. După calculele mele, nu vor reuşi în următoarele câteva secole, asta dacă vor reuşi.

— Secole? Eşti sigur?

— Bineînţeles. Relaxează-te, Arthur.

Dacă Ford n-ar fi băut, expresia „după calculele mele”, ieşind din gura acelui cap al lui Zaphod, poate că ar fi trimis câteva semnale de avertisment, însă soarele ardea cu putere, fete frumoase se vedeau pretutindeni, iar Ford nu avea chef ca imaginea unui vogon bălos în capul lui să-i ruineze buna dispoziţie.

Arthur, pe de altă parte, nu întâlnise niciodată vreo bună dispoziţie pe care să n-o poată distruge.

— Pari foarte molatic, Zaphod. Nu ar trebui să fii supărat?

— De ce aş fi supărat? Thor este din nou în cărţi, iar eu sunt pe punctul de a-i relansa cariera. Lucrurile stau atât de bine, încât aş putea să îndrept o rază de congelare asupra mea ca să conserv miştoceala clipei pentru generaţiile viitoare.

— Cum rămâne cu chestia cu curul gras?

— Care chestie cu cur gras?

— Wowbagger îţi spunea Cur Gras, îţi aminteşti? Chestia aia ne-a determinat să pornim toată tărăşenia.

Ochii lui Zaphod se rostogoliră în orbite de efortul de înapoiere în timp.

— Nu. Nu primesc nimic. Cur Gras, spui? N-a făcut-o niciodată.

În ciuda tuturor experienţelor trăite cu Zaphod, Arthur era stupefiat.

— Nu-ţi aduci aminte, Zaphod? Ce cauţi atunci aici?

Zaphod îl bătu pe Arthur pe umăr.

— Trăiesc clipa, rosti el, adoptând tonul înţelept pe care îl păstra pentru ceea ce socotea a fi momente speciale din viaţa altor oameni. Nu încerca să mă înţelegi, doar fii recunoscător că ai simţit căldura aurei lui Zaphod Beeblebrox pe faţa ta lovită de perplexitate.

Chipul lui Arthur nu părea cine ştie ce lovit de perplexitate.

— Cum zici tu, Zaphod. Însă te-a făcut Cur Gras, crede-mă pe cuvânt.

— O dată? Mai mult de o dată?

— De câteva ori.

Zaphod sări în picioare.

— Bine. E timpul să începem petrecerea. Mai mult de opt ori, ai spune?

— Poate de douăsprezece ori. Cel puţin de zece.

Zaphod o luă la fugă peste pământul ars.

— Thor. Thor, prietene vechi. Eşti gata de o nouă înregistrare video?

„Ar fi trebuit să fumez”, îşi zise Wowbagger. „De ce nu? Tot timpul ăsta încercând să mă menţin în formă şi să angajez o succesiune de idioţi care să mă alinte. E un pic de contradicţie aici, Bowerick, bătrâne. Poate că există o parte din tine care vrea să trăiască.”

Bowerick îşi scărpină nasul, care brusc îl mânca, gândindu-se că ar fi drăguţ să aibă aceste epifanii înainte de a se angaja într-un joc mortal cu unul dintre Aesiri.

Wowbagger stătea singur pe o diagonală a X-ului, aşteptând ca Thor să se extragă de lângă managerul lui, de lângă un grup de oameni de stat, mai mulţi instructori căzuţi în admiraţie şi o fată care părea să-i împletească barba.

— Haide, strigă el. N-avem toată ziua la dispoziţie.

— De ce nu? ţipă o pasăre clopoţel de pe gard. Credeam că sunteţi nemuritori.

Chestia asta stârni un hohot de râs şi Wowbagger hotărî să o rumege în el însuşi. „Când ai de-a face cu unul care caută să te încurce, apelează la o chestie profund personală” fusese întotdeauna motto-ul lui.

— Ai nişte pete pe penele de la coadă, păsărică. Faci pe tine în somn?

Celelalte zburătoare râseră suficient de tare ca să stârnească un şuvoi spontan de făcut ouă, iar pasărea luată la ţintă îi aruncă o privire atât de cruntă, încât Wowbagger fu bucuros că avea să moară peste câteva minute.

Într-un târziu, Thor păru să încheie cu afacerile lui colaterale şi se ridică de pe capul lui Mjöllnir, pe care şezuse ghemuit.

Îi dăm drumul. Era şi timpul.

Zeul Tunetului era un specimen uriaş, mai înalt de cel puţin patru ori decât Wowbagger, însă fără a fi lent sau mătăhălos. Thor se deplasa ca şi cum ar fi fost atent să nu strivească diverse chestii la fiecare pas.

„Probabil că sunt singura persoană de aici care nu se teme de tipul ăsta”, îşi zise Wowbagger, după care îşi

amendă imediat propriul gând cu următorul: „Probabil că sunt singura persoană de aici, în afară de Beeblebrox, care nu se teme de acest individ. Probabil că Beeblebrox crede că poate învinge în această bătălie.”

Apoi se petrecu un lucru amuzant. Cu fiecare pas făcut de Thor pe solul ars, zeul părea să devină mai mic.

„Miraj generat de căldură”, gândi Wowbagger. „Sigur asta e.”

Dar nu era. Thor devenea de fapt mai mic, iar până ce ajunse în centrul X-ului, Zeul Tunetului era prea scund ca să i se mai permită accesul pe cele mai multe terenuri de luptă.

— Hei, zise el. Ce s-a întâmplat?

Wowbagger clipi.

— Cred că eu. Din perspectiva ta.

Thor îşi bătu cu palma propriul trup minuscul.

— Scuze pentru asta, zise el, stânjenit. Ideea lui Zaphod. Dacă veneam aici şi te zdrobeam pur şi simplu, cum aş fi arătat? Ca un nemernic, aşa aş fi arătat. Aşa, pentru toate camerele de luat vederi îndreptate spre noi, arăt ca un ucigaş de giganţi, ceea ce înseamnă o perspectivă mult mai potrivită, conform lui Zaphod, iar el se pricepe la mass-media. Zeul se încruntă. Deşi şi el face din când în când greşeli.

Wowbagger simţi un bâzâit de anticipaţie în spatele ochilor.

— Deci, ce se întâmplă? Presupun că eu mă las în genunchi şi apoi tu mă ciomăgeşti?

Thor părea aproape jignit.

— Cum? Nu, nu. Nu merge aşa. Asta e o execuţie. Trebuie să le oferim fiinţelor ăstora un spectacol. Şi nu doar lor. În cele din urmă chestia asta o să fie transmisă în întreaga Sub-Etha.

— Sub-Etha. Nu mă uit niciodată la ea.

— Niciodată?

— Nu. Sunt doar porcării. Mie să-mi dai din când în când

câte un film clasic.

— Mi-aş fi dorit ca toată lumea să fie ca tine, dar nu e. În zilele noastre şi în acest Univers, se fac şi se destramă cariere în Sub-Etha.

— Dar tu eşti zeu, ce nevoie ai de o carieră?

Thor îşi mângâie platoşa de protecţie a bărbii, în legătură cu care probabil nu era conştient că prin ea se iviseră câteva împletituri de păr.

— E o întrebare bună, dar cunosc răspunsul, deoarece am trecut prin asta, după căderea mea nervoasă. Zeii au orgolii de zei, aşa că avem nevoie de multă dragoste ca să rămânem sănătoşi. Îi vezi pe zeii ăia care se agită distrugând recoltele şi secând râurile? Tipii ăia n-au parte de dragoste. E un ciclu, să ştii. Habar n-ai cât de deprimaţi pot deveni zeii. Acum suntem adoraţi, în clipa următoare, dispreţuiţi. Eu am fost în troaca asta, crede-mă.

Notă *Ghid:* Loki Şmecherul şi-a folosit o dată farmecul său hipnotic ca să-i convingă pe Aesiri că se hotărâse să-şi îndrepte purtarea şi să înfiinţeze o firmă de cercetare a creierelor pentru zei. Lista lui de clienţi crescuse repede, pe măsură ce divinităţile uşurate se îmbulziseră la uşa lui, dornice să fie supuse hipnozei regresive ca să descopere de ce naiba erau atât de atrase de unicorni şi aşa mai departe. Thor însuşi se simţise şi mai bine şi începuse să dezvolte o afecţiune reală pentru fratele lui, când descoperise că Loki încheiase o înţelegere cu revista *WooHoo,* iar sesiunile de hipnoză erau transmise în serial. Ca să înrăutăţească situaţia, Loki considerase şedinţele cu Thor un pic cam plictisitoare, aşa că adăugase plânsete din belşug, pantaloni pătaţi cu urină din pricina incontinenţei şi o fixaţie pentru Eccentrica Gallumbit.

Wowbagger dădu gânditor din cap, ca să lase impresia că era pregătit să-i pese, deşi în realitate era doar pregătit să dea din cap.

— Minunat. Acum înţeleg întreaga tărăşenie. Un ciclu. Corect. Aşadar, ar trebui să ne luptăm pentru o vreme?

Thor aruncă o privire peste umăr, îngrijorat ca vreunul să

nu arate cu degetul în jos din pricina naturii regizate a spectacolului.

— Un pic de conversaţie mai întâi. Mi-ai furat nava, bla, bla, bla. Apoi tu dai prima lovitură. Eu mă prefac rănit, poate şchiopătez un pic. Un pic înainte şi înapoi. Apoi BOOM pe tâmplă şi grăsana a cântat bine şi cu folos, prietene.

— Care grăsană?

— Ah, nimic. E o expresie valkyriană.

Wowbagger privi în jur. Se vedeau lacrimi pe faţa lui Trillian, însă ea nu făcea niciun pas ca să oprească evenimentele.

— Bine, micuţule. Eu am fost. Ţi-am furat nava.

Thor inspiră şuierat, scoţându-şi în relief pieptul minuscul şi încercând să nu pară oripilat de scenariul pe care ar fi trebuit să-l respecte.

— Tu! Tatăl meu mi-a dăruit acea navă lungă interstelară, pe care am botezat-o după iubita mea capră.

(În timpul ăsta, emitea următorul gând: „Uram găleata aia de muci, motiv pentru care am vândut-o unui tip dintr-un bar.”)

— Da, am furat-o şi aş face-o din nou.

— O, ai face-o, nu-i aşa? Oi fi eu un zeu îngăduitor, uriaş nemernic, dar nu pot ierta totul.

„Destul cu atâta cabinotaj sordid”, gândi Wowbagger (*cabinotaj* fiind un termen pe care el îl culesese din zbor în vreme ce îşi pregătea insulta globală pentru planeta de telenovele Sunny View, unde întreaga lume era un televizor cu optsprezece sori satelitari pentru filmarea de zi în trei schimburi). „Hai să grăbim un pic lucrurile.”

— Taie buffa-biscuitul, viking mic şi oribil. Taică-tău te urăşte, iar mămica ta pretinde că eşti fiul altcuiva.

Thor se făcu, involuntar, mai mic cu un centimetru. Chestia asta nu se găsea în scenariu.

— Cum? Ce-ai zis?

Wowbagger continuă.

— Toată lumea ştie. Thor beţivul, aşa ţi se spune. Cred că ar fi trebuit să rămâi la bar.

Un nor mic de furtună apăru brusc deasupra capetelor, scuipând fulgere albe.

— Mi-ai furat nava lungă, uriaş nemernic, scuipă Thor, gândind: „Fac spume la gură. Zeii n-ar trebui să facă spume la gură. Chestia asta e un dezastru; o să mă urască.”

— Categoric. Cum zici tu. Şi încă un lucru cunoscut de toată lumea: îi deteşti pe muritori.

— Dar nu… Ce? Aia era nava tatălui meu. Îţi aduci aminte de nava lungă?

— Crezi că muritorii sunt indivizi de clasă inferioară. Nu ţi-ai şterge cizma cu un muritor.

Thor se făcu mai mare, mult mai mare.

— Ba da.

— Ţi-ai şterge cizma cu un muritor?

Dinspre public se auziră câteva huiduieli, şi poate un şuierat.

— Da, adică nu. Nu ştiu, poate, dacă cizma mea ar fi murdară.

Wowbagger îşi mângâie bărbia.

— Şi am mai auzit ceva despre o înregistrare video…

Atât apucă să mai spună, deoarece Thor se înălţă brusc şi ameninţător deasupra lui, cu Mjöllnir ridicat pentru a lovi.

„Ce s-a întâmplat cu înainte şi înapoi?” se întrebă Wowbagger, după care ciocanul se năpusti în jos atât de rapid încât păru un fuior de fum, izbindu-se de ţeasta lui cu un zgomot ca de meteorit prăbuşit pe un câmp de gheaţă.

„Adio, Trillian”, gândi Wowbagger, înainte ca trupul lui să fie împins în jos cincisprezece metri, direct în mormânt.

Thor nutrea gânduri opuse vizavi de performanţa lui. Lovitura terminatoare de sus dădea întotdeauna bine la camerele de luat vederi, dar era mare păcat că nu putuse amâna momentul măcar pentru o vreme. Ce altceva îi rămăsese de făcut? Tipul verde tocmai voia să menţioneze înregistrarea video, moment din care diversele posturi de

navigare în Sub-Etha ar fi evidenţiat comentariul şi, înainte ca cineva să-şi dea seama, toată lumea ar fi accesat vechiul site.

Tocmai intenţiona să se întoarcă înspre Zaphod ca să verifice reacţia managerului său, când detectă un gând slab de la cincisprezece metri distanţă de sub picioarele lui. Iar acel gând spunea fie:

„Nas osul mort.”

sau:

„Nasol. Nu sunt mort.”

Zaphod fluieră prima măsură din „Blinko în Baybox”, un vechi poem epic betelegeusian care avea ca subiect o moluscă înţepată şi timpul petrecut de ea în captivitate.

— Ce zici, Ford? A făcut destul?

Ford fluieră a doua măsură din baladă ca răspuns.

— Nu ştiu. N-am simţit nicio clipă vreo ameninţare. N-a existat dramatism.

— Ai dreptate. S-a terminat prea repede. Zaphod privi în jurul lui. Mă întreb dacă mai există cineva în piaţă dornic de un ciocan în cap.

Thor alergă de-a latul câmpului.

— Ce credeţi? Drăguţă lovitură de sus, nu? Mi-am pierdut însă un pic răbdarea lăsându-l pe verzuliu să mă întărâte. Nu-ţi face griji, Zaph, nu se va mai întâmpla data viitoare.

— Data viitoare?

— Da, data viitoare. Verzuliul nu e mort.

— Cum? Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. Chiar acum iese din gaura aia, nutrind gânduri urâte.

— Cu cât l-ai lovit?

— Nu ştiu, poate cu cincizeci la sută, ceva de genul ăsta.

Zaphod fluieră alte câteva note din „Blinko”.

— Cincizeci? Zău? A supravieţuit cineva până acum la aşa ceva?

— Nimeni care să nu fi avut un loc la masa lungă.

Zaphod îi făcu semn clientului să se facă un pic mai mic.

— Spune-mi, Thor, sincer, îl poţi termina pe Wowbagger? Poţi s-o faci?

Thor se micşoră din nou.

— Zaph, cu şaptezeci şi cinci la sută termin toată planeta asta. Îşi întinse brăţara rotativă. Însă poate că ar fi mai bine să dai pe toată lumea înapoi un pic.

Wowbagger scoase un cot printr-o crăpătură a solului.

„Costumul meu e distrus”, gândi el. „Iar primata aia mare nici măcar n-a zgâriat pielea.”

Trillian se simţea distrusă. Sufletul ei fusese despicat de lovitura de ciocan, astfel că ea n-avea să mai fie niciodată la fel.

„Am avut o zi împreună şi a fost cea mai importantă zi din viaţa mea.”

Trillian se întrebă dacă făcuse ce trebuia. Oare putea măcar pretinde pentru sine că făcuse alegerea corectă?

Lângă ea, Random stătea ghemuită pe gard, preocupată să nu observe sacrificiul maică-sii.

— Hmmm, mormăi ea brusc. Gândacul ăla e încă viu. Ştiam eu.

Pentru doar a treia oară în viaţa ei, Trillian Astra leşină.

O navă imensă şi conică, din aliaj alb, îşi croia drum prin nebuloasă. Fuzelajul ei, odinioară neted, era acum găurit după două secole de impact cu reziduurile din spaţiu. Nu mai mult de o zecime din cele opt sute de rachete tripropulsoare mai funcţionau, iar nava mai dispunea de sisteme de întreţinere a vieţii doar atât cât echipajul să mai respire. Rezerva de hrană proaspătă era aproape epuizată, iar de băut nu existau de câteva luni altceva decât fluide reciclate.

Întregul echipaj era obosit peste măsură şi înfometat. Moralul era la cote joase şi niciun membru al echipajului nu cunoscuse ce înseamnă acasă în afară de acea navă

gigantică, în care erau obligaţi prin contract să navigheze prin spaţiu până ce misiunea lor avea să fie, în fine, îndeplinită.

Căpitanul, odinioară un uriaş corpolent, se scofâlcise până la proporţii de sperietoare de ciori, dar pentru oamenii lui el era un erou. Ochii lui aruncau flăcări verzui atunci când munca pe o zi se termina cu bine şi flăcări de un roşu-închis când treburile erau neglijate sau vreun ofiţer îi trata prost oamenii. Echipajul îl iubea şi l-ar fi urmat şi în iad dacă era nevoie.

Căpitanul se numea Eddon Cho şi astăzi era ziua în care el în sfârşit îşi putea îndeplini misiunea încredinţată de taică-său, şi poate că avea să reuşească să-şi trăiască şi un pic din viaţă.

— Navigator, spune-mi din nou, strigă el peste întreaga punte de comandă înspre tânărul Vishnal Li Senz, un excelent pilot la doar şaptesprezece ani.

— Am ajuns, căpitane. Nu există nicio îndoială. Orbita e un pic ciudată, dar aerul e respirabil.

Cho dădu din cap. Era foarte bine, deoarece, după ce aterizau, n-aveau să se mai ridice vreodată în spaţiu.

— Foarte bine, du-ne jos. Atenţie cu compensatorul şi trimite toate scânteile suplimentare de putere de care dispunem Verificatorului.

Li Senz înghiţi în gol.

— Verificatorul? Doamne. Eşti sigur, căpitane?

— Sunt sigur, răspunse mohorât Eddon Cho. Avem o singură şansă. Şi-acum du-ne jos.

Li Senz îşi trosni încheieturile, apoi îşi înfăşură degetele în jurul controlului manual.

— Fie ca Garanţia Indestructibilă să ne protejeze, rosti el.

De jur împrejurul navei, rugăciunea lui găsi ecou în peste două mii de suflete.

La suprafaţa planetei Nano, mulţimea se simţea un pic înşelată. Perko Sf. Pată Îngrijorată îşi arăta o latură nouă şi

nu în întregime neatrăgătoare a personalităţii după câteva cafele şi mai multe doze de anticipat-o-acid în aripile sale.

— Asta e? ţipă el. Ăsta e tot spectacolul? Jalnic-o-patetic.

Hillman Hunter nu era nici el prea impresionat.

— Adică, lovitura a fost bună, cu acţiunea aia de sus şi finalizare, dar tipul brânzarilor îşi revine. La ce-mi foloseşte asta?

Lui Buff Orpington îi curgeau lacrimile pe obraji.

— O să o execute ca lumea. Aşteptaţi şi o să vedeţi. Thor se încălzeşte doar, asta-i tot. Îşi dezmorţeşte mădularele.

— Ar fi bine să le dezmorţească mai repede, căci altfel o vom adora cu toţii pe marea Brânză.

Sporovăiala de la suprafaţa solului fu abrupt stopată de vederea a aproape o sută de cercuri în spirală care coborau prin atmosferă. Treptat, cercurile se dezvăluiră a fi motoarele din spate ale unei nave colosale care se îndrepta spre sol, lăsând să cadă din ea panouri de protecţie. Mai multe motoare scânteiară şi apoi muriră, determinând nava să se zguduie aleatoriu până ce, într-un târziu, aceasta atinse solul într-o baltă din apropiere, evaporând instantaneu apa şi transformând-o într-un linţoliu ceţos.

— Oooh, exclamă Ford Prefect. Tenebros.

Se lăsă o tăcere aproape deplină câteva momente, până ce un braţ robotic zvelt, acţionat de cabluri de energie, ţâşni dintr-un tambuchi aflat în pântecele ciudatei nave. În vârful braţului se găsea un senzor clipitor care se deplasă rapid înspre mulţime, dând rapid roată vacilor în speranţa găsirii unui mâncător de carne.

Braţul merse mai departe şi mai departe, extinzându-se din corpul navei, peste capul lui Wowbagger, printre picioarele lui Thor, ferindu-se de Zaphod, care se întinsese după el, oprindu-se în final în faţa lui Random.

— Random Dent? întrebă braţul cu o voce robotică reală, taman din vremea când roboţii erau roboţi şi nu aveau personalităţi proprii.

Random rămase fermă locului.

— Aă… Da, cred.

O gaură se deschise în vârful braţului.

— Scuipaţi, vă rugăm.

Random lăsă să cadă o bilă de salivă în gaură, care imediat o inundă cu o serie de raze laser. După câteva clipe, se aprinse o lumină verde.

— Identitate confirmată. Aveţi aici pachetul şi vă mulţumim că aţi cumpărat de la uBid.

Din braţul robotic căzu un plic în mâna întinsă a lui Random.

— Mulţumesc, rosti ea cu voce mică, vinovată.

— Bucuraţi-vă de produs, zise braţul. Şi dacă aveţi plângeri, vă rugăm să le înregistraţi într-un jurnal cu spini şi apoi să vă înfigeţi respectivul jurnal în canalul dumneavoastră auditiv. Braţul se răsuci înapoi către navă. Misiune îndeplinită, rosti el. Asta e ultima.

Se auzi un chiot înfundat din interiorul navei gigantice, apoi structura se prăbuşi şi începu procesul lent de destrămare.

Random era tânără şi plămânii ei erau plini de materie neagră concentrată aşa că, fără să se gândească la posibilele consecinţe, ea rupse plicul şi o luă la fugă de-a lungul gardului înspre locul unde Thor îndura cu răbdare o mică mustrare din partea lui Hillman Hunter.

— Pune astea pe ciocanul tău, zise ea, întrerupându-l pe liderul naniţilor.

Zeul Tunetului se încruntă.

— Cred că am auzit ceva. Un soi de chiţăitul chiţăitului chiţăitor.

— Aici jos! strigă Random.

Thor se aplecă, cu coatele pe genunchi.

— O, uite. O fetiţă. O, zeii mei, eşti o admiratoare? Vrei un autograf, nu-i aşa? De obicei nu apar prin şcoli, dar aş putea face o excepţie.

Random irosi o secundă ca să se înfurie:

— Ascultă la mine, omule cu vremea. Am cercetat nemuritorii în Sub-Etha şi din miile de legături posibile legate de acest topic nu am găsit nici măcar o metodă testată şi confirmată de a ucide pe cineva de genul ăsta.

Zaphod chicoti.

— Dar el e Thor, fetiţo. Nu-l poţi testa şi confirma pe el. El e la categoria mare, atât de mare cât are chef.

— Hmm, bine. Ei bine, o să arate ca un maare idiot în faţa tuturor fiinţelor de aici dacă nu-l poate omorî pe verzuliu.

— Asta nu se va întâmpla, rosti Thor, fără să fie prea convins.

— Nu se va întâmpla dacă nu pui chestiile pe capul ciocanului tău.

— Nimic nu ajunge pe ciocan, puştoaico. Mjöllnir rămâne pur.

Random vorbi lent, pentru ca Zeul Tunetului să perceapă imaginea de ansamblu:

— Am reuşit să dau peste o teorie emisă de un om de ştiinţă puţin cunoscut de pe o lume nerespectată, care spunea că un nemuritor poate fi omorât doar de un obiect care provine din acelaşi eveniment transformaţional.

Chiar şi Zaphod putea urmări raţionamentul ăsta.

— Deci, ce a transformat Wowbagger?

— A căzut într-un accelerator de particule încercând să recupereze câteva benzi elastice. Benzi pe care eu le-am cumpărat de pe uBid de la marele preot al Templului lui Wowbagger.

Thor întinse două degete.

— Ce-ar fi să pun benzile astea pe ciocanul meu? zise el.

Bowerick Wowbagger cel Prelungit la Infinit se simţea puţin cu capul în nori, o senzaţie care îl încânta, deoarece îi amintea de vremea când era muritor. Se extrase din crăpătura din sol şi rămase icnind pe valurile aspre de iarbă, în vreme ce nava uBid se făcea bucăţi în spatele lui.

„Alte intrigi”, îşi zise el. „Nu pot spune că ziua de azi nu a fost interesantă.”

În vreme ce zăcea prosternat în praf, gândindu-se, ca de obicei, la sine şi la moartea lui improbabilă, observă că mai era cineva pe sol.

„Trillian.”

Acesta fu momentul în care Wowbagger ştiu cu certitudine că era îndrăgostit, deoarece atunci încetă să se mai gândească la legătura dintre el şi Trillian şi începu să se gândească chiar la Trillian.

„A păţit ceva? Ce s-a întâmplat?”

Wowbagger se scutură de senzaţia de cap în nori şi sări în picioare.

— Vin! strigă el, luând-o la fugă. Vin.

O umbră căzu pe faţa lui Wowbagger. Ceva muntos înceţoşă imaginea lui Trillian.

— Vremea pentru chestia mare, rosti Thor, aplecându-se, astfel încât capul lui păru în mod bizar cu susul în jos.

„Cum naiba stă coiful pe el?” se întrebă Wowbagger.

Apoi Mjöllnir îl lovi cu o asemenea forţă furioasă încât îl trimise drept în stratosferă.

Arthur era adâncit într-o discuţie cu o pasăre clopoţel-călător când o văzu pe Trillian îndreptându-se spre el.

— Nu, îi explica el păsării. Jocul se *numeşte* crichet. *O poartă* este făcută din beţe şi părţi drepte… Oh, Doamne.

— Haide, zise pasărea. Mă induci în eroare. Deci când o persoană aleargă, se numeşte alergare?

Însă acel *oh, Doamne* nu fusese adresat păsării, ci mai degrabă fusese scos involuntar când Trillian leşină ca moarta în depărtare. Arthur lăsă din mână iaurtul cu soia pe care îl savura şi porni în goană de-a lungul gardului către locul unde Trillian zăcea nemişcată.

„Chestia asta e dizgraţioasă”, gândi el mânios. „Propria ei fată, propria noastră fată, pleacă. Ce s-a întâmplat cu Random? Copilul ăsta trebuie stăpânit cu mână forte.”

Ultima afirmaţie fusese adesea repetată în gospodăria Dent în vremurile când Arthur era un puştan. Tatăl lui o emitea ori de câte ori Arthur adopta chiar şi pentru câteva minute o atitudine interzisă. Stăpânirea cu mână forte de obicei implica o discuţie serioasă, care invariabil se referea la cel de-al Doilea Război Mondial, petice de grădină, filatelie şi buze superioare de genul rigid. La sfârşitul fiecărei predici, tânărului Arthur i se permitea să înghită o duşcă din flaconul cu brandy al lui taică-său, doar ca să-i crească părul pe piept. Ca atare, ori de câte ori Arthur se gândea la asemenea conversaţii disciplinare, se simţea trist, apoi vesel, apoi somnoros, după care se trezea cu o durere de cap.

Arthur îngenunche lângă Trillian şi cu stângăcie îi cuibări capul în pliul unui cot de-al lui.

— Gata, gata, zise el. Dacă mă auzi, Trillian, vreau să ştii că arăţi superb. Ştiu că doamnele îşi cheltuie o grămadă de timp întrebându-se cum arată exteriorul lor, în situaţii de accidente de maşină şi aşa mai departe.

Liniştirea persoanelor de sex feminin nu fusese niciodată unul din punctele forte ale lui Arthur Dent. De fapt, dacă *liniştirea altora* ar fi fost o slujbă scoasă la concurs, Arthur n-ar fi trecut niciodată de primul interviu, în special dacă ar fi existat şi un examen practic.

Notă *Ghid:* În ultimele trei decenii de timp real, fiinţa umană Arthur Dent îşi făcuse viaţa infinit mai mizerabilă decât ar fi fost nevoie prin afişarea unei abilităţi spectaculoase de a spune ceea ce trebuie, dar la momentul nepotrivit. Când Jason Kingsley, cel mai bun prieten de la universitate al lui Arthur Dent, fusese părăsit după trei ani de iubirea vieţii lui, Stacey Hempton, Arthur îl asigurase că nu va rămâne mult timp singur, deoarece paraşute precum Stacey puteau fi uşor găsite în orice discotecă. Atunci când mătuşa lui irlandeză, Maedhbhdhb (cu pronunţia Hilda), primise o lovitură de moarte de la un ornament de biserică în plină cădere, Arthur îi şoptise la ureche: „Cel puţin acum nu te mai omoară ţigările, nu-i aşa, mătuşica?” Lipsa de tact a lui

Arthur este depăşită doar de cea a preşedintelui galactic Zaphod Beeblebrox, care o dată i-a dat un bici din piele de leopard, pe post de cadou pentru ziua de naştere, lui PeeBee Anjay, regele gelatinos din Shivers City.

Arthur înfipse un deget în obrazul lui Trillian.

— Trillian, rosti el, moale, dar imperativ. Haide. Trezeşte-te.

Ea nu răspunse, aşa că Arthur se gândi la cursul de după-amiază de prim ajutor la care BBC-ul îi ceruse să asiste. Din câte îşi aducea el aminte, petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii schimbând ştecărul la o maşină de făcut cafea, dar oare nu existase şi o demonstraţie practică implicând un manechin de plastic cu baloane pe post de plămâni? Gură la gură?

Arthur n-avea nici cea mai mică idee dacă ceea ce urma să încerce, cu neîndemânare, reprezenta cursul corect al acţiunii, dar cu toate astea îl încuraja un pic faptul că avea de încercat un curs al acţiunii.

Puse capul lui Trillian pe iarba moale şi se aplecă deasupra ei.

— Trebuie să prinzi nasul şi să dai capul pe spate, rosti o voce de undeva din spatele umărului.

Era pasărea cu care el discutase mai devreme.

„M-am întâlnit cu pasărea asta în centru”, gândi Arthur, înăbuşindu-şi un hohot isteric de râs.

Despărţi buzele lui Trillian cu degetul mare şi inspiră adânc.

„Sunt nervos. De ce sunt nervos?”

— Haide, omule. Fă-o!

„Pasărea asta e chiar insistentă.”

Arthur ezită o clipă, apoi se năpusti. Buzele li se uniră şi Arthur sigilă colţurile gurilor cu degetele mari, apoi suflă. Iniţial nu se simţi nicio reacţie; Arthur avu senzaţia că sufla aer într-un tunel. Apoi braţele lui Trillian se ridicară în jurul gâtului lui şi ea îl sărută cu pasiune.

„Ce? Neaşteptat. Odinioară acest sărut ar fi îndemnat un

vis devenit realitate.”

Arthur se trase înapoi şi văzu că ochii lui Trillian erau deschişi şi ceţoşi din pricina lacrimilor.

— Arthur… credeam…

Iar Arthur înţelese imediat.

— Wowbagger. Pe el îl iubeşti.

Altădată, conştientizarea unei asemenea realităţi ar fi zguduit din temelii lumea lui Arthur, asta dacă el ar fi avut o lume de zguduit, însă acum el nu simţea decât o empatie profundă pentru Trillian, care era pe punctul de a-şi pierde dragostea vieţii, aşa cum şi el îşi pierduse dragostea lui.

— Da, îl iubesc, zise Trillian, dând din cap, iar mişcarea trimise râuleţe de lacrimi în josul obrajilor. S-a petrecut ceva în spaţiul întunecat care a grăbit procesul de îndrăgostire. El unde e?

Arthur aruncă o privire înspre pajiştea arsă, la timp ca să-l vadă pe Wowbagger cum îşi începe ascensiunea către stratosferă. Şi, fiind perfect conştient de trecutul lui de lipsă de tact, Arthur încercă să rostească ceva necaracteristic lui.

— O… e pe aici. Tu odihneşte-te, mă duc eu să-l aduc.

Random îl urmări pe Wowbagger cum pleacă precum o rachetă înspre ceruri, dar imaginea nu îi dădu o senzaţie de triumf, aşa cum crezuse. De fapt, simţi că într-un fel minuscul de tot chiar ea putea fi un pic responsabilă de fricţiunea care existase între ei. Senzaţia dispăru curând, iar triumful o inundă deplin.

„Aşa, monstru verde. Zboară către viaţa veşnică.”

voce minusculă: Cum ai putut face asta? Monstru verde? Te-ai bătut pentru egalitate între toate speciile din galaxie. De cât de puţin e nevoie ca să-ţi uiţi idealurile.

„Taci”, gândi Random. „Nu eşti adevărată. Nu ai fost niciodată şi, oricum, monstrul verde a sărutat-o pe mama mea.”

Wowbagger urcă tot mai mult, micşorându-se pe drum, până ce dispăru cu totul.

„Asta se întâmplă când o bagi pe Random Dent într-un tub.”

Arthur apăru înaintea ei, cu braţele încrucişate, cu trupul urlând din toţi porii „Nu sunt fericit”.

— Ce-ai făcut, Random?

Random îşi încrucişă propriile braţe.

— Nimic. La ce te referi?

— I-ai dat ceva lui Thor. Te-am văzut. Şi brusc el a fost capabil să-i facă rău lui Wowbagger. Aşa că te întreb din nou: Ce ai făcut?

Random nu avea chef să se lase înfrântă atât de repede.

— Iar eu o să-ţi repet: N-am făcut nimic.

— Ce e, Random? Vrei să-ţi pedepseşti mama, asta e?

— Nu.

— De ce-i faci aşa ceva? Nu vezi că e îndrăgostită de persoana aia, de Wowbagger? Poate că ţie nu-ţi place, dar aşa stau lucrurile.

— Ai dreptate. Nu-mi place.

— Aşadar îl ajuţi pe Thor.

Random avea chipul împietrit.

— Eu sunt aici. Cum l-aş fi putut ajuta pe Thor?

Arthur încercă altă abordare.

— Tu n-ai fost îndrăgostită niciodată, Random? Nu ţii minte ce simţeai?

Random tresări ca pălmuită, iar mâna i se duse instinctiv la piept, în locul unde obişnuia să se cuibărească preaiubitul ei Fertle.

— Da, ţin minte iubirea. Iubirea mea a dispărut, aşa că ea de ce ar trebui să fie fericită?

— Faci asta pentru că Trillian te-a abandonat?

— Da, m-a abandonat, dar eu am reuşit în ciuda ei. Toţi anii ăia de sclavie într-un birou de funcţionar, croindu-mi drum în sus. Dar am reuşit.

Arthur îşi prinse fata de umăr şi privi adânc în ochii ei, dincolo de rămăşiţele spaţiului întunecat, înspre fata volatilă şi plină de compasiune din interior.

— N-ai făcut-o. N-a existat niciun birou de funcţionar. Iar Trillian nu te-a abandonat timp de zeci de ani, te-a lăsat cu taică-tău timp de o săptămână cât a fost trimisă pentru un reportaj. Asta e tot. Nimic mai rău de atât. Tu ai fost cea care ne-a adus pe toţi pe Pământ şi tu ai fost cea care şi-a generat propria existenţă amarnică. Tu ai fost în toate, Random. Aşa că încetează să mai fii atât de îngrozitor de egoistă şi spune-mi cum pot să-l salvez pe bietul om.

Era un argument destul de bun. Random îşi dădea seama că îşi subestimase tatăl.

— Dar…

— Fără niciun dar! tună Arthur, ca un tată adevărat. Spune-mi acum, domnişoară.

Brusc, ceaţa întunecată dispăru şi Random îşi dădu seama de adevărul propriilor fapte. Emoţiile se adunară ghem în inima ei tânără şi Random îşi recunoscu vina cu o plescăială şi o rostogolire a ochilor, mai mult decât se poate spera de la majoritatea adolescenţilor.

— Fă un pas înapoi, Arthur. Nu e cazul să fii atât de dramatic în privinţa asta. Bine, poate că i-am dat lui Thor câteva benzi elastice la care Wowbagger e alergic. Posibil. Îţi ajunge mărturisirea, *Arthur,* sau ar trebui să cad în genunchi şi să implor iertarea?

Arthur mai degrabă se bucura de fiorul de forţă paternală.

— Tu, domnişoară, zise el, îmi poţi spune „tati”. Pentru cel puţin încă zece ani.

Îmbărbătat de succes, Arthur porni cu paşi hotărâţi către centrul ars al X-ului, unde Zaphod îi masa umărul lui Thor.

„Nu-mi vine să cred că sunt pe punctul de a face asta din nou”, gândi el, dar nu prea tare, ca să nu-l audă picioarele şi să nu-l întoarcă din drum.

— N-am lovit pe nimeni cu atâta sete de ceva vreme, spunea Thor. Ar trebui să exersez, ştiu, dar cu timpul devii leneş. Frumoasă arcuire a loviturii, ar trebui să arate grozav

cu încetinitorul.

— E mort?

Thor îşi îndreptă o ureche spre cer.

— Nu. Îl aud tuşind. Însă e grav rănit. Cu siguranţă nu mai e omul care a fost. Încă o pleasnă ar trebui să termine în mod cert treaba.

Ford ajunse în centru în aceeaşi clipă cu Arthur.

— Hei, tipilor, să ştiţi că povestea asta nu mai e deloc amuzantă.

Thor oftă.

— Să ştii că mă gândeam la asta. Dacă ar fi existat o luptă sau ceva asemănător, bătălia eroică, dar aşa sunt doar eu, tipul masiv, care bate un individ micuţ.

Arthur îşi încrucişă braţele şi îi aruncă lui Zaphod privirea de tătic.

— Corect, motiv pentru care întreaga tărăşenie trebuie să înceteze imediat.

Zaphod privi înapoi.

— Jucăm un joc al feţelor? Fără clipiri, asta e?

— Nu, Zaphod, ăsta nu mai e un joc. Voi doi v-aţi distrat destul. Acum e vremea să-i puneţi capăt.

— Mi-ar plăcea asta, rosti Zaphod. Zău că da, dar sunt multe la mijloc în bătălia asta. Întreaga carieră a lui Thor, cei cincisprezece la sută ai mei. Mă tem că Wowbagger trebuie să dispară.

— Nu uita de chestia cu Curul Gras.

Arthur era şocat.

— Ford! De ce ţii să aminteşti de asta?

— O, scuze. N-a fost de ajutor, nu-i aşa?

Arthur se simţea destul de intimidat din pricina apărătorii pentru organele genitale ale lui Thor, care arunca o umbră imensă asupra lui, dar insistă.

— Chestia este, Zaphod, domnule Thor, chestia este că Trillian l-a îndrăgit pe Wowbagger, mai mult decât atât, de fapt. Şi ce fel de tată pentru fiica ei aş fi eu dacă nu aş încerca să intervin în favoarea lui?

Thor se încruntă.

— De ce îmi pari vag cunoscut? Lucrurile nu sunt de obicei vag cunoscute pentru mine – fie le ştiu, fie nu.

Picioarele lui Arthur îşi doreau enorm să preia controlul şi să o ia la goană mai repede decât atunci când Arthur sprintase ca să-şi oprească mama să-i examineze caietul special cu spirală cu ajutorul fotografiilor tăiate din anuarul de prezentare *Blue Peter.*

— Am discutat şi înainte. La o petrecere zburătoare. Aţi încercat să ridicaţi un prieten de-al meu.

— Să ridic? Ce fel de ridicat?

— Ştiţi acel fel când culegi ceva de pe sol?

— Da.

— Ei bine, nu acel fel.

Thor îşi frecă fruntea, ca şi cum ar fi fost încă mahmur.

— Asta explică totul. Mi-am pierdut destui neuroni la petrecerea aia încât să alimentez Guvernul Imperial timp de un secol. Zeul Tunetului făcu un pas în lateral. Începe să coboare.

— Ai încercat totul, pământeanule, şi te aplaud pentru asta, plesni Zaphod. Acum şterge-o de aici, în vreme ce clientul meu va face ceea ce *el* ştie cel mai bine.

— Nu pot pleca, Zaphod, rosti Arthur cu încăpăţânare. Nu aş mai putea-o privi niciodată pe Trillian în ochi. Iar tu nu vei mai putea niciodată să dormi noaptea dacă vei merge mai departe cu chestia asta.

— Conştiinţa mea va fi curată.

— Eu nu aş fi îngrijorat în privinţa conştiinţei tale.

Zaphod se încruntă.

— Şi de ce ar trebui să fiu îngrijorat? Scuipă totul, omule. Ştii că nu mă pricep să citesc printre rânduri.

— Aş fi îngrijorat ca Trillian să nu mă vâneze şi să nu planteze o ţeapă între umerii mei.

Zaphod se înfioră.

— Oooh. Ar face-o, nu-i aşa? O şi văd. Aruncă o privire către Hillman Hunters, care stătea într-o parte. I-am promis

tipului ăluia o moarte. E de pe Pământ şi tu ştii cum sunt oamenii ăia. Totul se referă din punctul lor de vedere la vărsarea de sânge.

— Asta e o mare minciună, Zaphod. Nu suntem cu toţii monştri însetaţi de sânge.

Zaphod pufni.

— O, nu? Cum se face că v-aţi aruncat în aer întreaga planetă?

— Nu noi ne-am aruncat în aer planeta! Voi aţi făcut asta. Voi, *extratereştrii!*

— Ei, acum ajungem undeva. Acum ajungem la problemele tale.

— Problemele *mele?* Tu eşti cel pregătit să comanzi moartea cuiva doar pentru că respectivul a spus că ai un cur gras.

Zaphod păli.

— A spus *ce?*

Arthur se întoarse înspre genunchiul lui Thor.

— Iar tu eşti pregătit să ucizi pe cineva doar ca să obţii o slujbă.

— N-are sens să discuţi cu mine, replică Thor, mângâindu-şi barba împletită. N-am niciun respect pentru viaţa de muritor. Din punctul meu de vedere, voi, oamenii, sunteţi la fel de importanţi precum furnicile. Şi nu mă refer la furnicile mari, mutante şi înfricoşătoare, ci doar la cele normale şi mici. Ca să fiu sincer, mă îngrijorează mult mai mult recuperarea propriei mele cariere decât grija faţă de vieţile indivizilor.

— Şi, oricum, nu este chiar o crimă, nu-i aşa? zise Zaphod, pe un ton atât de superior încât ar fi reuşit să aşeze cu el toate bilele săltăreţe de ectoplasmă roz într-un detector Plin-O-De Sine. El vrea ca noi să-l omorâm.

— Nu mai vrea asta, zise Arthur.

— Zău? Eşti sigur?

Thor făcu un pas înapoi.

— Ce-ar fi să-l întrebăm pe el?

Wowbagger lovi solul cu asemenea putere că nemurirea lui sări din el ca o imagine-fantomă, lăsând în urmă un muritor zdrobit şi înghesuit într-o gaură superficială de pe sol.

— Au, zise el. Asta e... are... vreun analgezic careva?

Ford scoase un prosop din traista lui.

— Suge colţul, îl sfătui el, dându-i-l. Banda aia albastră ar trebui să mai uşureze din arsurile rănilor.

Thor îl ridică pe Mjöllnir.

— Vreun ultim cuvânt?

Wowbagger scuipă prosopul din gură.

— Înţelegerea s-a terminat. Am nevoie să trăiesc.

— Aha, vedeţi, ce v-am zis? sări Arthur. Vrea să trăiască. Nu-l poţi omorî pur şi simplu.

Thor chicoti şi asta sună în bună măsură ca şi cum un urs mare şi-ar fi dres glasul de-a lungul unui gâtlej care înghiţise recent mai mulţi oameni bine hrăniţi.

— Nu pot? Cine spune că nu pot? Tu?

Trillian apăru brusc, croindu-şi drum dincolo de fiinţele de acolo şi lăsându-se în genunchi lângă craterul lui Wowbagger.

— Nu. Eu spun asta, monstru mare. Îl iubesc pe acest om, extraterestru sau ce-o fi, şi tu nu o să-l iei de lângă mine.

— Te ţin minte, vag, rosti Thor, dar fără să lovească.

Era suficient de înţelept ca să vadă latura publicitară negativă a acţiunii de a lovi cu ciocanul printr-o femeie lipsită de apărare ca să omoare un bărbat zdrobit.

— Naşpa, Zaph, gemu el. Chestia asta s-a împuţit. Îmi pusesem speranţe mari.

Zaphod scrâşni din dinţi. Trebuia să existe totuşi ceva bun de stors dintr-o asemenea situaţie.

— Ei bine, măcar denunţă Brânza.

Wowbagger tuşi şi gemu.

— Nicio problemă. Urăsc brânza.

„Mă mulţumesc cu ce pot”, gândi Zaphod.

Se întoarse către mulţime, cu braţele ridicate într-un gest de predicator.

— Wowbagger e înfrânt, strigă el. A renunţat la Brânză şi l-a admis pe Thor ca zeitate.

Hillman Hunter lovi aerul cu pumnul şi Buff Orpington se lansă într-un grup de tyromancieri, lovind pe cine apuca.

Zaphod se relaxă pe loc. „Bine. O revoltă. Revoltele dau întotdeauna rezultate pentru mine. Sunt un agent la Haosului”, gândi el. „Şi al Dezordinii. Zeii ăştia doi sunt cei mai apropiaţi cântăreţi ai armoniei din Univers. Poate ar trebui să-i închiriez ca să-l sprijine pe Thor.”

Trillian sărută sprânceana lui Wowbagger şi şterse sângele care licărea albastru de la gura lui.

— O să rămâi cu mine?

Wowbagger zâmbi, dar asta îl costă.

— Câtă vreme pot. Ciocanul ăla a scos nemurirea din mine. S-ar putea să nu mai am la dispoziţie mai mult de o viaţă.

— Atât va trebui să ajungă, zise Trillian, făcându-i semn tatălui copilei ei să-l ajute pe tatăl vitreg al copilei ei să iasă din craterul de impact.

Random urmări totul din lateral, încă nefiind gata să intre în dispoziţia de îmbrăţişări.

„Să fie materia neagră?” se întrebă ea. „Sau eu?”

Gândul o îngrijoră pentru o fracţiune de secundă, dar fu în scurt timp alungat de ideea că ea ar fi putut să folosească acea situaţie ca să obţină nişte cadouri cu adevărat bune de la Arthur.

„Arthur. În mod cert nu tati. Poate, totuşi, tată.”

După ce Trillian şi Wowbagger îşi luară la revedere de câteva ori, Thor îl duse pe fostul nemuritor înapoi pe *Tanngrisnir*, spre încântarea computerului navei.

— Hei, Thor. Ţi-am simţit lipsa.

— Scuze în privinţa computerului, tipilor, rosti Thor, sfios, către individul pe jumătate mort din braţele lui şi tânăra doamnă care ţinea strâns mâna individului pe jumătate mort. Tata a programat nava ca să mă adore şi a sigilat programul cu ochiul lui magic, astfel încât eu să nu-l pot şterge niciodată. Ăsta e principalul motiv pentru care am renunţat la găleata asta. Oricum, de ce aş avea nevoie de o navă? Îl am pe Mjöllnir.

— Sunt chiar aici, rosti computerul. Aud ce spui, baby. Dar te iert.

— Bine, replică Thor, lăsându-l în grabă pe Wowbagger pe un pat care se ridică din podea ca să-l întâmpine. Lăsaţi-l în patul de plasmă o săptămână şi ar trebui să fie la fel de sănătos ca orice muritor.

— Muritor, cârâi Wowbagger. Eşti sigură că vrei asta, Trillian?

Trillian pufni.

— Da.

— Excelent, zise Thor, simţindu-se brusc claustrofobic. Vă las singuri-singurei. Trebuie să ajung la un banchet – se pare că cineva a pus ceva carne de vită pe grătar. Distraţi-vă, prieteni.

— Nu! se plânse nava. Nu mă părăsi!

— Trebuie să zbor, ripostă Zeul Tunetului, sărind din navă.

— N-u-u-u-u, gemu computerul. N-u-u-u-u. Nu din nou.

Trillian îşi puse la lucru diploma în astrofizică şi timpul petrecut în *Inima de Aur* şi mişcă rapid nava în stratosferă.

Wowbagger se simţea deja puţin mai bine în coconul lui de plasmă vindecătoare.

— Unde mergem? întrebă el.

Răspunsul era simplu.

— Undeva, împreună.

Wowbagger râse, deşi gestul îl costă.

— E chiar romantic. Aşa eşti tot timpul?

— O să aflăm asta, nu? replică Trillian. Avem tot timpul

din lume.

— Nu, de fapt nu-l avem, dar ce avem este preţios.

Trillian îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, deja mi-e silă de toate dulcegăriile astea.

— Şi mie, recunoscu Wowbagger. Vrei să mergem să insultăm pe careva?

— Credeam că n-o să mi-o mai ceri niciodată.

— Ai fost vreodată la Găurile de vierme Tremurânde de pe Stryk Lycombdan Tsing?

— Nu. Cum sunt fiinţele de acolo?

— Nemernice. Nişte ticăloase desăvârşite.

Trillian dădu o căutare pe Galact-O-Hartă.

— Păi, atunci, ce mai aşteptăm?

Selectă punctul luminos de pe ecran şi *Tanngrisnir* deveni una cu cerul nopţii.

11

Business End, nava hiperspaţială vogonă de clasă birocrateruiser

Hiperspaţiul îşi drese glasul şi scuipă un birocrateruiser vogon în dâra de spaţiu limpede ca satinul, la 0,01 parseci distanţă în spatele termosferei Nano. În interiorul navei *Business End*, trei mii de membri ai Corpului Expediţionar Birocratic săriră din hiperleagăne şi îşi frecară umflăturile de pe centurile situate pe pântecele lor.

Prostetnicul Jeltz ajunse primul la postul lui, înlăturând ceaţa neliniştitoare de evoluţie artificială prin lovirea în butoane şi strigăte adresate subordonaţilor lui mai lenţi.

— Mai puţină lene, bile puturoase ce sunteţi, îi grăbi el. Dovediţi un pic de *kroompst.* Trebuie să respectăm orarul, şi e vorba de un ceas atomic care nu pierde niciodată vreo secundă.

Echipajul mormăi *kroompst* şi îşi croi gemând drum către diversele posturi, redirecţionându-şi ameţit animozitatea către planeta de dedesubt.

— Hiperspaţiul e doar o vacanţă, zise Jeltz, nu un loc unde să trăieşti. Aşa că uitaţi de falsele lui conforturi.

False sau nu, existau doar câteva conforturi la bordul *Business End.* Cearceafurile moi de orice fel erau *verboten* pentru echipaj, deoarece indivizii puteau rupe marginile. Iar

un vogon fără latura lui ostilă e aproape la fel de util precum un ursuleţ jucăuş prins într-un concurs de lego cu piese de lemn.

Notă *Ghid:* Un Constant mai bătrân a încălcat o dată regulile şi şi-a implantat două perne frumoase în părţile dorsale. Din nefericire, cu această ocazie a prins un parazit aeropurtat microscopic în oraşul-junglă Rhiis Bhuurobs, care l-a mâncat de viu, începând cu spumele de la gură. Parazitul a distrus şase punţi ale navei de linie vogone înainte ca raţiile de la cantină să-i vină de hac.

Jeltz întredeschise fălcile ca să urle după Mown, dar zări cu colţul ochiului că micul Constant sărea deja pe la cotul lui.

„Grrrmmmm”, gândi el (vogonii chiar şi gândesc în grohăieli încruntate). „Băiatul ăla se mişcă destul de rapid pentru unul ca noi. Să fie ăsta un lucru bun sau unul rău?”

Decise că era genul de lucru de *analizat mai târziu.* Prioritatea era exterminarea pământenilor. Jeltz acumulase un sac imens de ranchiună împotriva acestei specii anume şi îşi petrecuse transa din hiperspaţiu ca să construiască scenarii de exterminare. De această dată n-aveau să mai existe supravieţuitori.

— De această dată nu vor fi supravieţuitori, îl asigură el pe Mown, în cazul în care băiatul ar fi crezut că tati lasă să-i scape din *kroompst.*

— Badabingo, exclamă Constant Mown.

Jeltz se încruntă, deşi cu toate pliurile pline de carne de pe sprânceana lui, doar o rudă apropiată i-ar fi putut descifra expresia.

— Ce ai spus?

— Badabingo. E o expresie. Folosită pe Blagulon Kappa, cred.

— Expresie! se stropşi Jeltz, cu o octavă plină mai sus ca de obicei. Noi nu folosim expresii!

Mown făcu doi paşi rapizi în spate, dar nu se împiedică.

— Bineînţeles că nu. Mulţumesc că m-ai admonestat, ta-prostetnice. Sunt norocos să am un asemenea model de viaţă.

Jeltz pufni, îmblânzit.

— Expresiile, şi într-adevăr sloganurile în general, sunt acceptabile doar în contexte poetice sau ironice. De exemplu, când am lansat torpilele asupra eco-planetei Foliavintus, am spus: Ţineţi minte să reciclaţi dispozitivele electrice.

— De-a dreptul diabolic, prostetnic.

Strânsoarea vogonilor asupra oricăror urme de umor este atât de aprigă, încât Jeltz merse mai departe cu explicaţiile:

— „Ţineţi minte să reciclaţi dispozitivele electrice" era ceva asemănător unei glume guvernamentale pe Foliavintus.

— O, înţeleg.

— Şi, de asemenea, odată ce aceste dispozitive electrice explozive erau folosite, ele nu puteau fi reciclate. De fapt, niciun dispozitiv electric nu avea să mai fie vreodată reciclat.

— Bada – drăguţă chestie.

— Nu s-a terminat. Jeltz îşi plimbă o bucată de fiere printre obraji, apoi o înghiţi. Într-un fel foarte real, torpilele mele reciclau întreaga planetă. Pricepi?

Pielea lui Mown era palidă ca smaraldul.

— Da. Pricep la toate nivelurile.

Jeltz îşi clătină capul în scop de experiment şi fu mulţumit să-l descopere complet limpezit de armonicile hiperfericirii.

— Gândiţi la lucruri mai amare, îşi sfătui el echipajul prin intercom. Găsiţi ceva de urât şi curând veţi fi voi înşivă. V-aş putea sugera chestiile astea pământene de pe această planetă minusculă de sub noi. Cu siguranţă că după tot deranjul stârnit de ordinul de exterminare a lor merită cu prisosinţă ura voastră.

Lucrurile păreau să stea chiar aşa, iar în scurt timp *Business End* clănţănea şi bubuia din pricina zgomotelor

ameninţătoare ale tuburilor de torpilă încărcate şi ale tunurilor cu plasmă aşezate pe afeturi.

— Licăre, licăre, recită Jeltz. Mic planetoid.

Aruncă o privire în jos către Mown.

— Rima?

Mown strânse din dinţi gândindu-se. Ştia ce se aştepta de la el.

— Ăăă… Curând te trimitem către vid.

— Excelent, fiul meu, bolborosi Jeltz. Uneori aproape că mă faci fericit.

Oraşul Cong, Innisfree, Nano

În sala de banchete, Thor şi Zaphod se găseau până la subraţ afundaţi într-o gustare de felicitare, complet ignoranţi faţă de cumplita anihilare ce ameninţa de sus, relativ vorbind. Adică relativ vorbind în legătură cu termenul sus. Anihilarea avea să fie cumplită indiferent de ceea ce era legată.

— Aţi fost minunat, domnule, rosti o vacă Ameglian Major, îngrijindu-şi propriul staul cu un ciocan de şniţele prins bine de o copită. Felul cum aţi manevrat ciocanul ăla mare. Vaca imită lovitura mortală a lui Thor cu ciocanul de şniţele. Sincer vă spun că m-au trecut fiorii.

Thor se trase de o împletitură din barbă.

— Zău? Nu crezi că am exagerat? Poate că un zeu modem ar trebui să o lase mai moale cu melodrama.

Zaphod se ivi dintr-o stivă de pahare pline cu Gargle Blaster.

— Prostii, Thor, bătrâne. L-ai ciocănit complet pe tipul ăla verde. Apoi mila în ultima clipită. Geniu complet. Lucru ca la manual.

Thor îşi prinse gura şi şopti, în caz că prin preajmă se găsea un microfon:

— Trebuie s-o recunosc, Zaph. Ai avut dreptate. Cu toată lumea asta care mă adoră, mă simt mai real şi mai viu

după zilele cu muzica. Sincer cred că pot începe să las vechile zile rele în urmă.

— Ne-am întors, baby. Religia este noul ateism. După ce-i unim pe toţi coloniştii întru credinţă, ne aşteaptă un întreg Univers. Imaginează-ţi câte ciocane mici am putea vinde.

— Cunosc un tip pe Asgard. Are o grămadă de chestii la forja lui. Un apel din partea mea şi imediat le transformă pe chestii în Mjöllnir-i mici.

Zaphod îşi trânti braţul în ceea ce era fie o supă pe bază de soia, fie o scuipătoare pe jumătate plină. Orice ar fi fost, îşi linse degetele cu mare încântare.

— Şi acum îmi zici de asta, Thor? Timpul e o roată şi zilele bune de odinioară au revenit.

— Ce amestec proverbial drăguţ, domnule, zise vaca. Foarte adecvat. Ce ziceţi de o friptură drăguţă ca să vă ghiftuiţi? Pot face chiftele dacă nu vă place să mestecaţi.

Zaphod ignoră animalul.

— Trebuie să punem la cale un eveniment mare. Înfrângerea lui Wowbagger este bună pentru o colonie sau două, dar pentru reîmprospătarea carierei tale de-a latul câtorva galaxii avem nevoie de ceva de proporţii viki-biblice.

— Cred că vă referiţi... începu vaca, după care se opri, dându-şi intuitiv seama că schimbarea meniului de cină nu reprezenta o cale de a fi măcelărită şi devorată.

Zaphod era în plin discurs antreprenorial.

— Nu ştiu. Să zicem o molimă.

Thor nu era convins.

— Fii serios, Zaph. Nu pot opri o molimă cu ciocanul.

— Bine. O secetă. Ai putea sparge roca solidă până la un râu subteran.

Thor apucă vaca şi şi-o băgă întreagă în gură, aproape fără să lase animalului răgazul necesar ca să-şi bolborosească mulţumirile.

— Nu ştiu. În zilele noastre lumea dispune de geologi foarte buni. Râurile subterane nu sunt greu de descoperit.

— Atunci ceva cu lăcuste. Sau vulcani. Zaphod se căţără pe masă, ca să poată privi direct în ochii lui Thor. Ăsta e evenimentul pe care îl aşteptam. Vei fi mai mare ca oricând, simt asta.
— Crezi? Zău?
— Categoric.
Uşa de la sala banchetului se deschise şi Hillman Hunter îşi vârî capul printr-o fantă de uşi exterioare.
— Ce mai faceţi, binefăcătorii mei potenţi, cântă el. Toţi băuţi până în găvanele ochilor şi gata de afaceri? Am aici contractele de zeitate oficială.
Zaphod dădu liniştitor din cap înspre clientul lui.
— E-n regulă, m-am uitat pe ele. Treburi standard de zeu.
— Zile de sărbătoare?
— Treizeci şi două. Şi încă două pentru fiecare copil conceput cu o muritoare.
Thor era impresionat.
— E o înţelegere simpatică.
Zaphod îşi lăsă o mână pe umărul gigantic al zeului.
— E o înţelegere simpatică pentru ei şi să nu uiţi asta.
Hillman păşi înainte, clătinându-se dintr-o parte în alta şi atingându-şi des tâmpla.
— Cum îşi abordează omul obişnuit zeul lui? se întrebă el cu voce tare. Încerc şi eu câteva mişcări.
— Îmi place chestia cu atinsul frunţii, zise Thor. Dar scapă de chestia cu unduiala.
— Poţi face chestia cu unduiala pentru mine, dacă vrei, zise Zaphod. Cu siguranţă că merit şi eu ceva adoraţie, nu?
Hillman se căţără pe masă şi le dădu contractele din mână.
— Eşti un tip pe cinste, domnule Beeblebrox. Orice am avea nevoie, dumneata ne aduci în nava dumitale minunată. Uneori cred că dacă n-ai fi sosit niciodată, n-am fi avut nevoie de nimic.
Nici măcar Zaphod nu putea rata înţepătura din afirmaţie, dar decise să o ignore.

— Hei, Hilly. Ce e chestia asta scrisă cu creionul din josul paginii? Ai adăugat tu chestia asta?

Hillman execută primul lui număr de spiriduş.

— A, desigur, bejaysus, nu fiţi îngrijorat de asta. E doar o clauză de protecţie. Spune doar că zeul care prezidează, în cazul ăsta Thor, este responsabil de protejarea planetei de atacuri extraterestre. Ştiţi voi, lasere mari sau bombe nucleare sau chestii dintr-astea.

— Nicio problemă, zise Zaphod cu mărinimie. E cam improbabil să avem nevoie de protejarea planetei tocmai aici, în nebuloasă, timp de vreo câteva sute de ani, nu?

Degetele lui Hillman se încrucişară la spate şi el îşi ridică un ochi înspre cerul de deasupra.

— Eh, nu se ştie niciodată, rosti el.

Business End

Prostetnicul Jeltz dispusese ca scaunul să-i fie ridicat cu scripetele ca să-i cuprindă posteriorul, după care se aşeză pe coloana acţionată hidraulic. Se auzi un şuierat când se aşeză pe loc, sunet despre care el susţinea întotdeauna că provenea de la scaun.

— Scaunul meu e un pic umed, mormăi el.

— Îmi pare aşa de rău, prostetnice, îngăimă Constant Mown, stând la fel de rigid lângă cotul lui Jeltz ca şi cotul prostetnicului însuşi.

De fapt, atunci când Mown nu se agita pe la nivelul rinichilor, Jeltz simţea ca un vid de absenţă în partea laterală a capului.

„Devin prea dependent de băiatul ăsta”, gândi el. „E vremea să-l expediez undeva unde nu e plăcut.”

— Scaunul meu ar trebui să fie extrem de umed, dacă nu cumva chiar ud. Ştii cât de mult urăsc să vorbesc.

— Voi avea imediat grijă de asta.

Jeltz îl opri cu un deget ridicat.

— Stai. Munca mai întâi, scaunul umed mai târziu. Sunt

gata să fac concesii ca să văd treaba terminată.

— Ăsta e spiritul, domnule. Sunteţi *kroompster.*

Puntea sfârâi de activitate lentă, tresăltândă, în vreme ce vogonii se pregăteau de treabă cât de repede le permiteau corpurile lor inegale.

> Notă *Ghid: Un* recent sondaj Maximegalon a cotat agilitatea vogonilor la egalitate cu cea a ardnuffilor de pe Razorhead IV. Vogonii au fost încântaţi să fie la egalitate cu cineva, până ce au aflat că ardnuffii erau monopode zygodactile gigantice care locuiesc pe o lună cu abia suficientă gravitaţie ca să-i împiedice să sară direct în spaţiu. Vogonii şi-au aruncat câteva oase de consolare prin alte două statistici Maximegalon, care îi cotau în top cinci pentru cea mai călătorită rasă şi un clar numărul unu pentru siluetele cele mai uşor de recunoscut.
>
> Lecturi recomandate:
> *Statistics-urile complete Maximegalon,* volumele 1-15 000
> şi
> *Ghidul rapid către statistics-urile complete Maximegaton,* volumele 1 – 25.000

Jeltz îşi fixă un ochi pe ecranul principal, permiţându-i celuilalt să scruteze puntea, un talent oculogiric pe care şi-l dezvoltase ca să menţină etichetele puse echipajului. Înaintea lui atârna în spaţiu o mică lume albastră, îmbrăcată în fuioare de nori, posibil plină de specii sănătoase, bucurându-se de simpla fericire de a le fi îngăduit să ducă vieţile lor simple pe acest planetoid nepătat.

„Nepătat. Nu pentru multă vreme.”

— În fine, murmură Jeltz. În fine, în cele din urmă şi în ultimă instanţă inevitabil.

— În fine, rosti ca un ecou Constant Mown, care chiar era un ecou; slab şi tremurător.

— Nava ce ne spune, Constant?

Birocruiserul vogon era un vehicul minunat, dacă lucrai înăuntrul lui. Dacă lucrai pe dinafară, ca spălător de panouri

sau împingător de motor, puteai să orbeşti sau chiar să înnebuneşti din pricina simetrofobiei navei. Cele mai multe construcţii de gen înclinau, oricât de scurt şi de neprietenos, către frumuseţe. Navele vogone nu înclinau către frumuseţe. Îşi trăgeau peste cap măşti de schi şi atacau frumuseţea pe o alee dosnică. Scuipau în ochii frumuseţii şi îşi croiau cu pumnii drum printre noţiunile de estetică şi aerodinamică. Navele vogone nu navigau exact prin spaţiu, ci îl sfidau şi îl rupeau în bucăţi. Dar pe dinăuntru o navă vogonă era încărcată cu mai multe gadgeturi hi-tech decât erau de găsit în orice facilitate medie de cercetare a gadgeturilor hi-tech. Şi un autobuz de bătălie Silastic Armorfiends de pe Striterax s-ar fi dat la o parte să lase un cruiser vogon să treacă, iar *Business End* era în vârful ierarhiei, cea mai simpatică navă din baltă. Poate că nu ar fi câştigat la capitolul spectaculozitate, dar îţi dezvăluia din prima câte rozătoare se muşcau de coapse în partea opusă a Universului. Şi ticurile duceau rozătoarele în spatele lor. Şi, posibil, grupa sangvină a ticurilor. După care nava era în stare să omoare ticurile cu bombe microinteligente.

Constant Mown se extrase din poziţia lui protejată de la cotul prostetnicului şi se întinse către panoul de afişaj al instrumentelor principale. N-ar fi avut nevoie să se întindă, căci ar fi putut foarte uşor să păşească graţios ca o lebădă, dar lui Mown i se amintea zilnic ce făceau vogonii speciilor care se încăpăţânează să evolueze.

În vreme ce se întindea, Mown îi supraveghe cu atenţie pe ceilalţi constanţi de pe punte, în caz că vreunul dintre aceştia ar fi încercat să-i uzurpe poziţia de constant-şef. Darea la o parte a superiorilor era o practică acceptată în rândul echipajelor. Pentru asta nu era nevoie decât de o bucăţică de informaţie suculentă livrată prostetnicului şi Mown s-ar fi putut trezi înlăturat şi trimis la echipa de împingători. Mown nu credea că ar fi putut suporta o viaţă în salopetă, privindu-şi nava de dinafară.

Panoul acoperea un întreg perete la babordul navei şi consta din zeci de ecrane gazoase care se suprapuneau, toate afişând rezultate de scanare care se actualizau constant. Mown cercetă ecranele după ceva, orice, care să salveze fiinţele pământene. N-avea sens să mintă, căci afişajele erau în mare parte blindate contra idioţilor, fapt care reprezenta o mişcare de prudenţă din partea proiectantului, deoarece o mare parte a membrilor echipajului era compusă din idioţi. Era mai simplu să fii vogon dacă erai idiot.

„Trebuie să fie ceva”, gândi Mown. „Nu vreau să ucid fiinţele astea. Vreau să le întreb despre muzica country. Şi poate să strâng în braţe o cucoană australiancă. Sunt atât de expansive.”

Aruncă o privire afişajelor. Fiinţele pământene se găseau pe Nano, fără îndoială. Computerul înregistra peste două mii de umanoizi la suprafaţă, cel puţin zece la sută din aceştia fiind pământeni. ADN-urile şi scanările undelor cerebrale le confirmau originile.

— Ei bine? gâfâi Jeltz. Dă-mi vestea cea bună, Constant.

— Fiinţe pământene. Două sute plus. Cinci în utere.

— Licăre, licăre, cârâi prostetnicul. Trasează-mi o soluţie de torpilare, artilerist.

— Aşteptaţi!

Lui Mown îi scăpase cuvântul înainte de a se putea opri.

O tăcere aproape comică se pogorî pe punte. Lui Mown i se păru că până şi instrumentele de măsură îşi diminuară clipociturile şi chiţăiturile. Cu colţul ochiului, avu senzaţia că planeta încetase să se mai mişte.

— Să aştept? Ai spus să *aştept,* Constant?

Vocea lui Jeltz era mai netedă decât un ocean sticlos şi mai periculoasă decât un ocean sticlos cu câţiva rechini-taur plutind sub suprafaţa apei, rechini teribil de înfometaţi, care aveau ceva cu prădătorii de mediu care apăreau în mediul lor de trai.

Acum ambii ochi ai lui Jeltz îl sfredeleau pe Mown.

— De ce să fi rostit *aşteptaţi*? Nu vrei să ne completăm misiunea?

Mown simţi acidul din stomac, şi nu într-o manieră bună.

„Un cuvânt. Spusese un singur cuvânt şi cariera lui, viaţa lui, se încheiase.”

— N-am vrut să spun aşteptaţi, ca atare.

— Deci n-ai spus să aşteptăm?

— Ba da. Ba da, am *spus* aşteptaţi.

— Aşadar ai spus aşteptaţi, dar nu la asta te-ai referit?

— Da, prostetnice. Exact.

— Chestia asta e iritantă, Constant. Mă aştept ca echipajul meu să se refere la ceea ce vreau eu ca el să spună.

— Dar chiar *mă refer* la ce spun, rosti Mown, simţindu-se jalnic.

— Deci te-ai referit să aşteptăm?

— Nu, tati! Nu.

Sfidarea supremă! Apelarea la legăturile de familie pentru clemenţă. Vogonii cunoşteau o singură loialitate: faţă de slujbă.

Pieptul prostetnicului Jeltz se umplu de bube din pricina mâniei reţinute şi urechea lui chiar ţiui.

— Ei bine, *fiul* meu. Dacă nu te referi la ceea ce spui, şi nu spui la ce te referi, nu prea am ce să fac cu tine pe nava asta. În orice caz, nu pe dinăuntru.

Mown căzu în genunchi şi imploră.

— O şansă, prostetnice? O şansă se acordă prin tradiţie.

Buza inferioară a lui Jeltz ieşi în afară ca un sigiliu solar zăcând pe burtă. O şansă *se acorda* prin tradiţie. Şi el avusese parte de o şansă ca să îşi răscumpere faptele, din partea mentorului său, prostetnicul mareşal Turgid Rowls.

Notă *Ghid:* În primul lui voiaj la cotul şefului, Jeltz obţinuse din greşeală amprenta degetului mare al lui Turgid Rowls pe un formular BD140565 în loc de un formular BD140664, fapt care stârnise o agitaţie mai mare decât ar fi fost de aşteptat, deoarece BD140565 era un ordin de confiscare a atmosferei,

în vreme ce BD140664 era o taxă de închiriere a unui film de seară. Practic, un student de pe Blagulon Gamma adormise şi uitase să înapoieze *Regele Războinicilor Licurici II,* astfel încât următorul lucru pe care îl conştientiză fu să se trezească pe o planetă muribundă, cu doar treizeci de secunde de viaţă rămase.

„Bătrânul Turgid Rowls nu a fost prea dur cu mine”, gândi Jeltz. „De fapt, ani râs bine amândoi de pe urma întregii chestiuni.”

— Foarte bine, Mown. O şansă.

Pompa sanguină a lui Mown încetini cu câteva bătăi pe minut.

— Calificare?

— Da. Am nevoie de o rimă pentru *obsesie violentă.* Şi nu doar o rimă de final, ci şi una internă.

Mown tastă cuvinte invizibile în aer.

— Ah… soia aiurea… hessian…

— Repede, băiete. Repede.

— Bine… obsesie violentă… ăă… impresie crio-plantă.

— Explică.

— Este o formă artistică de pe Brequinda. Un gen de mimă în care artistul întruchipează tufişuri îngheţate.

— Nu zău? Dacă crezi că poţi… Zău?

— Zău. Căutaţi… dacă doriţi, prostetnice.

Notă *Ghid:* Impresia crio-plantă era o categorie de competiţie reală de la Târgul de Arte de pe Brequindan. Deţinătorul recordului pentru victorii consecutive era un tânăr actor, domnul E. Mowt, care susţinea că secretul lui consta în dormitul în frunziş pe timpul iernii. I s-a negat un al optulea titlu atunci când contrabandiştii de lemn l-au aruncat într-o batoză.

Jeltz digeră cele auzite şi parcurse poemul în minte. Probabil că era o buffa-vomă, dar oricum poemul înclina spre absurd.

— Foarte bine, Constant, în picioare. Ai dreptul la şansa ta. Acum foloseşte-o ca să ne spui de ce i-ai ordonat

tunarului să ţină torpilele pe loc.

Pompa sanguină a lui Mown avu din nou câteva rateuri şi el se duse împiedicat înspre listele cu măsurători. Acestea atârnau deasupra lui ca un val de fund gata să-l copleşească. Căută ceva, orice, care să justifice comanda lui involuntară.

Nu se vedea nimic pe ecrane în afară de bătăi de inimă şi presiune sangvină şi tumori şi deficienţe de calciu. Nimic extraordinar. Apoi observă un semnal ciudat de impenetrabil în interiorul uneia dintre structuri. Mown lărgi imaginea şi verifică semnele vitale, dar fiecare semnal pe care îl trimitea într-acolo era trimis înapoi fără ca vreo informaţie utilă să apară în rezultate.

„Salvarea.”

Mown reveni pe poziţia lui de supunere cu o încredere în sine reînnoită.

— Prostetnice.

— Chestia asta ar fi bine să merite. Altfel am o duzină de pofticioşi lacomi care ar fi în stare să omoare cu bucurie doar ca să stea alături de mine. Să te omoare pe *tine,* aş putea adăuga.

— Chestia asta *este* tare, prostetnice. Pot explica acţiunile mele.

— Asta-i doar fabulaţie, Mown. Deci i-ai ordonat tunarului meu ca să oprească torpilele de Moarte înceată şi Dureroasă Inutilă deoarece…

— Deoarece torpilele nu sunt îndeajuns, domnule.

— Baţi câmpii, Mown.

— Nu sunt suficiente deoarece avem un nemuritor la suprafaţa planetei. De prima clasă.

— Eşti sigur?

— Categoric. Nu încape nicio îndoială. Scanările se reflectă de el, domnule.

„Va trebui să ne retragem”, gândi Mown, rezistând nevoii de a sări de încântare (încântarea fiind în mod explicit interzisă la bordul *Business End,* şi săriturile fiind în general

imposibile). „Nu avem nicio apărare împotriva unui zeu.”

— Un zeu, rosti Jeltz, bătând din palme.

„Bătând din palme de groază”, speră Mown.

— Asta e ocazia pe care o aşteptam!

„Ocazia de a fugi imediat ce vom aprinde motoarele”, gândi Mown, optimistul.

— Tunar, trage după voie în direcţia generală a acelui nemuritor.

Mown îşi drese glasul.

— Domnule. Torpilele noastre nu pot face rău unui zeu.

Jeltz avu o tentativă de rânjet, împroşcându-l pe Mown cu jumate de halbă de salivă.

— Rău, nu; distragere, da.

— Distragere?

Jeltz privi de sus.

— Da, fiule. Îi distragem atenţia acestui zeu, oricare ar fi el, de la arma experimentală secretă pe care suntem pe punctul de a o încărca acum cu prudenţă într-un tub.

— Armă experimentală? chiţăi Mown.

Jeltz îi făcu cu ochiul.

— Armă experimentală *secretă*, zise el.

Nano

Arthur Dent îşi alesese un costum drăguţ de la Nu Top Man şi se bucura de plăcerea simplă de a purta haine de adulţi, deşi era sigur că, alături de Random, bucuria plăcerilor simple era destinată unei vieţi scurte.

— Locul ăsta nu e chiar centrul politic al galaxiei, îi spuse el lui Random. Dar cel puţin nu vorbim de fugă şi ţipete.

— Nu încă, nu sunt, răspunse fata lui. Sunt sigură că vei aduce năpasta peste noi toţi, cei prezenţi. Este destinul tău să fii un Iona cosmic.

Arthur nu ripostă. N-avea niciun argument.

Random şi Arthur şedeau pe o bancă din piaţa John Wayne şi mâncau îngheţată de casă la umbra unui John

Wayne sub forma unei statui cu poza din „Sean Boxerul”.

— Ne-am putea aşeza aici. Ai putea trăi lângă mine, sau lângă Trillian dacă vrei, când se va întoarce din luna ei de miere. Sau cu amândoi. Cum doreşti. Acum ai de ales.

Random simţea căldura mulţumirii încălzindu-i pieptul, dar se luptă cu senzaţia.

— Nu ştiu dacă ar trebui să mănânc îngheţată, zise ea. E produs lactat, nu-i aşa? E un pic apropiată de brânză. Tyromancierilor s-ar putea să nu le placă, iar eu ar trebui să le respect credinţele.

— Aşadar toate produsele lactate? Asta o să fie dificil. Vacile vor fi distruse.

Random nu se opri din mâncat.

— Cred că trebuie să întocmim un soi de listă. Adică, nu pot renunţa la milkshake. Tocmai le-am descoperit.

Arthur se lăsă pe spate, ridicându-şi faţa spre soare.

— L-am văzut în dimineaţa asta pe Aseed Preflux ieşind dintr-o brutărie cu un platou cu patru sortimente de brânză.

Random vărsă vanilie cu fagure de miere.

— Cum? După toată lupta lui? Ce ipocrit!

— Spunea că îl duce pentru cineva. Aparent nu era al lui.

— El şi cu mine o să avem o discuţie.

— Random. Urăsc că trebuie să îţi spun eu asta, dar eşti o adolescentă. Ar putea trece câţiva ani până să preiei controlul asupra planetei.

Argumentul era bun, iar fostul preşedinte galactic din amintirea lui Random recunoscu valoarea lui, chiar dacă adolescenta din ea refuza să o facă.

— Poate că nu încă, dar o să ajung acolo, crede-mă.

— Te cred.

Piaţa se umplea cu mulţime ieşită la prânz, grupuri de umanoizi afişând fericirea, fără ca vreunul să aibă vreo tentativă de a ucide pe vreun altul.

„Cât va dura chestia asta?” se întrebă Arthur. „Până ce careva decide că ciupercile sunt, de fapt, divine şi că noi ar trebui să încetăm să le facem bucăţi.”

Ford se ivi în partea opusă a pieţei şi îşi croi drum prin mulţime, folosindu-se eficient de coatele lui ascuţite. În vreme ce se apropia, Arthur recunoscu privirea de pe chipul prietenului său.

— Nu-mi vine să cred, rosti el, aruncând îngheţata pe sol.

— Tati! făcu Random, şocată. E un reciclator chiar acolo.

Arthur era neînduplecat. Se ridică şi se urcă cu picioarele pe carton.

— Nu mai contează, deoarece am senzaţia că planeta asta o să fie distrusă. Nu-i aşa, Ford?

Ford sosi gâfâind. Era un scriitor neobişnuit cu efortul fizic.

> Notă *Ghid:* Limita generală a eforturilor lui Ford se oprea la vânătoarea unei ultime agrafe din grup şi smulgerea ei cu penseta. Cel mai greu exerciţiu efectuat vreodată de Ford fusese atunci când obţinuse o cotare supremă ultimativă în arta ofensivă Wang Do, în cursul unui sejur în staţiunea Hunian Hills. Din nefericire, Hunian Hills este o staţiune de navigare prin minte, aşa că Ford făcuse doar acest exerciţiu în capul lui, un fapt care deveni dureros de limpede atunci când el începuse o bătaie într-un bar de pe Jaglan Beta cu cinci jurnălaşi de la periodicul de gadgeturi *Big Knobs.*

— Ia-ţi prosopul, Arthur. Trebuie să plecăm.

Arthur chiar bătu din picior.

— Ştiam eu. Lasă-mă să ghicesc: vogonii au venit mai devreme? Ford îşi scoase exemplarul din *Ghidul autostopistului* din traistă şi verifică navigatorul de imagini din Sub-Etha.

— Fie sunt vogonii, fie e o cutie foarte mare de Toblerone.

— Chestia asta n-o să se încheie niciodată, nu-i aşa? se plânse Arthur. Sadicii ăia verzi nu se vor opri până ce nu murim cu toţii.

Ford îşi bătu cu degetul buza inferioară.

— Ştii, nu cred că mă urmăresc pe mine. Doar pe voi, genurile de umanoizi.

Random îşi protejă ochii de soare.

— Nu văd nimic.

— Sunt acolo sus. *Ghidul* nu minte niciodată.

— Nenorocitul ăla de ghid minte mereu. Sunt mai multe minciuni decât adevăruri.

Ford replică cu deviza standard:

— *Ghidul autostopistului* este sută la sută corect. Însă realitatea nu este la fel de demnă de încredere.

Arthur avea senzaţia că îşi petrecuse un procent considerabil din viaţa lui trează ascultându-şi prietenul cum recită chestii învăţate, în vreme ce o lume sau alta era pe cale să moară.

— Bine, Ford, zise el cu hotărâre. Ce să facem? Întrebarea păru să-l nedumerească pe betelgeusian.

— Facem?

— În legătură cu vogonii. Cum supravieţuim?

— O, da. Asta am venit să-ţi spun. M-ai văzut traversând piaţa? Eram pornit rău. Nu-mi păsa peste cine dau.

— Te-am văzut. Şi-acum, ce facem? Putem face autostopul?

— Glumeşti? Vogonii nu mai cad în capcana asta. Chiar şi scuturile lor au scuturi, râse Ford.

— Şi atunci?

— Trebuie să fugim, destul de repede, către portul spaţial. Poate că mai reuşim să urcăm la bordul *Inimii de Aur.*

— Văd ceva, zise Random, arătând în sus către ceva care semăna cu un ciorchine de stele căzătoare îndreptându-se către ei şi coborând în loopinguri sincronizate prin atmosferă.

— Sau nu, zise Ford.

Smulse îngheţata lui Random din mâna acesteia şi o linse încet, savurând fiecare picătură.

Business End

— Holograme de rachete? întrebă Jeltz. Ce crezi, tunar?
Tunarul n-avea de gând să-l contrazică.
— De ce nu, prostetenic?
Jeltz părea aproape vesel.
— Într-adevăr, de ce nu. Cai zburători ar fi şi mai drăguţ.
— Cai zburători să fie, rosti tunarul, derulând programul.
— Licăr, licăr, bolborosi Jeltz.

Nano

Thor râgâi cu putere şi îşi scutură firimiturile de pe tunică. Îşi plesni două degete şi Mjöllnir scoase un sunet, sări din acumulatorul lui de încărcare de pe perete şi se repezi în mâna zeului.
— Cine sunt invadatorii ăştia? îl întrebă zeul pe Hillman.
— Vogoni, doamne, conform aplicaţiei software de recunoaştere a navelor. Nişte ticăloşi destul de duri. Sunt specializaţi în distrugerea planetelor.
Zaphod era încântat.
— Vogonii sunt deja aici! Chestia asta o să fie măreaţă. Epică. Îi vei decima complet pe nemernicii ăia.
Thor efectuă câteva manevre de exerciţiu.
— Să-i decimez? Eşti sigur că ar trebui, Zaph? Îţi spun acum, nu voi mai sta cuminte prin alte tribunale şi încă nu ştim sigur cum va fi transmisă în Sub-Etha măcelărirea nemuritorului.
Hillman zâmbi dulce.
— Fără tribunale, doamne. Pur şi simplu îţi protejai planeta. Face parte din contract.
— Exact, întări Zaphod. Este un PR strălucitor. Scoaterea din funcţiune a unui birocruiser vogon e taman genul de lucru care te propulsează în toate reţelele mari. BBS, Orbit, Nova, chiar şi Leviathan, deşi ăştia sunt partizani. Marile telenovele religioase îndrăgesc un personaj care îi zdrobeşte pe nemernici aproape la fel de mult ca un martir.
Thor execută câteva exerciţii de prezbor, lucrându-şi

membrele.

— Sper să pot face un pic de spectacol de data asta, să le ofer privitorilor ceva dramă. Să fiu un pic precum tata. Ştiţi voi… zeiesc. Cred că de fapt mă simt zeieşte.

Zaphod îl plesni peste coapsă.

— Asta e excelent. Şi totuşi sunt ei contra noastră, aşa că poate ar trebui să o iei din loc.

Thor încremeni în mijlocul exerciţiilor.

— Să o iau din loc? Asta a sunat a ordin, Zaph. Zeii nu acceptă ordine de la muritori.

Zaphod era rănit.

— Nu ţi-aş da niciodată ordine, atotputernice. Nici n-aş visa la asta. Tot ce fac e să te manipulez, pentru propriul tău bine.

> Notă *Ghid:* Faptul că Zaphod Beeblebrox era capabil să manipuleze pe oricine ne spune multe despre fragila stimă de sine a persoanei manipulate. Mai ales de vreme ce preşedintele Beeblebrox tocmai îmbogăţise sensul cuvântului „manipulare” cu o lună înainte, ca parte a programului său de autoîmbunătăţire „cuvântul pe săptămână”. În mod evident el nu citise dincolo de verbul-rădăcină.

Thor îşi mestecă vârful mustaţei.

— Este…

— Este un lucru bun, uriaşule. Un lucru pozitiv şi plin de respect.

— Eşti sigur?

— Abso-naşpa-lut.

— Foarte bine, muritorule. O să scap planeta asta de rău.

Zaphod izbi aerul cu pumnul.

— Ai auzit, Hillman? Asta e o adevărată muşcătură zgomotoasă. Cineva ar trebui să-l înregistreze video pe tipul ăsta.

Thor selectă Mus-O-Meniul de pe mânerul ciocanului şi dădu în jos până ce ajunse la „Hai să ciocănim”. Nişte corzi antemice răsunară cu forţă în sala de mese.

— Hai să – Tu vrei să fii – Ciocănit! cântă el, din tot gâtul, după care execută o decolare verticală de mare viteză, făcând o gaură în formă de stea prin panourile absorbante de energie din fibră de carbon din acoperiş.

— Du-te! zbieră Zaphod după clientul lui, întrebându-se dacă Thor îşi putea da seama de diferenţa dintre cincisprezece şi douăzeci la sută, apoi întrebându-se dacă el însuşi putea calcula o asemenea diferenţă.

Creierul Stâng trebuia să se ocupe de treaba asta.

Şi Hillman Hunter se gândea la bani.

— Jaysus, Zaphod. Poartă o conversaţie cu omul tău de acolo. Panourile astea sunt scumpe. Nu putea să iasă pe uşă, vechea şi buna uşă, şi să facă toată scamatoria aia cu *ciocăneala* afară, *fără* să strice proprietatea?

Zaphod îşi ridică singurul său cap.

— Haide, Hillman. E zeu. Zeii fac lucrurile în stil mare. Povestea iese mai bună în cartea sfântă atunci când se apucă cineva să o scrie.

— E, ăsta ar fi un volum care ar mai schimba situaţia, rosti Hillman, gânditor.

Zaphod îşi lăsă un braţ pe umerii irlandezului.

— Îţi pot oferi drepturi exclusive.

Hillman strânse contractul mai aproape de piept.

— Ai făcut-o deja, amice, zise el.

Thor simţea vântul prin păr şi gângăniile din dinţi.

— Vizor, rosti el, şi un mic câmp de forţă albastru coborî de pe marginea coifului său.

Astfel de lucruri defineau esenţa unei zeităţi: sfidarea gravitaţiei, părul, picioarele mari şi musculoase. Toate chestiile bune pentru un zeu. La astfel de lucruri se înfiora Thor de plăcere. În esenţă la zbor şi la ciomăgeală.

„Îmi place şi să fiu iubit”, gândi el, fără să dea glas conceptului.

Din când în când, un zeu se putea căţăra pe un vârf de munte de unde să zbiere tot felul de porcării vechi, iar

muritorii de dedesubt interpretau ecourile distorsionate ca fiind rostiri înţelepte bazate pe preştiinţă. Una din poveştile favorite ale lui Odin spuse în sala lungă era aceea a momentului în care răpise nevasta unui muritor şi adăugase insulte la dauna provocată, strigând la nefericit, cu o cruzime caracteristică, să se ducă şi să şi-o tragă singur.

„Imaginaţi-vă surpriza mea”, spunea Odin în acel dialect tărăgănat de superioritate olimpiană pe care îi plăcea să-l adopte, „când la următoarea mea vizită am găsit un templu în exact acelaşi loc, cu înscripţia *Treceţi prin voi.* Aparent asta e calea către înţelepciune şi mulţumire.”

Şi, evident, toată lumea se apuca să chicotească, cu excepţia lui Frigga, căreia nu-i plăcea când soţul ei se lăuda cu infidelităţile comise.

Însă în acele zile existau dispozitive de înregistrat pretutindeni. Orice ar fi spus un zeu era raportat ad litteram în întreg Universul. Nu mai exista beneficiul îndoielii, deoarece nu mai exista îndoiala. Dacă un zeu rostea *cur*, atunci toată lumea auzea *cur*, probabil cu zgomotul de fond înlăturat. Iar dacă un zeu spunea *nu ştiu*, atunci toată lumea auzea şi asta. Loki, căruia îi plăcea să se furişeze de pe Asgard pentru câteva tancuri de bere cu muritorii în câte un weekend, le dăduse adiaforiştilor un coş, învelit ca un cadou, cu grâu de moară, după ce petrecea câte o seară întreagă la beţiveală, plângându-se de problemele sale de disfuncţie erectilă. Sau, aşa cum spunea el cu delicateţe, „Băţul meu luminos şi-a pierdut lumina. De fapt, şi-a pierdut şi băţul.”

După asta, zeii care deţineau ceva mai mult creier decât muşchi erau sfătuiţi să-şi ţină gurile ferecate şi ciocanele în stare de legănare atunci când plecau în străinătate prin Univers, deoarece un asteroid pulverizat dezvăluie mai multe decât pot rosti vreodată cuvintele.

„Iar când o să-i zdrobesc pe vogonii ăştia”, gândi Thor, „o să creez o imagine pe care niciun fanfaron vorbăreţ n-o s-o

poată răsuci într-o chestie rea.”

Apoi prin mintea lui Thor trecu alt gând: „în afară de cazul că undeva, cineva, iubeşte, de fapt, vogonii.”

Înainte de a se putea gândi la ramificaţiile unui asemenea gând şi la posibilele lor efecte asupra cotei lui de celebritate, primul ciorchine de rachete se năpusti asupra lui, chiar dacă acestea semănau mult cu nişte cai.

Business End

Constant Mown se destrăma în bucăţi, dar nu în asemenea hal încât să se observe. Pe dinafară gâfâia şi saliva la fel de tare ca restul echipajului.

— Starea zeului? ceru să afle Jeltz.

— Ce?

— Poftim?

— Ce anume, domnule?

Pleoapele lui Jeltz fluturară, la fel ca şi bucăţile de carne dintre nări.

— Care este starea zeului?

Mown îşi forţă ochii să nu mai iasă din orbite şi să se concentreze pe măsurătorile din faţa lui.

— Urcă, rapid. Vine în întâmpinarea noastră, prostetnice.

— Excelent. În sfârşit o ocazie legitimă de a aplica TESDI.

În general, lui Mown îi plăceau acronimele bune, dar acum fiecare literă pronunţată ar fi putut să fie un D, de la disperare. Totodată de la dispariţie, şi mult mai probabil de la damnare.

— Mergi mai departe, fiule. Ştiu că mori să afli.

— Mor să aflu! rosti imediat tunarul.

— TESDI înseamnă Torpilă Experimentală de Sublimare Destul de Încăpăţânată.

Mown nu credea că a avea termenul „experimental” în numele unei arme era un semn de încurajare.

Mown reuşi să pescuiască o idee din toată ţesătura disperării sale.

„Erau pe cale să omoare un zeu. Un zeu.”

— Prostetnice, domnule. Nu ar trebui să emitem o declaraţie verbală de intenţie?

— Pământenii au avut parte de declaraţie. Doar pentru că neputincioşii ăştia nu au fost prin preajmă ca să o audă nu înseamnă că eu trebuie să pierd vogsecunde preţioase ca s-o emit din nou.

— Dar nemuritorul, domnule. Directiva specială privind întâlnirile Extraordinare afirmă că trebuie încercată comunicaţia înainte de a se trage asupra unui nemuritor.

Jeltz era mulţumit de provocare. Trebuia să-i admiri pe căţeluşii ăştia tineri atunci când se agăţau de chingile regulamentelor.

„Aşa mi se va spune”, îşi dădu el seama, simţindu-se instantaneu mai uşor. „Jeltz Regulament. Perfect.”

— Dar zeul ăsta e un agresor, declară el. Ceea ce abrogă directiva specială.

Înăuntrul lui, Mown se îndoi, dar pe dinafară se forţă să dea apreciativ din cap.

— Bineînţeles. Bine sezizat, prostetnice.

— Bine provocat, Constant, recunoscu Jeltz cu graţie, după care, peste umăr: Tunar, trasează-mi o soluţie pentru TESDI.

— Ar putea fi dificil, domnule, recunoscu tunarul. Nu ştiu din ce este alcătuită această fiinţă, dar laserele alunecă de pe ea.

Jeltz se agită pe scaun.

— Nu, nu. Ţinteşte pământenii. Să vedem cât îşi iubeşte oamenii acest zeu.

„Inteligent”, gândi Mown cu durere. „Foarte inteligent.”

Thor se simţea extraordinar de bine. Rachetele cai zoreau spre suprafaţa planetei în stoluri strânse, scoţând efecte sonore hipice şi tot tacâmul.

Thor necheză cu voce tare, apoi gândi „Naşpa, camere de luat vederi satelit”, aşa că îşi închise gura.

„Harrrummphhh”, gândi el, simţindu-se un pic subversiv.

Schimbă muzica de la „Hai să ciocănim” la piesa instrumentală clasică „Adunarea Vindleswoshen”, transmiţând-o fiecărei reţele din raza de acţiune a lui Mjöllnir. Lui Thor îi plăcuse dintotdeauna „Vindleswoshen” pentru scenariile de bătălie, deşi în ultima vreme efectul fusese întru câtva diluat după ce o companie de băuturi carbogazoase folosise muzica drept fundal pentru imaginile lor din reclama cu „tipul care face surfing în soare în vreme ce bea o taşcă cu Bipzo Blaster şi seduce o gaşcă de fani”.

Multor zei mai tineri le plăcea să folosească software de ţintit atunci când se confruntau cu o gaşcă de rachete, să lase computerul să facă toată treaba pentru ei. Însă lui Thor îi plăcea să-şi conducă afacerile în stilul vechi.

„Nimic nu lasă o impresie mai mare asupra muritorilor decât un pic de muşchi şi de snagă”, obişnuia să spună Odin. „Spargeţi tot ce puteţi sparge.”

Ascultarea discursurilor lui Odin putea fi la fel de distractivă ca o sabie în vintre, dar din când în când el rostea câte un deziderat de luat în seamă.

„Spargeţi tot ce puteţi sparge”, gândi Thor, legănând ciocanul într-un arc mare, cotind spre tribord şi lovind primul grup de rachete de jos în sus.

„Uau. Chestiile astea sunt nişte holograme bune.”

Caii plonjară către suprafaţa Nano, aruncându-şi capetele înainte şi chiar stârnind praf cu copitele. Înăuntrul măştilor lor transparente se vedeau vag ochiul roşu şi lucirea de oţel a morţii iminente prin fisiune nucleară.

Thor trecu printre ei cu o poftă de neegalat, zdrobindu-le sistemele de ghidare doar cu degetele goale, livrând lovitură masivă după lovitură masivă, făcând bucăţi carcasele. Torpilele se deplasau cu viteze colosale, dar pentru asgardian ele ar fi putut la fel de bine să fie nişte pere de zahăr atârnând de cer pe sfori. Zbură printre ele, cu tunetul marca lui caracteristică răsunând în urmă, scoţând detonatoarele cu strângeri puternice ale mâinii lui

libere. Caii încremeneau, licăreau, apoi se disipau, pixelii lor destrămându-se ca nişte fulgi de zăpadă electronici.

Thor auzi şuiratul unei detonări în interiorul unui focos şi îl introduse în burta lui, absorbind explozia nucleară, hrănindu-şi cu ea mitocondriile, devenind şi mai mare. De la sol totul părea ca şi cum Thor înghiţise soarele. Întreaga planetă se bucură şi raze crepusculare luciră printre dinţii pătraţi ai zeului.

Nano

Hillman era impresionat.

— Iată un zeu tare. Cu tipu' ăsta nu ţin rahaturi de gen „mort, dar visat".

Zaphod începea să creadă că-l vânduse pe Thor un pic cam ieftin.

— Cred că ar trebui să discutăm despre un soi de sistem de bonus. Adică, să fim serioşi, Hillers, torpilele alea sunt mari.

Hillman nici măcar nu se uită la el.

— Unu: nu îmi spune Hillers. Na... bunica mea îmi spunea Hillers şi tu şi o mie ca tine nu aţi fi potriviţi ca să staţi alături de ea. Şi doi: bonus pe naiba.

Business End

Jelts ţinea un deget ridicat, menţinând echipajul încordat şi vrăjindu-l.

„Aş putea rupe degetul lui tati", gândi Mown cu disperare suicidală. „Apoi să-i bag ceva în gură, poate unul din picioarele mele. Cum ar mai putea el să dea atunci ordinul?"

„Tati mi-ar mesteca piciorul", îşi dădu el seama. „Apoi ar scrie ordinul cu sânge pe ecran."

Degetul tremură, determinând un icnet colectiv.

Apoi degetul coborî. Ordinul fusese dat.

— Ucideţi zeul ăla, rosti flegmatic Jeltz.

Acum se ridică degetul lui Mown, indicând afişajul camerei frontale de luat vederi.

— Cred că ăla e Thor, domnule. *Acel* Thor. Sunteţi sigur că vreţi să…

— Ucideţi zeul, repetă prostetnicul Jeltz, scrâşnind cuvintele printre dinţi.

Tunarul învârti o roată dinţată de trei ori, apoi vorbi într-un tub de voce.

— TESDI a plecat. Zeul va muri în curând, domnule, zise el.

Nano

Ford Prefect reuşise să se conecteze la câteva site-uri Galact-O-Map din Sub-Etha şi urmărea marea explozie din mai multe unghiuri pe ecranul *Ghidului* său.

— Agentul meu de pariuri îmi dă o cotă de zece la unu pentru vogoni, îi spuse el lui Arthur. O să pariez câteva mii pe bătrânul Barbă Roşie. Ridică din umeri. Dacă o să câştig, atunci câştigul va fi mare. Dacă pierd, atunci niciunul dintre voi nu va mai fi prin preajmă ca să mă audă gemând.

— Presupun că nu ai un prosop blindat contra bombelor? întrebă Arthur.

— Sigur, am un prosop blindat contra bombelor şi o pernă care converteşte materia.

Arthur chiar zâmbi.

— Hei, sarcasm. Bine executat, prietene, înveţi.

Ceva din *Ghid* îl extrase pe Ford din conversaţie. Ciupi o secţiune a ecranului şi o extinse.

— Ce naiba e asta?

Arthur se lipi de el ca să arunce o privire.

— Un alt cal?

— Nu. Frumuseţea asta nu are holograme. Priveşte dimensiunile acelei torpile. Am văzut asteroizi mai mici.

Arthur încercă să tragă de marginile unei rochii pe care n-o purta.

— Şi totuşi Thor o va înghiţi, nu? E zeu. Nicio problemă, corect?

— Nu se îndreaptă spre Thor, Arthur.

— Lasă-mă să ghicesc.

— Nu te deranja.

— Corecto. Mai ai joystick-ul ăla?

Atmosfera superioară de pe Nano

Ca să rostim adevărul, Thor se cam dădea în spectacol în lumina amurgului: se lansa în piruete de rutină, cădea în picaj prin masa de nori cu luciri nocturne, lăsa vederii o mare parte din coapsele bronzate pentru toate cucoanele care îl urmăreau. Ca să se asigure de un efect dramatic maxim, le venea de hac torpilelor în ritmul de la „Gathering of the Vindleswoshen”.

„Chestia asta e prea simplă”, îşi dădu el seama. „Dacă o mai ţine aşa, figurile mele artistice se vor termina.”

Apoi timpanul lui de nemuritor detectă un muget de motor diferit. Pufăitul jos al unui mic motor cu reacţie împingând o încărcătură mare. Vogonii ăia încercau să strecoare ceva pe la spatele lui.

Thor scăpă de ultimul cal/torpilă cu o pendulare dură de ciocan, apoi îşi aruncă privirea înspre cerul care se întuneca. Dispozitivul lui Zeu-O-Vedere sesiză o lucire marginală coborând într-o curbă de forma unui fund de oală către oraşul cu muritori de dedesubt.

„Ticăloşii ăştia îmi vânează cecul de plată.”

Până în acel moment, Thor judecase că fusese destul de binevoitor cu acei invadatori birocratici. Bun, le zgâriase dispozitivele, dar nimeni nu plutea acum prin spaţiu încercând să sugă porţii mari de vid. Ei bine, după ce avea să-i vină de hac acestei noi bombe viclene cu un sânge rece considerabil, poate că reuşea să-l trimită pe Mjöllnir ca să

facă mai multe găuri mari în chila navei vogone.

Thor îşi încrucişă braţele pe piept şi se lăsă să cadă prin aurora ionosferei planetei ca o piatră aruncată de o rachetă cu o acceleraţie gravitaţională superioară. Chiar dacă nu putea să se afle în două locuri în acelaşi timp, Thor cu siguranţă că se putea deplasa dintr-un loc în altul mai repede decât aproape oricare altă fiinţă din Univers.

Notă *Ghid* (scurtă, ca să nu distrugă şirul poveştii): Thor era, de fapt, a cincea cea mai rapidă fiinţă din Univers. A opta fără Mjöllnir, care să-l stabilizeze. Numărul unu era Hermes, care în principal îşi folosea viteza divină ca să ciupească sfârcurile lui Ares, după care să o ia la fugă.

Thor simţi cum reacţia de fricţiune cu moleculele de aer îi îndoaie vârfurile perilor din barbă. Ajunsese la nouăzeci şi cinci la sută din potenţial. Mai rămăsese o mică rezervă în rezervor, dar la astfel de viteze nu exista nicio cameră de filmat din Univers care să-i poată surprinde imaginea.

Noua torpilă se ondula sub el, un pachet masiv de cilindri mari cu un jet mic care făcea toată treaba de propulsare. Thor adulmecă, dar nu recunoscu explozivul cu care se confrunta. Mirosul îi amintea puţin de putoarea propriilor haine după o noapte petrecută la beţiveală dincolo de orizontul evenimenţial al unei găuri negre, dar nu era chiar la fel.

„Ce e chestia asta?”

Nu conta. Chiar dacă nu exista nici măcar un singur focos exploziv înăuntru, craterul de impact singur ar fi fost mult mai mare decât oraşul şi transformările induse de şoc ar fi lichefiat o bună parte a continentului. Ca atare, dacă ar fi existat muritori supravieţuitori ai exploziei, aceştia ar mai fi trăit doar atât cât să fie înghiţiţi de lavă.

Thor ateriză pe fuzelajul torpilei şi se căţără de-a lungul corpului ei, către nasul în formă de con. Acum nu mai exista nicio urgenţă, căci avea la dispoziţie câteva secunde înainte de impact, ceea ce reprezenta o eternitate pentru

un zeu cu abilităţile lui.

„Oare să arunc încărcătura în spaţiu?” se întrebă el, arcuindu-se în vânt. „Sau să alterez cursul întregii chestii în ocean? Cum ar arăta cel mai bine pe ecranele televizoarelor?”

Thor îşi supse vârful mustaţei, amintindu-şi ceva ce spusese Zaphod.

„Mă întreb…”

Business End

— Detonaţi TESDI, ordonă Jeltz.

— Da, prostetnice, răspunse tunarul.

„Iertaţi-ne”, transmise Mown în întregul Univers. „Suntem vogoni.”

Nano

De-acum torpila-mamut era clar vizibilă cu ochiul liber, plonjând neabătută către Innisfree, cu un şuvoi propulsor bolborosind în partea din spate precum codul Morse.

— Punct linie, punct linie punct, rosti Ford. Cred că întreaga tărăşenie sună aşa: Arthur Philip Dent e un ticălos şi un nemernic complet.

Arthur era prea obosit ca iritarea lui să se mai manifeste cu forţă.

— E vremea glumelor, Ford? Chiar e?

Întreaga populaţie de pe Nano părea strânsă în Piaţa John Wayne. Toate culorile şi credinţele unite laolaltă, fie de ceva care putea fi numit suflet uman, fie de situaţia curentă de obligaţie de a naviga prin rahatul care îi pândea fără vâsle.

Random se apropie de tatăl ei şi se conectă cu braţul lui.

— Planeta asta putea avea un viitor, rosti ea. Urma să reprezint poporul ei.

Arthur miji ochii înspre imensa coloană a dezastrului care se năpustea asupra lor.

— Maică-ta o să mă omoare, oftă el, după care ridică din sprâncene când un „oooooh” prelung se auzi din mulţime.

„Iată ceva ce nu vezi în fiecare zi”, gândi el, apelând la clişee din pricina uluielii.

Thor se plimba de-a lungul giganticei rachete. Pe sub ea.

Random îşi lăsă capul pe umărul lui, pentru prima şi posibil ultima dată.

— Suntem salvaţi, tati? De câte ori poate fi salvat un grup de oameni? Cu siguranţă că Universul nu mai are multe şanse la dispoziţie pentru familia Dent?

Ford se înghesui între ei.

— Încă una, cel puţin. Din câte ştiu, nimic nu poate omorî un zeu.

În acea clipă TESDI explodă. Sau ceva asemănător.

Nu era o explozie convenţională, în sensul în care, dacă cineva s-ar fi aşteptat la tradiţionalele zgomote de *blast, bang, kaboom,* preferate de regizorii de filme şi scriitorii RPG din întreg Universul, atunci persoana respectivă s-ar fi simţit uşor trădată. Nu există nicio undă de şoc, nicio flacără, niciun fel de reziduu zburător, ci doar un *whoomph* tare şi balonarea unui cuboid perfect de material verde. Materialul pârâi şi se întinse, prinse un pic de interferenţă de desene animate timp de câteva secunde de la o reţea locală prin satelit, apoi se împărţi în şaisprezece cuburi mici.

Ford rosti ceea ce gândea majoritatea fiinţelor.

— Cuburile alea sunt destul de mici. Mult mai mici decât Thor.

Cuburile plesniră unul după altul în secvenţă rapidă, iar resturile care se găseau în interiorul lor căzură peste sol ca o ploaie de cenuşă cenuşie. Thor dispăruse.

— Am joystick-ul ăla pe aici, pe undeva, zise Ford, scotocind în traista lui. Şi câteva ouă de dragon-de-mare. S-ar putea să eclozeze cântând.

Ceva licări pe cer deasupra capului lui Zaphod.

— Uitaţi! Vedeţi aia?

Hillman nu răspunse, căci decisese că nu mai vorbeşte cu Zaphod fecheru Beeblebrox.

Zaphod porni în goană peste întreaga zonă de parcare din centrul oraşului.

— Suvenire! strigă el peste umăr. Suvenire!

Zaphod se postă sub obiectul căzător, agitându-se pentru cea mai bună poziţie.

„Oare pot?” se întrebă el. „E posibil?”

— Camera! zbieră el, pentru orice eventualitate. Cineva să filmeze asta.

„Bineînţeles că aş putea fi foarte bine omorât.”

Dar dacă supravieţuia, oare câte voturi avea să strângă videoclipul? Câte abonamente la site-ul său din Sub-Etha?

Obiectul nu cădea aşa cum cad obiectele normale.

„Bineînţeles că nu”, gândi Zaphod. „Deoarece este un talisman divin făcut din chestii zeieşti, scoase din locurile de unde se obţine metal pe Asgard.”

Obiectul pluti şi se umflă, se răsturnă şi alunecă. Alese o dimensiune, apoi se răzgândi.

Zaphod îşi înfipse mâinile în buzunar, ca să nu fie tentat să le folosească. Chestia asta reprezenta un truc strict fără mâini.

Obiectul coborî, haotic, cu Zaphod dansând în cizmele lui fără călcâi, potrivindu-şi salturile, după care, în fine, incredibil, coiful lui Thor ateriză fix pe capul lui Zaphod Beeblebrox, micşorându-se ca să se potrivească perfect.

— Da! urlă Zaphod, lovind aerul cu pumnul. Ai văzut asta, Hillers? Ai văzut tărăşenia asta! Şi aveam două capete până de curând, aşadar chestia asta a avut nevoie de mai mult talent decât ai crede... că ar avea nevoie. Spune-mi că nu sunt special! Spune-mi!

Hillman îşi încălcă jurământul de la Coventry ca să strige dincolo de parcarea de maşini.

— Ţi-am spus să nu-mi zici Hillers, sac de rahat ce eşti.

Cât despre chestia cu specialul, zeul ăla pe care mi l-ai vândut n-a avut nimic special.

Zaphod deveni brusc serios.

— Nu vreau să aud niciun cuvânt împotriva lui Thor, zise el. A murit ca să vă salveze.

Hillman înfipse un deget în direcţia birocruiserului vogon care adăsta deasupra oraşului.

— Păi, n-a reuşit să facă o treabă prea grozavă atunci, nu?

Business End

Subţiorile prostetnicului Jeltz erau umede de încântare. Nu era obişnuit cu această emoţie, şi pentru o clipă se întrebă dacă nava nu cumva alunecase înapoi în hiperspaţiu. Însă nu, lumea dinafara ferestrelor continua să se afle acolo, gata de distrugere.

— Comandă încă o duzină din torpilele alea! strigă el în direcţia nimănui anume.

Pământenii nu păreau să dispună de vreo artilerie proprie şi erau lipsiţi de apărare acum, că zeul lor fusese trimis în viaţa de apoi. Jeltz mestecă din carnea groasă a buzei lui inferioare. Dacă zeii deja trăiau în rai, atunci unde se duceau când mureau? Erau zeii nişte narcisişti care se idolatrizau singuri? Sau poate îşi idolatrizau propriii super-zei şi treceau la un nivel superior de rai după moarte?

„Am creat o şaradă nou-nouţă”, îşi zise el, iar ideea îl mulţumi mult.

— Ce crezi acum despre tatăl tău, Mown? îl întrebă el pe subordonatul de lângă cotul lui.

Mown ezită înainte de a răspunde şi pelicula mucilaginoasă a sentimentului victoriei lipsea de pe buzele lui. Un prostetnic putea fi tentat să creadă că al său constant nu se bucura de acest conflict, chiar dacă era perfect legal. Jeltz se simţea sigur că zeii vor depune o plângere, dar se îndoia că aceasta va trece dincolo de

stadiul cuvintelor tari, nu atunci când Guvernul Galactic avea TESDI în arsenal. Dacă se gândea mai bine, nu sosise vremea ca zeii să plătească o mică taxă? Asgardienii ăia şedeau în proprietăţi imobiliare de primă mână de la foarte scurt timp după începutul timpului şi nu contribuiseră niciodată nici măcar cu echivalentul unei baterii consumate la cuferele guvernamentale.

— Ei bine, Mown? Ce spui tu?

Mown era zguduit până în profunzimile gelatinoase ale fiinţei lui. Tocmai uciseseră un zeu. Îndepărtaseră un nemuritor din Univers. Cu siguranţă că aveau să existe consecinţe. Probabil că o reacţie egală şi de sens contrar trebuie să fie deja pe ţeava cosmosului. Şi chiar dacă nu existau consecinţe, totul era atât de îngrozitor de trist.

Mown îşi sprijini cu mâna bărbia dublă, ridicându-şi capul.

— Sunt uluit, prostetnice. Ai reuşit acolo unde nimeni altcineva n-ar fi reuşit.

— Hmmm, bolborosi Jeltz, încheindu-şi bolboroseala cu un *„m”* satisfăcut. Am reuşit, nu? Au existat şoapte pe Megabrantis că sunt de domeniul trecutului. Imaginează-ţi – Jeltz Regulament, de domeniul trecutului.

— Regulament?

— Noul meu supranume. Îţi place?

— Ce s-a întâmplat cu Groaznicul Nemernic?

Jeltz îşi puse o mână aproape lipsită de oase pe umărul fiului său.

— Sper ca tu să fii Groaznicul Nemernic într-o bună zi.

Mown îşi lăsă capul în jos.

— Sunt deja. Cu toţii suntem.

Jeltz simţi cum glandele de la subsuorile lui ejaculează.

— Bine spus, băiatul meu. Bine spus.

Tunarul întrerupse acest moment aproape gingaş. Mă rog, dacă nu gingaş, cel puţin nu încărcat de violenţă implicită.

— Domnule. Pământenii. Navigăm în derivă.

Lui Jeltz îi era brusc scârbă să mai aibă de-a face cu acei

pământeni. Totul părea atât de antiorgasmic, dar afacerea asta însemna sânge, aşa că… îşi rostogoli ochiul stâng către ecran şi văzu că *Business End* se îndepărta cu adevărat de la poziţia ei geostaţionară deasupra principalului oraş al planetoidului.

— Nu că ar conta, mormăi el. Torpilele mele pot trage pe după colţuri. Dădu din mână în direcţia tunarului. Extermină-i. Rezistenţa e inutilă şi toate celelalte…

— Da, domnule, rosti tunarul, cu un licăr nevăzut în privire.

A fi vogon însemna să termini treaba, fără să te lauzi deschis cu anihilarea altor specii, astfel încât membrii echipajului tău să te poată cataloga drept un psihopat şi să jure că-şi vor trimite fiicele în alt sistem solar înainte de a le lăsa să se întâlnească cu tine.

— Juma de duzină de razante ar trebui să fie destule ca să-i vaporizeze pe pământeni. Dacă îmi permiţi o sugestie, prostetnice, ar intra în atribuţiile noastre să confiscăm planeta pe care fiinţele astea au cumpărat-o. Sunt sigur că biroul de active criminale ar fi foarte interesat…

Jeltz era impresionat.

— Ei, tunar, asta e o sugestie bună. Ce-ar fi să-ţi tragi scaunul un pic mai aproape de al meu? Cred că aş vrea să-ţi frec capul.

— Coroana mea grăsoasă ar fi onorată, domnule. Lasă-mă doar o clipă ca să-i arunc în aer pe indivizii ăştia.

— E, *iată* cum capeţi nasul verde, rosti Jeltz înspre fiul lui, însă Mown nu asculta, deoarece avusese o idee care încerca din răsputeri să-l scoată din încălţări şi să-i evapore fluidul cerebral prin îndrăzneala ei.

Constant Mown desfăcu baveţica pentru salivă din jurul gâtului, o luă la fugă de-a lungul punţii şi îl pocni pe tunar peste sprânceană exact când degetul ofiţerului atingea butonul „foc”. Containerul metalic se scufundă printr-un strat de gemete, apoi se conectă cu craniul. Ochii tunarului se încrucişară, se descrucişară, apoi se închiseră.

Echipajul încremeni din nou, ca să vadă care avea să fie soarta lui Mown. Violenţa întâmplătoare nu era neobişnuită pe o navă vogonă, dar întreruperea violentă a ordinului unui prostetnic care era dus la îndeplinire cu siguranţă da.

Jeltz se lăsă pe spate cu un sunet de rostogolire a lichidului abdominal şi un şuierat al scaunului.

— Constant Mown. E a doua oară azi. Sunt intri-i-i-i-gat.

Alungirea ultimului cuvânt implica ideea că explicaţia lui Mown ar fi fost bine să fie la superlativ în istoria explicaţiilor pentru acţiuni aparent nebuneşti. Mai bună chiar decât cea a lui Jammois Totalle, hemagogul kyrstian care îşi decerebrase din întâmplare soţia cu inelul de semnătură în somn şi apoi susţinuse că oasele strămoşilor îi ceruseră să facă asta, ba chiar să meargă până acolo încât să dispună transferul oaselor de pe altă planetă, îmbătrânirea lor artificială şi punerea lor la rădăcinile copacului lui wango-pango.

Pielea lui Mown transpira pe dinăuntru, o stare vogonă rară, agravată de anxietate sau fire de praf, care determină porii epidermei să absoarbă umezeală din aerul înconjurător şi să umfle keratinocitele bazale.

— Credeam că ai situaţia sub control, Mown, rosti Jeltz cu evidentă dezamăgire, în vreme ce fiul lui se umfla în faţa ochilor lui.

Apelează la homeopatie, a zis maică-ta, şi eu am ascultat-o, naşpa să mă ajute. Data viitoare te trimit direct în groapa de absorbţie, băiatul meu. Acum, aşa cum spuneam: intri-i-i-i-gat.

— Asta nu e drept! izbucni Mown.

— Cum adică? întrebă Jeltz, nedumerit. Etic? În sens de drept şi greşit? Să nu-mi spui că ţi-ai dezvoltat principii morale care să se potrivească cu picioarele alea slăbănoage ale tale. Jeltz inspiră oripilat. Să nu-mi spui că fiul meu a *evoluat!*

Mown strânse din pumnii lui mici şi rămase pe poziţie.

— Mai întâi, filtrul de praf de aici trebuie spart,

prostetnice, deoarece mi se umplu porii. În al doilea rând, vreau să spun că nu e drept deoarece nu este în carte.

Bărbia lui Jeltz tremură.

— Nu e în carte, spui? Nu e în… Se răsuci către postul de comunicaţii. Înregistraţi asta, da? S-ar putea să fiu nevoit să explic executarea lui, maică-sii.

Mown îi dădu înainte cu explicaţia lui, căci singura alternativă rămasă era să se întindă pe jos şi să ofteze pentru starea rasei lui.

— Ordinul nostru a fost să eliminăm toţi pământenii.

— Sper că argumentul tău devine mai bun, pentru că, până acum…

— Oamenii ăştia au cumpărat o planetă de la magratheeni.

— A. Înţeleg unde baţi, dar Guvernul Galactic nu guvernează peste magratheeni. Ei au propria lor republică mică, care reprezintă un exemplu groaznic pentru colonii, dacă mă întrebi pe mine.

— Ai dreptate, prostetnice. Bineînţeles că ai, dar magratheenii reprezintă o afacere înregistrată a guvernului. Au un acord comercial.

— Presupun.

Mown alergă la prima consolă, neglijând să-şi mai ascundă agilitatea.

— Uite! exclamă el, apelând rapid la aplicaţia de planificare din oficiul pentru lumile noi din Megabrantis. Statutul planetei Nano a fost aprobat de planificarea centrală.

— E greu pentru un vogon să găsească hârţogăraia iritantă, licuriciule, rosti sec Jeltz. Dar mărturisesc că dacă nu ajungi la o concluzie în curând…

— Concluzia e la orizont, prostetnice. Biroul de planificare centrală a aprobat Nano ca planetă membră plătitoare de taxe a uniunii planetare, aşa cum este aceasta guvernată de Guvernul Galactic.

— Cumva spui acelaşi lucru altfel? De-asta te-am trimis la

universitate? Jeltz apucă un microfon şi răcni în staţia de amplificare: Tot trebuie să-i eliminăm pe pământeni.

— Priveşte jos aici, la ultimul paragraf. Megabrantis, ca o chestiune de rutină, a aprobat, de asemenea, aplicaţiile pentru cetăţenie ale proprietarilor planetei. Mown simţi cum starea de umflare se diminuează şi aburul ieşi în fuioare slabe din pori, fluierând încet. Acum el vorbea despre lege, şi niciun vogon nu contrazicea cuvântul legii. Legal, pământenii nu mai sunt pământeni: sunt nano-iţi. Sau poate nanoşieni sau nanoteni? Nu sunt sigur. Dar sunt sigur că dacă îi vaporizezi pe oamenii ăştia vei vaporiza un grup simpatic de plătitori de taxe care n-au înregistrat niciodată vreo întârziere. Imaginează-ţi: Jeltz Regulament prăjind cetăţeni care datorează taxe. Oare nu i-ar plăcea să afle despre asta lui Hoopz Rostogol, vechiul tău amic din topul *kroompstf* în acel moment, propria rezervă de *kroompst* a lui Mown era complet epuizată şi el se dădu înapoi înspre monitoare, cu temperatura corpului trimiţând un arc curcubeu peste ecranele cu gaz termoreactiv.

— Uau, făcu Jeltz, un cuvânt pe care nu îl folosea cu uşurinţă sau adesea. Se extrase singur cu scripetele de pe scaun şi îngădui abdomenului său impresionant să îi atârne în faţă. Constant Mown. Ai masacrat misiunea asta.

Prostetnicul se postă deasupra remarcabilului său fiu, aruncând o umbră amorfă pe chipul palid, măsliniu, al lui Mown.

— Am făcut ce trebuia să fac.

Jeltz întinse mâna, deşi ăsta era mai degrabă un simplu gest lipsit de partea practică a apucării mâinii întinse, deoarece ar fi putut la fel de bine să încerce să se agaţe de o mănuşă de cauciuc plină de vomă bazată pe produse lactate.

— Ai văzut adevărul cuvântului. Şi prin cuvânt se face ordine. Ridică-te, fiul meu. Vino să stai la cotul meu.

Mown, care se aştepta să ajungă o pată informă pe următorul element de chilă al navei, se ridică pe picioare

tremurânde şi scoase afară prin tuse o halbă de fluid şi doi dintre flayboozii spâni şi simbiotici pe care toţi vogonii îi cară peste tot în sacii lor de bilă ca să spargă formaţiunile calcaroase.

— O, nu. Bieţii Hanky şi Spanky.

Jeltz dădu la o parte bilele mucilaginoase cu partea laterală a piciorului.

— Uită de paraziţii ăştia. Mai avem milioane în reciclatoarele de reziduuri.

Activă un cârlig de tras în sus din tavanul punţii, unul din cele câteva fixate pe o şină exact pentru astfel de urgenţe vogone. Mown mai avu încă în el scânteia de abilitate ca să pretindă că avea nevoie de aşa ceva şi se ajută de cârlig ca să se ridice drept.

— Hoopz ar fi trecut peste toate astea, i se confesă Jeltz fiului său. N-aş fi deloc surprins dacă în Megabrantis el monitorizează comunicaţiile, aşteptând ca eu să transform misiunea asta într-un rateu. Nu există nimic mai rău decât obliterarea...

— Popoarelor nepotrivite? sugeră Mown.

Jeltz chicoti împroşcând umezeală la auzul glumiţei subordonatului său.

— A *plătitorilor de taxe* nepotriviţi, Constant. Va trebui să-ţi păzeşti simţul ăla al umorului – alţi membri ai echipajului nu au atâtea niveluri cum avem noi. Sarcasmele tale ar putea fi greşit interpretate drept simpatizări.

— O, făcu Mown, o exclamaţie neangajantă la îndemână atunci când habar n-ai ce simţi.

Jeltz se trânti la loc pe scaunul lui.

— Bătrânul Hoopz mă aştepta să ajung înapoi la bază cu o traistă plină de invenţii. În loc de asta, mulţumită ţie, ne întoarcem eroi, cu scalpul unui zeu la centuri şi un semn de încurajare pentru biroul de taxe.

— Toată lumea câştigă... cu excepţia lui Thor.

— Ce ţi-am spus eu, fiule?

— Fără... ăă... glume.

— Exact. Şi-acum înghesuie-te pe scaunul ăsta lângă mine şi ne vom bucura de falsa speranţă a hiperspaţiului împreună.

Mown simţea cum i se învârte capul şi cum îi tremură mâinile. Sărise în apărarea pământenilor şi cumva chestia asta devenise un lucru bun.

„Legea a fost”, îşi dădu el seama. „Legea ne-a salvat. De acum înainte trebuie să folosesc cuvântul.”

Rămase şocat, cu braţele ridicate, în vreme ce doi servitori de pe punte îl unseră pentru a lua loc pe scaun.

Jeltz se complăcu într-un moment de semiîndrăgire, pe care şi-l permitea de două ori pe an.

„Mă uit la fiul meu, cu totul uimit pentru că stă pentru prima dată la genunchiul căpitanului. Credeam că e mai bine să-l trimit altundeva, dar după performanţa lui de astăzi, băiatul rămâne lângă cotul meu. Va deveni unul din cei mari. Un distrugător de lumi. Unul care va confunda petiţionarii. Într-o bună zi fiul meu va fi cu adevărat un Groaznic Nemernic.”

Nano

Descrierea stereotipică a unei specii conştiente aflate sub ameninţarea distrugerii din partea unei nave spaţiale extraterestre se face de obicei cu indivizii speciei alergând ca bezmeticii loviţi de panică, strângând cele mai dragi obiecte din gospodărie la piept şi aranjându-şi automobilele în carduri lungi de aşteptare pe poduri. (Cu excepţia cazului filmului lui Hrarf-Hrarf *Torpilarea plongilor roşii,* în care toată lumea e destul de uşurată înainte de anihilarea completă deoarece durata de viaţă a indivizilor curge de-a îndăratelea în timp, aşa că din punctul de vedere al lui Hrarf-Hrarf, indivizii tocmai au scăpat nevătămaţi de o torpilare extraordinară).

Pe Nano nu exista alergare bezmetică şi erau foarte puţine obiecte de gospodărie. Locuitorii şedeau în piaţa

John Wayne, unduindu-se încet ca nişte trestii, cu gurile deschise, în vreme ce aşteptau pasivi moartea de sus.

Toţi erau aşa, cu excepţia lui Aseed Preflux, care şedea pe o bancă, delectându-se cu un tub de brânză de ţară.

— M-am înşelat atât de tare, oftă el printre pumni plini de brânză. Atât de amarnic. Ca să înţeleagă Brânza, practicantul trebuie să *consume* Brânza.

Hillman Hunter şedea la umbra statuii, încercând să nu atragă prea multă atenţie asupra lui în cazul în care oamenii s-ar fi decis să-l învinuiască pe el pentru toate faptele lor. Unele lucruri se pot scurge la vale, dar vina se scurge la deal, şi Hillman prefera să nu simtă durere până la venirea marii dureri, pe care cu febrilitate o spera ca fiind relativ lipsită de durere.

— Ne vedem curând, Nano, şopti el.

„Nu încă”, rosti vocea lui Nano din capul lui.

În vreme ce Hillman contempla această misterioasă şi, cu speranţă, profetică voce-fantomă, un ghemotoc de brânză de ţară aruncat de undeva se izbi de partea laterală a feţei lui, înfundându-i o gaură de ureche şi strecurându-se pe sub guler.

— Bună treaba cu zeul, idiotule, strigă Aseed Preflux de dincolo de piaţă.

„Chestia asta ar putea ieşi urât”, gândi Hillman.

Fuseseră scoşi la iveală câţiva spini de trandafir şi Hillman era sigur că văzuse şi un cuţit de tăiat scrisori.

„Oare de ce întotdeauna există cineva cu o sabie?”

Din fericire, birocruiserul vogon decise să absenteze din spaţiul real, într-o manifestare încântătoare de efecte pirotehnice albastre de hipermotoare. Acum era aici, peste o secundă *whizz pop bang* dispăru, lăsând în urmă nimic altceva decât un nor cu viaţă scurtă de plasmă de eşapament.

— Auuu, făcu mulţimea în cor.

Cu simţul lui teatral înnăscut, Zaphod alese acest moment ca să se caţere pe piedestalul statuii.

— Vogonii au fost terminaţi, strigă el de pe cotul lui John Wayne. Thor v-a salvat.

— Thor ne-a salvat? întrebă Hillman, nedumerit. Care Thor? Cel mort şi dispărut?

Zaphod îi aruncă o privire care îl întreba pe Hillman cât de idiot era el mai exact, iar când Z. Beeblebrox crede că o persoană e stupidă, atunci acea persoană este, implicit, mai stupidă decât Zaphod însuşi, ceea ce este o mare stupizenie, însă probabil e prea stupidă ca să interpreteze privirea, sau să fie insultată de ea, chiar dacă ar fi interpretat-o.

Hillman nu era idiot, doar dement pentru o vreme, iar momentul de demenţă trecuse.

— Bineînţeles! strigă el, chiţăind prima silabă. Thor ne-a salvat.

Zaphod făcu ochii mari.

— Da. Era şi timpul. Thor ne-a salvat pe toţi.

Hillman se urcă pe piedestal.

— Şi va veni din nou când va fi nevoie de el.

— Acum ai priceput, zise Zaphod.

— Domnul Thor va lua legătura cu poporul lui doar prin mine!

— Vă pot garanta asta. Orice spune Hillers, asta vrea Thor, salvatorul nostru, să faceţi cu toţii.

— Şi dacă nu? întrebă Aseed.

Zaphod se încruntă şi îşi umflă obrajii, ca şi cum ideea însăşi era ridicolă.

— Atunci Thor ar fi extrem de nefericit. La fel ca şi ciocanul său.

Hillman miji ochii spre mulţime, abia îndrăznind să spere că cineva va înghiţi această ciorbă sleită de vorbăraie religioasă. Fu surprins când nu văzu nicio lamă folosită la grădinărit sau în gospodărie îndreptându-se spre el. Aseed îşi băgase mâna în găleata cu brânză, dar chiar şi el se stăpânea deocamdată, gândindu-se la toate cele petrecute.

„O să mă omoare”, îşi dădu seama Hillman.

— Slăvit fie Dumnezeu.

— Nu Dumnezeu, rosti Zaphod cu tâlc. Slăvit fie Thor.

Hillman zâmbi, apoi atacă marele final.

— Nano a cerut un sacrificiu, zise el, bâţâindu-se pe piedestal. Nano a cerut un fucărău de martir…

Cuvântul „fucărău” a fost ulterior trecut cu puncte puncte în înregistrarea video a acestui mic discurs deoarece, după martiriul lui Hillman, tot ce spusese în timpul primei sale vieţi devenea brusc infinit mai important şi mai încărcat cu înţelepciune.

Următorul lucru pe care Hillman îl rosti fu:

— Hurrkkkaarrrkshhhhhhh, deşi „shhhhhhh” de la sfârşit ar fi putut însemna o scăpare de gaze, căci în acel moment un con de resturi de torpilă, pe care evident Thor îl ratase, se rostogoli din cer, lovind statuia lui Sean Boxerul la încheietură, slăbind şuruburile în jurul taliei sculpturii din două părţi şi trimiţând mănuşa stângă în rotaţie în sensul acelor de ceasornic ca să livreze o lovitură devastatoare prin învăluire care îl tăie literalmente pe Hillman în două.

— O, bile, gemu Hillman, urmat de ultimele cuvinte rostite în viaţa lui curentă: Vin, Nano.

Istoricii şterseră prima frază, dar o păstrară pe a doua, care fu greşit interpretată de atâtea ori, încât cincisprezece mii de ani mai târziu, un elev de clasa a treia o pronunţă greşit şi ajunse, din întâmplare, la sensul corect.

12

Nu există ceva numit sfârşit fericit. Fiecare cultură are un maxim care reprezintă acest punct, în vreme ce nicăieri în Univers nu există o singură piatră funerară pe care să scrie „A iubit totul din viaţa lui, mai ales partea cu moartea de la sfârşit”. Rollit Klet, regizorul de film – Şeful de orgasme independent de pe Dentrassis – scrie în memoriile lui, intitulate *Peşte sau film: Prima tăiere este a mea!* „Ceea ce tu crezi că este un final fericit este de fapt o scurtă pauză înainte ca ucigaşul în serie pe care tu îl credeai mort să revină şi să măcelărească pe toată lumea cu excepţia fetei cu ţâţe mari, care moare prima în urmarea din anul următor.” Sau, aşa cum a subliniat succint Zem, de pe Squomshellous Zeta: „Salteaua nu stă niciodată uscată prea multă vreme.” în orice caz, citatul cel mai folosit din toate timpurile în materie de sfârşituri, fericite sau altfel, provine de la un bătrân care a trăit pe un băţ în Hawalius şi care a spus simplu următoarele: „Nu există ceva numit sfârşit, sau început, căci totul este la mijloc.” Citatul se încheie pe o notă mai aiuritoare: „Mijlocurile sunt porcării. Urăsc mijlocurile. Mijlocurile nu se referă decât la regretarea trecutului şi aşteptarea ca ceva interesant să se petreacă. Din punctul meu de vedere, mijlocurile o pot lua naşpa ele însele.” La modul general, oamenii responsabili cu pamfletele tind doar să publice primele propoziţii, poate alături de o poză a vreunei broaşte-balenă simpatice în

fundal sau poate vreo două apusuri de soare.

Abia dacă trecuse o săptămână de la atacul vogon abandonat şi oamenii deja uitaseră cât de norocoşi fuseseră să rămână în viaţă, aşa că se întorseseră la grijile privind importantele chestiuni de zi cu zi, cum ar fi grija că nu era nimic de făcut în legătură cu ceaţa de după-amiază care plutea dinspre ocean, şi de ce nu se gândise nimeni să aducă mai mult unt de arahide de pe Pământ, şi ce era mirosul ăla înţepător dinafara creşei, şi poate că ar fi fost frumos să aibă o planetă mai mare, deoarece gravitaţia artificială le făcea rău unora din veterani.

Hillman Hunter şedea la biroul lui şi parcurgea plângerile zilei, întrebându-se de ce se mai deranjase să închirieze un zeu. O mulţime din acele chestii pentru coşul de gunoi se presupunea că trebuie reglementate cu foc şi pucioasă, sau cu ciocanul, după caz. Hillman îşi dădea seama de beneficiile foarte reale ale dispunerii de un zeu absent, care comunica doar prin reprezentantul său, dar oare Thor fusese obligat să se martirizeze aşa de repede? Nu ar mai fi putut petrece câteva săptămâni în serviciul civil înainte de a recurge la sacrificiul suprem?

Asta nu însemna că martiriul nu avea şi avantaje. De vreme ce Hillman fusese adus înapoi din morţi în infirmeria de pe *Inima de Aur*, toată lumea fusese mult mai dispusă ca să accepte că el era reprezentantul lui Thor pe Nano. Noile picioare ajutau în acest sens.

Hillman făcea tot posibilul să se arate pios şi înţelept, dar fiecare clipă din fiecare zi fuckeră în care se confrunta cu birocraţia îl scotea din minţi. Plus că ţesutul cicatrizat din jurul mijlocului îl mânca mai rău decât un dos de taur.

„Eu sunt Hillman Hunter, Nano. Sunt un personaj de tip Cristofor Columb, cu descoperirea de colonii şi ce să nu se facă. Nu pot să ştampilez formulare şi să sortez chestiuni domestice.”

Intercomul lui bâzâi şi o hologramă a secretarei se umflă

pe birou.

— Dap, Marilyn. Care e treaba?

— Treaba e că a venit prima persoană.

Hillman se simţi aproape uşurat. Disputele cu oameni adevăraţi erau ceva mai bune decât supărările pe foi de hârtie.

„Poate că mai trimit şi din presiune pe făraş”, îşi zise el.

— Bine, Nano. Trimite-i înăuntru.

Marilyn se încruntă.

— Scuze, Hillman. Cum mi-ai spus?

„Futu-i”, înjură el în gând.

— Pentru Nano! exclamă el iute. Este noul slogan oficial. Ce zici?

— Bun. Da, în regulă, rosti Marilyn, pe un ton de o asemenea plictiseală singulară încât Hillman fu surprins că ea auzise în primul rând greşeala lui.

„Cu asta se fac două replici pe care le-am servit oamenilor într-o săptămână. Mai întâi chestia cu Thor, acum chestia asta.”

Arthur Dent şi fata lui, Random, intrară în birou şi bineînţeles că fata luă loc fără să aştepte să fie invitată.

„Fata asta e îmbufnată chiar şi când stă jos”, gândi Hillman. „Dar e inteligentă.”

— Ia loc, Arthur, te rog.

— Mulţumesc.

— Pentru Nano! lătră Hillman, gândindu-se că era bine să bage sloganul în conversaţii din când în când.

„Asta e povestea cu rahatul”, obişnuia să spună Nano a lui. „Trebuie să-l tot acumulezi.”

— Pardon? făcu Arthur, amuzat.

— E… ăă… noul nostru slogan. Motivează oamenii şi toate alea. Pentru Nano!

— Când îl foloseşti?

— Chiar nu ştiu, gâfâi Hillman. La strângerea recoltelor, la traversarea oceanului, chestii dintr-astea. Chestii eroice. Ce crezi?

— E scurt, zise Arthur, cu sinceritate.

— Şfichiuitor ar fi un termen mai bun, nu? Habar n-ai câte şedinţe de subcomitete a înghiţit sloganul ăsta. La anul pe vremea asta va intra în agenda oficială.

Random îşi sprijini coatele de birou.

— Am auzit că obişnuiai să-ţi chemi bunica Nano.

Hillman era mişcat.

— Da? Nu ţin minte. De fapt, cred că ai dreptate. Doamne, cu siguranţă că nu m-am mai gândit la asta de mulţi ani, bejaysus.

— Nu te deranja.

— Cum?

— De fiecare dată când ai belele, ies la iveală Paddy Spiriduşul şi accentul lui simpatic *Oirish.*

— E ridicol, bolborosi Hillman, trecând la un alt nivel de mişcare. Eu *sunt* irlandez.

— Nu chiar atât de irlandez. Adevărul e că ai botezat întreaga planetă după bunica ta.

— Motivul *principal* al acestui nume a fost dimensiunea planetei, replică Hillman, după care decise că era timpul să treacă la atac. Şi, oricum, ce dacă am dat nume planetei? Am plătit în cea mai mare parte pentru asta şi ai văzut lista de propuneri? Scoase o foaie din birou. Culmea Stejarului. Tuşica Jojo, cea mai tare mătuşă din lume. Frank. Planeta Frank! Fii serioasă, puştoaico. Nano nu e nici pe jumătate la fel de rău prin comparaţie cu toate chestiile alea.

Random înfipse bărbia înainte.

— Poate, dar botezarea de planete şi inventarea de sloganuri înălţătoare îmi sună a dictatură.

— Thor este domn aici, rosti Hillman cu solemnitate. Nu eu.

Arthur interveni înainte ca Random să se ia şi de asta.

— Cum sunt noile picioare?

Hillman îşi ascunse copitele sub birou.

— Articulaţiile sunt un pic altfel, dar mă obişnuiesc cu ele. Ar trebui să mă vezi urcând scările noaptea. Ca un

fucărău de glonţ.

Random necheză.

— Se pare că Thor a preferat întotdeauna ţapii, aşa că oamenii iau asta drept un semn.

Hillman rupse un creion în degetele lui groase.

— Un semn pentru ce? Un semn că Zaphor Beeblebrox este întârziat mental?

— Cel puţin eşti viu din nou, sublinie Arthur. Şi înapoi pe… hm… copitele tale. Zaphod ţi-a promis nişte picioare umanoide când erai pregătit de operaţie. A găsit o pereche drăguţă în fundul frigiderului.

— Ai fost mort doar douăzeci de minute, rosti dulce Random. Aşa că probabil ţi-ai pierdut doar jumătate din coeficientul de inteligenţă. Nu că ar observa cineva asta.

Arthur decise că ar fi fost prudent să schimbe iarăşi subiectul.

— Vreun progres cu cererile noastre de cetăţenie?

— Ceva, răspunse Hillman, prea fericit să fie condus în altă parte de la discuţia despre picioarele lui de ţap.

Cert era că nu avea deloc chef să se lase antrenat într-o a doua operaţie. Existau avantaje în a fi pe jumătate ţap. Anumite părţi din comunitate îl venerau, şi de fapt se ploconeau la trecerea lui. Iar câteva doamne mai tinere şi mai îndrăzneţe îi puseseră câteva întrebări foarte intime despre noile lui membre. Foarte intime.

— Doar câteva întrebări, zise el, ascunzându-şi roşeaţa bruscă în spatele ecranului de desktop. Arthur Philip Dent. Bla bla bla. Bine bine bine. A, ce să scriem la ocupaţie?

Arthur îşi frecă bărbia.

— A trecut ceva vreme. Odinioară am lucrat la radio. Şi am făcut sendvişuri. Pot face un sendviş decent.

— Aşadar, media şi catering. Bune aptitudini pentru o lume în dezvoltare. Nu întrevăd niciun fel de probleme cu aplicaţia ta.

— Cum rămâne cu a mea? întrebă Random, deşi sunase mai degrabă a ameninţare decât a întrebare.

Hillman se lăsă pe spătarul scaunului.

— Asta depinde de tine, Random. Eşti aici doar ca să-i stârneşti pe tyromancieri?

— Tyromancierii s-au destrămat, replică Random, uitându-se urât. Vacile s-au dispersat prin complex. Iar Aseed a descoperit iaurtul. Acum se pare că folosesc prăjituri, critomanţie.

— Deci nu te vei alia acestei noi cauze?

— Nu. Am ţeluri mai mari.

— Zău? Să găseşti un băiat bun şi să te aşezi la casa ta?

— Vreau să fiu preşedinte.

Dacă Hillman ar fi mestecat ceva, s-ar fi înecat.

— Preşedinte? Al Nano?

— Al galaxiei. Am mai făcut chestia asta.

— E o poveste lungă, interveni Arthur. Trebuie să meargă la şcoală.

— Am opt diplome de master şi un doctorat dublu! protestă fiica lui.

— Diplome virtuale, rosti Arthur cu calm. Nu cred că se pun.

— Bineînţeles că se pun, tati. Nu mai fii aşa de Cro-Magnon.

— Nu eu fac regulile.

— Ăsta e un clişeu imens. Semeni cu un munte de cărămizi de clişee strânse unul peste altul până ce alcătuiesc o persoană.

— Imaginaţia asta e foarte bună, dulceaţă. Poate o diplomă în Arte? În timpul acestui schimb de vorbe, Hillman navigase prin Sub-Etha.

— S-ar putea să fi dat peste ceva aici care să te intereseze, Random. Random alese o expresie de tipul „Mai degrabă o zi rece în iad înainte ca tu să ai ceva care să mă intereseze” din lexiconul ei de priviri, şi aruncă acea expresie cu toată forţa înspre Hillman.

— Mă îndoiesc.

Hillman îi replică cu expresia *Nu zău*, apoi îşi ţuguie

buzele, hotărând să joace tare.

Arthur sparse primul încordarea.

— Ce anume?

— Nimic. Random are dreptate. N-ar fi interesată.

— Haide, Hillman. Poartă-te ca un om matur.

Hillman întoarse ecranul.

— Priveşte aici. Universitatea din Cruxwan conduce în materie de diplome virtuale dacă treci de examenul de calificare. Pot extrage amintirile cu chestia asta care arată ca o caracatiţă robotică.

— Mda, e un mediu interesant, recunoscu Random, studiind ecranul. Şi oferă un program de satelit.

— Aş *putea* lăsa o aplicaţie pentru tine, zise Hillman.

Random recunoscu tonul lui după ani de negocieri virtuale.

— În schimbul a ce?

— În schimbul unui mic sprijin. Voi fi sincer cu tine, Random, sunt un om important. Nu-mi pot irosi timpul preţios rezolvând chestiuni mărunte. Se adună tensiunea în mine, fata mea. Încălcări ale chestiunilor de sănătate şi siguranţă, toţi indivizii ăia de pe uBid căutând reşedinţe, formulare de taxe de la Megabrantis. Tatăl meu mi-a povestit despre trecutul tău în politică şi…

— Şi vrei o asistentă?

— Ai pus degetul pe rană. Şi cine să fie mai calificată ca tine?

Random îşi strânse buzele.

— Tu nu, asta e sigur. Mie ce-mi iese?

— Experienţă în lumea reală. Un apartament drăguţ în sat şi îţi dau din start un salariu de nivel trei.

— Nivelul cinci, ripostă Random, de principiu.

— Cinci să fie, răspunse repede Hillman, scoţându-şi capul în afară.

— Ţine-ţi mâna la locul ei, zise Random. Ne putem strânge mâinile după semnarea contractelor.

Hillman îşi împinse scaunul înapoi.

— Îmi dau seama că o să fii o grămadă de chicoteli. Bine, atunci, fetiţo. Să fii aici la opt fix mâine dimineaţă, şi să mă aştepţi pe la zece şi jumătate. Poţi pregăti ceaiul între timp.

Arthur simţi fantoma uşurării plutind peste unul din umerii lui şi fantoma nefericirii prăbuşită pe celălalt, bând o bere şi scărpinându-şi dosul.

„Gândeşte pozitiv”, îşi spuse el. „S-ar putea să iasă.”

— Îţi voi pregăti prânzul, îi zise el lui Random. Sendvişurile sunt bune?

„S-ar putea să nu se omoare unul pe celălalt.”

Hillman întinse mâna pe sub birou şi se apucă să-şi scarpine blana aspră de pe o coapsă.

— O, şi am nevoie de şampon special pentru noile părţi componente. Şi, de asemenea, m-ai putea ajuta cu pilirea copitelor.

Arthur îşi amendă ultimul gând la „S-ar putea să nu se omoare unul pe celălalt cel puţin o lună”, după care zări focul din privirea mânioasă a lui Random şi îşi dădu seama că fusese cam cu două săptămâni prea optimist.

Zaphod Beeblebrox se făcu pulbere câteva săptămâni pline, apoi decise să se furişeze în nava lui de improbabilitate în cursul nopţii. Ar fi preferat să-şi facă ieşirea de pe scenă acoperit în confetti aruncat în timpul unei parade date în onoarea lui, dar mai era chestiunea aurului pe care îl eliberase din seiful lui Hillman ca plată pentru sacrificiul lui Thor. Şi, de asemenea, mai era jumătatea de duzină de cucoane cărora era posibil să le fi promis diverse chestii. Chestii precum iubire nepieritoare, o călătorie până la stele, codul lui pin.

„Nu sunt aici de o lună”, gândi el în vreme ce se căţăra pe scara navei. „Imaginează-ţi dezastrul pe care l-aş fi făcut într-un an.”

Zaphod Beeblebrox. Cel mai mare bang de la Big Bang. Mişto.

Ford Prefect ştia cât de mult aprecia Zaphod o paradă

drăguţă, aşa că aduse un pachet plin cu orez ca să-i ureze la revedere vărului său.

— Adio, domnule preşedinte, strigă el, aruncând o mână de orez în aer peste capul lui Zaphod. Pun pariu că vor fi câteva doamne care îţi vor duce dorul.

Muşchii faciali ai lui Zaphod executară o manevră foarte complicată, în urma căreia expresia lui rămase undeva între una regală şi una îndurerată.

— Mersi pentru trimitere, vere. Dar eu încerc să mă caţăr aici.

— Caţeri? Cuvântul săptămânii?

— Exact. Fac destul apă manevralizând geanta asta fără ca tu să urli la mine.

Ford ridică din umeri.

— Hei, tu eşti Zaphod Beeblebrox. Marele B. Oamenii o să urle. Dacă aş fi în locul tău, n-aş fi băgat niciodată o ieşire discretă în planul tău de evadare.

Zaphod se ghemui ca să se odihnească.

— Naşpa. Ai dreptate. Mi-aş dori să-mi fi spus cineva asta înainte de Brontitall, căci aş fi putut evita oul ăla de pe faţă.

Notă *Ghid:* În cursul unei aventuri anterioare care nu s-a petrecut încă, Zaphod a călătorit în timp către planeta Brontitall, unde oamenii-pasăre renăscuseră (vor fi renăscut. Vă rugăm să modificaţi oricare verbe ulterioare în mod adecvat. Conjugările, mai ales la viitorul perfect, tind să îngheţe *Ghidul)* ca specie dominantă.

După ce Zaphod a reuşit să pună laba şi să fure cu succes statuia sacră a lui Arthur Dent (nu întrebaţi), a încercat să se furişeze înapoi prin spaţioport, folosind o scurtătură prin ferma de eclozare. Din nefericire, ferma era protejată cu ochi laser, detectoare de mişcare, mai multe spirite nenăscute şi furioase ale oului, şi arme mini-mac care ţinteau singure. Părul lui Zaphod a avut de suferit, iar Zaphod a şters o întreagă generaţie de oameni-pasăre cu bărbia atunci când a căzut pe jos. În timpul tentativei lui, un Zaphod proaspăt coafat nu numai că a cerut imunitate diplomatică, dar a reuşit să dea în contrajudecată guvernul păsăresc pentru măsuri de securitate excesive.

— Nu-mi amintesc nimic despre Brontitall, zise Ford. Să nu-mi spui că ai aventuri fără mine.

— Nu. Nu fac nimic fără tine, Ford. Eşti singura persoană în care am încredere.

— Ce e în geantă?

— Suvenire. Nişte prăjituri amestecate pe care critomancerii nu le-au vrut. Un mic cuptor cu microunde.

— Mişto. Poţi face chec fierbinte.

— Asta e planul.

Zaphod îşi împinse geanta în interiorul uşii.

— Eşti sigur că nu vrei să faci autostopul? îşi întrebă el vărul.

— Nu, mersi, Zaph. Am o treabă de făcut. Planeta asta nu are nici măcar un singur articol în *Ghid.* O să mai rămân pe aici câteva săptămâni ca să-l scriu. Fac un pic de cercetare, absorb un pic de soare.

— Sună bine, zise Zaphod, dus pe gânduri.

— Deci, de ce nu rămâi?

Zaphod se postă într-o poziţie fotografică pe prag, cu un picior îndoit, cu antebraţul peste genunchi. De undeva, un bec organic pâlpâi, prinzându-i falca în lumină purpurie.

— Nu e destinul meu, Ford, zise el, în vreme ce o adiere bruscă de vânt îi dădu părul pe spate. Universul are alte planuri pentru Zaphod Beeblebrox. Oriunde sunt femele singuratice voi fi acolo. Oriunde se oferă cocktailuri gratuite vedetelor, caută-mă. De câte ori se întâmplă câte o chestie cu adevărat nasoală acelor oameni care au, ştii tu, chestii deprimante prin locurile lor, Zaphod Quantus Beeblebrox va face tot posibilul să-şi facă timp pentru asta.

— Quantus?

— Acum îl încerc. Cum sună?

— Bine. Foarte eroic. Mai bine decât ultimul.

— Ştiu, rosti Zaphod cu amărăciune. Pruntipends. Ar fi trebuit să-mi spună cineva.

Îşi luară la revedere ca în copilărie. Fund fund cizmă cot

palma sus cot…

— Bine. Te mai văd, Ford, zise Zaphod, păşind în câmpul de forţă al cadrului uşii.

— Încă un lucru, rosti Ford. Şi Arthur e pe planeta asta, aşa că, ştii tu, mai devreme sau mai târziu…

— Cineva va încerca să o arunce în aer. Nu-ţi face griji, o să ţin urechea deschisă în Sub-Etha. La primul semn al vogonilor apar aici.

— Mă bazez pe tine.

Inima de Aur se înălţă tăcută de pe betonul spaţioportului.

— Nu dăunează niciodată să ai un plan de rezervă, zise Zaphod, după care dispăru.

Creierul Stâng fusese înfipt în plasmă un pic prea multă vreme şi se simţea puţin ameţit.

— Ia uite cine e, marele preşedinte galactic, bucurându-ne cu prezenţa lui.

Zaphod aruncă sacul cu aur într-un dulap.

— Hei, CS. Drăguţă treaba cu lumina şi maşina de vânt.

Creierul Stâng îl lovi pe Zaphod cu paharul lui.

— Nu apreciez să fiu folosit pe post de tipul cu efectele. Ai fost ales Preşedinte al Galaxiei, Zaphod. Nu ţi-a mai rămas niciun pic de demnitate?

Zaphod îşi mângâie coroana.

— Nu înţeleg întrebarea.

Se duse până pe punte, trecând prin câteva uşi automate, programate să-l recunoască şi să livreze comentariile laudative adecvate la trecerea lui.

— Oooo, arată în formă, izbucni numărul unu de serviciu coridor.

— Frumos păr, Zaphy, chiţăi liftul central, care întotdeauna fusese un pic obraznic.

— Mă faci să vreau să fiu organică, zise uşa de punte de la mijlocul navei.

Când pătrunse pe punte, nutrind despre sine o părere

mai bună cam cu cincisprezece stimometri, Zaphod observă un simbol al ciocanului învârtindu-se pe ecranul principal.

— Chestia aia când a venit? îl întrebă el pe Creierul Stâng, care, evident, venise lângă umărul lui, suspicios de aproape de locul de unde obişnuia să fie ataşat.

— Acum câteva ore. Cred că sufăr de anxietate de separaţie, zise Creierul Stâng. Mi-e dor de gâtul meu.

— Nicio problemă, făcu Zaphod, aşezându-se pe scaunul căpitanului. Te putem vârî înapoi aici când vrei.

— Nu, mersi, ripostă Creierul Stâng. Pot să iau câteva pilule contra anxietăţii, sau poate să cumpăr un Hol-O-Trunchi. Orice e mai bine decât să mă trezesc alături de un idiot sinistru ca tine.

Zaphod alătură de câteva ori cuvântul „sinistru” cu el însuşi, după care uită imediat întreaga poveste.

— Derulează mesajul.

— Muzică de fundal?

— Nu. Doar ce a venit, şi nu vreau ca altcineva să mai audă asta.

— Foarte bine. Scuturile sus.

Pe ecran, simbolul ciocanului se răsuci şi deveni un ecran video. Trăsăturile pline de păr ale lui Thor umplură ecranul.

— Hei, Zaph. Salut, salut. Chestia asta e… Pun pariu că nici măcar nu e… Bine, bine, acum îmi dau seama. Suntem în direct. Zeul îşi recompuse expresia. Salut, Zaphod, aici e clientul tău, Thor, Zeul Tunetului. Nu sunt mort, aşa cum probabil ai ghicit.

— Am zis eu, cârâi Zaphod, lovind aerul.

> Notă *Ghid:* întregul concept al martirajului a funcţionat bine pentru zei de la mijlocul dimineţii timpurilor, când Raymon Louche, zeul rezident de pe Tarpon VII, a evitat să emită o regulă privind cine ce copil deţine prin falsificarea propriei morţi prin supradoză orgasmică. Raymon şi-a dat seama

> că oamenii îl plăceau mult mai mult acum, că murise, şi aveau tendinţa de a-si fundamenta deciziile pe chestii auzite la a treia mână despre ce ar fi putut el şopti printre dinţi unui lepros mort într-o peşteră. Cecul lui Ramon a continuat să fie alimentat şi acum tot ce-i mai rămăsese de făcut era să apară sub formă ceţoasă în faţa unei virgine o dată la fiecare câteva mii de ani şi să spună ceva criptic precum „Pietricelele ne vor salva pe toţi, asiguraţi-vă că protejaţi pietrele”. Metoda Raymon a devenit un model de succes atât de mare încât în curând zeii din întreaga galaxie îşi falsificau moartea şi îl înjurau pe Raymon pentru că avea drept de proprietate asupra supradozei orgasmice.

Thor se apropie de camera video.

— A fost comentariul despre martiraj. Cum ai spus. Mă plimbam de-a lungul bombei ăleia mari, gândindu-mă că dacă o las să mă omoare, umanoizii vor crede că am murit pentru ei. Aşa că am cedat-o sută la sută navei vogone când am auzit detonatorul pocnind şi m-am ascuns un minut printre ţevile lor. Am socotit să ating nava cu Mjöllnir, să fac ca totul să pară ca şi cum nişte şrapnele au lovit-o, dar în acea clipă au decolat în hiperpaţiu. Nu ştiu de ce. Şi nici nu-mi pasă. Oricum, asta e. Acum plec înapoi spre Asgard, gata de înviere dacă ai nevoie de mine. Însă cred că m-am lovit un pic la pântece, aşa că lasă-mă o vreme ca să îmi revin în formă. Dă-mi un ţârâit, dă-mi de ştire dacă a funcţionat chestia cu martirajul. Şi dă-mi şi nişte aur, că sunt atât de gol încât nu mai e amuzant. În ultimul rând, ţine-ţi ochii deschişi după coiful meu. Trebuie să-l fi pierdut în explozie şi e coiful meu favorit. Acum trebuie să închid, am un alt apel.

Thor se bătu în piept cu un pumn, apoi făcu din ochi camerei video. Bună treabă, managerule.

Zaphod închise fereastra video, copleşit.

— Uau, exclamă el. Nu-mi vine să cred că ideea cu martiriul a funcţionat. De asemenea, sunt uluit că Thor s-a prins de ea, aşa subtil cum e. Stratagemele mele sunt în general atât de nuanţate încât cei mai mulţi oameni au nevoie să le audă de câteva ori.

Creierul Stâng sări în faţa ochilor lui Zaphod.

— Nu-ţi aminteşti spunând nimic despre martiri, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Zaphod. Dar asta nu înseamnă că n-am spus.

— Deci chiar ai crezut că unicul tău client a murit?

— Bineînţeles că nu. Nu poţi omorî un zeu. Chiar şi tipul ăla care a intrat în gaura albă e viu, chiar dacă părţile lui sunt împrăştiate prin mai multe dimensiuni.

— Ce e cu bomba aia specială?

Zaphod pufni.

— TESDI? Cine crezi că le-a vândut ideea vogonilor? Mă surprinde că n-a căzut din cer. Pe chestia aia am pus un motor de maşină de tuns iarba.

Creierul Stâng rămase tăcut câteva clipe, cu excepţia clipocitului roboţilor-păianjen care adunau condensul de pe curba interioară a globului ocular.

— Doar noi doi din nou. Ce ai vrea să faci?

Zaphod îşi încrucişă cizmele pe consolă.

— Nu ştiu. Materialul video cu martirajul lui Thor are nevoie de ceva timp ca să devină viral, aşa că avem timp la îndemână. Ce făceam înainte de toate astea?

— Strângeam fonduri pentru campania ta de realegere.

Zaphod era surprins.

— Da? Dar sunt deja preşedinte.

— *Erai* preşedinte, îl corectă Creierul Stâng pe tonul răbdător al unui învăţător de preşcolari explicând pentru a n-şpea oară de ce nu era o idee bună să bei apa de la acuarele, până în clipa în care ai fost condamnat pentru infracţiune de gradul unu.

— Dar toată lumea continuă să îmi spună domnul preşedinte.

— Toţi foştii preşedinţi sunt cunoscuţi ca domnul preşedinte.

— Chestia asta nu e cam ceţoasă?

— Nu mai mult de jumătate de secundă, dacă ai o jumătate de creier.

Zaphod se încruntă.

— Trebuie să multiplici jumătăţile alea?

Creierul Stâng fumega în borcanul lui.

— Uită de jumătăţi. Erai preşedinte, acum nu mai eşti. E suficient de limpede pentru tine?

— Deci cine e actualul preşedinte?

— În mod curent?

— Da. Şi chiar acum.

Creierul Stâng nu-şi mai luă nicio clipă ca să consulte ceva deoarece toată lumea ştia cine era preşedintele galactic, cu excepţia tuturor pasagerilor obişnuiţi de pe acea navă, şi cu posibila, dar în mod cert nedefinita excepţie a lui Ford Prefect.

— Este Spinale Trunco din tribul Călăreţilor fără Cap de pe Jaglan Beta.

Zaphod sări în sus, ceea ce nu e deloc uşor atunci când picioarele tale sunt proptite pe o consolă. Cioturile de la călcâie scoaseră scântei când el bătu din picior vexat.

— Cum? Trunco? Dar el n-are niciun cap. Nici măcar unul. Pe umerii lui e zero.

— Am mai trecut prin asta, Zaphod.

— Nu în ultimele douăzeci de minute. Şi tu ştii cam cât durează puterea mea de reţinere.

— Mă surprinde că ai reţinut retenţie.

— Exact. Bine, CS, introdu coordonatele pentru noul meu grup electoral.

— Nu ai un grup de electori, iar dacă ai fi avut, asta însemna întreaga galaxie.

— Atunci du-mă în centrul galaxiei. Dacă e ca Zaphod Beeblebrox să se întoarcă, atunci oamenii trebuie să afle. Trebuie să vomit pe la cluburi, să închei înţelegeri prin

toalete. Poate chiar să mă duc la un reality-show real.

— Prima pe ordinea de afaceri este să obţii reducerea condamnării de la infracţiune de gradul unu la vuia de gradul doi. Aşa poţi candida.

— Bine gândit, CS. Pe cine mituim?

De această dată Creierul Stâng îşi consultă băncile de date.

— Cu suficientă improbabilitate, pe Spinale Trunco.

— Bătrânul Trunco. Era ceva legat de el…

— Fără capete.

— Niciunul. Nemernic.

Creierul Stâng avu nevoie de câteva secunde ca să intre prin efracţie în orarul echipei de securitate prezidenţiale.

— Trunco se relaxează acum la complexul lui de grajduri de pe Jaglan Beta.

— Atunci mergem pe Jaglan Beta.

Creierul Stâng îşi îngustă privirea în vreme ce transmise coordonatele Motorului de Improbabilitate.

— Ştii că Trunco te urăşte, Zaphod? S-ar putea să ai nevoie de ceva puţin mai tentant decât sacul ăla cu aur cu care te-am scanat.

Zaphod ridică degetele mari înspre Creierul Stâng, şi căpăţâna fără trunchi avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că pe unul din degete se găsea ceva. Un coif minuscul cu coarne.

— S-ar putea să am ceva cu care să negociez, rosti Zaphod.

Spaţiu

Thor oprise pe un asteroid ca să încerce să ia legătura cu Zaphod, şi acum şedea într-un mic buzunar de oxigen de la suprafaţă, când comută pe apelul către el. De fapt, el nu avea nevoie de aer respirabil, dar acesta îl ajuta la calmarea migrenei, plus că o convorbire la telefon era mult mai uşoară atunci când nu era obligat să sape în puţul

magic doar ca să-şi facă vocea auzită în spaţiu.

— Zeul Tunetului aici, rosti el în mânerul lui Mjöllnir. Vorbeşte cu mine.

Pe mânerul ciocanului apăru un mic cap auriu.

— Hei, fată a tunetului, ce s-a întâmplat?

— Nebunule. Mă bucur să te văd. Sunt multe de spus, de fapt. Acum am o turmă. Credincioşi autentici. Poate că e şi un războinic pe acolo, dar e un început.

Piesa de şah trase din ţigară.

— Excelent, Thor, iar eu te sun cu alte veşti bune.

— Zău? Care?

— E-n legătură cu materialul tău video, rosti Nebunul. E pe primul loc, cu câteva miliarde de accesări. O senzaţie în întreaga Sub-Etha.

Inima lui Thor avu o bătaie razna.

— Când o să înceteze cu asta? Mă îmbrac şi eu o dată cu bustieră şi Universul nu uită deloc.

— Nu. Nu chestia aia. Materialul nou cu tine bătându-l pe tipul verde care insulta pe toată lumea. Se pare că sunt o mulţime de fiinţe fericite să-l vadă primindu-şi răsplata.

— Numărul unu? Zău? E fantastic.

— Mda. Minunată acţiune cu ciocanul, apropo, manevrat cu tot corpul, aşa cum ţi-am spus. Ai ajuns iar în top, prietene.

Thor zâmbi larg.

— E minunat. Sună-i pe Tati şi pe Mami. Sună pe toată lumea. Mare petrecere în sala mea la noapte. Vreau mied şi porc şi vacă şi fecioare.

— Cum rămâne cu sepia?

— Nu. Fără sepie. Dar orice altceva faci rost şi asigură-te că valkyria primeşte o invitaţie.

Nebunul lovi în aer.

— Tunetul s-a întors, zise el.

— Corect, răspunse Thor. Tunetul s-a întors.

Închise, decolă, apoi făcu o roată şi zdrobi asteroidul din pricina purei exuberanţe.

„Hei”, rosti spiritul lui Fenrir. „Ăla era dintele meu.”

Business End

Constant Mown zăcea pe cuşeta lui, holbându-se la propriul chip din oglinda minusculă.

— Ai făcut ce trebuia, îşi repetă el la nesfârşit, deşi se jucă puţin cu structura propoziţiei ca să-şi păcălească subconştientul în a gândi că auzea ceva nou.

„A fost un lucru ce ai făcut. Ce trebuia.”

Apoi:

„Ce ai făcut acolo. A fost în întregime corect. Un lucru bun.”

Chipul din oglindă, din interiorul cadrului din plastic roz, era prietenos, dar îngrijorat. Îi salvase pe pământeni, adevărat, dar existau multe specii pe lista *depus în pericol,* iar trucul ăla cu *cetăţenii plătitori de taxe* putea funcţiona doar atât de des cât era legal – ceea ce nu însemna prea des, acum că prostetnicul Jeltz trecuse prin asta o dată.

„De acum înainte ăsta va fi primul lucru pe care îl va verifica temeinic. Cine sunt indivizii ăştia pe care suntem pe punctul de a-i vaporiza?”

— Vei găsi o cale, îi spuse chipul din oglindă, un chip care arăta aproape drăguţ fără baveţica împotriva salivei.

Mown nu-şi părăsea acum niciodată cuşeta fără babeţică. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să arate simpatic, ceea ce putea fi considerat drept un simptom de evoluţie. De fapt, Mown îşi pusese un cleşte de strâns piciorul la garderobă după comentariul cu licuriciul de pe punte. Nu dădea bine să fii prea sprinten pe o punte de navă vogonă.

— Într-o zi vom dansa, zise el înspre reflexia lui.

— Într-o zi vom cânta, răspunse faţa din oglindă, după care: Ce ai făcut acolo a fost lucrul corect. Corect şi bun.

Vocea tatălui său bubui în difuzorul de deasupra capului lui Mown.

— Constant! Am pe linie un soi de consiliu planetar sau

ceva asemănător care susţine că din pricina sistemului lor cu an săritor, nu am acordat suficientă atenţie distrugerii lor reglementate. Am nevoie să arunci o privire asupra chestiunii.

— Imediat, tati, răspunse Mown, ascunzând oglinda şi îmbrăcând cleştele pentru picior peste falange. Vin acum.

— Ăsta e micul meu Nemernic Îngrozitor, zise Jeltz, după care închise.

„Nu încă nu sunt”, gândi Mown, ţopăind spre uşă. „Nu încă.”

Nano

Arthur Dent începea să înţeleagă senzaţia de izolare a fiicei lui.

— Acum înţeleg ce spuneai, îi spuse el într-o dimineaţă, înainte de lucru. Nu aparţinem cu adevărat nicăieri. Pământul era planeta noastră, dar acum a dispărut. Şi chiar dacă îi spuneam acasă, Pământul nu fusese casa noastră de decenii. Am trăit amândoi vieţi complete la depărtare de suprafaţa lui. Eu, pe insula mea, tu în Megabrantis. Suntem nomazi cosmici, ceea ce, apropo, ar însemna un nume minunat pentru o trupă, nişte plutitori interstelari lipsiţi de cineva de care să ne agăţăm în această eternitate de dezintegrare în afara noastră înşine.

Iar Random zise:

— Ce îmi vei pune în sendvişuri azi, tati? Ţinând cont că acum încerc să fiu vegetariană şi carnea de vacă nu e vegetariană.

— Vaca s-a strecurat în sendviş, zise Arthur jalnic, dându-şi seama că Random nu mai era la fel de permanent nefericită precum fusese.

Poate că treaba zilnică de la biroul lui Hillman Hunter îi conferea fiicei lui o concentrare a urii şi poate că Arthur ar fi trebuit să fie recunoscător pentru adolescenta relativ plăcută care se prezenta la masa de mic dejun în cele mai

multe dimineţi, în loc să încerce să o atragă şi pe ea în acidul supurant al psihicului lui rănit.

— Varză murată?

Random îl sărută pe obraz.

— Minunat. Fără cruste.

— Cruste? Bineînţeles că nu. Ce suntem noi, barbari? Cum m-aş mai putea intitula producător de sendvişuri?

Şi tot aşa. Până ce Arthur încheiase cu protestele şi trecuse mai departe la listarea referinţelor personale de producător de sendvişuri, Random îşi înghesuise prânzul în traista pe care i-o împrumutase Ford şi plecase la lucru.

Arthur se ţinu timp de câteva săptămâni de chestia cu stai-acasă-tati, după care începu să caute scuze pentru a pleca într-o excursie.

— Doar tu şi cu mine, îi spuse el lui Ford. Va fi ca pe vremuri, dar fără planete care explodează şi celelalte fiinţe care au fost cu noi pe vremuri.

— Nu se poate, amice, răspunsese Ford, încercând din răsputeri să pară că regretă, ceea ce era greu pentru el, cu o mască din noroi vulcanic acoperindu-i trăsăturile şi două maseuze încântătoare interpretând o partitură muzicală la tendoanele genunchilor lui. Pe planeta asta mică există o cantitate haotică de locuri de relaxare şi eu simt nevoia de a le testa pe toate. Le datorez asta tuturor autostopiştilor de pretutindeni.

Arthur aruncă o privire la lista cu preţuri.

— Nu ar trebui să supravieţuieşti cu treizeci de dolari altarieni pe zi?

— Piaţa de capital de pe Altar fluctuează puţin, zise Ford, poate roşind un pic sub noroi. Într-o zi treizeci de dolari îţi pot aduce o casă la periferie cu un garaj pentru doi copii şi trei virgulă patru neveste. A doua zi eşti norocos dacă ai destui bani pentru un tub cu lipitori antimahmureală. Eu mă ocup de turismul de la capătul de sus şi cel de jos, doar ca să fiu în siguranţă.

Aşa că Arthur fu obligat să înceapă explorările de unul

singur.

Singur. Asta era cuvântul urât. El, Arthur Dent, era un singuratic, singur şi singurel. Împrumutat din altă dimensiune. Un nimeni la nivel jos, fără cineva de care să se sprijine.

Toate astea sunau un pic pesimist şi egoist, chiar şi pentru cineva care recent primise un pachet adresat lui: Pesimistul absorbit doar de sine, Nano. Ca atare, Arthur decise să mascheze călătoria sub titlul de îndatorire paternală.

— Mă duc spre Cruxwan ca să păstoresc această universitate pentru tine, îi va spune el lui Random. Ea avea să protesteze, dar el intenţiona să îi contrabalanseze dinainte argumentele. Ştiu ce ai de gând să spui, dar ce fel de tată aş fi eu dacă mi-aş lăsa unica fiică pierdută în Univers, fără să-l verific mai întâi. Maică-ta şi Wowbagger se vor întoarce din expediţia lor peste câteva zile. De asemenea, Ford va sta cu tine până la întoarcerea mea. Sunt doar vreo duzină de salturi, aşa că n-ar trebui să dureze mai mult de o săptămână. Cel mult două. În orice caz, în termeni virtuali tu ai o sută de ani ca vârstă, aşa că doar câteva săptămâni fără mine n-ar trebui să te deranjeze. Îţi las toate numerele mele de contact şi o rezervă de sendvişuri congelate, aşa că totul ar trebui să fie în regulă. Întrebări?

Random se gândi o clipă, apoi întrebă:

— Ce fel de sendvişuri?

Aşa că acum Arthur era aşezat într-un minunat scaun cu gel de jur împrejur, la clasa business a unei nave de călătorit în hiperspaţiu, care arăta alarmant de asemănător unei perechi de organe genitale masculine pe dinafară, dar era destul de plăcută pe dinăuntru, dacă se alungau din minte amintirile celor două propulsoare de hiperspaţiu şi tubul pentru pasageri. Locul lui fusese cumpărat cu puncte spaţiale dintr-un cont pe care Arthur îl deschisese în zilele de dinainte de Lamuella.

„Zilele Fenchurch.”

„Asta e bine”, îşi spuse el. „Fac ceva pozitiv în loc să ard gazul de pomană acasă amestecându-mă în cariera lui Random. Acum mă pot amesteca în schimb în educaţia ei.”

Arthur îşi îngădui să fie dezbrăcat până la combinezonul de zbor, uns cu ulei şi strecurat pe scaun. Scaunul cu gel se împături în jurul lui şi Arthur selectă *Ghidul autostopistului galactic* din meniul *touch.* Puse micul simbol să se chinuie singur căutând o legătură cu Cruxwan. Îl aşteptau trei mii de articole.

„O mulţime ca să-mi ajungă întreaga călătorie”, gândi el.

Odată ce toţi pasagerii urcară la bord, uşile pneumatice se închiseră cu un sfârâit şi Arthur fu uşurat să descopere că era singur pe rândul lui. Nu se considera un snob al zborurilor, dar câteodată un individ uns, în combinezon de zbor, simte nevoia să se caţere afară de pe scaunul lui neobservat.

Decolară şi Arthur privi cum Nano se micşorează în spaţiu prin cutia Nava-O-Cam din scaunul lui. Curând întreaga nebuloasă deveni doar ceva mai mult decât un şal de gaz cosmic aruncat într-o reţea de stele.

„Şal de gaz cosmic”, gândi Arthur. „Dacă Ford ar fi în stare să scrie aşa, ar putea chiar să facă nişte bani.”

Un mic simbol de motor albastru apăru în colţul pernei sale şi Arthur supse tare din paiul cu sedativ.

„Hiperspaţiu. Ţi-am dus dorul.”

Saltul fu mai lin decât îşi amintea el.

„De vină trebuie să fie scaunele astea noi.”

Senzaţia îi aminti un pic de moliciunea căderii pe dâmburile de zăpadă într-o sanie de care se bucurase ca şi copil, dar fără şocul termic al frigului. Această senzaţie era caldă şi binevoitoare. Arthur resimţi jena unei pierderi pe la colţurile bunei lui dispoziţii. Hiperspaţiul putea şi fura diverse lucruri, mai ales dacă erai de origine dintr-o zonă plurală.

Arthur Dent se relaxă şi urmări Universul desfăşurându-

se în jurul lui. Dincolo de coconul scaunului înotau asteroizi, creaturi din spaţiu şi chipurile a milioane de alţi călători. *Ghidul Autostopistului* identifica totul cu mici v-etichete codate color, însă călătorii dispărură şi fură înlocuiţi de unii noi înainte ca Arthur să poată citi un singur cuvânt.

După un prim salt ca un vis, nava ieşi din hiperspaţiu, alunecând pe o parte ca o piatră care alunecă pe suprafaţa unui lac. Luminile de la centurile de siguranţă clipiră câteva secunde, după care se stinseră.

„Cred că o să mă duc la toaletă”, gândi Arthur. Înainte de saltul următor.

În mod cert scaunul i-ar fi reciclat reziduurile, dar Arthur simţea că există unele lucruri care nu se fac în public şi într-un sac de plastic ermetic închis.

Îşi dezumflă puţin scaunul şi se ridică ameţit, fiind uşor surprins să vadă scaunul de lângă el ocupat. Nou-venitul i se adresa cu oarecare familiaritate, ca şi cum ei doi se mai întâlniseră. Ochii lui Arthur nu se limpeziseră, dar vocea era una cunoscută, ca şi legănarea capului şi şuviţa de păr adunată în spatele unei urechi.

„Fenchurch?”

Arthur se frecă la ochi pentru a scăpa de hiperdoză şi se uită din nou. Era Fenchurch, vorbind cu însufleţire, ca şi cum nu se despărţiseră niciodată.

„Nu poate fi adevărat. Visez.”

Dar nu visa. Era Fenchurch, întoarsă la el. Arăta la fel, cu excepţia vânătăii albăstrui de pe sprânceana superioară şi a crestei curbe a osului din centrul frunţii.

„Aproape la fel. Poate cu două dimensiuni mai jos. Arthur al ei a dispărut, ca şi Fenchurch a mea.”

Fenchurch îşi încheie povestea şi emise râsetul ei de clopoţel, cu inspiraţia aceea aparte de la sfârşit, care îi amintea lui Arthur de aspiratorul mamei lui.

„Dacă o cunosc bine pe Fenchurch, încă nu a terminat de vorbit”, gândi Arthur, continuând să se lupte cu ameţeala. „Vor mai urma şi alte poveşti.”

Avea dreptate. Fenchurch îl bătu pe antebraţ, strânse o şuviţă rătăcită de păr în dosul urechii şi deschise gura.

— Şi încă ceva… rosti ea.

„Ce încă ceva?” vru Arthur să întrebe. Şi ce anume ceva a fost înainte de altceva? Povesteşte-mi despre toate lucrurile în ordine.

Vru să rostească aceste lucruri către această exotică, dar totuşi familiară Fenchurch, dar când îşi ridică mâinile ca să-şi cuibărească în ele faţa, observă că degetele lui erau transparente.

„Cum? O, nu. Nu.”

Greaţa se vălătuci în interiorul lui, ca o fiertură ghimpată de energie statică, fiertură ce curse prin membrele lui îi învălui creierul în ceaţă.

„Zona plurală”, îşi dădu el seama. „Oamenii dintr-o zonă plurală n-ar trebui să călătorească niciodată în hiperpaţiu. Ar putea sfârşi oriunde.”

Arthur o văzu pe Fenchurch întinzându-se după el. Gura ei frumoasă formă numele lui, după care ea se îndepărtă într-un tunel elastic multicolor.

„Nu se îndepărtează”, îşi dădu Arthur seama. „Eu sunt. Eu sunt cel care mă îndepărtez.”

Galaxia se învârti în jurul lui şi el se trezi gol în ea, fără protecţie faţă de frig şi radiaţie, dar cu toate astea nu muri şi nici nu suferi, ci pur şi simplu fumegă în vreme ce anomalia din hiperspaţiu îl îndepărtă şi mai tare de viaţa lui. În cele din urmă, volumul de chestii şi perspective deveni îngrozitor, iar Arthur închise pleoapele, fapt care nu însemnă absolut nimic, căci erau transparente, aşa că încercă să se concentreze asupra locului unde cunoscuse cu adevărat adevărata pace. Foră în minte, conjurând toate beţele de bambus din coliba lui şi toate pietrele albe care întrerupeau oceanul pe întinderea lui de nisip. Nu se gândi la nebuloasa ce se învârtea în spate sau la stelele roşii ce-şi scuipau limbile de foc în spaţiu. Nu se gândi la astfel de lucruri şi ele deveniră curând singurele la care nu se putea

gândi.

După un timp, care nu putea fi măsurat nici măcar cu un ceas digital de top, Arthur decise că se simţea iarăşi solid. Îşi întinse urechile şi auzi valuri spărgându-se, scoase limba şi gustă sarea.

„Să fie adevărat?” se întrebă el.

Arthur Dent deschise ochii şi se trezi şezând pe o plajă foarte asemănătoare cu cea din viaţa lui virtuală. Existau diferenţe în curba zonei de coastă, dar era ca şi cum nu ar fi existat nicio diferenţă; se vedea chiar şi o cocioabă mică dincolo de liziera de tufişuri.

„E posibil?” se întrebă el. „Sau chiar probabil, orice ar însemna asta în realitate, dacă înseamnă ceva.”

Miji ochii împotriva razelor puternice de soare ale după-amiezii şi nu se putu abţine să nu observe o formă pătrată galbenă la orizontul îndepărtat.

„Cum? Cu siguranţă că nu.”

Arthur ar fi adăugat: *Nu se poate!* dar acea expresie anume renunţase la dreptul de a dispune de un semn al exclamării după ce îl cunoscuse pe Zaphod Beeblebrox. Nimic nu putea fi, iar dacă nu trebuia să fie, atunci în general era.

O pasăre clopoţel-călător se aşeză lângă el.

— Nenorociţii de vogoni, rosti pasărea cu partea laterală a ciocului. Sunt aici de câteva zile. Se pare că cineva a uitat dosarul de planificare cu permisiunea pentru cocioaba aia.

— Tipic, rosti Arthur, după care închise ochii şi îşi dori să fi fost altundeva, cu altcineva.

Notă *Ghid:* Ghinionul aproape incredibil al lui Arthur Dent a creat un vid al providenţei care a condus la un noroc incredibil pentru o fiinţă din cealaltă parte a Universului. Un anume domn A. Grajag, un transmiţător puţin cunoscut de emisiuni sportive de pe Un Hye, a fost resuscitat cu succes după şase luni de linii aproape plate pe monitorul lui de spital ca urmare a unei coliziuni spaţiale cu o navă de marfă uBid. El s-a trezit într-o recepţie cu cocktailuri a comitetului planetar pentru loterie, care sărbătorea numerele lui care

ieşeau prin opoziţie cu numărul lui care ieşise. În acelaşi moment, iubita lui din copilărie, care îl recunoscuse pe domnul Grajag după împotrivirea lui din emisiunea *Celebrity Coma,* a năvălit în camera lui de spital declarându-şi iubirea autentică şi îndelung hrănită.

Cei doi se căsătoriră şi avură doi copii bine-ajustaţi, care nu doreau să urmeze cariera tatălui lor din showbusiness, preferând să studieze dreptul şi medicina.

Dacă Arthur Dent ar fi ştiut despre familia Grajag, poate că s-ar fi înveselit puţin.

Dar nu prea mult.

Sfârşitul unuia din mijlocii

EOIN COLFER

Și încă ceva

„Eoin Colfer a scris o adaptare perfect calculată: un roman care e și un fel de evocare a lui Douglas Adams, dar care în același timp are o viață a lui.“

The Guardian

Arthur Dent a reușit în sfârșit să ajungă acasă, pe Pământ. Dar asta nu înseamnă că a păcălit destinul. *Și încă ceva...* este... este neașteptata și neprevăzuta parte a șasea a cunoscutei serii *Ghidul autostopistului galactic*. În paginile ei vă așteaptă un Pantheon de zei care șomează, un extraterestru îndrăgostit până peste cap, un computer care te scoate din minți și câte și mai câte.

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-800-7

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro